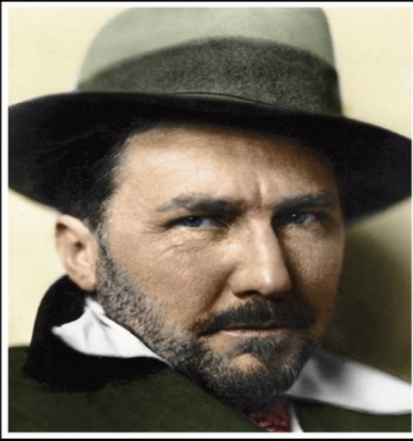
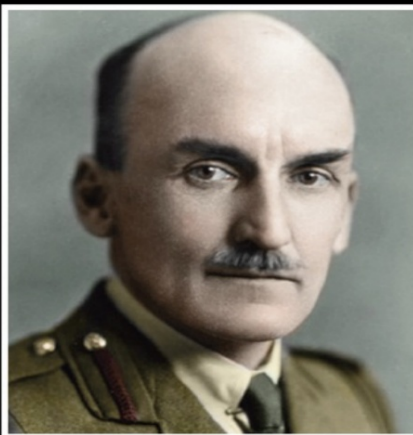
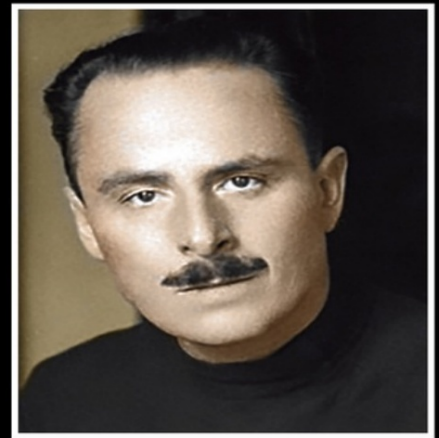
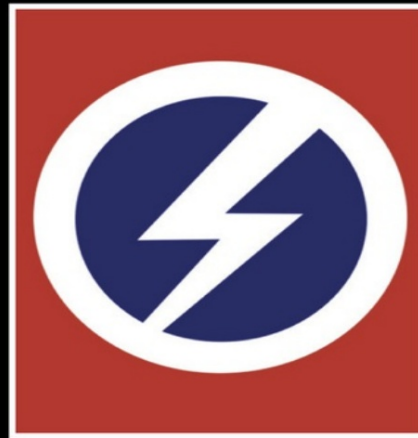

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE
'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

Volume One

ფაშისტური ხმები

ესეები „ფაშისტური კვარტლის“ 1936-1940 წწ.-დან

პირველი ტომი

ფაშისტური ხმები

ესეები „ფაშისტური კვარტლის“ 1936-1940 წწ.-დან

პირველი ტომი

საავტორო უფლება © 2019 Sanctuary Press Ltd. ყველა

უფლება დაცულია. ამ წიგნის არცერთი ნაწილის რეპროდუცირება ნებისმიერი ფორმით არ შეიძლება ელექტრონული ან მექანიკური საშუალებებით, მათ შორის ფოტოასლის გადაღებით, ჩაწერით ან ინფორმაციის შენახვით და მოძიებით, გამომცემლის წერილობითი ნებართვის გარეშე.

სანქაური პრეს შპს
შელტონის ქუჩა 71-75
კოვენტ-გარდენი
ლონდონი WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com

ელ. ფოსტა: info@sanctuarypress.com

ფაშისტური ხმები - პირველი ტომი

ეს გამოცემა შეიცავს ესეებს:

ჯონ ბეკეტი
ჯეიმს დრენანი
ნორა ელამი,
გენერალი

ფრანკო, გენერალ-მაიორი ჯ.ფ.: ს.

ფულერი, იოზეფ
გებელსი, ჯ.კ.
ჰეიდონი, მაქს
ჰანგერი,

იორიან ჯენკსი,
უილიამ ჯოისი,
დოქტორი რობერტ
ლეი, ფრენსის მაკევერი,
სერ ოსვალდ

მოსლი, ეზრა პაუნდ
ვიდკუნი, ქუისლინგი,
ალფრედ

როზენბერგი, არტურ რიდი,
ენ სილიგ-
თომანი, კლოდ სატონი,

ალექსანდრ რეივენ ტომსონი, ა. იუსუფ ალი

შინაარსი

ფაშისტური ხმები

ფაშიზმის ფილოსოფია სერ ოსვალდ მოსლის მიერ გერმანია და მისი

ქალები ენ სილიგ-ტომანის მიერ რა არის სოციალიზმი? ჯოზეფ გებელსის

მიერ მსოფლიო ფილოსოფია და საგარეო პოლიტიკა

ალფრედ როზენბერგის მიერ ფაშიზმი, ქალები და დემოკრატია ნორა ელამი ძვირფასი

აკრები იორიან ჯენკსის მიერ ჰიტლერის ბერხტესგადენი და ახალი

გერმანიის იდილია ჯოან მორგანის მიერ

სკანდინავიური მსოფლიო ფედერაცია ვიდკუნ კვისლინგის მიერ ფაშიზმის ინტერპრეტაცია

კლოდ სატონის მიერ ომი ესპანეთში გენერალ-მაიორ ჯ.ფ.კ. ფულერის

მიერ გენერალ ფრანკოს გამოსვლა ეკონომიკური ორთოლოგიის

შესახებ ეზრა პაუნდის მიერ კრიზისის მიზეზები ა. რეივენის მიერ ტომსონის

მიერ ლალატი რევილუცია ეზრა

პაუნდის მიერ მარქსიზმი, დაცემის დოქტრინა ფრენსის მაკევის მიერ

მტერი ლიბერალიზმია ჯ.კ. ჰეიდონის მიერ თომას კარლაილი -

ნაციონალ-სოციალისტი უილიამ ჯოისის მიერ უილიამ

მორისი - ნაციონალ-სოციალისტი არტურ რიდის მიერ ებრაული მითი

„სკეპტიკუსის“ მიერ

მუსლიმური სამყარო და პალესტინა, ავტორი ა. იუსუფ ალი; ფაშიზმი და

დიალექტიკა, ავტორი ა. რეივენ ტომსონი; ნიადაგის უმემკვიდრეობები,

ავტორი ფრენსის მაკევი; კორპორატიული ეკონომიკა, ავტორი ა.

რეივენ ტომსონი; ნაციონალური მოძრაობა პერსპექტივაში, ავტორი

ჯეიმს დრენანი; სოციალ-დემოკრატია დაშლის პროცესში, ავტორი ჯონ ბეკეტი;

ფაშიზმი და ომი, ავტორი გენერალ-მაიორი ჯ.ფ.კ. ფულერი; წინ

ფაშიზმისკენ, ავტორი ოსვალდ მოსლი; ძალა სიხარულის მეშვეობით,

ავტორი დოქტორი რობერტ ლეი; გერმანიის ზამთრის

საქველმოქმედო სამუშაოები, ავტორი მაქს ჰანგერი

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

სერ ოსვალდ მოსლის „ფაშიზმის ფილოსოფია“

ეს იყო სერ ოსვალდ მოსლის მიერ ინგლისურენოვან კავშირში წაკითხული ლექცია 1933 წლის 22 მარტს, ოთხშაბათს.

მთქვენი ოპონენტები ამტკიცებენ, რომ ფაშიზმს არ გააჩნია ისტორიული ფონი ან ფილოსოფია და დღეს ჩემი ამოცანაა ვივარაუდო, რომ ფაშიზმს ისტორიაში ღრმა ფესვები აქვს და მას სპეკულაციური გონების ზოგიერთი საუკეთესო ნიჭი უდევს საფუძვლად. რა თქმა უნდა, ვიცი, რომ ყოველდღიური პრესის სვეტებში ჩვენს საქმიანობას ფილოსოფია დიდად არ ეთმობა და როდესაც წაიკითხეთ, რომ „ფაშიზმის ფილოსოფიაზე“ ლექცია უნდა წამეკითხა, ალბათ ბევრმა თქვენგანმა იკითხა: „რა შუაშია ეს განგსტერი ფილოსოფიასთან?“ თუმცა, იმედი მაქვს, დაიჯერებთ, რომ საზოგადოებრივი გონების ეს დიდი სარკეები ყოველთვის არ იძლევა ძალიან ზუსტ ასახვას და მიუხედავად იმისა, რომ თქვენ მხოლოდ ჩვენი პროგრესის უფრო ამაღლებულ მომენტებზე კითხულობთ, არსებობს სხვა მომენტებიც, რომლებსაც გარკვეული სიღრმე აქვთ აზროვნებასა და კონსტრუქციულ კონცეფციაში. ჯერჯერობით გარკვეულწილად მართალია, რომ ფაშისტურმა ფილოსოფიამ არ მიიღო ძალიან კონკრეტული და განსაზღვრული ფორმა, მაგრამ უნდა გახსოვდეთ, რომ ფაშისტური რწმენა მხოლოდ ათ წელზე ცოტა მეტია არსებობს: ის ბოლო ათწლეულის ზრდაა. თუმცა, მისი ფილოსოფიური ფონი უკვე გარკვეულწილად ფორმულირებადია და ეს გაცილებით მოკლე დროში მოხდა, ვიდრე ისტორიის ნებისმიერ სხვა დიდ პოლიტიკურ რწმენაში შესაბამისი განვითარება. ისევე, როგორც თავად ფაშისტური მოძრაობა რამდენიმე დიდ ქვეყანაში ფენომენალური სისწრაფით მიიწევდა წინ ძალაუფლებისკენ, ასევე ფაშისტური რწმენა და ფილოსოფია, როგორც მუდმივი კონცეფცია, ცხოვრებისადმი დამოკიდებულება, გაცილებით სწრაფად განვითარდა, ვიდრე ძველი სარწმუნოებების ფილოსოფიები. ავიღოთ ლიბერალიზმი: ძალიან დიდი ინტერვალი გავიდა ისეთი ადამიანების წარმომებს შორის, როგორებიც არიან ვოლტერი და რუსო, და ლიბერალური კრედოს საბოლოო ფორმირებას შორის ინგლისელი სახელმწიფო მოღვაწეების ხელში მეთვრამეტე საუკუნის ბოლოს და მეცხრამეტე საუკუნის დასაწყისის.

სინამდვილეში, ეს დიდი პოლიტიკური მოძრაობები და ფსიქოლოგიური რყევები მხოლოდ ძალიან ნელა ჩამოყალიბდა აზროვნებისა და მოქმედების გარკვეულ სისტემაზე; ფაშისტების შემთხვევაში, ალბათ, საკმაოდ ადრეა იმის მოლოდინი, რომ ათი წლის ბოლოს ის კონკრეტულ კრისტალიზებული ფორმით გამოიხატება. მიუხედავად ამისა, მე მჯერა, რომ ფაშისტური ფილოსოფია შეიძლება გამოიხატოს გასაგები ტერმინებით და მიუხედავად იმისა, რომ ის სრულიად ახალ წვლილს შეაქვს ამ ეპოქის აზროვნებაში, მაინც შეიძლება დავამტკიცოთ, რომ მისი წარმოშობა და ისტორიული მხარდაჭერა წარსულის დამკვიდრებული აზროვნებიდან იღებს სათავეს.

პირველ რიგში, მე ვვარაუდობ, რომ მოქმედების ფილოსოფიების უმეტესობა წინა პერიოდში კულტურული კონფლიქტების სინთეზიდან გამომდინარეობს. სადაც კულტურის, აზროვნების, აბსტრაქტული სპეკულაციის ეპოქაში ორ დიდ კულტურას შორის მკვეთრ ანტითეზს აღმოაჩენთ, მოქმედების შემდგომ ეპოქაში, როგორც წესი, ამ ორ მკვეთრ ანტითეზს შორის პრაქტიკაში გარკვეულ სინთეზს აღმოაჩენთ, რაც მოქმედების პრაქტიკულ კრედომდე მიგვიყვანს. ეს კონცეფცია შეიძლება გარკვეულწილად სპენგლერისეულ მიდგომად მოგეჩვენოთ; და საკვებით მართალია, რომ დიდმა გერმანელმა ფილოსოფოსმა, ალბათ, ყველაზე მეტი გააკეთა ფაშისტური აზროვნების ფართო ფონის წარმოსაჩენად. მაგრამ ეს ძალიან ფართო ფონია. ეს მსოფლიო ისტორიის დიდი ფონია, საიდანაც ფაშისტური ვარაუდი წარმოიშობა. მეტი არაფერი. და შესაძლოა, მას საგანთან დაახლოებაში ხელს უშლის მისი თანდაყოლილი პესიმიზმი, რომელიც, თავის მხრივ, თავმდაბლურად გეტყვით, რომ თანამედროვე მეცნიერებისა და მექანიკური განვითარების მისი სრული უცოდინრობით არის გამოწვეული.

თუ სპენგლერისეულ სათვალეებს გადახედავთ, აუცილებლად მიხვალთ დასკვნამდე *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

უკიდურესი პესიმიზმი, რადგან ისინი აბნელებენ იმ ფაქტორს, რომელიც პირველად აძლევს ადამიანს სიღარიბის პრობლემის სრულად აღმოფხვრის უნარს. და მე მჯერა, რომ სწორედ ამ უზარმაზარი ახალი ფაქტორის არასწორად გაგება მიჰყავს მას პესიმისტურ დასკვნამდე ჩვენი გერმანელი ფილოსოფოსის მიერ. მიუხედავად ამისა, ეს არანაირად არ აუქმებს მის უზარმაზარ წვლილს მსოფლიო აზროვნებაში.

სწორად დაასკვნით, რომ ჩემი ვარაუდი, თითქოსდა საპირისპირო კულტურების შერწყმის შესახებ, რომელიც მოქმედების შემდგომ ეპოქაში ამ პერიოდის ფილოსოფიური შვილის წარმოქმნას გამოიწვევს, რაც მოქმედებაში გამოიხატება, გარკვეულწილად სპენგლერისეული აზროვნებიდან იღებს სათავეს. თუმცა, ვფიქრობ, შემოიღია გაჩვენოთ, თუ როგორ მუშაობს ეს თეზისი რეალურ პრაქტიკაში ფაშისტურ შემთხვევაში. გეტყვით, რომ გასულ საუკუნეში მთავარი ინტელექტუალური ბრძოლა ნიშნული აზროვნების ორი ათასი წლის ქრისტიანულ ცივილიზაციაზე უზარმაზარი გავლენის შედეგად წარმოიშვა. ეს გავლენა მხოლოდ ძალიან ნელა განხორციელდა. მისი სრული შედეგები მხოლოდ დღეს ვლინდება. მაგრამ თანამედროვე აზროვნებაში, სადაც არ უნდა მიმართოთ, ადამიანის გონებისა და სულის ბატონობისთვის ამ კოლოსალური ბრძოლის შედეგებს აღმოაჩენთ. არსებობდა რელიგია, რომელიც, დასავლეთის თვალსაზრისით, მრავალი საუკუნის განმავლობაში დომინირებდა ადამიანურ აზროვნებაში. და უეცრად, პირველად, ეს რელიგია და ეს აზროვნება ეფექტურად დადგა კითხვის ნიშნის ქვეშ და მისი საფუძვლები, ყოველ შემთხვევაში, ამ მომენტისთვის, შეირყა. ის დაგმეს მძვინვარე ენერგიითა და არაჩვეულებრივი გენიალურობით - ფუნდამენტურად დაგმეს.

როგორც მოგვიანებით ნახავთ, მე თვითონ არ ვამტკიცებ ქრისტიანობის წინააღმდეგ არგუმენტებს, რადგან გაჩვენებთ, თუ როგორ მჯერა, რომ ნიშნული და ქრისტიანული დოქტრინები სინთეზირებულია. თუმცა, ამ ეტაპზე აუცილებელია, გამოვიკვლიოთ ამ ორ სარწმუნოების არსებითი განსხვავებები და დავინახო, სად დაგროვდა ეს განსხვავებები და სად იკვეთება მსგავსება.

ნიცშემ, როგორც მოგეხსენებათ, ქრისტიანული აზროვნების მთელი საფუძვლები ეჭვქვეშ დააყენა. ფაქტობრივად, მან თქვა: „ეს არის მონისა და სისუსტის რელიგია. ეს არის იმ ადამიანების რწმენა, რომლებიც გარბიან ცხოვრებიდან, რომლებიც არ შეხვდებიან რეალობას, რომლებიც ხსნას ეძებენ რაიმე ოცნების შემდგომ ცხოვრებაში - ხსნაში, რომლის მოსაპოვებლადაც მათ არც სიცოცხლისუნარიანობა აქვთ და არც მამაკაცურობა აქ, დედამიწაზე. ეს მომდინარეობს სისუსტისა და დანებების სულიდან“. მან ეს დიდებული ფრაზით დაგმო, თუ სწორად მახსოვს, როგორც „რელიგია, რომელმაც კაცობრიობა შებოჭა და დაასუსტა“.

და ამ რწმენის ნაცვლად მან შექმნა სუპერკაცის კონცეფცია, ადამიანის, რომელიც სირთულეებს, საფრთხეს აწყდება, წინ მიიწევს მატერიალური ნივთებისა და გარემოს სირთულეების გავლით, რათა მიაღწიოს, გაიმარჯვოს და შექმნას, აქ, დედამიწაზე, საკუთარი სამყარო. ეს იყო გამოწვევა მთელი საფუძვლისთვის, არა მხოლოდ აზროვნების, არამედ ცხოვრებისთვისაც. და მან საფუძვლებამდე შეარყია სამყაროს აზროვნება. მათთვის, ვინც იმ დროს სერიოზულად იყო დაინტერესებული ამ დაპირისპირებით, ალბათ ჩანდა, რომ ამ კრედიტებიდან ერთი ან მეორე უნდა გამოსულიყო გამარჯვებული და ერთი ან მეორე უნდა მომკვდარიყო; რომ ამ წინააღმდეგობრივი დოქტრინების ნებისმიერი კომბინაცია, ნებისმიერი სინთეზი სრულიად გამორიცხული იყო.

ახლა მე მჯერა, როგორც ეს ხშირად ხდება ყოველდღიურ ცხოვრებაში, რომ ერთი შეხედვით განსხვავებული შეხედულებები, უფრო დეტალურად განხილვისას, გარკვეულწილად შერიგებისკენაა მიდრეკილი და გარკვეულ სინთეზსაც კი; და ვფიქრობ, შემოიღია გაჩვენოთ, რომ სინამდვილეში, დღევანდელ ფაშისტურ დოქტრინაში, თქვენ ორივე შეხედულების დიდი მახასიათებლების სრულ შერწყმას პოულობთ. ერთი მხრივ, ფაშიზმში, რომელიც ქრისტიანობიდანაა აღებული, პირდაპირ ქრისტიანული კონცეფციიდანაა აღებული, სხვების, მსოფლიოს, თქვენი ქვეყნის საქმისთვის მსახურების, თავგანწირვის, თავგანწირვის უზარმაზარ ხედვას პოულობთ; არა ინდივიდის აღმოფხვრას, არამედ ინდივიდის შერწყმას რაღაც გაცილებით დიდთან, ვიდრე თავად არის; და თქვენ გაქვთ ფაშიზმის ეს ძირითადი დოქტრინა - მსახურება, თვითდათმობა - იმის მიმართ, რასაც ფაშისტი უდიდეს საქმედ მიიჩნევს.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

და მსოფლიოში უდიდესი იმპულსი. მეორე მხრივ, ნიჭშესეული აზროვნებიდან აღებულ მამაკაცურობას, კაცობრიობის წინსვლას ხელისშემშლელი ყველა არსებული რამის გამოწვევას, დანებების დოქტრინის აბსოლუტურ უარყოფას; ყველა დაბრკოლებასთან გამკლავებისა და გადალახვის მტკიცე უნარს აღმოაჩენთ. სინამდვილეში, თქვენ შექმენით ენერგიული და თვითდახმარების მოძღვრება, რაც ფაშიზმის კიდევ ერთი გამორჩეული მახასიათებელია.

ამიტომ, ვფიქრობ, შემოიღო ვამტკიცო, რომ ამ ორი დიდი დოქტრინის გარკვეულ კავშირს ვპოულობთ, რაც დღეს ფაშიზმის პრაქტიკულ კრედოშია გამოხატული. ეს კი, ფაქტობრივად, ჩვენს ცხოვრებისეულ დამოკიდებულებაში აისახება. ჩვენ შეგვიძლია ეს ზოგადი არსებობის უმცირეს დეტალებამდე დაიყვანოთ. ყველაზე ფართო და აბსტრაქტული კონცეფციიდან შეგვიძლია ყოველდღიური ცხოვრების ყველაზე დეტალურ დეტალებამდე მივიდეთ. ჩვენ ყველა ჩვენი ხალხისგან ვითხოვთ საზოგადოებრივი სამსახურის უზენაეს კონცეფციას, მაგრამ ასევე ვეთანხმებით მათ სანაცვლოდ და გვჯერა, რომ ფაშისტური კონცეფციის თანახმად, სახელმწიფომ უნდა დათმოს აბსოლუტური თავისუფლება. საზოგადოებრივ ცხოვრებაში ადამიანი უნდა მოიქცეს როგორც სახელმწიფოს ღირსეული წევრი, თავის ყველა ქმედებაში ის უნდა შეესაბამებოდეს ერის კეთილდღეობას. მეორეს მხრივ, ის სახელმწიფოსგან იღებს სრულ თავისუფლებას, იცხოვროს და განვითარდეს როგორც ინდივიდი. ჩვენს მორალში - და ვფიქრობ, შესაძლოა, შემოიღო ვთქვა, რომ ეს არის ერთადერთი საზოგადოებრივი მორალი, რომელშიც კერძო პრაქტიკა მთლიანად ემთხვევა საჯარო პროტესტს - ჩვენს მორალში ნებისმიერი მორალური კითხვის ერთადერთი ტესტი არის ის, ხელს უშლის თუ ანადგურებს ის რაიმე ფორმით ინდივიდის ძალას, ემსახუროს სახელმწიფოს. მან უნდა უპასუხოს კითხვებს: „აზიანებს თუ არა ეს ქმედება ერს? აზიანებს თუ არა ეს ერის სხვა წევრებს? აზიანებს თუ არა ეს ჩემს საკუთარ უნარს, ვემსახურო ერს?“ და თუ პასუხი ყველა ამ კითხვაზე ნათელია, ინდივიდს აქვს აბსოლუტური თავისუფლება, გააკეთოს ის, რაც სურს; და ეს ინდივიდს სახელმწიფოს ქვეშ თავისუფლების უდიდეს ზომას ანიჭებს, რაც კი სახელმწიფოს ქვეშ მყოფმა რომელიმე სისტემამ ან რელიგიურმა ხელისუფლებამ ოდესმე მიაღწია ინდივიდს.

ამ მორალურ გამოცდასთან ყველაზე ახლოს, შესაძლოა, ბერძნული ცივილიზაციის მიდგომა ყოფილიყო, რომელსაც ორგანიზებულობის მხრივ, რა თქმა უნდა, სახელმწიფოს კონცეფცია არც ისე ჩამორჩებოდა დღევანდელ ფაშისტურ კონცეფციას.

ეს დამოკიდებულება, ეს ფილოსოფიური ფონი ფაშისტს აკისრებს სოციალური ქცევის გარკვეულ, ძალიან მკაფიო წესებს, რაც არსებული წესრიგის დეტალურ გამოწვევას წარმოადგენს, თუმცა ამ დეტალებში ღრმად არ ჩავლერმავდებით, იმის ჩვენების გარდა, რომ ეს ფართო პრინციპები დეტალებამდე დაყვანას ექვემდებარება. მაგალითად, სასაცილოდ მიგვაჩნია სისტემა, რომლის დროსაც ადამიანს შეიძლება დაეკისროს ჯარიმა, თუ ის საკუთარი თავისთვის ზიანის მიყენების რისკსაც კი რისკავს იმ საათის შემდეგ, როდესაც ეს კანონიერია, მაგრამ რომელსაც, როგორც უფრო დიდი ან ნაკლები საჯარო ფიგურის, საჯაროდ შეუძლია სრული დაუსჯელად მიიღოს ისეთი ქმედება, რამაც შეიძლება საფრთხე შეუქმნას სახელმწიფოს მთელ სტრუქტურას. თუ ის საკუთარ თავს ოდნავ მაინც ზიანს აყენებს, კანონის მთელი ძალა მის წინააღმდეგ იქნება მობილიზებული; თუმცა, საჯაროდ მას შეუძლია საფრთხე შეუქმნას ერის მთელ სიცოცხლეს: მას შეუძლია საფრთხე შეუქმნას სახელმწიფოს საყრდენებს.

ფაშისტური პრინციპია პირადი თავისუფლება და საზოგადოებრივი სამსახური. ეს ჩვენს საზოგადოებრივ ცხოვრებაში და სხვა ადამიანების მიმართ ჩვენს დამოკიდებულებაში გარკვეულ დისციპლინასა და შეზღუდვას გვაკისრებს; მაგრამ მხოლოდ ჩვენს საზოგადოებრივ ცხოვრებაში; და მე ძალიან მტკიცედ ვიტყვი, რომ პირადი თავისუფლების მოპოვების ერთადერთი გზა საზოგადოებრივი ორგანიზაციაა, რომელიც გარკვეულ წესრიგს მოიტანს დღევანდელ მსოფლიოში არსებული ეკონომიკური ქაოსიდან და რომ ასეთი საზოგადოებრივი ორგანიზაციის უზრუნველყოფა მხოლოდ ფაშიზმისთვის დამახასიათებელი ძალაუფლებისა და დისციპლინის მეთოდებით არის შესაძლებელი.

თუმცა, ფილოსოფიურ მხარეს რომ დავუბრუნდეთ, ჩვენ ვხედავთ, რომ ფაშისტს თავისი ფილოსოფიით ბუნებრივად აკისრია გარკვეული დისციპლინა მის ცხოვრებაში, მონესრიგებული ათლეტიზმი, როგორც მე დავარქმევდი, და ლიდერობისადმი ნდობის გრძნობა, ავტორიტეტის რწმენა, რაც სხვა მოძრაობებისთვის უცხოა. და აქ ჩვენ მყისიერად ვეჯახებით სოციალიზმისა და ლიბერალიზმის ფუნდამენტურ პრინციპებს.

სოციალიზმი, რა თქმა უნდა, მკვეთრად განსხვავდება ლიბერალიზმისგან ეკონომიკური ორგანიზაციის კონცეფციით;

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭვირნიშნები*****

მაგრამ ფილოსოფიაში, ვფიქრობ, ცოტა სოციალისტი ან ლიბერალია, ვინც არ დაეთანხმება იმ აზრს, რომ მათ მართლაც საერთო წარმოშობა აქვთ, თუ საკმარისად უკან დავბრუნდებით ვოლტერ-რუსოს ცხოვრებისეული დამოკიდებულებით; და უპირველეს ყოვლისა, ამ უკანასკნელით. ახლა შემოიძლია შემოგთავაზოთ ფუნდამენტური განსხვავება, რომელიც აქ წარმოიშობა ერთი მხრივ, ლიბერალიზმსა და სოციალიზმს, ხოლო მეორე მხრივ, ფაშიზმს შორის? ჩვენი აზრით, რუსომ ან დიდი შეცდომა დაუშვა, ან ძალიან არასწორად იქნა გაგებული. რუსომ თქვა თანასწორობა. ჩვენ ვპასუხობთ: თუ შესაძლებლობების თანასწორობას გულისხმობთ, კი; თუ ადამიანთა თანასწორობას გულისხმობთ, არა. ეს აბსურდია. პირადად მე მჯერა, რომ თუ მას სწორად წავიკითხავთ, რუსო შესაძლებლობების თანასწორობას გულისხმობდა, რომ რუსოს მთავარი შეტევა მიმართული იყო - და სამართლიანადაც - იმ დეკადენტური სისტემის წინააღმდეგ, რომელშიც ის ცხოვრობდა. ფაქტობრივად, მან თქვა: „აბსურდულია, რომ საფრანგეთის ეს უსაქმური, დეკადენტური თავადაზნაურობა“ (როგორც ისინი უდავოდ აკეთებდნენ იმ დროს) „მოითხოვს საკუთარ თავს პრივილეგიებს, რომლებიც ერის ცხოვრებას ახშობს. შესაძლებლობების თანასწორობა ფუნდამენტური რამ არის. დაე, იმეფონ მათ, ვინც ამისთვის შესაფერისია. ნურავინ მართავს იმიტომ, რომ მისმა ბაბუამ დაამტკიცა, რომ შესაფერისია მმართველობისთვის“. ეს იყო აჯანყება პრივილეგიების წინააღმდეგ, დადასტურება იმისა, რომ ნიჭიერი და შესაძლებლობების მქონე ადამიანი უნდა იყოს ის, ვინც დიდი ერის საქმეებს წარმართავს. თუმცა, ეს დოქტრინა მისმა შემდგომმა მოწაფეებმა ადამიანის თანასწორობის მნიშვნელობად აითვისეს, რომ ყველა ადამიანი თანასწორია.

ამ კონსტრუქციიდან წარმოიშობა მთელი ეს მცდარი წარმოდგენა, როგორც ჩვენ ვხედავთ. ეს აშკარა და აშკარა აბსურდია. ერთი ადამიანი, გონებითა და ფიზიკური აღნაგობით, ძალიან განსხვავდება მეორისგან. საქმე არ ეხება, როგორც სოციალისტები ხშირად ამბობენ, მორალურ ან სულიერ თანასწორობას. ეს სრულიად განსხვავებული საკითხია. მორალურად და სულიერად, ადამიანი, რომელიც დიდი ბიზნესის იატაკს წმენდს, შეიძლება გაცილებით აღმატებული იყოს ამ ბიზნესის მენეჯერზე. მაგრამ კითხვა ისმის, თუ რომელი ადამიანია შესაფერისი რომელი სამუშაოს შესასრულებლად. რა არის მისი შესაბამისი ფუნქცია? ზოგი ადამიანი ერთ რამეში კარგია, ზოგი კი - მეორეში.

რა თქმა უნდა, ჩვენ ფაშიზმიდან სრულიად გამოვრიცხავთ სოციალური კლასის კონცეფციას, რადგან ის მემკვიდრეობითობის შემთხვევითობას ეფუძნება; თუმცა ჩვენ ვამბობთ, რომ გარკვეული ადამიანები ბუნებით არიან მიდრეკილნი გარკვეული ქმედებების შესასრულებლად, ზოგი კი - არა. და როგორც კი ამ აზროვნების საფუძველს მიიღებთ, თქვენ დემოკრატიის მთელ კონცეფციას ეჭვქვეშ აყენებთ.

თქვენ ეჭვქვეშ აყენებთ იმ მოსაზრებას, რომ მსოფლიოში ყველა საკითხი, რაც არ უნდა რთული იყოს, შეიძლება გადაწყდეს ნებისმიერი ადამიანის მიერ, რაც არ უნდა გამოუცდელი იყოს იგი; და სინამდვილეში, ამ კუთხით დანახული, აბსურდულია, რომ მთავრობაში ან სხვა ნებისმიერ სფეროში მომუშავე ტექნიკოსს შეიძლება ინსტრუქციები მიეცეს იმ ადამიანებისგან, რომლებიც ამ საკითხს წელიწადში დაახლოებით ხუთი წუთის განმავლობაში აკვირდებიან. თუ საინჟინრო სახელოსნოში შევიდოდი, ვუყურებდი ინჟინერს, რომელიც თავის სამუშაოს ასრულებს და შემდეგ დავიწყებდი მისთვის იმის თქმას, თუ როგორ უნდა გაეკეთებინა ეს, ის მეტყოდა - და სამართლიანადაც - რომ მე თავხედი ვირი ვიყავი. ანალოგიურად, ის ფაქტი, რომ ადამიანიდან, რომელსაც საერთოდ არ შეუსწავლია ქვეყნის პრობლემები, უნდა ველოდოთ, რომ ლუდის ფინჯანი დახლზე დადებს, საარჩევნო უბანთან მივა და დეტალურ ინსტრუქციებს მისცემს, თუ როგორ უნდა იმართებოდეს მისი ქვეყანა მომდევნო ოთხი წლის განმავლობაში, ჩვენთვის აბსურდულ წარმოდგენად გვეჩვენება. „ყველა ადამიანი თანასწორია და ყველა ადამიანი თანაბრად კვალიფიცირებულია, გამოთქვას აზრი ნებისმიერ საკითხზე, სანამ ეს ისეთი რთული თემაა, როგორიც ქვეყნის მმართველობაა“; ეს არის სოციალ-დემოკრატიის ინტერპრეტაცია რუსოს ნაშრომებზე და ეს კონცეფცია აშკარად აბსურდულია. თუმცა, ეს მთელი დემოკრატიული სისტემის ფილოსოფიური საფუძველია. იმიტომ, ჩვენ ეჭვქვეშ ვაყენებთ იმ ძირითად კონცეფციას, რომ ყველა ადამიანი თანასწორია ყველა პრობლემის გადასაჭრელად. ჩვენ ვიღებთ და ვხდით ჩვენსას შესაძლებლობების თანასწორობას და ვენიანააღმდეგებით - და უნდა ვენიანააღმდეგებოდეთ - პრივილეგირებული მემკვიდრეობის კონცეფციას.

როდესაც ადამიანი თავს დაამტკიცებს, მას შეუძლია ქვეყანაში უმაღლეს თანამდებობებზე ასვლა და ჩვენი მთელი საგანმანათლებლო სისტემა ასე უნდა იყოს შემუშავებული. მაგრამ ის არ უნდა იყოს უმაღლეს დონეზე მხოლოდ იმიტომ, რომ მისი მამა ან ბაბუა იქ იყო მასზე ადრე. ამგვარად, ერთი მხრივ, ჩვენ ვეჭვქვეშ ვაყენებთ მემარჯვენეების პრივილეგიას და მეორე მხრივ, ვეჭვქვეშ ვაყენებთ მემარცხენეების აბსურდულ დოქტრინას, რომ ბუნების ნიჭით ყველა ადამიანი თანასწორია. ახლა შეგიძლიათ თქვათ, და შესაძლოა გარკვეული სიმართლითაც თქვათ, რომ

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ეს დოქტრინები ადრეც გაგვიგია, რომ ეს იყო ბონაპარტიზმის საფუძველი, ან კიდევ უფრო შორს რომ დავუბრუნდეთ მის საწყისებს, იყო კეისარიზმის საფუძველი.

რა თქმა უნდა, მართალია, რომ ფაშიზმს ისტორიული კავშირი აქვს კეისარიზმთან, მაგრამ თანამედროვე სამყარო ღრმად განსხვავდება ანტიკური სამყაროს ფორმებისა და პირობებისგან. თანამედროვე ორგანიზაცია ძალიან ფართო და რთულია იმისთვის, რომ მხოლოდ რომელიმე ინდივიდზე დაყრდნობა, რაც არ უნდა ნიჭიერი იყოს იგი. თანამედროვე კეისარიზმი, ისევე როგორც ყველაფერი თანამედროვე, კოლექტიურია. მხოლოდ ინდივიდის ნებასა და ნიჭს ცვლის ფაშისტური მოძრაობის შემადგენელი დისციპლინირებული ათასობით ადამიანის ნება და უნარი. ყოველი შავპერანგი კოლექტიური კეისარიზმის ინდივიდუალური უჭრედია. ერთგული მასების ორგანიზებული ნება, რომელიც ნებაყოფლობით დისციპლინას ექვემდებარება და ეროვნული გადარჩენის ვნებიანი იდეალით არის შთაგონებული, ცვლის ძალაუფლებისკენ ნებას და ინდივიდუალური სუპერმენის უმაღლეს წოდებას. მიუხედავად ამისა, ეს კოლექტიური კეისარიზმი, რომელიც თანამედროვე მეცნიერების იარაღით არის შეიარაღებული, იმავე ისტორიულ ურთიერთობაშია, როგორც ძველი კეისარიზმი ერთის მხრივ რეაქციასთან და მეორეს მხრივ ანარქიასთან. კეისარიზმი ერთის მხრივ სპარტაციზმს და მეორეს მხრივ პატრიციულ სენატს ეწინააღმდეგებოდა. ეს პოზიცია ისეთივე ძველია, როგორც ბოლო ორი ათასი წლის ისტორია. მაგრამ იმ დროს მათ აკლდათ დღეს არსებული კონსტრუქციული მიღწევების შესაძლებლობები და ამ დოქტრინის წინა მტკიცებულებებიდან ერთადერთი გაკვეთილი, რაც შეგვიძლია გამოვიტანოთ, არის ის, რომ როდესაც სპარტაკის გავლენის ქვეშ მყოფი სამყარო სრული კოლაფსის და ქაოსისკენ მიექანება, სწორედ შპენგლერი უწოდებდა „დიდ ფაქტების დამცველებს“, რომლებიც ამ ქაოსიდან სამყაროს გამოყოფდნენ და კაცობრიობას ხშირად აძლევდნენ საუკუნეების განმავლობაში მშვიდობასა და წესრიგს ახალ სისტემასა და ახალ სტაბილურობაში. და ეს გაკეთდა და გაკეთდა კიდევ თანამედროვე ფაშისტური მოძრაობების მიერ „პოლიტიკისა და ფილოსოფიის გარკვეული ფუნდამენტური ფაქტების აღიარებით“. კვლავ გვაქვს ორი, ერთი შეხედვით, ურთიერთსაწინააღმდეგო დოქტრინის გარკვეული შეხამება. ხშირად გვადანაშაულებენ, რომ რაღაცას ვიღებთ მემარჯვენეებისგან და რაღაცას მემარცხენეებისგან. ძალიან გონივრულია სხვა სარწმუნოებებიდან სესხება; ცუდის უარყოფა და კარგის შენარჩუნება; და როგორც კი ძველ პარლამენტარულ აზროვნებას დაშორდებით, რა თქმა უნდა, დაინახავთ ნებისმიერი ასეთი კურსის სიბრძნეს. და ფაშიზმი, რა თქმა უნდა, რაღაცას იღებს მემარჯვენეებისგან და რაღაცას მემარცხენეებისგან და მას ახალ ფაქტებს უმატებს თანამედროვე ეპოქასთან შესაბამისობაში.

ფაშიზმის ამ ახალ სინთეზში, რომელიც ჩვენს უშუალო მდგომარეობას საკმაოდ უახლოვდება, აღმოვაჩენთ, რომ ვიღებთ სტაბილურობის დიდ პრინციპს, რომელსაც მხარს უჭერს ავტორიტეტი, წესრიგი, დისციპლინა, რაც მემარჯვენეების ატრიბუტი იყო, და ვაკავშირებთ მას პროგრესის, დინამიური ცვლილების პრინციპთან, რომელსაც მემარცხენეებისგან ვიღებთ. კონსერვატიზმი - როგორც მას ამ ქვეყანაში უწოდებენ - სჯერა სტაბილურობის და მხარს უჭერს მას წესრიგის რწმენით; მაგრამ თანამედროვე სამყაროში კონსერვატიზმი ყოველთვის ჩავარდა იმაში, რომ არ შეუძლია აღიქვას, რომ სტაბილურობის მიღწევა მხოლოდ პროგრესის გზით არის შესაძლებელი: რომ ცვლილებებისადმი მუდმივი წინააღმდეგობა აჩქარებს რევოლუციურ სიტუაციას, რომლისაც კონსერვატიზმი ყველაზე მეტად ეშინია. მეორეს მხრივ, მემარცხენეები ყოველთვის ვერ ახერხებდნენ იმის გაცნობიერებას, რუსოს კომპლექსის წყალობით, რომ პროგრესის მიღწევის ერთადერთი გზა აღმასრულებელი ინსტრუმენტების მიღებაა, რომელთა მეშვეობითაც მხოლოდ ცვლილებებია შესაძლებელი.

ამრიგად, ჩვენ ამ დასკვნამდე მივდით: სტაბილურობის მიღწევა მხოლოდ მაშინ შეიძლება, თუ მზად იქნებით მოწესრიგებული ცვლილებების განსახორციელებლად, რადგან სტაბილურობის შესანარჩუნებლად ახალი ეპოქის ახალ ფაქტებს უნდა მოერგოთ. მეორეს მხრივ, პროგრესის მიღწევა, რომელსაც მემარცხენეები ესწრაფვიან, მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნება შესაძლებელი, თუ პროგრესის აღმასრულებელ ინსტრუმენტებს, კერძოდ, ავტორიტეტს, დისციპლინასა და ლოიალობას მიიღებთ, რომლებიც ყოველთვის მხოლოდ მემარჯვენეებს ეკუთვნოდათ. ამ ორი პრინციპის გაერთიანებით, ჩვენ ფაშისტური რწმენისა და ფაშისტური ორგანიზაციის საფუძველს ვაღწევთ.

კვლავ იტყვი: „ეს კიდევ ერთხელ ცეზარიზმი ან ბონაპარტიზმია. ეს აღარ არის წმინდა ინდივიდუალური ლიდერობის საკითხი. მექანიზმი, რომელთანაც საქმე გვაქვს, ძალიან დიდია იმისთვის, რომ რომელიმე ინდივიდმა მარტომ გაუმკლავდეს. ამიტომ ის კოლექტიურ ცეზარიზმად იქცა -

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ორგანიზებული და დისციპლინირებული მასის ხელმძღვანელობა, რომლებიც ნებაყოფლობით დისციპლინირებულად არიან შეკრულნი ეროვნული და მსოფლიო აღორძინების იდეალებით, რომლებიც მას ვნებიანად შთააგონებენ. თუმცა, ძირითადი პრინციპები იგივე რჩება; და, შესაბამისად, მიუხედავად იმისა, რომ თქვენი ფაშისტური მოძრაობა შეიძლება ასრულებდეს იმ მიზანს, რაც ცეზარიზმმა ადრე შეასრულა, შეიძლება წესრიგი მოიტანოს სპარტაკსა და რეაქციას შორის კონფლიქტის შედეგად გამოწვეული ქაოსიდან, შეიძლება რამდენიმე წლის ან რამდენიმე საუკუნის განმავლობაში დიდი მშვიდობა მოუტანოს მსოფლიოს, ის მაინც ატარებს საკუთარ დაშლას და რეალურად ვერ აღწევს იმას, რასაც ჩვენ საჭიროდ მივიჩნევთ.”

მე მჯერა, რომ ამ შემთხვევის პასუხი, რომელიც ერთადერთი ნამდვილად ვალიდური არგუმენტია, არის ის, რომ აქამდე ყოველთვის აკლდა თანამედროვე მეცნიერების ფაქტორი. ახლა თქვენ გაქვთ სრულიად ახალი ფაქტორი. თუ თქვენ შეგიძლიათ თქვენს მმართველობის სისტემაში ახალი ეფექტურობის შემოტანა და ყველა აღიარებს, რომ ასეთი მოძრაობები, როდესაც ისინი ხელისუფლებაში მოდიან, სულ მცირე ეფექტურია: თუ თქვენ შეგიძლიათ მთავრობაში მოიტანოთ აღმასრულებელი ხელისუფლება და ეფექტურობა, რომელიც საქმეს აკეთებს, შეგიძლიათ გაათავისუფლოთ - და თქვენ გაათავისუფლებთ - მეცნიერების დაპატიმრებულ გენიოსს, რათა შეასრულოს ის ამოცანა, რომელიც მას თანამედროვე სამყაროში აქვს შესასრულებელი. რა განსხვავებული შეხედულებებიც არ უნდა გვექონდეს სახელმწიფოსა და ეკონომიკის სტრუქტურაზე, ვფიქრობ, ყველანი უნდა შევთანხმდეთ, რომ შესაძლებელი იქნებოდა მსოფლიოს გონივრული ორგანიზებით, თანამედროვე მეცნიერებისა და ინდუსტრიის ძალით, ერთხელ და სამუდამოდ გადაგვეჭრა სიღარიბის პრობლემა და ერთხელ და სამუდამოდ აღმოგვეფხვრა სიღარიბე და დაავადებისა და ტანჯვის ყველაზე უარესი ატრიბუტები მსოფლიოში.

ამიტომ, თუ შესაძლებელია მმართველობის ეფექტური ფორმის ქონა, ასეთი სისტემისთვის, ისტორიაში პირველად, ხელთ გექნებათ ინსტრუმენტი, რომლის მეშვეობითაც დედამიწის სახე სამუდამოდ შეიცვლება. როგორც კი არსებითი გაკეთდება, როგორც კი თანამედროვე მეცნიერება და ტექნიკა გამოთავისუფლდება და შეასრულებს თავის დავალებას, როგორც კი თქვენს პოლიტიკურ და ფილოსოფიურ სისტემას გარდამავალი და პოლიტიკურიდან მუდმივ და ტექნიკურ საფუძველზე შეცვლით, აღარ იქნება საჭირო პოლიტიკა და დავები, რომლებიც დღეს მსოფლიოს ყურადღებას ამახვილებს. სიღარიბის პრობლემა მოგვარდება, ძირითადი პრობლემები, როგორც ეს შესაძლებელია, და როგორც ყველამ იცის, შესაძლებელია, თუ თანამედროვე მეცნიერება სათანადოდ იქნება მობილიზებული. მაშინ კაცობრიობა გათავისუფლდება ცხოვრებაში ნამდვილად მნიშვნელოვანი საკითხებისთვის.

ამრიგად, მიუხედავად იმისა, რომ შესაძლოა მართალია, რომ ისტორიის მარადიულ განმეორებებში ეს ფენომენები ადრეც დაფიქსირებულა მსოფლიოში და კაცობრიობისთვის დიდი სარგებლის მომტანი იყო, დიდ აღმასრულებელ მოძრაობებს აქამდე არასდროს ჰქონიათ შესაძლებლობა, შეესრულებინათ თავიანთი ამოცანა, რომელსაც ახლა მათ თანამედროვე მეცნიერება და გამოგონება ანიჭებს.

დიდი მსოფლიო კრიზისის მომენტში, კრიზისი, რომელიც საბოლოოდ გარდაუვლად გაღრმავდება, მოძრაობა ისტორიული ფონიდან ჩნდება, რაც მის გაჩენას გარდაუვალს ხდის, ატარებს გარკვეულ ტრადიციულ ატრიბუტებს, რომლებიც ძალიან დიდებული წარსულიდან მომდინარეობს, მაგრამ დღევანდელი ფაქტების წინაშე დგას ისეთი ინსტრუმენტებით შეიარაღებული, რომლებიც მხოლოდ ამ ეპოქამ მიანიჭა კაცობრიობას. ინსტრუმენტებისა და მოვლენების ამ ახალი და საოცარი დამთხვევით შესაძლებელია ამ ეპოქის პრობლემების დაძლევა და მომავლის უზრუნველყოფა პროგრესულ სტაბილურობაში. შესაძლოა, ეს იყოს უკვდავი, მარადიულად განმეორებადი კეისრის მოძრაობის ბოლო დიდი მსოფლიო ტალღა; მაგრამ მეცნიერების დახმარებით და თანამედროვე გონების შთაგონებით, ეს ტალღა კაცობრიობას უფრო შორეულ ნაპირზე გადაიტანს.

შემდეგ, საბოლოოდ, „ცეზარიზმი“, ადამიანური სულის უძლიერესი გამოსხივება, რომელიც მდგრადი მიღწევებისკენ მიისწრაფვის, შეასრულებს თავის მსოფლიო მისიას, გამოისყიდის საუკუნეების ბრძოლაში გაღებულ მსხვერპლს და შეასრულებს თავის ისტორიულ დანიშნულებას. კაცობრიობას, რომელიც გათავისუფლდება სიღარიბისგან, მრავალი საშინელებისა და დაავადებისგან და მეცნიერების მეშვეობით ხელახლა დაბადებული სამყაროს ტკბობისთვის, კვლავ დასჭირდება ფაშისტური მოძრაობა, რომელიც გარდაიქმნება კაცობრიობის ახალი და უფრო კეთილშობილური წესრიგის მიზნით; მაგრამ თქვენ აღარ დაგჭირდებათ უცნაური და შემაშფოთებელი ადამიანები *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭვირნიშნები*****

რომლებმაც ბრძოლისა და საფრთხის დღეებში, სიბნელისა და შრომის ღამეებში გამოჭედეს ფოლადის იარაღი, რომლითაც სამყარო
უმაღლეს საფეხურებზე გადავა.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

„გერმანია და მისი ქალები“, ანა ზელიგ-თომანი

დ ინგლისში ჩემი ბოლო ვიზიტის დროს ბევრმა ინგლისელმა ქალმა მკითხა მესამე რაიხში ქალების მდგომარეობის შესახებ. მოსმენილი ისტორიების თანახმად, როგორც ჩანს, ისინი ფიქრობდნენ, რომ ჩვენ მხოლოდ მონები ვიყავით. სინამდვილეში, ისინი ამას ღიად ამბობდნენ და დასძენენ, რომ გულის სიღრმიდან გვეცოდებოდა. მინდა გითხრათ, რას ვფიქრობთ ჩვენ, გერმანელი ქალები, ახალი რაიხის მიმართ და დავინწყებ ცოლებითა და დედებით.

ისტორიიდან ყველამ ვიცით, რომ ყოველ რევოლუციას ახალი კონსტიტუციური ფორმები მოჰყვება და ამ ახალი ფორმების გამომწვევი აჯანყების გამო, როგორც წესი, ფუნდამენტურ ცვლილებებს ვაწყდებით ხალხის სოციალურ ცხოვრებაში. გერმანიაში ახალი სისტემა, „ნაციონალ-სოციალიზმი“, მისასალმებელი ცვლილება იყო მილიონობით ოჯახისთვის, რომლებმაც საშინლად იტანჯნენ ომის შედეგებით, რამაც ცხოვრება ბევრი დედისა და მათი შვილისთვის ტვირთად აქცია.

ადოლფ ჰიტლერის ამოცანა იყო მათი დახმარება და იმ კატასტროფული იდეის დასრულება, რომ „უმჯობესია საერთოდ არ გყავდეთ შვილები“.

არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ ეგოიზმი ძველი სისტემის საფუძველი იყო ფიურერის ახალი რაიხის ასაშენებლად მოსვლამდე. სწორედ მან დაარწმუნა გერმანელი ქალები, რომ ოჯახი სახელმწიფოს აუცილებელი ერთეულია და მასში დედა ეროვნული გადარჩენის ცოცხალი სიმბოლოა ჯანმრთელი შვილების აღზრდის გზით. დედობამ და ქალურობამ დაიბრუნეს ძველი მნიშვნელობა და დიდება.

დედების მომსახურება

1934 წელს ქალთა ნაციონალ-სოციალისტური ლიგა პირველად შეიკრიბა სერიოზული თანამშრომლობისთვის და დააარსა რაიხის დედების სამსახური. ამ სამსახურს ლიგის ყველა ფილიალი ადმინისტრირებას უწევს და მოიცავს სპეციალურ სასწავლო კურსებს, რომლებიც ღიაა ყველა ქალისთვის, დაქორწინებული თუ დაუქორწინებელი, ახალგაზრდა თუ ხანდაზმული. 1934 წლიდან ამ კურსებს მინიმუმ 600 000 გერმანელი ქალი ესწრებოდა და მიიღო ინსტრუქციები სახლის მოვლაში, კულინარიასა და კერვაში, ასევე ჰიგიენისა და ექთნობის ელემენტებში. ასევე, რადგან ჩვენ, გერმანელები, კოლონიების გარეშე ერს ვეკუთვნი, ყველანაირი ნედლეულის მიმართ სიფრთხილე გვმართებს და ამ კურსებზე ქალები სწავლობენ, თუ როგორ გადააქციონ ერთი შეხედვით უსარგებლო ნივთები სასარგებლო დანიშნულებით. როგორც წესი, თითოეული კურსი მოიცავს ათ საღამოს, სულ ოცდაათი საათის სწავლებით.

ასეთი კურსის ღირებულება ქვეყანაში ორიდან სამ მარკამდე, ქალაქში კი სამიდან ხუთ მარკამდე მერყეობს. მათ, ვისაც ამის საშუალება აქვს, სრულად უნდა გადაიხადონ, თუმცა დამატებითი თანხები შეაქვთ შრომის ფრონტის ქალთა განყოფილებასა და ნაციონალ-სოციალისტური კეთილდღეობის ორგანიზაციას მათთვის, ვისაც ამ გადასახადების გადახდა არ შეუძლია. ძალიან ხშირად, მთელ თანხას დამსაქმებელი იხდის გოგონასთვის, რომელიც მალევე პენსიაზე გადის და ქორწინების მიზნით პენსიაზე. გერმანიაში მუდმივად დაარსებულია რამდენიმე ასეული ასეთი დედათა სკოლა, რომლებიც ათასობით მოხალისეს ასაქმებენ მეურვეებად, საზოგადოებრივი კეთილდღეობის მასწავლებლებად, ახალგაზრდობის ლიდერებად და ა.შ.

სწორედ ასეთი სამუშაო აძლევს ყველა გერმანელ ქალს შესაძლებლობას, აქტიური მონაწილეობა მიიღოს ნაციონალ-სოციალისტური სახელმწიფოს ცხოვრებაში, რადგან ყველა ქალი აცნობიერებს, რომ მან თავისი წვლილი უნდა შეიტანოს იმ მამაკაცებთან ერთად, რომლებსაც ჩვენი ერის მომავლისთვის იგივე პასუხისმგებლობა აკისრიათ.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მშრომელი ქალი

სხვა ერებში არაფერი განხილულა ისე, როგორც მესამე რაიხში პროფესიონალი და მომუშავე ქალების პოზიცია. ნაციონალ-სოციალიზმის მოწინააღმდეგეები ამტკიცებდნენ, რომ ადოლფ ჰიტლერის ხელისუფლებაში მოსვლის მომენტიდან ყველა მომუშავე ქალი იძულებით ჩამოაშორეს სამსახურიდან და ჩანაცვლებული იქნებოდნენ მამაკაცებით. სინამდვილეში, არაფერი შეიძლება იყოს უფრო ეწინააღმდეგებოდა სიმართლეს, რადგან ინდუსტრიასა და პროფესიებში მოღვაწე ყველა აქტიური ქალი ორგანიზებულია ლეიბორისტული ფრონტის ფარგლებში და ის ქალები, რომლებიც ადრე არ იყვნენ დასაქმებულები, მაგრამ სურდათ ახალი რაიხის მშენებლობაში დახმარება, ნებაყოფლობით შეუერთდნენ ქალთა ლიგას ფრაუ შოლც-კლინკის ეროვნული ხელმძღვანელობით. ამ ორ ორგანიზაციაში გვხვდება დიასახლისი, მასწავლებელი, ექთანი, ბებიას ქალი, მხატვარი, ექიმი და ყველა ქალი, რომელსაც აქვს უნივერსიტეტის კვალიფიკაცია.

რადგან ნაციონალ-სოციალიზმის იდეალია ოჯახის, როგორც სახელმწიფოს ძირითადი ერთეულის შენარჩუნება, მართალია, რომ ლეიბორისტულმა ფრონტმა უზრუნველყო ქალების ქარხნული სამუშაოდან გაყვანა, რაც ქალის ფიზიკური აღნაგობისთვის შეუფერებელია და ისინი უმუშევარი მამაკაცებით ჩანაცვალა. თუმცა, ამ ქალებს სხვაგან უფრო ხელსაყრელი სამუშაო აპოვნინეს.

გერმანელი ქალები კვლავ დასაქმებულნი არიან ტანსაცმელთან დაკავშირებულ ყველა პროფესიაში და მილიონობით მათგანი მასწავლებლები, ექთნები და შინამოსამსახურეები არიან, მაშინ როცა უამრავი ქალი ექიმია, ქალი არქიტექტორები, სცენაზე და ფილმებში, არა მხოლოდ მსახიობები, არამედ გამორჩეული პროდიუსერებიც არიან, როგორიცაა ცნობილი ლენი რიფენშტალი, რომელიც პასუხისმგებელია მნიშვნელოვან პარტიულ შეხვედრებსა და ოლიმპიურ თამაშებზე გადაღებებზე. ასევე, მილიონობით ქალი დასაქმებულია ზოგად ინდუსტრიაში, რაც, როგორც ვთქვი, ლეიბორისტული ფრონტის განსაკუთრებულ განყოფილებას წარმოადგენს. ნამდვილად არ შეიძლება ითქვას, რომ გერმანელი ქალები სახლში არიან ჩაკეტილები.

შიდა მომსახურება

განსაკუთრებული ყურადღება მათაც კი მიაქცევს, ვინც, როგორც შინამოსამსახურეები ან დიასახლისები, განსაკუთრებულად შემოიფარგლებიან საყოფაცხოვრებო სფეროთი. როდესაც ადოლფ ჰიტლერი ხელისუფლებაში მოვიდა, ქალთა ლიგას განსაკუთრებული დავალება დაეკისრა - დაძლიოს საყოველთაო ცრურწმენა, რომ საოჯახო საქმე მხოლოდ დაბალი კლასების საქმიანობაა. ახლა ყველა გოგონამ, მდიდარი იქნება თუ ღარიბი, სკოლის დამთავრებისას მკაცრი გამოცდის ჩაბარება უნევს საოჯახო საქმეებში და ამას გარდა, ჩვენი გოგონების უმეტესობა, თვრამეტი წლის ასაკში, საკუთარი პროფესიის დაწყებამდე, მოხალისედ მუშაობს ქალთა შრომის სამსახურში, რაც ხშირად გულისხმობს საოჯახო საქმეებს, რათა შეამსუბუქოს რომელიმე შრომისმოყვარე დედა.

ქალის წილი ახალ საზოგადოებრივ წესრიგში არ იყო დაგეგმილი ძველი ლოზუნგის, „ქალთა უფლებების“, საფუძველზე, არამედ იმ სამსახურის გათვალისწინებით, რომელიც ქალს შეუძლია გაუწიოს მთლიანად საზოგადოებას - ერს. რადგან ქალის გავლენა ყოველთვის უდიდესი იყო ერის ინტიმური სოციალური ცხოვრების ჩამოყალიბებაში, ჩვენ იმდენად არ გვაინტერესებს, თუ სად ხდება ჩვენი სამსახურის განწევა, არამედ ის, თუ როგორ ხდება ეს.

გერმანელი გოგონა

უკვე სკოლაში ყოფნისას გერმანელი გოგონა შეუერთდა BDM-ს (Bund Deutscher Mädel), რომელიც მსოფლიოში ამ ტიპის უდიდესი ორგანიზაციაა. ჰიტლერის ახალგაზრდულ მოძრაობასთან ასოცირებული BDM ტრენინგის, განსაკუთრებით კი ცხოვრების ჯანსაღი ფილოსოფიის (Weltanschauung) დანერგვის დეტალურ ინსტრუქციებს ეროვნული ახალგაზრდობის ლიდერისგან, ბალდურ ფონ შირახისგან იღებს.

მთელი ქვეყნის მასშტაბით 40 სკოლა აშენდა მხოლოდ გოგონების სწავლების მიზნით.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ახალგაზრდა ლიდერები ამ პრინციპებით.

როგორც მომავალ დედებს, ექიმებს, ეკონომისტებს, მასწავლებლებს, იურისტებს და ა.შ., ყველა გერმანელ გოგონას ევალება გამოიყენოს თავისი ნიჭი საუკეთესო ეროვნული მიზნებისთვის, მაგრამ პირველ რიგში, მათ უნდა მოიპოვონ მყარი სოციალური წარმომავლობა. სად შეიძლება ამის მიღება უკეთესად, თუ არა გერმანელი გოგონათა ორგანიზაციის, BDM-ის, მეგობრობაში? პირველი აუცილებლობა ფიზიკური ვარჯიშია და ამიტომ ყველა გოგონამ ასაკის შესაბამისად უნდა გაიაროს ფიზიკური სტანდარტების სისტემატური განვითარება. ამავდროულად, ტარდება პირველადი დახმარებისა და ექთნობის სწავლება. არსებობს BDM ბანაკები, სადაც გოგონები სწავლობენ მიწაზე დახმარებას, ასევე საოჯახო სკოლები ბავშვთა ძიძებად, დიეტოლოგებად და სხვა საოჯახო სამუშაოდ მოსამზადებლად.

როდესაც გოგონები სკოლას ამთავრებენ, მათ ერთი წელი „მინის წლიურ სამსახურში“ გაატარონ, სადაც სასარგებლო სამუშაოს ასრულებენ მიწაზე. ეს ახალგაზრდა მამაკაცებისთვის „შრომის სამსახურის“ პარალელური ორგანიზაციაა და ასრულებს სასარგებლო სამუშაოს, რომელიც ჩვეულებრივ პროფესიებს არ ეჭიბრება. მართლაც, დიდი ეკონომიკური ღირებულების სამუშაო აღმოჩნდა ავადმყოფობის შედეგად ქმედუნარო ქალების ჩანაცვლება და მათთვის საკმარისი შვებულების მიცემა გამოჯანმრთელებისთვის. ეს განსაკუთრებით ხელსაყრელი აღმოჩნდა გადატვირთული დედის შემთხვევაში, რომლის საოჯახო საქმეებსაც „შრომის სამსახურის“ გოგონები ასრულებენ, ხოლო მის შვილებზე ადგილობრივ „საბავშვო ბაღში“ ზრუნავენ.

მიუხედავად იმისა, რომ გერმანიის ქალთა ამ გიგანტური ორგანიზაციის სტატისტიკა საკმაოდ შთამბეჭდავია, მისი რეალური ღირებულება შექმნილ მორალურ სტანდარტებშია. გერმანელი გოგონა, რომელიც თავის BDM-სა და „მინის წლიურ სამსახურში“ მონაწილეობს, არა მხოლოდ დიდ გამოცდილებას იძენს, არამედ სოციალური პასუხისმგებლობის გრძნობასაც იძენს, რადგან მას პოლიტიკურ და ეკონომიკურ პრობლემებზე ზუსტად ისეთივე ლექციები და ინსტრუქციები უტარდება, როგორც მათ ორგანიზაციებში მყოფ ახალგაზრდა მამაკაცებს. ვინც კი ქალთა შრომით ბანაკს ესტუმრა, აღფრთოვანებული დარჩა ძლიერი, კარგად აღნაგობის გოგონებით, რომელთა თვალები ჯანმრთელობითა და ბედნიერებით ბრწყინავდა. ჩემმა ბევრმა ინგლისელმა მეგობარმა აქ მკითხა: „როგორ არის, რომ თქვენი ახალგაზრდების მთელი ატმოსფერო ასე სავსეა სისუფთავით, ძალისა და სიცოცხლის ბზინვარებით?“

როგორ მოახერხეთ ეს?“ მხოლოდ ერთი პასუხი შეიძლება იყოს: „ადოლფ ჰიტლერის სული“!

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

რა არის სოციალიზმი?

იოზეფ გებელსის მიერ

Е ძალიან გონივრული თანამედროვე პოლიტიკური კონცეფცია, აღიარებული იქნება თუ არა, მომავალი განვითარების ცენტრალური ფაქტორის - სოციალური პრობლემის გარშემო ტრიალებს.

სოციალური გაჭირვება მხოლოდ და მხოლოდ უმნიშვნელო საკითხი არ არის. მარქსისტი მართალი იქნებოდა. პროლეტარიატი ინტერნაციონალურია არა საერთაშორისო შერევის სიყვარულის გამო, არამედ იმ ტრაგიკული გაცნობიერების გამო, რომ ადრე მისი არსებობის პრობლემის ეროვნული გადაწყვეტა არ არსებობდა. ბურჟუაზიული ეგოიზმი და ებრაული კონკურენცია ერთად მოქმედებდნენ, შეგნებულად და არაცნობიერად, და ქმნიდნენ იმას, რაც ხალხს სიცოცხლის სინათლესა და სუნთქვას ართმევს - კლასობრივ ომს.

სოციალური გაჭირვება უსაფრთხოებისადმი ვნებას წარმოშობს. პროლეტარიატის სიღრმეში სძინავს სამშობლოს, მიწისა და სამშობლოს სიყვარული, რომელიც გამოხატულებას კარგ და ცუდ ფორმებში პოულობს და ყოველთვის მზადაა უკეთილშობილესი მსხვერპლისთვის. მარქსიზმის დროსაც კი პროლეტარიატი არ გრძნობს სამშობლოს სიძულვილს, არამედ მხოლოდ სამშობლოს ბურჟუაზიული გადახრის - სისტემის მიმართ. ამ სისტემამ შექმნა ისეთი მდგომარეობა, რომელშიც ნაციონალიზმი და კაპიტალიზმი ერთი და იგივე იყო. ინტერნაციონალიზმის წინააღმდეგ ბრძოლა ფრაზებით ვერასდროს მოიგება. სოციალური გაჭირვების მოგვარება მხოლოდ სოციალური მოქმედებით შეიძლება. პროლეტარიატი გააგრძელებს საერთაშორისო აზროვნებას მანამ, სანამ მას ერში წილი არ ექნება. როგორ შეიძლება გიყვარდეს და პატივი სცე იმას, რაც არ იცი?

სოციალური პრობლემა საერთაშორისო ქალაქ-პროლეტარიატის ნიადაგთან მისი ფუნდამენტური ურთიერთობის კიდევ ერთხელ გაცნობიერების საკითხია. ადამიანს მხოლოდ საკუთარ ნიადაგში შეუძლია ფესვების გადგამა.

ის თავს მხოლოდ საკუთართან დაკავშირებულად გრძნობს. ბოლშევიზმის წინააღმდეგ ერთადერთი ეფექტური ბრძოლა კაპიტალიზმის აღმოფხვრაა.

ეს საშუალო კლასებში პოლიტიკური ინსტინქტის ნაკლებობაზე მიუთითებს, რომ ისინი საკუთარ თავს კაპიტალიზმთან აიგივებდნენ, რომელთანაც, ბოლოს და ბოლოს, მათ თითქმის არაფერი ჰქონდათ გასაკეთებელი. კაპიტალიზმი კაპიტალის ამორალური განაწილებაა. ეკონომიკაში კაპიტალიზმი იგივეა, რაც პოლიტიკაში დემოკრატია: კერძოდ, ძალაუფლების ამორალური განაწილება სახელმწიფოში. ორივე ფაქტორი, კაპიტალიზმი და დემოკრატია - მათი ურთიერთობა შვილისა და მამის ურთიერთობაა - სახელმწიფოს ახალი სოციალური ორგანიზაციის მოსისხლე მტრები არიან. აქამდე ისინი სოციალური პრობლემის იგნორირებით კმაყოფილებოდნენ და საკითხს მაქსიმალურად თვალთმაქცური ქველმოქმედებით აარიდებდნენ თავს. ეს არის ლიბერალიზმის ტრაგედია - ქველმოქმედება: ბურჟუაზიული სიმხდალის, სენტიმენტალურობის, სადიზმისა და შიშის კონგლომერატი. სოციალური „გაუმჯობესების“ მთელი ისტორია ჩვენს თვალწინ იხსნება, როგორც ლიბერალების სოციალური პრობლემის გადაჭრის საშინელი მაგალითი - მით უმეტეს, მისი სიღრმის გააზრების. სოციალურ პრობლემას არაფერი, აბსოლუტურად არაფერი აქვს საერთო სენტიმენტალურობასა და „ქველმოქმედებასთან“. ეს ეროვნული აუცილებლობის პრობლემაა. ამ პრობლემას მსოფლიო პოლიტიკურ მნიშვნელობას მხოლოდ ის კი არ ანიჭებს, რომ რამდენიმე მილიონი ადამიანი შიმშილობს, არამედ ის, რომ ამან შეიძლება ერის კოლაფსი გამოიწვიოს. მხოლოდ ეს აძლევს სოციალურ იდეებს უწყვეტობას. სენტიმენტალურობა და „ქველმოქმედება“ თავისთავად სრულიად არასანდოა. მხოლოდ ეროვნული აუცილებლობა ქმნის ფანატიზმს და რწმენის მძაფრ იმპულსს. ამიტომაც სოციალური პრობლემა მომავალი პოლიტიკური განვითარების სტრუქტურაშია დაფუძნებული და ახალგაზრდობას ახალ მოვალეობებსა და ამოცანებს აძლევს.

ამ გაცნობიერებიდან გამომდინარეობს სახელმწიფოს ჭეშმარიტად სოციალური კონცეფცია, რომელსაც ნაკლებად აქვს საერთო

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მარქსისტულ-პროლეტარული, ისევე როგორც ლიბერალურ-დემოკრატიული ცნებები. მე სოციალური გაგებით ვფიქრობ, როდესაც ჩემი თანამემამულეების ჩაგრული კლასებისთვის მათი ბუნებრივი უფლებების მიღწევას, უფლებებად და არა მეტ-ნაკლებად ნებაყოფლობით საჩუქრებად ვუსურვებ. მე სოციალური გაგებით ვფიქრობ, როდესაც ამ უფლებებს არა ბურჟუაზიული შიშის ან სენტიმენტალურობის მოტივებით, არამედ ეროვნული აუცილებლობისა და სოციალური სამართლიანობის რეალიზაციით მოვითხოვ.

ლიბერალი ადამიანი ბურჟუაზიით ფიქრობს; მარქსისტი ადამიანი პროლეტარად ფიქრობს; სოციალური ადამიანი კი ეროვნულად ფიქრობს, ეროვნული სახელმწიფოს კონტექსტში, რომელიც საერთო ბედისწერის შესასრულებლად არის შექმნილი. მისთვის ეროვნული და სოციალური აზროვნება ერთსა და იმავეს ნიშნავს: ერის სიყვარულს; მისი მომავლის რწმენას; და თავისუფლების ნებას.

მსოფლიო ფილოსოფია და საგარეო პოლიტიკა, აღფრედ როზენბერგი

ყოველდღიურ ცხოვრებაში საშუალო ადამიანი იშვიათად აცნობიერებს, რომ პოლიტიკურ და სოციალურ მე ცხოვრებას საბოლოოდ ფილოსოფიური მოტივები აყალიბებს. ბურჟუაზიული მორალური კოდექსის კონცეფცია, კანონის კონცეფცია და მასთან დაკავშირებული ყველაფერი ყოველდღიურ ცხოვრებაში, ყოველთვის გარკვეულწილად განისაზღვრება ადამიანის შინაგანი დამოკიდებულებით მათ მიმართ; მაგრამ მხოლოდ დიდი რევოლუციური მოვლენების შემთხვევაში, რომლებიც მთლიანად ერის ცხოვრებაზე მოქმედებს, ადამიანები ნათლად აცნობიერებენ ამ ფაქტს. შეიძლება ითქვას, რომ ეს არის ის, რაც დღეს მთელ მსოფლიოში ხდება. არ აქვს მნიშვნელობა რა შეიძლება იყოს 1914-1918 წლების კონფლიქტის უშუალო გავლენა სხვადასხვა ერებისა და სახელმწიფოების პოლიტიკურ მოვლენებზე, არსებობს ერთი ფაქტი, რომელიც სულ უფრო მეტად იპყრობს ყურადღებას ყველა იმ ადამიანის გონებაზე, ვისი აზრებიც მხოლოდ ზედაპირული არ არის, და ეს არის ის, რომ ასეთი უზარმაზარი აჯანყების შემდეგ ადამიანებს არ შეუძლიათ უბრალოდ დაუბრუნდნენ თავიანთ წინა ყოველდღიურ არსებობას, თითქმის არაფერი მომხდარა. მსოფლიოს პრაქტიკულად ყველა ერი დაზარალდა მსოფლიო ომის დიდი ბრძოლებით, ან სულ მცირე, გარკვეულწილად დაზარალდა მისი შედეგებით. მილიონობით ადამიანი ისეთი ბედის წინაშე დგას, რომელმაც ისინი ერთი შეხედვით მოულოდნელობით დაამარცხა და რამაც წარმოშვა კითხვები, რომლებიც რადიკალურად განსხვავდება იმ კითხვებისგან, რომლებიც მრავალი ათწლეულის განმავლობაში

1914 წლამდე მსოფლიო ოპტიმიზმის ატმოსფეროში ცხოვრობდა. მართალია, სხვადასხვა ქვეყანაში პასუხისმგებელ თანამდებობებზე მყოფი პირები ხედავდნენ, რომ პოლიტიკურ ჰორიზონტზე ღრუბლები ისევ და ისევ გროვდებოდა, მაგრამ სახელმწიფო მოღვაწეებს შორისაც კი ბევრი იყო ისეთი, ვინც თვლიდა, რომ ისევე, როგორც წინა მსგავს შემთხვევებში, ყოველდღიური კომპრომისის პოლიტიკური სისტემა გაიმარჯვებდა. ეკონომისტები მათემატიკური სიზუსტით გამოთვლიდნენ, რომ დიდ ერებს შორის ნებისმიერ კონფლიქტს ისეთი კატასტროფული ეკონომიკური და სოციალური შედეგები მოჰყვებოდა, რომ მსოფლიო ეკონომიკური სტრუქტურის კოლაფსი გარდაუვალი იქნებოდა და ომის დასრულებას რამდენიმე თვეში გამოიწვევდა. ინტელექტუალური ოპტიმისტები იმედებს ამყარებდნენ იმ რწმენაზე, რომ „მსოფლიო საღი აზრი“ გაიმარჯვებდა და ეთანხმებოდნენ წამყვან ეკონომისტებს, რომ ერები არასდროს შეეგუებოდნენ მსოფლიო სიგიჟეს. ომი.

მაგრამ, ისევე როგორც თავად ბუნება, ხალხისა და რასების ცხოვრება ლოგიკის სწორი გზით კი არა, აღელვებული გრძნობებისა და ველური ვნებების დაკლაკნილ გზებზე ვითარდებოდა. სწორედ ამ უთვალავმა ელემენტებმა გაათავისუფლეს საბოლოოდ მსოფლიო კატასტროფა. ვფიქრობ, მნიშვნელოვანია, რომ დღეს ვაღიაროთ, რომ 1914 წელი არა მხოლოდ დიდი სამხედრო ბრძოლის დასაწყისი იყო, არამედ აგვისტოს იმ საბედისწერო დღეებში მთელი ძველი სამყარო დაიშალა. ის ფაქტი, რომ ერები და მათი ლიდერები ვერ შეძლეს ასეთი საშინელი კონფლიქტის თავიდან აცილება, იმის დამადასტურებელი საბუთია, რომ სოციალური კონფლიქტები, იმდროინდელი მსოფლიო ეკონომიკის მთელი ტენდენცია და ერების სოციალური სტრუქტურა აღარ იყო საკმარისად ძლიერი, რათა გარანტირებულიყო მკაფიოდ განსაზღვრული სამშვიდობო პოლიტიკა. პირიქით, იმდენად დიდი ყურადღება უნდა დაეთმო დაბალი ფენების ქაოტურ მასობრივ მოძრაობებს, პოლიტიკურ ვნებებსა და ეკონომიკურ ინტერესებს, რომ საჭე ხშირად სცილდებოდა სახელმწიფო მოღვაწეებს ხელიდან და მსოფლიო შეჯახებისკენ მიემართებოდა, საიდანაც აღდგენას მხოლოდ მრავალი წლის შემდეგ იწყებდა, მას შემდეგ, რაც გმირული ძალები დაიხარჯა და უზარმაზარი მსხვერპლი გაიღეს.

ბუნებრივია, რომ საყოველთაო გონების ეს აღორძინება, წარსულისა და აწმყოს ეს კრიტიკა, პირველ რიგში, იმ ქვეყნებში გამოვლინდებოდა, სადაც სამხედრო და პოლიტიკურმა დამარცხებამ...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

პრობლემები გაცილებით აშკარაა, ვიდრე იმ სახელმწიფოებში, რომლებსაც, სულ მცირე, ამ დროისთვის, შეეძლოთ თავიანთი ომში გამარჯვებების ნაყოფით ეცხოვრათ. რუსეთში, უნგრეთში, გერმანიასა და თურქეთში მომხდარი ყველა დუღილის პროცესი, რომელიც ბუნებით სრულიად განსხვავებული იყო, მსოფლიო პოლიტიკის ყველა ინტელექტუალურ დამკვირვებელს უკვე ნახსენები ძველი წესრიგის დაშლისა და ახალი სამყაროს შექმნის მცდელობის უტყუარ ნიშნებად ეჩვენება. ეს არც ისე მეტად განპირობებულია იმის ლოგიკური აღიარებით, თუ რა არის შესაფერისი და რა არაა, არამედ ხასიათის შინაგანი ცვლილებით, რომელმაც, ანაწყოსა და წარსულისკენ მიმართულმა, განაცხადა: „ეს აღარ შეიძლება გაგრძელდეს“.

ეს შინაგანი გადაწყვეტილება ყველაფერზე უფრო მნიშვნელოვანია და ვერანაირი არგუმენტით ვერ აღმოიფხვრება. ერების ეს ახალი გონებრივი დამოკიდებულებები, იქნება ეს ერთი მიმართულებით თუ მეორე, გადამწყვეტი მიზეზია მშენებლობისა თუ განადგურებისა, შესაბამისად. მსოფლიო პოლიტიკაში ჩვენი ამჟამინდელი მოძრაობის სიმძიმის ცენტრი ამ სხვადასხვა გონებრივი ენერგიების შეხამებისა და ძალის შედეგია.

ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტები, გონების კარგად განსაზღვრულ დამოკიდებულებებში ვხედავთ იმას, რასაც ჩვენ „მსოფლიო ფილოსოფიას“ (Weltanschauung) ვუწოდებთ. ეს სიტყვა, რომლის ზუსტი თარგმნა სხვა ენებზე ყველაზე რთულია, პირველ რიგში ზუსტად იმას აღნიშნავს, რასაც ამბობს: სამყაროს აღქმის კონკრეტულ გზას, ანუ სულის, გონების და ხასიათის აშკარად გასაგებ შინაგან დამოკიდებულებას გარეგანი საგნების მიმართ. დამოკიდებულებას, რომელიც განსაზღვრავს „დიახ“-ს ან „არა“-ს, რომელიც, თუ ეს მილიონობით ადამიანის ხმაა, აყალიბებს ცხოვრების წესს, სახელმწიფოს სტრუქტურას, რასის ან ხალხის მოვალეობებსა და პრივილეგიებს. ამიტომ, ეს დამოკიდებულება არსებითი, ფუნდამენტური და გადამწყვეტი ფაქტორია. თუ ის ცხოვრების ყველა სხვადასხვა სფეროს მოიცავს, მაშინ შეგვიძლია ვისაუბროთ გაერთიანებულ და ერთგვაროვან ერზე; მაშინ შეგვიძლია ვთქვათ, რომ სახელმწიფო, ხალხი და „მსოფლიო ფილოსოფია“ ერთში გაერთიანდა. რა თქმა უნდა, ეს მხოლოდ ძალიან იშვიათ შემთხვევებში ხდება. რასობრივი მახასიათებლებისა და პოლიტიკური მოვლენების გავლენის ქვეშ მყოფი ერების უმეტესობაზე გავლენას ახდენს ცხოვრების სხვადასხვა სფეროში განსხვავებული დინებები, რაც ხშირად იწვევს ერის შიგნით ყველაზე სერიოზულ კონფლიქტებს.

ამგვარად, „მსოფლიო ფილოსოფია“ არ არის რელიგიის ეკვივალენტური, მაგრამ მას შეუძლია მოიცვას ეს უკანასკნელი. „მსოფლიო ფილოსოფიას“ შეიძლება განსაკუთრებული ხასიათი მიენიჭოს რელიგიამ ან მეცნიერებამ; მისი ჩამოყალიბება შესაძლებელია ერის მხატვრული ან კულტურული თვისებებით. თუ ხალხის „მსოფლიო ფილოსოფია“ მართლაც ღრმა და ჭეშმარიტია, ის ყველაფერს მოიცავს და ახასიათებს. მეორეს მხრივ, ის საკმარისად ფართოა იმისათვის, რომ მოიცვას ყველაზე ფართოდ გავრცელებული გონებრივი და სულიერი ტემპერამენტები.

სხვადასხვა ერისა და გამოჩენილი პიროვნებების დამოკიდებულება მსოფლიო ფილოსოფიასთან დაკავშირებული საკითხების მიმართ, იქნება ეს რელიგიური, სამეცნიერო თუ კულტურული ხასიათის, მნიშვნელოვანი ხელშემწყობი ფაქტორი იყო არა მხოლოდ ინტელექტუალური, არამედ პოლიტიკური ცხოვრების განსაზღვრაში წარსული საუკუნეების განმავლობაში და მე მიმაჩნია, რომ საკითხი, თუ რა გავლენა იქონია მსოფლიო ფილოსოფიამ საგარეო პოლიტიკაზე ისტორიის დიდ ეპოქებში, მსოფლიო ისტორიის ერთ-ერთი ყველაზე საინტერესო პრობლემაა. მეეჭვება, რომ ეს საკითხი აქამდე საკმარისად ღრმა შესწავლის საგანი გამხდარიყო, თუმცა ის არა მხოლოდ მკვლევარ მეცნიერს, არამედ ყველა სახელმწიფო მოღვაწესაც უნდა მოეწონოს.

ნება მომეცით, რამდენიმე მაგალითი მოვიყვანო იმის საჩვენებლად, თუ რამდენად გადამწყვეტად... პოლიტიკური... შეიძლება თუ არა „მსოფლიო ფილოსოფიამ“ გავლენა მოახდინოს ისტორიის განვითარებაზე საუკუნეების და ათასწლეულების განმავლობაში?

როდესაც ქრისტიანული რელიგია ხმელთაშუა ზღვიდან ევროპის კონტინენტზე გავრცელდა და ერთი გერმანული ტომი მეორის მიყოლებით ქრისტიანი გახდა, აღმოჩნდა, რომ თითქმის ყველა მათგანი არ იღებდა რომის კათოლიკურ დოგმას და არიანელები, ანუ არიოზის მიმდევრები გახდნენ, რომელთა წარმოდგენაც ქრისტიანობის დამაარსებლის პიროვნებისა და ღვთაებრივი პოზიციის შესახებ მნიშვნელოვნად განსხვავდებოდა რომის კათოლიკური ეკლესიის წარმოდგენისგან. მხოლოდ ერთი მნიშვნელოვანი ტომი გახდა რომის კათოლიკე თავისი...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ლიდერის მოხერხებულობისთვის, კერძოდ, ფრანკონელები. თუმცა, ეს ფრანკონელები სამხედრო თვალსაზრისით ყველაზე ძლიერი ტომი იყვნენ და აღმოსავლეთ გერმანელების მსგავსად, დიდად არ დაშორებულან თავიანთ მშობლიურ სახლს და ამგვარად, ძველი რომი ასოცირდებოდა მკაცრ ახალგაზრდა ნებისყოფასთან, რომელიც ამიერიდან აღმოსავლეთისკენ იყო მიმართული. ეს ნებისყოფა გამარჯვებული იყო როგორც სამხედრო, ასევე მსოფლიო ფილოსოფიურ საკითხებში. ალექსანდრიელი არიოსი (გარდაიცვალა ახ. წ. 336 წელს) ასწავლიდა, რომ ქრისტე არ იყო ღმერთი, არამედ მის მიერ შექმნილი. მისი დოქტრინა აკრძალა ნიკეის კრებამ და ამგვარად, ევროპა არ გახდა არიანელი, როგორც თავიდან ჩანდა, არამედ რომაული კათოლიკე. აქ ჩვენ გვაქვს ერთი იდეის გამარჯვება მეორეზე, რასაც თან ახლავს მსოფლიო ისტორიის თვალსაზრისით განუზომელი შედეგები. თუ სხვა, არიანელ ტომებს ფრანკონელები დაემარცხებინათ, ევროპა სრულიად განსხვავებულ სულიერ ასპექტს მიიღებდა და მთელი პროტესტანტული მოძრაობა, რომელიც მოგვიანებით განვითარდა, არ გამოჩნდებოდა; სულ მცირე, არა იმავე ფორმით.

მეორე მაგალითი, რომელიც აჩვენებს, თუ როგორ აკისრებს რელიგიაზე დაფუძნებული „მსოფლიო ფილოსოფია“ თავის ნებას მთელ ერებს, მოწოდებულია ისლამის მიერ. ეს რწმენა აერთიანებდა უამრავ ბედუინურ ტომს, რომლებმაც მტკიცე რწმენით დაიპყრეს აფრიკის მთელი ჩრდილოეთი ნაწილი და შეიჭრნენ სამხრეთ ევროპაში. მიუხედავად იმისა, რომ მაჰმადიანურმა რელიგიამ ზიზღი განიცადა ევროპელებისგან, რომლებიც იბრძოდნენ მათი დამოუკიდებლობისთვის, მან თავისი კვალი დატოვა დასახლებული დედამიწის მნიშვნელოვან ნაწილზე: გიბრალტარიდან აფრიკის გავლით, პალესტინიდან და ა.შ. ინდოეთამდე. პოლიტიკური მოძრაობები და მწვავე დაპირისპირებები, რომლებიც დღემდე გრძელდება, აჩვენებს, თუ როგორ მოქმედებს მოცემული „მსოფლიო ფილოსოფია“, როგორც უწყვეტი მამოძრავებელი ძალა, რომელიც აიძულებს ყველა ერს, რომელიც მის გავლენის ქვეშაა, გაავრცელონ და დაიცვან თავიანთი კონკრეტული „მსოფლიო ფილოსოფია“, მათი ცხოვრების წესი, მათი მმართველობის კონცეფცია, მათი კულტურა.

მას შემდეგ, რაც უნივერსალური ეკლესია მრავალი საუკუნის განმავლობაში გამარჯვებული დარჩა, ევროპის მრავალ ნაწილში მის წინააღმდეგ ძალადობრივი აჯანყებები დაიწყო. ეს ხალხის პროტესტებს იწვევდა, რამაც შეძრა მსოფლიო და საერთო იდეოლოგიას ეფუძნებოდა. საუკუნეების განმავლობაში სხვადასხვა პროტესტანტი ხალხის ბრძოლა უნივერსალური ეკლესიისა და მისი სამხედრო წარმომადგენლობების წინააღმდეგ მძვინვარებდა ევროპაში. მაგრამ ამ ბრძოლის შუაგულში ევროპული კოლექტიური გონება სრულიად ახალი მიმართულებით შეიცვალა ყველაზე დამახასიათებელი გზით: არსებითად რელიგიური ან დოგმატური ბრძოლისგან დაპირისპირება ეროვნულად იქცა. ეროვნული სტრუქტურის დაცვა ეთიკურ ღირებულებებს ჩაანაცვლებს, მაშინაც კი, თუ მათი წარმომადგენლები უმაღლესი დონის არიან. შესაძლოა, ახალი ეპოქისკენ ამ შემობრუნების საუკეთესო მაგალითი კარდინალ რიშელიეს შემთხვევა იყოს. ის საკუთარ თავში ლუი XIII-ის ნამყვან მინისტრად და ლუი XI-ის მემკვიდრედ ხედავდა, რომელიც ამ უკანასკნელის მიერ ჩაფიქრებული ეროვნული გაერთიანების გეგმას ახორციელებდა; მეორეს მხრივ, ის იყო ეპისკოპოსი და მოგვიანებით რომის ეკლესიის კარდინალი. პარიზის კარზე რომის კათოლიკური გავლენა დომინირებდა და ძირითადად ესპანური პარტიით იყო წარმოდგენილი. რომის პოლიტიკა, უდავოდ, ესპანეთსა და ჰაბსბურგებს ემხრობოდა და საფრანგეთზე ესპანურ-ჰაბსბურგების გამარჯვების დასრულება, რა თქმა უნდა, დიდი ხნის განმავლობაში ევროპაში წმინდა კათოლიკური უზენაესობის მიღწევას გამოიწვევდა. თუმცა, რიშელიე, მიუხედავად იმისა, რომ პროტესტანტ მოკავშირეებთან დადებულ ყველა პაქტში რომის ეკლესიის თავისუფლებას მოითხოვდა, მხარდაჭერა მეორე მხარეს გადასცა და ყველაფერი გააკეთა მსოფლიოს ჰაბსბურგების წინააღმდეგ მოსაბილიზებლად და ესპანეთის ძალაუფლების დასარღვევად, ამავდროულად, პაპის საერო ძალაუფლების გასაწესრიგებლად. საფრანგეთის კარზე პაპის ყველა მეგობრის წინააღმდეგ მან მიიღო ყველა ზომა საფრანგეთის უზენაესობის გასამყარებლად; მისი დამოუკიდებლობის უზრუნველსაყოფად მან გაანადგურა პროტესტანტები საკუთარ ქვეყანაში, მაგრამ ალიანსი დაამყარა გუსტავ ადოლფთან და ვაიმარის ჰერცოგ ბერნჰარდთან. მან ფრანგულ ქვემეხებსაც კი უბრძანა, რომ პაპის ჯარისკაცებისთვის ესროლათ. ვფიქრობ, რომ რომის არმიის წინააღმდეგ რომაელი კარდინალის ბრძანებით გასროლილი ეს გასროლები ევროპის ახალ დამოკიდებულებაზე გადასვლას განასახიერებს, რომელიც მას შემდეგ ჩვენი კონტინენტის ცხოვრებაში არასდროს შეწყვეტილა.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მეცხრამეტე საუკუნეში ეს დამოკიდებულება შეიცვალა ევროპული ნაციონალიზმის ახალი ფორმისკენ. მსოფლიოს ყველა კუთხეში ეროვნული იდეა იყო ცხოვრების განმათავისუფლებელი აზრი. ამის დასტურია იმდროინდელი მრავალი ნაშრომი და ვაჰინგტონის, ბოლივარისა და გარიბალდის პიროვნებები. თუმცა, ამავდროულად, მეცნიერებამ და კომერციამ სულ უფრო მზარდი მნიშვნელობა შეიძინა და ვალტერ რატენაუს გამოთქვამი: „ბედს ეკონომიკა განსაზღვრავს“ გახდა სოციალური პრობლემების უმეტესობის შემუშავების „ლაიტმოტივი“. კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი ფაქტორი იყო რამდენიმე შტატის მოსახლეობის რაოდენობა, რამაც ისინი აიძულა, მსოფლიოს ნებისმიერ წერტილში ეძიათ პროდუქციისა და ნედლეულის მომარაგების ბაზრები. ამ დამოკიდებულებას ძირითადად მთელ მსოფლიოში გაფანტული ხალხი აფინანსებდა და ავრცელებდა. ისინი მხარს უჭერდნენ „მსოფლიო რესპუბლიკის“ შექმნას და რომ ადრე არსებული ეროვნულ-ეკონომიკური სისტემები უნდა ჩანაცვლებულიყო ე.წ. მსოფლიო ეკონომიკური სისტემით, სასურველია ცენტრალური კონტროლის ქვეშ.

მართალია, საუკუნის დასაწყისში არსებობდა სამხედრო-პოლიტიკური ხასიათის რამდენიმე ეროვნული სახელმწიფო, მაგრამ ეკონომიკური თვალსაზრისით, არსებობდა თითქმის უიმედო აღრევა მრავალი განსხვავებული ეკონომიკური ჯგუფის, კომერციული და სამრეწველო ტრასტისა და საერთაშორისო ბანკის, რომლებიც ერთმანეთს ეწინააღმდეგებოდნენ და რომელთა წარმატება ან წარუმატებლობა გარდაუვლად იმოქმედებდა იმდენ ადამიანზე, რომ ეროვნული პოლიტიკა იძულებული გახდა დაემორჩილებინა ეს კერძო ინტერესები და ძირითადად ეროვნული მნიშვნელობის მქონედ ეღიარებინა ისინი.

ამ წმინდა ეკონომიკური სისტემის სოციალური ეფექტების წინააღმდეგ პროტესტის ნიშნად, მილიონობით ადამიანი წამოდგა და მოისმინა სოციალური თავისუფლების ქადაგების დოქტრინები ყველა ერის მოცვაში მყოფი მოძრაობის, ანუ მარქსისტულ-კომუნისტური ინტერნაციონალის მეშვეობით. ყველა ამ მიმდინარეობამ და ტენდენციამ, რომელიც განუწყვეტლივ რთულდებოდა და ძლიერდებოდა ახალი გვერდითი საკითხებით, მე-19 საუკუნის ბოლოს დაბრკოლება შექმნა და თამამად შეიძლება ითქვას, რომ ფრიდრიხ ნიშე იყო ყველაზე მგრძნობიარე სეისმოგრაფი ამ ბიძგებისა, რომლებმაც მთელი მსოფლიო შეძრა. ის არ იყო ჩაფლული სენტიმენტალურ ფილოსოფიაში, არამედ განიცდიდა მომავალი მოვლენების წინათგრძნობას, რომლებიც ასობით მილიონ ადამიანზე იმოქმედებდა.

მისი აფორიზმებისა და ყველა ნაშრომისთვის დამახასიათებელია იმის გაცნობიერება, რომ სოციალური ქსოვილი როგორც სამოქალაქო, ასევე მარქსისტული ძალების ზემოქმედებით ნიჰილიზმში დაიშლებოდა და ამავდროულად, იმედი, რომ ამ კატასტროფიდან ძლიერი რასა წარმოიშობოდა. ამავდროულად, პოლ დე ლაგარდისა და რიჩარდ ვაგნერის მსგავსი ადამიანები გრძნობდნენ, რომ სამყარო დასასრულს უახლოვდებოდა და ახალი სამყარო უნდა დაბადებულიყო. რუსეთში დოსტოევსკიმ რუსეთის დასასრული პირქუშ ფერებში დახატა. მიუხედავად იმისა, რომ უკიდურესი დაუცველობის განცდა უნივერსალური გახდა, ეს იდეები, რომლებსაც ფორმა არ ჰქონდათ, ყველა ერის დედაქალაქში მიიღეს. რუსეთი დაეცა და ხელისუფლებაში მოვიდა ის ტენდენციები, რომლებიც დოსტოევსკიმ იწინასწარმეტყველა თავის „ძმებში კარამაზოვსა“ და „დემონებში“. კომუნიზმი რუსეთში ყველა სოციალური თეორიას ამარცხებდა, არა ქალაქების პროლეტარული მასობრივი ორგანიზებით, არამედ იმით, რომ უკვე გატეხილი ნება ძლიერი ნებისყოფის მქონე არაევროპული ხასიათის გავლენის ქვეშ მოექცა.

თუ განვიხილავთ ამ სხვადასხვა მსოფლიო ფილოსოფიებს, რომლებიც ხშირად ერთმანეთს სასიკვდილო ანტაგონიზმით ეწინააღმდეგებიან, აღმოვაჩენთ, რომ მათ ყველას ერთი საერთო მახასიათებელი აქვთ. ისინი ყველა გამომდინარეობენ კარგად განსაზღვრული დოქტრინიდან, იქნება ეს რელიგიური, სამეცნიერო თუ სოციალურ-ეთიკური ხასიათის. ამ დოქტრინებზე ან რწმენის აღსარებაზე დაყრდნობით ისინი ქმნიან პროგრამას, აერთიანებენ ყველა მათ, ვინც ამ პროგრამის სწამს და ცდილობენ მათ ხელთ არსებული ყველა პოლიტიკური და სამხედრო ძალის გამოყენებით განახორციელონ ეს დოქტრინული პროგრამა.

ზოგადი და პოლიტიკური თვალსაზრისით, ეს დამოკიდებულება დაკავშირებულია იმასთან, რასაც შეიძლება „უნივერსალურობა“ ვუწოდოთ. ეს უნივერსალურობა არსებობს მიუხედავად იმისა, არის თუ არა ინდივიდი უზენაეს ბატონად დანიშნული, რომლისგანაც მსოფლიო მოძრაობა იღებს თავის კანონებს, თუ ის აბსტრაქტულ პრინციპებზეა დაფუძნებული.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

საზოგადოებაზე ან რომელიმე კონკრეტულ თეორიაზე. მართლაც, ევროპის ისტორიის ბოლო თხუთმეტი საუკუნე აჩვენებს, რომ ყველა ერი სადღაც მოძრაობს ასეთი უნივერსალურად აღქმული „მსოფლიო ფილოსოფიის“ ფარგლებში და რომ ერებს შორის ყველა დიდი ბრძოლა მიჰყვებოდა თავის კურსს უნივერსალური ხასიათის მქონე დოქტრინის ფარგლებში. ეს დოქტრინა რელიგიური უნივერსალურობით ხასიათდებოდა რომის კათოლიკურ „მსოფლიო ფილოსოფიაში“; და იგივე მახასიათებელი არსებობდა პროტესტანტულ დოგმაში, თუმცა განსხვავებული ფორმით და ინდივიდუალისტური შედეგების მიუხედავად; ლიბერალიზმის სისტემაში ჩვენ ვხვდებით სოციალურ-ეთიკურ უნივერსალურობას, როგორც ქადაგებული იყო საფრანგეთის რევოლუციის დროს; და ეს იყო ნიჰილისტური უნივერსალურობა, რომელიც ახასიათებდა მარქსისტული მოძრაობის განშტოებას, მსოფლიო კომუნიზმს, რომელიც აღარ ცნობდა ეროვნებებსა და სახელმწიფოებს, არამედ მხოლოდ სოციალისტური საბჭოთა რესპუბლიკების კავშირს, რომელსაც ნებისმიერ დროს დაემატებოდა სხვა საბჭოთა რესპუბლიკები.

გადამწყვეტი და რადიკალური მსოფლიო-ფილოსოფიური ცვლილება, როგორც მას დღეს ვხედავთ, მდგომარეობს ჩვენს მტკიცე რწმენაში, რომ მომავალ ბრძოლას აღარ ექნება იგივე ხასიათი, რაც ადრე იყო და რომ ეროვნული ბრძოლები არ წარიმართება უნივერსალისტური სახის რომელიმე „მსოფლიო ფილოსოფიის“ ფარგლებში, არამედ ეს ბრძოლები ნაციონალისტური „მსოფლიო ფილოსოფიის“ ფარგლებში წარიმართება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ: ტენდენციები, რომლებიც ადრე წმინდად სახელმწიფოებრივი იყო, უფრო ფართოვდება და განიხილება მსოფლიო-ფილოსოფიური კუთხით, რაც გადამწყვეტ ფაქტორად ვითარდება ცხოვრების რეგულირებაში მისი ყველაზე ფართო კონცეფციით. ჩვენი ეპოქის დასაწყისში უნივერსალური ეკლესიის მმართველობა უმაღლესი რელიგიური და პოლიტიკური ელემენტი იყო. როდესაც პირველი აჯანყება მოხდა, ორი რელიგიური კონფესია ერთმანეთს დაუპირისპირდა. ამ ბრძოლის შემდგომ ეტაპზე ეს ძირითადი ფაქტორები რელიგიური ასპარეზიდან სახელმწიფო-პოლიტიკურ ასპარეზზე გადავიდა, რომელმაც თავდაპირველად მონარქიის, ბოლოს კი რესპუბლიკური იდეის ფორმა მიიღო.

მეცხრამეტე საუკუნის ბოლოს და მეოცე საუკუნის დასაწყისში ვხედავთ, რომ კლასობრივი იდეა მილიონობით ადამიანის გონებაში უმაღლეს ადგილს იკავებდა. და თითოეული ეს განსხვავებული ფაქტორი ქმნიდა სხვადასხვა პარტიიდან ერთ-ერთის ფუნდამენტურ პოლიტიკურ პრინციპს, განსაკუთრებით გერმანიაში. შუა საუკუნეების მთავარ ფაქტორს წარმოადგენდა ცენტრის პარტია; დინასტიური იდეა - ყოფილი კონსერვატიული ჯგუფები; ეკონომიკური იდეა, რომელიც რესპუბლიკურ იდეასთან იყო შერწყმული - დემოკრატიული პარტია; ხოლო კლასობრივი იდეა - მარქსისტული ჯგუფები. გერმანიაში არსებული ყველა ამ ჯგუფის საპირისპიროდ, ნაციონალ-სოციალისტურმა მოძრაობამ გამოაცხადა ახალი, მაგრამ მაინც ძველი, მთავარი ფაქტორი, კერძოდ - ეროვნული ღირსების იდეალი.

ბოლო თოთხმეტი წლის განმავლობაში, 1933 წლამდე, ყველა ბრძოლა ამ დროშის ქვეშ მიმდინარეობდა. თუმცა, თუ მან მისტიკური ძალა შეიძინა, ეს მხოლოდ იმიტომ იყო შესაძლებელი, რომ დიდმა ერმა, რომელიც თავის პატივს გრძნობდა, კოლაფსი განიცადა, რის შემდეგაც მხოლოდ ერთი გადამწყვეტილება რჩებოდა მისაღები. ან ძველი პოლიტიკური ჯგუფები კიდევ უფრო მეტად უნდა შემწყნარებელიყვნენ, როგორც ძველი სამყაროს ფილოსოფიების წარმომადგენლები, ან გერმანელი ხალხის ცხოვრების საფუძვლად ახალ პრინციპებზე დაფუძნებული ახალი პოლიტიკური ფილოსოფია უნდა შექმნილიყო. არ არის საჭირო აღვნიშნო, რომ ეროვნული ღირსების იდეა არ არის ახალი იდეა, რომელიც მოულოდნელად გაჩნდა; სინამდვილეში, მას შემდეგ, რაც გერმანული ხალხი არსებობდა, მისი მთელი ხელოვნება და ლიტერატურა მის გარშემო ტრიალებდა. ამას ადასტურებს „ჰილდებრანდის ეპოსი“, „ნიბელუნგენების სიმღერები“ და „გუდრუნის საგა“, ასევე მთელი გერმანული გმირული მუსიკა. გარდა ამისა, ეს იდეა ძველი გერმანული „საქსონური კანონებისა“ და „სამოქალაქო სამართლის“ (Stadtrecht) იურიდიული კოდექსების საფუძველს წარმოადგენდა, რაც მრავალი ხალხისთვის მრავალი ფაქტორის საფუძველი გახდა, რამაც საბოლოოდ გაერთიანება გამოიწვია. არც ის არის საჭირო, რომ ხაზი გავუსვა იმას, რომ აქ ნათქვამი არ არის სხვა ერების მინიშნება ან კრიტიკა.

ჩემი ერთადერთი მიზანია ავხსნა, თუ რა მოხდა აქ, გერმანიაში და ვაჩვენო, რომ ამ შემთხვევაში საქმე არ გვაქვს მრავალთაგან ერთ რევოლუციასთან, არამედ გადამწყვეტ რევოლუციასთან...
გერმანიის ისტორია დაიწყო: რევოლუცია, რომელიც მოულოდნელად არ დაწყებულა, არამედ ისეთი, რომლის პრინციპებიც...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

გვხვდება გერმანიის გლეხთა ომებში, ძველი „თავისუფალი ქალაქების“ სამართლებრივ აქტებში, ფრედერიკ დიდთან, 1813 წლის გერმანიის განმათავისუფლებელი ომების ლიდერებთან და მეთვრამეტე-მეცხრამეტე საუკუნის გარდამტეხ მომენტში მოღვაწე დიდ მოაზროვნეებთან.

და ნება მომეცით, აქვე განვაცხადო, რომ ეს მგზნებარე გერმანული ნაციონალიზმი ნამდვილად არ წარმოადგენს საფრთხეს სხვა ხალხების ლეგიტიმური ნაციონალიზმისთვის, პირიქით, სწორედ ეს გერმანული ნაციონალიზმია, რომელსაც ყველა სხვა საკითხთან შედარებით თავისი სულიერი უპირატესობით, შეუძლია უზრუნველყოს იმ სამართლიანი ბალანსი, რომელსაც მთელი მსოფლიო ელის. ავტორიტარული სახელმწიფო, რომელიც დღეს ნაციონალ-სოციალისტურ მოძრაობაზეა დაფუძნებული, შეძლებს აღმოფხვრას სხვა რასის წარმომადგენლებს შორის გაუმართლებელი კულტურული პროპაგანდა, ასევე უკანონო ეკონომიკური ექსპანსია, რამაც სხვა შემთხვევაში შეიძლება გერმანელი ერი ეკონომიკური კონფლიქტებიდან სხვა ერებთან პოლიტიკურ დაპირისპირებამდე მიიყვანოს.

გერმანული ნაციონალიზმი, რასასა და ნიადაგზე დაფუძნებული „მსოფლიო ფილოსოფია“, არ არის უნივერსალურობასთან დაკავშირებული დოგმა; არც მისი წინაპირობები და არც დასკვნები არ მოიცავს იმ ვარაუდს, რომ მან გავლენა უნდა მოახდინოს სხვა და შესაბამისად, განსხვავებულ ერებსა და რასებზე. მეორეს მხრივ, ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ჩვენი ფილოსოფია ასევე წარმოადგენს დაბრუნებას ბუნებისა და მისი კანონებისადმი პატივისცემით აღფრთოვანებისკენ. ამიტომ, ნაციონალ-სოციალისტური „მსოფლიო ფილოსოფია“ ჩვენთვის ნიშნავს ეროვნული ცხოვრების იმ ფორმებისგან განზრახ გადახვევას, რომლებიც სათანადო მნიშვნელობას არ ანიჭებენ სხვადასხვა ხალხისა და რასის მახასიათებლებს; იმ კულტურულ-სამეცნიერო დოქტრინების უარყოფას, რომლებიც აცხადებენ, რომ თანაბრად ვრცელდება ყველა ერზე; და ბოლოს, ჩვენ მას ვუყურებთ, როგორც მცდელობას, მივალწიოთ უფრო მაღალ და ამავე დროს უფრო ღრმა შეგნებას ჩვენივე მამოძრავებელი ძალების შესახებ ამ იმავე სფეროებში. ჩვენი ახალი „მსოფლიო ფილოსოფია“, სხვების ზიზღისგან შორს, არის აუცილებელი ელემენტი ერებსა და კულტურებს შორის ორმხრივი ნამდვილი პატივისცემის დამყარებისთვის.

სწორედ ამ მიზეზით, მაგალითად, ნაციონალ-სოციალისტური მოძრაობა უდიდეს პატივისცემას იჩენს სრულიად განსხვავებული რასისა და სახელმწიფოებრივი კონსტიტუციის მიმართ, რომელთაგან თითოეულს თავისი თავისებური მახასიათებლები აქვს. შორეული აღმოსავლეთის ორ დიდ ერში ჩვენ ვხედავთ სტრუქტურებს, რომლებიც საკუთარ საძირკველზეა აგებული. ჩვენთვის, იაპონია, რომლის ისტორიაც ათასობით წელს ითვლის, აღფრთოვანებულია თავისი რელიგიური გამოხატულებით, სახელმწიფო ხელისუფლებისადმი დაქვემდებარებითა და ეროვნული ინტერესებისადმი ერთგულებით. ჩინელი ერი ასევე განვითარდა „მსოფლიო ფილოსოფიის“ ერთი ფორმიდან, ეკონომიკიდან და სოციალური ეთიკიდან, რომელიც, მიუხედავად იმისა, რომ დღეს დაშლილი ჩანს, შესაძლოა კვლავ აღორძინდეს. და ჩვენ ვუყურებთ ამ როგორღაც განუცხადებელ მცდელობას იმავე ინტერესითა და პატივისცემით, როგორც სხვა ერების ყველა კეთილშობილურ ამბიციას.

ტიპურია, რომ მსოფლიოს მასშტაბით მრავალი ერის პრაქტიკულად უკონტროლო ექსპანსიის ეპოქამ გამოიწვია კონფლიქტი და იმ ფაქტის გაცნობიერება, რომ ეკონომიკური ექსპანსიის ამ პერიოდის შემდეგ დაიწყო შეკუმშვის პერიოდი. ამ დროს ყველა ერი იპოვის თავის ნამდვილ ფორმას. ის, რომ ეს ბრძოლა გამონაკლისის გარეშე ყველა ერში არსებობს, დასტურდება მთელ მსოფლიოში სოციალური ან მსოფლიო-ფილოსოფიური ხასიათის ძალადობრივი შეტაკებებით. ისინი ადასტურებენ თითქმის უნივერსალური რწმენის ნაკლებობის არსებობას და აჩვენებენ, რომ ერების ქმედებები საბოლოოდ არ განისაზღვრება მკაფიოდ განსაზღვრული იდეით, არამედ რომ სხვადასხვა სისტემა იბრძვის უზენაესობისთვის საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების გარეშე.

თუ თანამედროვე პოლიტიკის ნიშნებსა და ნიშნებს სწორად განვმარტავთ, როგორც ჩანს, ყველა ერის გონებრივი ბრძოლა ფოკუსირებულია ყველა იმ სისტემის ჩანაცვლების სურვილზე, რომელიც გადაუწყვეტელ ომს აწარმოებს, ამ სისტემებიდან ერთი კონკრეტული ან სრულიად ახლით, რომელიც ყველა მათგანს აღემატება.

გერმანიამ შესაძლოა ამ მსოფლიო ბრძოლაში ერთი მაგალითი მოგვცეს — და არა აუცილებლად

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

სამაგალითო მაგალითი - იმის გასაძლიერებლად, რომ ე.წ. „საბედისწერო“ განვითარება არანაირად არ უნდა დასრულდეს კომუნიზმით, არამედ რომ ძლიერი ხასიათიდან გამომდინარე გადაწყვეტილებას შეუძლია დაძლიოს აზროვნების მოძველებული რეჟიმი, რომელიც აღარ შეესაბამება დღევანდელ პირობებს. ზაარში გამართულმა თავისუფალმა და საიდუმლო პლებისციტმა მთელ მსოფლიოს აჩვენა, თუ რამდენად ღრმად შეაღწია ცხოვრების ახალმა კონცეფციამ მთელ გერმანულ ერში, ყველა საპირისპირო დინების მიუხედავად, რომლებსაც ყოველგვარი დაბრკოლების გარეშე შეეძლოთ გავლენის მოხდენა. ჩვენ თვითონ, სულ მცირე, დარწმუნებულები ვართ, რომ გერმანული სისტემა, იმით, რომ ის ხელს უშლის ნებისმიერ კერძო პოლიტიკურ ან კერძო ეკონომიკურ ინტერესს ძალაუფლების მოპოვებაში, მხოლოდ გერმანული რაიხისთვის შეუძლია განსაზღვროს ის შეზღუდვები, რომლებიც აუცილებელია არა მხოლოდ გერმანიის, არამედ სხვა სახელმწიფოების სასიცოცხლო ინტერესებისთვისაც.

ეს, მრავალი წლის შემდეგ პირველად, შესაძლებელს ხდის კერძო ინტერესების, თუნდაც ისინი არასდროს ასეთი ძლიერი ყოფილიყო, და მთლიანად ერის სასიცოცხლო ინტერესების ერთმანეთისგან გარჩევას. თუმცა, ამავდროულად, ჩვენ გვაქვს სტაბილური საგარეო პოლიტიკის შესაძლებლობა, რომელსაც ჩვენ ისეთ ბუნებად აღვიქვამთ, რომ სხვადასხვა ერის ცხოვრებასთან დაკავშირებული ბუნებრივი მამოძრავებელი ძალები აღარ იქნება თვითნებურად მიმართული ერთმანეთის წინააღმდეგ, არამედ ისინი ზურგშექცევით დადგებიან როგორც ცალკეული ერების ინტერესების, ასევე ყველა ერის ორგანული თანამშრომლობის ინტერესების სასარგებლოდ. დიდი ძალების ამ კომპლექსში შესაძლებელი გახდება, რომ რიცხობრივად მცირერიცხოვანი ერები აღარ იყვნენ ვიწრო ეგოიზმის ინსტრუმენტები, არამედ იყვნენ თანაბარი უფლებებით აღჭურვილი ერთეულები დიდ ძალებს შორის ორგანულ საქმიანობაში. მიწა დაავამატო, რომ „მცირე ერებზე“ საუბრისას მე მხოლოდ მათ ტერიტორიასა და მოსახლეობას ვგულისხმობ და არ მსურს მათი ინტელექტუალური და კულტურული მნიშვნელობის დაკნინება.

ამგვარად, ნაციონალ-სოციალისტური „მსოფლიო ფილოსოფია“ და ეროვნული იდეალის ხელახალი დაბადება სახელმწიფოსა და ეროვნული ეკონომიკის ახალ კონცეფციას წარმოშობს; ინდივიდის ახალ, კარგად რეგულირებულ სახელმწიფო კონტროლს, რომელსაც მხოლოდ რეალური თავისუფლების მოტანა შეუძლია, რაც აშკარა კონტრასტშია ინდივიდების მიერ ბოროტად გამოყენებისგან, რომლებიც კონტროლის არარსებობის შემთხვევაში ცხოვრების მრავალ სფეროზე მოქმედებდნენ, მოწამლავდნენ და აფუჭებდნენ მთელი ერების გრძნობებსა და აზრებს, არა კორუმპირებულების, არამედ ერების საზიანოდ.

ცხოვრების სხვადასხვა ფორმებს შორის ჰარმონიის დამყარება, ეროვნული საქმიანობის ყველა დარგის მარეგულირებელ ავტორიტეტულ სახელმწიფოსა და სხვა სახელმწიფოებს შორის შეთანხმებები, ასევე ამგვარად ჩამოყალიბებული სახელმწიფოების ჯგუფებს („კომპლექსებს“) და პოლიტიკური, რასობრივი და გეოგრაფიული ფაქტორებით განსაზღვრულ სხვა ერთეულებს შორის - მე-19 საუკუნისთვის დამახასიათებელი შემთხვევითი ელემენტებისგან განსხვავებით - ეს ყველაფერი ჩვენი ამჟამინდელი ეპოქის გადამწყვეტ ცვლილებას წარმოადგენს. ნაციონალ-სოციალიზმი მზადაა, ემსახუროს ამ მიზნებს ყველა ერის ინტერესებიდან გამომდინარე. ამრიგად, ჩვენ ვხედავთ, რომ ახალ „მსოფლიო ფილოსოფიას“ გადამწყვეტი გავლენა აქვს პოლიტიკურ აზროვნებაზე და საბოლოოდ ეკონომიკურ და საგარეო პოლიტიკურ საქმიანობაზე.

ჩვენ გვჯერა, რომ ამ მოკლე რეზიუმეში წარმოდგენილი მოსაზრებები მათი შესაძლო პრაქტიკული გამოყენებისა და შედეგების კუთხით უფრო დეტალურად შესწავლის ღირსია, თუ გავითვალისწინებთ საუკუნის წინ თავისუფლებისთვის მებრძოლი გერმანელის სიტყვებს: „პატივი ეცი სხვის სამშობლოს, მაგრამ გიყვარდეს შენი“.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ფაშიზმი, ქალები და დემოკრატია, ნორა ელამის ავტორობით

„გამოცდილება აჩვენებს, რომ დღეს ყველა ქვეყანაში დემოკრატია უფრო მეტად განავითაროს თავისი ბუნება, ყველაზე სკანდალური კორუფცია კი ისე ვლინდება, რომ არავინ მიიჩნევს, რომ ეს მისი გარყვნილების დასაფარად გამოდგეს. დემოკრატია არის სიუხვის ქვეყანა, რომელზეც არაკეთილსინდისიერი ფინანსისტები ოცნებობენ.“
- ჟორჟ სორელი, Reflexions sur la Violence.

თო, ჭეშმარიტო ცინიკო, რომელმაც 1906 წლიდან 1914 წლამდე ქალებისთვის ხმის უფლებისთვის ბრძოლა გადაიტანა, არც ერთი სანახაობა არ არის უფრო გასართობი, ვიდრე ომის შემდგომი ენთუზიასტი, რომლის ერთადერთი აკვიატება, როგორც ჩანს, ფაშისტურ ბრიტანეთში ხმის უფლების მქონე ქალებისთვის სავარაუდო საფრთხეა.

ეს მოულოდნელი მზრუნველობა თავის ყველაზე დაჟინებულ მფარველებს ნაკლებად სავარაუდო ადგილებში პოულობს და ისინი, ვინც ასე გაბრაზებული იყვნენ ომამდელი ბრძოლის მიმართ, დღეს სრულიად შეცვალეს პოზიცია. ჩვენი ახლადშეძენილი მფარველები არავის უტოლდებიან თავიანთი გადანაცვლებით, რომ ქალებს პრინციპში არაფერზე არ უნდა უარი ეთქვას, მაშინაც კი, თუ პრაქტიკაში მათ უნდა ჩამოერთვათ მათი არსებობისთვის აუცილებელი თითქმის ყველაფერი.

ქალისთვის, რომელიც მონაწილეობდა ამ ისტორიულ ბრძოლაში და ხმის მიცემის უფლებას მხოლოდ სიმბოლოდ მიიჩნევდა, სჯეროდა, რომ მისი დახმარებით შესაძლებელი იქნებოდა ახალი და უკეთესი სამყაროს შექმნა, ასეთი სახის მფარველობა ისეთივე უსიამოვნოა, როგორც ეს იყო წინა თაობის შემთხვევაში. იგი ფიქრობს, და გარკვეული გამართლებით, რომ ტყუილია, რომ ისინი, ვინც ამ ყველა დამღლელ წელს არასდროს აუწევია ხელი მის დასახმარებლად, არამედ პირიქით, მას უსქესო ვირაგოდ ან იმედგაცრუებულ მეძავად აღწერდნენ, წარმატების საათში ცდილობენ მისი სქესის ექსპლუატაციას რეაქციული და დეკადენტური სისტემის ინტერესებისთვის. ასეთი თავხედობა შესაძლებელია მხოლოდ იმიტომ, რომ ისინი, ვინც მას მიმართავენ, სრულიად არასწორად ესმით და კვლავ არასწორად ესმით ამ ბრძოლის მნიშვნელობა და პოლიტიკური თავისუფლების მოთხოვნას პირადი თავისუფლების სურვილად განმარტავენ.

დადგა დრო, როდესაც ხელახლა უნდა ჩამოყალიბდეს პრინციპები, რომლებიც საფუძვლად უდევს ამ შესანიშნავ და გადამწყვეტ გამოვლინებას თანმიმდევრული ცვლილებებისთვის, არა მხოლოდ ქალების პოზიციაში, არამედ მათ მიმართ მიღებულ დამოკიდებულებაშიც.

მაშ, რა იმალეობდა იმ მგზნებარე მღელვარების ქვეშ, რომელმაც ათასობით ქალის გული შეძრა და მათ თავებს წარმართა იმ ქარიშხლიან წლებში? ეს არ იყო, როგორც ბევრს წარმოედგინა, ინდივიდუალური ეგოიზმის უღირსი სურვილი და არც ქალების ბრძოლა მხოლოდ საკუთარი სქესისთვის. პირიქით, ლიდერებიდან დაწყებული რიგითი ადამიანების ყველაზე მოკრძალებული წარმომადგენლებით დამთავრებული, ფუნდამენტური რწმენა იყო, რომ მამაკაცებითა და ქალებით დასახლებულ სამყაროში, რომელიც პოლიტიკური სისტემის ქვეშ იყო, რომელიც ორივე სქესის ბედს აკონტროლებდა, ქვეყანა, რომელიც თავისი საბჭოებიდან გამორიცხავდა თავისი მოსახლეობის ნახევარზე მეტის გავლენას, შეხედულებებსა და ნიჭს, ამ დონემდე შეზღუდული იქნებოდა მმართველობის საუკეთესო სისტემის შემუშავებაში. თუ მამაკაცები ქაოტური ეკონომიკური პირობების მსხვერპლნი იყვნენ, ქალებიც მათთან ერთად იტანჯებოდნენ. თუ სოციალური პირობები, რომლებშიც მამაკაცები თითქმის უიმედო არსებობას აგრძელებდნენ, აუტანელი იყო, ისინი ასევე აუტანელი იყო მათი ქალების მიმართ.

ჩრდილოეთიდან სამხრეთისკენ და აღმოსავლეთიდან დასავლეთისკენ თავიანთი ქვეყნის დიდ ქალაქებს ირგვლივ მიმოიხედეს და დაინახეს საცხოვრებელი პირობები, რომლებიც, როგორც მამაკაცები, ასევე ქალები, თანამედროვე ცივილიზაციის სირცხვილს წარმოადგენდნენ; შრომის ბაზრის დაკვირვებისას, ისინი შეშფოთებით უყურებდნენ დაუცველობის აჩრდილს, რომელიც დაქირავებულ მშრომელს აწუხებს და რომელიც ძველი სისტემის თანდაყოლილია. პოლიტიკურ სფეროში, მათ აღნიშნეს...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

რომ როგორც საშინაო, ასევე საგარეო პოლიტიკაში საქმეები ისე წარიმართა, რომ შიშს უნერგავდა ნებისმიერ ადამიანს, ვისაც ღრმად აინტერესებდა ბრიტანეთი ან აცნობიერებდა იმ დეკადენსს, რომელმაც უკვე დაიწყო თავისი ეროზია სახელმწიფოს ყველა მხარეს შორის. ისინი აჯანყდნენ და მოითხოვეს, რომ ქალები მამაკაცებთან თანასწორი პირობებით მოეწვიათ, რათა მათ დახმარება გაეწიათ, სანამ ძალიან გვიან არ იქნებოდა.

ეს აჯანყება, მოკლედ, ძველი ანტაგონიზმების გამოწვევა და სახელმწიფოს კორპორატიულ ორგანოში თანამშრომლობისკენ მოწოდება იყო.

პრაქტიკული მოქალაქეობის ამ კონცეფციაში, ქალთა ბრძოლა მჭიდროდ ჰგავს ფაშიზმის ახალ ფილოსოფიას. სინამდვილეში, ფაშიზმი ლოგიკური, თუმცა გაცილებით გრანდიოზული კონცეფციაა იმ მნიშვნელოვანი საკითხებისა, რომლებიც თაობის წინ მებრძოლმა ქალებმა წამოჭრეს. მსგავსების წერტილები აქ არ მთავრდება. ქალთა მოძრაობა, ისევე როგორც ფაშისტური მოძრაობა, მკაცრი დისციპლინის ქვეშ მიმდინარეობდა და სცილდებოდა ყოველგვარ პარტიულ ერთგულებას; მისი მხარდამჭერები ყველა კლასისა და პარტიიდან იყვნენ. ის მოუწოდებდა ქალებს, დაევიწყებინათ პირადი ინტერესები; უარი ეთქვათ წვრილმან პირად უპირატესობებსა და დაცული უმცირესობის პრივილეგიებზე მრავალი ადამიანის სასარგებლოდ; და ერთად ყოფილიყვნენ იმ უსამართლობისა და უსამართლობის წინააღმდეგ, რაც თან ახლდა სისტემას, რომელიც ასე დამანგრეველი იყო რასის კეთილდღეობისთვის. ფაშისტური მოძრაობის მსგავსად, მანაც აირჩია თავისი ლიდერი და არჩევის შემდეგ ამ ლიდერს მისცა აბსოლუტური უფლებამოსილება, წარმართოს თავისი პოლიტიკა და ბედი, გამოიჩინა ერთგულება და ერთგულება, რომელსაც არასდროს აღემატებოდა ამ ქვეყნის ისტორიაში. უფრო მეტიც, ისევე როგორც ფაშისტური მოძრაობა, ის ქუჩების სისასტიკეს, მონიწილადეგების დაცინვას, კეთილგანწყობილთა მცდარ წარმოდგენებს წააწყდა. და პოლიტიკოსების წყენა. მან გადაიტანა არსებული მთავრობის სიძულვილი და ბოლოს, ციხის საკნის მართობა და იძულებითი კვების საშინელება. მის მომხსენებლებს, რომლებიც ღია სივრცეებსა და ქუჩის კუთხეებში იდგნენ, ჩამოერთვათ სიტყვის თავისუფლების უფლება; მისი ლიტერატურის გაყიდვის მომხრეებს აფურთხებდნენ და ლანძღავდნენ; მის დეპუტაციებს ძალადობდნენ. სუფრაჟისტები ნებისმიერი ხმაურიანი ადამიანის გასართობი გახდა, ვისაც კანონის საკუთარ ხელში ალება სურდა. ანალოგია უფრო ზუსტი რომ იყოს, არცერთი ცილისწამება არ იყო ძალიან საზიზღარი და არცერთი ცილისწამება არ იყო ძალიან საზიზღარი მისი ლიდერების მორალური ხასიათის ან იმ ქალების მიზნებისა და ამოცანების შესაღებად, რომლებიც მათ ერთგულებას აკისრებდნენ.

ამგვარად, ასეთ გაერთიანებაში გაერთიანებულ ქალებს არანაირი ილუზია არ ჰქონდათ პოლიტიკურ და პარტიულ შიბოლეტებთან დაკავშირებით და როდესაც წმინდა სიტყვები „დემოკრატია“ და „ინდივიდუალური თავისუფლება“ მათი კრიტიკოსების პირიდან ჩვეულებრივი ამბავი გახდა, მათ გაახსენდათ, რომ ეს ყველაფერი ლიბერალური ადმინისტრაციის დროს კეთდებოდა და იმ პარტიის დამცველების მიერ, რომელმაც დემოკრატიული სისტემა თავისი პოლიტიკური სიბრძნის მწვერვალად აქცია. რომ მის ქვეშ ისინი კრიმინალებთან, შეშლილებთან და ბავშვებთან ერთად იყვნენ კლასიფიცირებულნი. ისინი გარკვეული დამაჯერებლობით ამტკიცებდნენ, რომ თუ ეს დემოკრატია იყო, მაშინ ქალებს მისგან დიდი იმედი არ ჰქონდათ.

მათი გამოცდილება, როგორც დემოკრატიული სისტემისგან გარიყულების, არაფერი იყო იმასთან შედარებით, რაც მათ წინაშე აღმოჩნდა, როდესაც საეჭვო მფარველობის ქვეშ მყოფი პატივცემული მოქალაქეები აღმოჩნდნენ. მართალია, მათ დაიმსახურეს ინდივიდუალური თავისუფლების უფლება ძალიან მოკლე ვადით, ხუთ წელიწადში ერთხელ, მაგრამ როდესაც მათ ეს საბედისწერო ჯვარი დაადეს საარჩევნო ბიულეტენს და ხმის მიცემის კამერის კარი უკან დახურეს, იმ მომენტიდან ისინი სრულიად უმწეოები აღმოჩნდნენ დემოკრატიული მანქანის წინაშე.

მიუხედავად იმისა, რომ გვეტყვიან, რომ სწორედ ამისთვის ვიბრძოდით, ერთი წამით დაფიქრება დაგვანახებს, რომ ეს მხოლოდ სიმბოლოდ ითვლებოდა. ქალებს არასდროს დაუშვეს საბედისწერო შეცდომა და წარმოედგინათ, რომ რადგან მამაკაცები ხმას აძლევდნენ, ისინი აუცილებლად თავისუფლები იყვნენ. დღეს უჭკუო ქალის დამახასიათებელი ნიშანია ვივარაუდოთ, რომ ქალი თავისუფალია, რადგან ისიც ხმას აძლევს, ან რომ დემოკრატია შეუძლია შემოგთავაზოთ რაიმე, გარდა იმ მამაკაცებისა და ქალების ფრთხილად და ორგანიზებული ექსპლუატაციისა, რომლებიც მის არსებობას იტანენ.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ომის დასრულების შემდეგ, შეზღუდული ხმის მიცემის უფლების გათვალისწინებით, ქალებს ასევე მიენიჭათ პარლამენტში შესვლის უფლება და 1918 წლის გვიან შემოდგომაზე ჩატარებულმა არჩევნებმა მათ პირველი შესაძლებლობა მისცა. პარტიული სისტემა უკვე იწყებდა დაშლის პირველი ნიშნების გამოვლენას და სადამსჯელო სამართლიანობის დაუდნობელი კანონით, პარტია, რომელმაც ბრიტანეთში დემოკრატია შვა, სრულ უკანდახევაში იყო თავისი უმადური შთამომავლობის წინაშე. მიუხედავად ამისა, ქალები თავიანთი ტრიუმფის პირველივე ტალღაზე მიმართავდნენ მაშინდელ პარტიებს, როგორც ამომრჩევლებს, ასევე პოტენციურ კანდიდატებს.

პარტიული პოლიტიკისადმი ჩემი უნდობლობა მაიძულებდა, ამ მიმართულებით გადაბრუნება შემეკავებინა და ამ შემთხვევაში ყველა სხვა ქალი კანდიდატის მსგავსად, ერთის გარდა, დამოუკიდებელ კანდიდატად კენჭისყრა ვამჯობინე. გამონაკლისი იყო „სინ ფინის“ გრაფინია მარკიევიჩი, რომელიც, მიუხედავად ბრიტანეთის ცნობილი და აშკარა მტრისა, დემოკრატიული სისტემის პირობებში სრულიად მარტივ საქმედ მიიჩნევდა იმ ქვეყნის პარლამენტში არჩევნების უზრუნველყოფას, რომლის განადგურებით, დაშლითა და დისკრედიტაციითაც ღიად იკვებნიდა. თუ სწორად მახსოვს, ის უკონკურენტოდ დაბრუნდა. შემდეგი მაგალითი ნამდვილად არ იყო უფრო გამამხნევებელი, რადგან პირველი ქალი, რომელიც ინგლისის საარჩევნო ოლქში აირჩიეს, ამერიკაში დაბადებული მოქალაქე იყო, რომელსაც არ ჰქონდა ბრიტანელი ქალების საკუთარ პარლამენტში წარმომადგენლობის უფლებამოსილება, გარდა იმისა, რომ იგი დაქორწინდა ბრიტანელ მოქალაქეზე, რომელიც მამის გარდაცვალების შემდეგ ზედა პალატაში იძულებით მოხვდა. ქალთა მოძრაობის მოწინააღმდეგეები ძლივს შენიღბული კმაყოფილებით მიუთითებდნენ ამ დასკვნაზე და ცდილობდნენ, ეს ქალბატონი ქალური უპასუხისმგებლობის სამწუხარო ნიმუშად წარმოეჩინათ. ისინი არ უნდა ყოფილიყო ასეთი პირადული, რადგან ის არც უკეთესი იყო და არც უარესი, ვიდრე ბრიტანეთის თემთა პალატაში არჩეული ნებისმიერი სხვა ქალი, მებრძოლი ქალების მრავალწლიანი ძალისხმევითა და ბრძოლის შედეგად. სამწუხარო ფაქტია, თუმცა მაინც მართალია, რომ პარტიის წევრი ქალების ვესტმინსტერში შემდგომმა არჩევნებმა არც მამაკაცებისთვის და არც ქალებისთვის არ შეცვალა ერთი წვეთი და მიუხედავად იმისა, რომ ბევრი ნიჭიერი ქალი შეუერთდა ჩვენი არჩეული წარმომადგენლების რიგებს, მათი გავლენა სრულიად უმნიშვნელო იყო ბრიტანეთის ან მისი იმპერიის ბედზე. ისინი, მათი მამაკაცი კოლეგების მსგავსად, უბრალოდ დემოკრატიული სისტემის პარტიული ბორბლების ჭანჭიკები არიან, რომლებიც პარტიული მათრახის ბზარზე შედიან ლობიებში, უმწეოები ოფიციალური მექანიზმის ჯაგერნუტის წინაშე, რომელიც წინ მიიწევს, ანადგურებს ყველა ინიციატივას და დამოუკიდებლობას მის წინაშე და ყველა ადამიანს, ვინც ერთგულებას აკისრებს, უბრალო შიფრად აქცევს მისი პოლიტიკისა და ზომების განხორციელებისთვის. და თუ ეს სიმართლეა პარლამენტზე - და ვის შეუძლია ამის უარყოფა? - ეს კიდევ უფრო სიმართლეა ქალი ამომრჩევლისთვის. ისიც ამ დაუდნობელ სისტემაშია ჩაფლული, თავისი პარტიული ორგანიზაციის ნამდვილი მონაა.

მათ, ვინც ამას ეჭვქვეშ აყენებს, უნდა დაუსვან კითხვა: რა ძალა აქვს ქალი წევრს ან ქალი ამომრჩეველს ამჟამინდელი სისტემის პირობებში, შეცვალოს ნებისმიერი არჩეული მთავრობის რომელიმე პოლიტიკა? ამტკიცებს თუ არა ამჟამინდელი სისტემის ყველაზე ენთუზიზმით აღსავსე თაყვანისმცემელი, რომ ქალები, მიუხედავად იმისა, თუ რომელ პარტიას მიეკუთვნებიან, კმაყოფილები არიან ამ ქვეყნის არსებული მდგომარეობით? სურთ თუ არა ისინი, რომ ეკონომიკური პირობები, სადაც დასაქმების მაჩვენებლებმა წარმოუდგენელ მაჩვენებელს - ორ-სამ მილიონს მიაღწია - უცვლელი დარჩეს? კმაყოფილდებიან თუ არა იმ მიტოვებული ტერიტორიების სანახაობით, რომლებიც ყველა ცოცხალი ადამიანის გულში სასოწარკვეთას იწვევს? გულგრილები არიან თუ არა ისინი სოფლის მეურნეობის რაიონების დანგრევისა და სოფლის მეურნეობის ინდუსტრიის მდგომარეობის მიმართ და არ აწუხებთ თუ არა საშინელი საცხოვრებელი პირობები, რასაც ყველა მხარე ერთნაირად გმობს?

რაც შეეხება იმპერიული და საგარეო პოლიტიკის უზარმაზარ სფეროს, უნდა ითქვას, რომ ბრიტანელი ქალების უმრავლესობას სურს იმპერიის დაშლა ან სავარაუდო ეროვნული მთავრობის ამჟამინდელი საგარეო პოლიტიკის ორიენტაცია, რომლის დროსაც მათი სახელით და ფარულად იდება შეთანხმებები და ვალდებულებები ამ ქვეყნის გამოცხადებულ მტრებთან, მაშინ როდესაც ჩვენ დაუცველები ვრჩებით არა მხოლოდ ჩვენივე დაუყოვნებელი თავდაცვის მიზნით, არამედ იმ შემთხვევაშიც, თუ ამ ვალდებულებების შესრულების საჭიროება გაჩნდება? ნამდვილად ვიცით, რისთვის გვინევს?

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ჩადენილი; რას გულისხმობს კოლექტიური უსაფრთხოების ეს პოლიტიკა, ან რა არის ბოროტი ძალა, რომელიც მას კარნახობს? „დემოკრატია არის სიუხვის ქვეყანა, რომელზეც არაკეთილსინდისიერი ფინანსისტები ოცნებობენ“, ამბობს ჟორჟ სორელი. მიანიჭეს თუ არა ქალებს უფლებამოსილება, შეაჩერონ საშინაო ან საგარეო პოლიტიკა, რომელიც ნაკარნახევია ამ ოცნების რეალობად ქცევის მიზნით? გახსოვდეთ, რომ როდესაც დრო მოვა, რომ ანგარიში გადავუხადოთ, ჩვენ ცხვრებივით წაგვიყვანენ სასაკლაოზე, უმწეოები ამ პოლიტიკის შედეგების წინაშე. რა ფასი აქვს ე.წ. თავისუფლებას, თუ ის ვერ მოგვცემს ძალას, შევცვალოთ ეს მნიშვნელოვანი საკითხები?

თუ მართალია, რომ საშუალო ქალი ამომრჩეველი ამ ყველაფრისგან არაფერს არ ისურვებს, თუ ის თავისუფალია დემოკრატიული სისტემის პირობებში, რატომ უშვებს ამას? თუ მას ეს თავისუფლება აქვს, განა ის ორმაგად და სამმაგად არ არის დამნაშავე იმაში, რომ კიდევ ერთი საათით იტანჯება? ეს არის მისი პრეტენზიის გამოცდა ქვეყნის მმართველობაში პასუხისმგებლიანი როლის შესახებ. თუ მან არსებული სისტემის პირობებში მოიპოვა საჭირო ძალაუფლება და თავისუფლება, ბრალდება, რომ ის არ არის ქმედუნარო, შეასრულოს მოქალაქის როლი ქვეყნის საქმეებში და ფაქტობრივად უვარგისია პასუხისმგებლობისთვის, ბოლომდე დადასტურებულია.

არცერთი ეს არ შეესაბამება სიმართლეს. სიმართლე იმაშია, რომ ამჟამინდელ მოძველებულ სისტემაში არც მამაკაცებისთვის და არც ქალებისთვის თავისუფლება არ არსებობს. რაც აფერხებს როგორც მამაკაცებს, ასევე ქალებს, არის ის, რომ პარტიული სისტემა დაშლაშია და ეს კიდევ უფრო შესამჩნევია მას შემდეგ, რაც ზრდასრულ ადამიანებს ხმის მიცემის უფლება მიენიჭათ დაუოკებელი დემოკრატიის პირობებში. მთელ მსოფლიოში იგივე დეკადენცია დაიწყო, დროისა და გარემოებების გარდაუვალი მსვლელობის შედეგად, სიღარიბის სამყაროდან უსაზღვრო სიუხვის სამყაროდ გადასვლა მოწესრიგებულ დაგეგმვას არა მხოლოდ აუცილებელს, არამედ არსებობისთვის სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანს ხდის. ამ ცვლილებების პირობებში ძველი სამყაროს მეთოდები მოძველებულია და ადგილი ახალს უნდა დაუთმოს. თუ ქალები ერის საბჭოებში თავიანთი ადგილის ღირსნი არიან, მათ რეალისტებად უნდა შეხედონ მათ გარშემო შემოჭრილ ახალ მსოფლიო პირობებს. ადრე თუ გვიან მათ უნდა აირჩიონ. გადაწყვეტილება უმნიშვნელოა, რადგან ამაზე იქნება დამოკიდებული ქალების სტატუსი ხანგრძლივი პერიოდის განმავლობაში. ამიტომ, არ არის უმნიშვნელო, რომ მათ კარგად აწონ-დაწონონ მსოფლიოს ისტორია.

ქალისთვის ორი გზა არსებობს. პირველი ის არის, რომ მან უნდა გააგრძელოს ბრძოლა ძველი სამყაროს დამპალი სისტემის წინააღმდეგ, გმაცოცხლო იყოს იმ სხვადასხვა პარტიის პროფესიონალი პოლიტიკოსების მხველით, რომლებსაც ის მიეკუთვნება. ამის შესახებ შეიძლება ითქვას, რომ მან ეს ხანგრძლივი და ერთგული გამოცდა ჩააბარა და რომ თუ მისი მეშვეობით მას შეეძლო რაიმე პრაქტიკული ცვლილების მიღწევა სოციალური, პოლიტიკური თუ ეკონომიკური თავისუფლების მიმართულებით, სამწუხაროდ, ის ჩავარდა. ახლა მან უნდა დაფიქრდეს, დამნაშავე თავად არის თუ სისტემაში, რომელსაც ის კვლავ ეჭიდება. ამასთან დაკავშირებით, ის შეამჩნევს, რომ ცალკეული პარტიები თანდათან ქრება. ლიბერალური პარტია წარსულის ბინდში გადავიდა; კონსერვატიული პარტია სწრაფად იშლება და მისივე ლიდერის დარწმუნებით ვიცით, რომ მისი დამოუკიდებლობის აღდგენის იმედი არ არსებობს. იგივე ბედი ელის სოციალისტურ პარტიას, რადგან მასაც იგივე გზით უნდა იაროს, რამაც დანარჩენი ორი პარტია სოციალ-დემოკრატიის ქვიშის ქვეშ ჩაითრია.

ამიტომ, მან უკეთესი სისტემა უნდა მოძებნოს; ისეთი, რომელიც თანამედროვე პირობებს შეესაბამება. რა უნდა დაიკავოს წარსულის დანგრეული ნაგებობის ადგილი?

პოლიტიკის ყველა სტუდენტი აცნობიერებს, რომ საკითხი ახლა ფაშიზმსა და კომუნიზმს შორისაა. რაც შეეხება ბრიტანელ ქალებს, კომუნიზმი ნაკლებად მიმზიდველია. რომ აღარაფერი ვთქვათ იმაზე, რომ ეს არის დესტრუქციის ფილოსოფია და ქალურობის ბუნებრივი ინსტინქტების უარყოფა. ის ყველა პრინციპისა და პრაქტიკის ანტითეზაა, რომელსაც ქალები აფასებენ და საჭიროებენ.

ფაშიზმი ერთადერთ გამოსავლად გვევლინება. მასში ყველა პრინციპია განსაკუთრებით შესაფერისი და ადაპტირებადი ბრიტანული ხასიათის გენიოსთან. ის ყველა ადამიანს და ყველა ადამიანს ნამდვილ თავისუფლებას სთავაზობს.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ამ ქვეყნის მიმართ კეთილი ნების მქონე ქალები. რაიმე გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლად, ამ ხშირად უადგილოდ გამოყენებულ ტერმინებს ისეთი სიტყვებით განვმარტავთ, რომლებთანაც არცერთი დემოკრატი არ იკამათებს, რადგან ისინი აღებულია უნაკლო დემოკრატიის მოციქულისგან, ჯონ სტიუარტ მილისგან.

„ერთადერთი მიზანი“, - წერდა ის, - „რომლისთვისაც კაცობრიობას ინდივიდუალურად ან კოლექტიურად აქვს უფლება ჩაერიოს მათი რომელიმე წევრის მოქმედების თავისუფლებაში, არის თვითდაცვა. ერთადერთი მიზანი, რისთვისაც ძალაუფლება შეიძლება კანონიერად განხორციელდეს ცივილიზებული საზოგადოების ნებისმიერ წევრზე მისი ნების საწინააღმდეგოდ, არის სხვების ზიანის მიყენების თავიდან აცილება“.

ეს ზუსტად ინდივიდუალური თავისუფლების ფაშისტური კონცეფციაა და ცხადია, ეს კონცეფცია ქალებს აძლევს ყველა იმ შესაძლებლობას, რაც მათ ლეგიტიმურად სჭირდებათ მომავალი სტატუსისთვის, როგორც ქალი მოქალაქეებისა. ეს პრინციპები არცერთ სხვა სისტემაში არ არის განსაზღვრებული. უფრო მეტიც, კორპორატიული სახელმწიფოს მექანიზმში ფაშიზმი ქალებს მამაკაცებთან თანასწორ სტატუსს უზრუნველყოფს, რადგან ის ერთადერთი საშუალებაა, რომლითაც მათ შეეძლება იმ პირობების მართვა და კონტროლი, რომლებშიც ისინი იცხოვრებენ; ამრიგად, მხოლოდ ფაშიზმი დაასრულებს 1906 წლიდან 1914 წლამდე მებრძოლი ქალების მიერ მათი სახელით დაწყებულ საქმეს. გარდა ამისა, ის იხსნის მათ პარტიული სისტემისთვის დამახასიათებელი კორუფციის დამახინჯებული ატმოსფეროსგან და პირველად მისცემს შესაძლებლობას, საკუთარი სპეციალური კორპორაციების მექანიზმის მეშვეობით, წარმატების გარკვეული იმედით გაუმკლავდნენ იმ დიდ საკითხებს, რომლებიც ასე მჭიდროდ ეხება მათ და მათი შვილების ცხოვრებას.

ეკონომიკურ სფეროში ის უზრუნველყოფს უსაფრთხოებას თანაბარი ანაზღაურებით თანაბარი შრომისთვის, ეს მარადიული ძვალი დაპირისპირებისა, რომელმაც სქესები ორად გაყო, რამაც ინდუსტრიისთვის ასეთი საშინელი შედეგები გამოიწვია.

სოციალურ სფეროში ის აშორებს ყველა კლასობრივ ბარიერს, ხოლო პოლიტიკურ სფეროში - სამართლიანობასა და თანასწორობა პირველად ქალთა ბრძოლის ისტორიაში.

და რაც მთავარია, ფაშიზმი სამუდამოდ ანადგურებს ომის მომზადებელ აჩრდილს, იმ ფუნდამენტური მიზეზების აღმოფხვრით, რომლებიც არსებობს და არსებობს ინტერნაციონალიზმში, ინსტრუმენტში, რომელიც შექმნილია იმისთვის, რომ „არაკეთილსინდისიერმა ფინანსისტებმა“ ისარგებლონ იმ „სიუხვის ქვეყნით“, რომელსაც „დემოკრატია“ ჰქვია და რომელზეც ისინი ოცნებობენ.

ყოველივე ამის მისაღწევად, ფაშიზმი მოითხოვს, რომ ქალებმა, მამაკაცებთან ერთად, დისციპლინირებული თანამშრომლობა შესთავაზონ მოწესრიგებული სახელმწიფოს შექმნას და ფაშიზმი სამართლიანად დააკისრებს სახელმწიფოს ყველა მოქალაქეს ჰარმონიაში მუშაობის პასუხისმგებლობასა და მოვალეობას, არა რომელიმე ფენის ან კლასის ინტერესებიდან გამომდინარე, არამედ მთელი მისი ხალხის საკეთილდღეოდ. ის ქალებსაც, ისევე როგორც მამაკაცებს, მოუწოდებს, დაემორჩილონ ყველა ეგოისტურ ინდივიდუალურ პრივილეგიას, რათა ნაკლებად იღბლიანები მისი მფარველობის ქვეშ იყვნენ ექსპლუატაციისგან დაცულნი.

ეს ფაშიზმია. ყველაფერი დანარჩენი მირაჟია. შეიძლება ითქვას, რომ ბრიტანელი ქალები ვერ აღწევნენ ამ დიდ მოვლენას თავიანთი ქვეყნის ისტორიაში? ისინი, ვინც მათ ამ შესაძლებლობის უარყოფას სთხოვენ, არა მხოლოდ ქალების, არამედ ყოველგვარი პროგრესისა და ცივილიზაციის მტრები არიან. იმ ქალებმა, რომლებმაც გადაიტანეს ომამდელი დიდი ბრძოლის განსაცდელი, სულ მცირე, დაიმსახურეს უფლება, დაუპირისპირდნენ იმ ხალხს, ვინც კიდევ ერთხელ აიძულებდა მათ წარსულის დამორჩილებას და შებოჭილიყვნენ სისტემაში, რომელიც ყველას არ აძლევს შესაძლებლობას, საპატიო როლი შეასრულონ თავიანთი ქვეყნის აუცილებელ რეორგანიზაციაში. ბრიტანელი ქალები არასდროს დამარცხებულან და არ შეფერხებულან, როდესაც ბრიტანეთს ისინი სჭირდებოდა. ისინიც, თავიანთი თაობის მამაკაცებთან ერთად, ამაღლებენ ბრიტანული ფაშიზმის დროშას და მას პარტიული სისტემის არეულობისა და ბინძური კამათის ზემოთ ატარებენ, დააჩქარებენ იმ დღეს, რომელიც მათ ერს ხელახლა დაიბრუნებს. ამ ტრიუმფალურ საათში ისინი ნამდვილად დაიმსახურებენ ამაყი უფლებას, პატივი მიაგონ აღორძინებულ დიდ ბრიტანეთს და საბოლოოდ განისვენებენ მისი სუვერენული ხალხის მშვიდობაში, უსაფრთხოებასა და კეთილდღეობაში.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ჯორიან ჯენკსის

„ძვირფასი აკრობები“

თ მათ, ვისაც შეიძლება ცდუნება გაუჩნდეთ და თქვან, რომ ბრიტანეთს მიწის პოლიტიკა არ აქვს, მას მიწის პრობლემა არ აქვს, კარგი იქნება, თუ ყურადღებით გაითვალისწინებენ ამ შემაშფოთებელ ფაქტებს.

ბელგიისა და ჰოლანდიის გარდა, ბრიტანეთი მსოფლიოში ყველაზე მჭიდროდ დასახლებული ქვეყანაა; და რადგან ბუნებრივად უნაყოფო მიწის (მაგალითად, მთის) წილი ამ კუნძულებზე გაცილებით მაღალია, ვიდრე დაბალ ქვეყნებში, უდავოა, რომ ჩვენ ერთ სულ მოსახლეზე ნაკლები საკვების მწარმოებელი მიწა გვაქვს, ვიდრე ნებისმიერ სხვა ქვეყანას.

ბრიტანეთი მსოფლიოში ერთადერთი ცივილიზებული ქვეყანაა, რომელსაც მიწის კონსერვაციის, რეკულტივაციისა და გაუმჯობესების მტკიცე პოლიტიკა არ გააჩნია. არცერთ მთავრობას არ გადაუდგამს არანაირი ნაბიჯი სასოფლო-სამეურნეო მიწების ყოველწლიური დანაკარგის შესაჩერებლად, რომელიც პირველი მსოფლიო ომის დასრულებიდან ამჟამად 2 მილიონ ჰექტარზე მეტს, ანუ მთლიანი ფართობის 7%-ს შეადგენს.

ბრიტანეთი უნიკალურია თავისი მოსახლეობის მაღალი წილით, რომლებიც განშორებულნი არიან მშობლიურ მიწასთან ყოველგვარ კონტაქტს და ეროვნულ დიეტაში შემორჩენილი, დაკონსერვებული საკვების მაღალი წილით. მეცნიერები იწყებენ ამ ხელოვნურობის შედეგების აღმოჩენას არასრულფასოვანი კვების, ნერვული აშლილობებისა და სოციალური არეულობის თვალსაზრისით.

უცხოელ დამკვირვებელს შეიძლება ეპატიოს, თუ დაასკვნის, რომ ჩვენ ვცდილობთ ჩვენი გარყვნილი ბრიტანული მანერით, თავი ძალიან საშიში ექსპერიმენტის საგნად ვაქციოთ, კერძოდ, გავარკვიოთ, შეიძლება თუ არა ეროვნული ცხოვრების ჯანსაღი შენარჩუნება მთლიანად ურბანიზებულ და პრაქტიკულად პარაზიტულ საზოგადოებაში, რომელიც ცხოვრებისეული საჭიროებებისთვის სხვა ერების ძალისხმევასა და კეთილგანწყობაზეა დამოკიდებული. მას ასევე შეუძლია ჩათვალოს, რომ ასეთი არასტაბილური სიტუაცია ჩვენი კლიმატის ან ნიადაგის სიღარიბის გამო შეიქმნა. და მისი ჩვენს მიმართ დამოკიდებულება ალტაცების ნაცვლად უფრო თანაგრძნობის გამოხატულება იქნებოდა.

რა მტკივნეულია მაშინ იმის აღიარება, რომ ეს საგანგაშო სიტუაცია ერთი მიზეზით, და მხოლოდ ერთი მიზეზით, წარმოიშობა, კერძოდ, პირველადი პრინციპების უგულო და მუდმივი უგულებელყოფით. ნუ შეცდებით ამაში. ჩვენი კლიმატი არ არის არახელსაყრელი; პირიქით, ის მსოფლიოში ერთ-ერთი ყველაზე თანაბარ ქვეყანაშია. ჩვენი მიწა არ არის ღარიბი; პირიქით, ის, საშუალოდ, მსოფლიოში ერთ-ერთი ყველაზე პროდუქტიულია. მაგრამ ჩვენ გვყავს, ჩვენი ცოდვების სანაცვლოდ, პოლიტიკური სისტემა, რომელიც უარს ამბობს მომავალ არჩევნებზე უფრო შორს გაიხედოს, რომელსაც ყველა დაინტერესებული მხარე აკვირდება, ვისაც ნაჯახი აქვს საჭრელი და ყველა შეცდომაში შემყვანი ეკონომისტი, რომელსაც აკადემიური რეპუტაციის შენარჩუნება სჭირდება.

უდიდესი შეცდომაა ვივარაუდოთ, რომ ჩვენი ბუნებრივი ბედისწერა ვიყოთ მწარმოებლები, გადამზიდავები და ბანკირები დანარჩენი მსოფლიოსთვის და რომ ასეთი სიტუაცია გულისხმობს ნედლეულისა და საკვების მუდმივ ხარკს. რა თქმა უნდა, მოკლე პერიოდის განმავლობაში ეს ჰიპოთეზა უფრო გასაგებად იქცა იმ ფაქტმა, რომ იბლბიანი დამთხვევების სერიამ მნიშვნელოვანი უპირატესობა მოგვცა სხვა ერებთან შედარებით იმ სერვისების განვითარებაში, რისთვისაც მსოფლიო იმ დროს მზად იყო თითქმის ნებისმიერი ფასი გადაეხადა. მაგრამ ინდუსტრიული და ფინანსური ნაციონალიზმის სწრაფმა და თითქმის უნივერსალურმა გაჩენამ წაგვართვა ჩვენი დროებითი მონოპოლია და ჰიპოთეზა არა მხოლოდ დაუსაბუთებელი, არამედ ნამდვილად საშიში გახდა. რაც უფრო დიდხანს ვეჭიდებით მას, მით უფრო ნაკლებად შეგვიძლია შევხედოთ თანამედროვე ცხოვრების ფაქტებს. „საერთაშორისო ვაჭრობის“ შეუქცევადი აღდგენისკენ მიმართული ყოველი ჟესტი გადადებს გარდაუვალ დღეს, როდესაც ფეხზე უნდა დავდგეთ და შევაფასოთ ჩვენი შესაძლებლობები.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

რესურსები.

რადგან ის სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი საჭიროებების მთავარი წყაროა, მისი ფრთხილად და განათლებული განვითარება ეროვნული კეთილდღეობის წინაპირობაა. რადგან ის ეროვნული მემკვიდრეობაა, როგორც კულტურული, ასევე მატერიალური, მისი შენარჩუნება საზეიმო ეროვნული მოვალეობაა.

აღსანიშნავია, რომ შედარებით თანამედროვე დრომდე ეს ფაქტები ზოგადად აღიარებული იყო, თუმცა ყოველთვის არა სწორად ინტერპრეტირებული. მიწის საკუთრება არა მხოლოდ დიდ პრივილეგიებს, არამედ დიდ, სოციალურ და ფინანსურ პასუხისმგებლობებსაც ანიჭებდა. მმართველი კლასები თითქმის ექსკლუზიურად მიწის მესაკუთრე ოჯახებისგან შედგებოდა. სოფლის მეურნეობა აღიარებული იყო, როგორც ძირითადი ინდუსტრია და მისი კეთილდღეობა ეროვნული მნიშვნელობის საკითხი იყო.

მხოლოდ მას შემდეგ, რაც გაღატაკებული მიწის მფლობელთა არისტოკრატია ნაპოლეონის პერიოდის ქაოტური ფინანსებიდან წარმოშობილმა ახალბედა და დიდწილად უცხო პლუტოკრატია ჩაანაცვლა, ერის დამოკიდებულება მიწის მიმართ სერიოზულად გაუარესდა. და მხოლოდ მას შემდეგ, რაც ვიქტორიანულმა ექსპორტ-კაპიტალიზაციამ იმპორტიდან უზარმაზარი შემოსავლების მოზიდვა დაიწყო, ბრიტანულმა სოფლის მეურნეობამ ბრიტანული მანუფაქტურების განვითარებასთან ერთად ფეხი ვერ აუწყო. მაგრამ მას შემდეგ, რაც დამკვიდრდა დოქტრინა, რომ ორგანიზებული კაპიტალის მოგება ეროვნული კეთილდღეობის საზომია, არაორგანიზებულ სოფლის მეურნეობას შეეძლო დახმარების ან ლიდერობისთვის ვესტმინსტერისკენ მიემართა.

ამგვარად, დღეს ბრიტანეთის სოფლის მეურნეობის შესწავლა თითქმის გადაშენებული ცივილიზაციის შესწავლას ჰგავს. ღრმად გათხრილი ჩიხები, რომლებზეც ბორბლები თაობის განმავლობაში არ უტარებიათ, გაშლილი ცოცხალი ღობეები, რომლებსაც ათწლეულის განმავლობაში რკინა არ უნახავთ, უძველესი გუთნის კვალი, რომელიც ჯერ კიდევ ჩანს ხშირ ბალახიან საძოვრებზე, ბელბეები და კოტეჯები დაშლის ყველა ეტაპზე, ეკლესიებისთვის აშენებული ეკლესიები, რომლებიც ამჟამინდელი სამრევლოების ზომაზე ხუთჯერ დიდია, ჩუმი წყლის წისქვილები და დანგრეული მამულები - ეს ყველაფერი მეთყველებს დაკარგული სოფლის მოსახლეობაზე, რომელიც ოდესღაც აქტიურად იყო ჩართული ყველა ყველაზე მამაკაცურ საქმეში.

რა თქმა უნდა, მართალია, რომ უკეთესი მიწა კვლავ მუშავდება და ხშირად კარგადაც მუშავდება, თუმცა მათ რიცხვი, ვისაც ეს პირდაპირ აინტერესებს, წლიდან წლამდე მცირდება. აქა-იქ კი მამაცი თავდადასავლების მოყვარულები ღორებზე, ფრინველებზე, ხილზე ან რძეზე დებენ ფსონს. თუმცა, სოფლის დიდ ნაწილზე ხელჩართული მეთოდების წყევლაა, რაც თავდაჯერებულობის ნაკლებობით არის გამოწვეული და გამოიხატება უგულბებლყოფილ საძოვრებზე, რომლებიც არასაკმარისად არის სავსე უხარისხო პირუტყვით. ატმოსფერო იმდენად აპათიურია, რომ სპეკულაციური მშენებლების უაზრო და უსიამოვნო შემოსევებსაც კი თითქმის არ იღებენ იმ უკმაყოფილების კვალით, რაც რამდენიმე თაობის წინ ასეთ შეურაცხყოფას გამოიწვევდა.

მნიშვნელოვანია გავაცნობიეროთ, თუ რა ზიანი მიაღდა შეუცვლელ ეროვნულ აქტივს. თეორიულად, მიწა ურღვევია, თუ, რა თქმა უნდა, მას ზღვა არ ჩამორცხავს, რაც, სხვათა შორის, ჩვენი სანაპირო ზოლის რამდენიმე ადგილას შეინიშნება. თუმცა, მას შეიძლება რამდენიმე რამ დაემართოს, რაც მას პრაქტიკულად უსარგებლოს გახდის სურსათის წარმოების თვალსაზრისით და ეს არის ყველაზე მნიშვნელოვანი თვალსაზრისით ერისთვის.

პირველ რიგში, დამუშავებული მიწა, იქნება ეს სახნავ-სათესი თუ საძოვრები, შეიძლება სწრაფად გადაიქცეს მითოვებულ მდგომარეობაში, როდესაც მხოლოდ მცირე რაოდენობით მოსავალს იძლევა მსხვილფეხა რქოსანი პირუტყვისა და ცხვრისთვის და თუ კურდღლები პირველები ჩამოვლენ, ისინიც კი გაქრებიან. „უხეში საძოვრების“ სახით დაბრუნებული მიწის საშინელი ზრდა იმ პერიოდში, როდესაც დამუშავებული ტერიტორია სტაბილურად მცირდება, ნათლად აჩვენებს, თუ რა ხდებოდა. ჩვენი უხეში საძოვრების უმეტესი ნაწილი, რა თქმა უნდა, მთის მწვერვალებსა და ჭაობიან მიწებს შეადგენს. თუმცა, ბოლო დროს გაზრდილი მთლიანი მოცულობა, და კიდევ ბევრი სხვა, შედგება ისეთი ტიპის გაუმჯობესებული მიწებისგან, რომელთა დამუშავებაც ნებისმიერ სხვა ევროპულ ქვეყანაში ან თუნდაც ჩვენს სამფლობელოებში იქნებოდა შესაძლებელი, მაგრამ რომლის დამუშავებაც აქ შეუძლებელია მუდმივი ოფიციალური უგულბებლყოფის პირობებში.

ინსკიპის ტიპის პოლიტიკოსები, ჩვენაირი, თვლიან, რომ ეს მითოვებული მიწა შეიძლება გადავიტანოთ *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

წარმოება საგანგებო სიტუაციებში. როგორც ჩანს, ბოლო ომის იმედგაცრუების მომგვრელმა გამოცდილებამ მათ არ ასწავლა, რომ მინის პროდუქტიულობა მოულოდნელად არ შეიძლება გაიზარდოს რამდენიმე ტრაქტორითა და არაკვალიფიციური მუშახელით. მინის აღდგენა მაღალკვალიფიციური სამუშაოა, რომელიც შედეგის მისაღწევად რამდენიმე წლიან მოთმინებით შრომას მოითხოვს. მისი ძალიან სასარგებლოდ ინტეგრირება შესაძლებელია გრძელვადიან სასოფლო-სამეურნეო პოლიტიკაში; მაგრამ საგანგებო სიტუაციებში საკვების წარმოების საშუალებად ის პრაქტიკულად უსარგებლოა.

მეორეც, სამშენებლო ოპერაციები, საცხოვრებელი თუ სამრეწველო, ყოველწლიურად დიდი რაოდენობით მიწას იყენებს და სრულად აზიანებს იმდენს, რამდენსაც რეალურად იყენებს. 1929 წლიდან მხოლოდ ინგლისმა და უელსმა დაკარგეს 421,000 ჰექტარი სასოფლო-სამეურნეო მიწა, საიდანაც მხოლოდ 159,000 ჰექტარი ხელახლა გამოჩნდა უხეში საძოვრების სახით; დარჩენილი 262,000 ჰექტარი თითქმის მთლიანად მშენებლების ხელში გადავიდა, რომელთა დიდი ნაწილი ბრტყელი და ნაყოფიერი სახნავ-სათესი მიწებია მაღალმთიანი დამუშავების მდგომარეობაში.

უნდა გვახსოვდეს, რომ სასოფლო-სამეურნეო მიწების დაკარგვა არ შემოიფარგლება მხოლოდ იმ ტერიტორიით, რომელიც რეალურად ქარხნებით, სახლებითა და ბაღებით არის დაკავებული. აუცილებელია გზებისა და დასასვენებელი მოედნების აშენება და ყოველთვის, განსაკუთრებით ახლად აშენებულ რაიონებში, არის დიდი რაოდენობით დაუსახლებელი მიწები. გარდა ამისა, მნიშვნელოვნად ზარალდება განაშენიანებული ტერიტორიის ან სასოფლო-სამეურნეო მიწების კიდევ მდებარე სასოფლო-სამეურნეო მიწები, რომლებიც თანამედროვე წესით იზოლირებული საცხოვრებელი სახლებით არის მოფენილი. ბელურები და ვირთხები ათასობით მოდიან; ჭიშკრები და ღობეები ინგრევა; მანანალა ძაღლები პირუტყვს აწამებენ და მცირე ზიანი უზომოდ იზრდება. იაფი საგზაო ტრანსპორტის გაჩენით და გარეუბნების განვითარების შედეგად დაზარალებული ტერიტორია, თუმცა კვლავ სასოფლო-სამეურნეო მიწად დაბრუნდა, ასობით ათასი ჰექტარი უნდა იყოს.

შეუძლებელია იმ დასკვნისგან თავის დაღწევა, რომ ბრიტანეთი ფლანგავს თავის ეროვნულ მემკვიდრეობას იმ დროს, როდესაც მსოფლიო მოვლენების მიმდინარეობა სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანს ხდის მის მიერ ყოველი ჰექტრის შენარჩუნებას. მათ, ვინც ამას შემაშფოთებელ განცხადებად მიიჩნევს, ვურჩევთ, ყურადღებით შეისწავლონ პროფესორ რ.გ. სტეპლდონის ბოლოდროინდელი ნაშრომი „მიწა; ახლა და ხვალ“. ავტორიტეტული ორგანო მიიჩნევს, რომ „ჩვენი სასოფლო-სამეურნეო მიწები სწრაფად მცირდება და გარდაუვლად მცირდება და, თუ არ იქნება მიღებული რაიმე გადაწყვეტილება მინიმალური ფართობის შესახებ, რომელიც ნებისმიერ ფასად უნდა შენარჩუნდეს საკვების წარმოებისთვის და არ იქნება მიღებული შესაბამისი ზომები, არაუმეტეს ორასი წლის შემდეგ ინგლისის სასოფლო-სამეურნეო მიწები შეიძლება განახევრდეს“.

ორასი წელი შეიძლება დიდ ხანად ჟღერდეს, მაგრამ არის კი ვინმე იმდენად გაბედული, რომ თქვას, რომ ჩვენი შვილები, მით უმეტეს ჩვენი შვილიშვილები, შეძლებენ შეუზღუდავი რაოდენობით საკვების მიღებას ამერიკიდან და ანტიპოდებიდან? გვსურს კი ისტორიაში შევიდეთ, როგორც თაობა, რომელმაც ეროვნული ქონება გააქრო და ჩვენი შთამომავლები შიმშილის ელემენტარული პრობლემის წინაშე დატოვა? ვიქტორიანულმა ექსპორტ-კაპიტალიზმმა გაჭირვებული ტერიტორიები დაგვიტოვა; ჩვენ ხომ არ უნდა ვიყოთ პასუხისმგებელი გაფუჭებული ტერიტორიების ახალ წყებაზე?

ჩვენი მიწის პრობლემის კვების და ეკონომიკური ასპექტების შემდგომი განხილვა უფრო ღრმად ჩაგვიყვანს სოფლის მეურნეობის მრავალი ფუნქციის, როგორც ეროვნული ცხოვრების განუყოფელი ნაწილის, განხილვაში. ამიტომ, აუცილებელია შეწყვიტოთ საუბარი, რათა განვიხილოთ არანაკლებ მნიშვნელოვანი კულტურული ასპექტი.

მართალია, ქალაქგეგმარების მოძრაობის ფარგლებში ეს ასპექტი უკვე საზომოდურად და ცალმხრივად იქცევს ყურადღებას. თუმცა, ამ მოძრაობის სახელიც კი ავლენს მის შეზღუდვებს. საზოგადოება, რომელსაც სოფლის მეურნეობის მნიშვნელობა დაევიწყებინა და იმპორტირებული საკვების მარაგი ბუნებრივ ფენომენად მიეჩნია, სოფლის მეურნეობას ქალაქების უბრალო დამატებად, ერთგვარ განდიდებულ საზოგადოებრივ პარკად მიიჩნევდა. მართლაც, არსებობს დიდი საფრთხე, რომ ინგლისის სოფლის მეურნეობა უხასიათო „ღია სივრცედ“ იქცეს ისევ, როგორც სამინაო საგრაფოების უზარმაზარი ნაწილი უხასიათო ბალ-გარეუბნად იქცა.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

უბრანზებული ხალხის თანდაყოლილი სურვილი, თავი დააღწიონ თავიანთი ქალაქების ხმაურიან, დაბინძურებულ ატმოსფეროს, მხოლოდ თანაგრძნობას იწვევს. ის ფაქტი, რომ ეს ადამიანები კვირა დღის ნახევარს სიამოვნებით გაატარებენ გადატვირთულ მთავარ გზაზე ბენზინის კვამლის გადაყლაპვაში, რათა მეორე ნახევარი სუფთა ჰაერზე გაატარონ, სავალალოა. სამწუხაროა, რომ ამდენი მათგანი, როგორც ჩანს, ვერ ახერხებს თავისი წამოწყების ნაყოფის მიღებას მისი გაფუჭების გარეშე.

რადგან სოფლად ცხოვრებას არ შეუძლია თავისი კულტურული ფუნქციის შესრულება, თუ მას საკუთარი ხასიათის შენარჩუნების უფლება არ მიეცემა და ეს ხასიათი განუყოფელია მისი მატერიალური ან სასოფლო-სამეურნეო ფუნქციისგან. ქალაქს არ შეუძლია ქალაქს თავი დააღწიოს, თუ ის ქალაქს თან წაიყვანს, ისევე როგორც ინტელექტუალს არ შეუძლია თავისი გონების დასვენება, თუ ის თავის არგუმენტებს თან წაიღებს სოფლად სეირნობისას. სოფლის ხედი, რომელიც გარეუბნებშია დასახლებული იმ ადამიანების მიერ, ვინც „სოფელში საცხოვრებლად“ ჩამოვიდა, ისეთივე სავალალოა, როგორც ინტელექტუალთა ჯგუფის ხედი, რომელიც მთელი ძალით საუბრობს, მაშინ როცა მათ გარშემო ათი ათასი აქტივობაა, რომელიც მათ საკუთარზე უფრო საინტერესო და მნიშვნელოვანია. როგორც ერთმა ფერმერმა ცოტა ხნის წინ თქვა: „მე დიდად არ მანუხებს, რომ ისინი ჩემს მიწებებში დადიან. არც ისე მანუხებს, რომ ისინი ჩემს ხარჯზე თავიანთ სუფელ ძაღლებს ავარჯიშებენ. არც კი მანუხებს, რომ ისინი კარიბჭეებს არღვევენ, რომელთა გაღებაც ბავშვს შეუძლია. მაგრამ როდესაც ვფიქრობ, რომ მათ ორი მილის განმავლობაში გაიარეს კარგი სასოფლო-სამეურნეო მიწა და ერთხელაც არ უფიქრიათ, რა ხდებოდა, ვგრძნობ, რომ ჩემი თავაზიანობა ფუჭად დაიხარჯა“.

ის, რასაც შეიძლება „საზოგადოებრივი პარკის“ დამოკიდებულება ვუწოდოთ, უფრო სერიოზულად ვლინდება, ვიდრე სოფლის აქტივობებისადმი გულგრილობა. ისევე, როგორც ზღარბი ფიქრობს, რომ იხვებისთვის ქვების სროლა ცუდი არ არის, როცა მეპატრონე არ უყურებს, ასევე არსებობს ათასობით განათლებული ზრდასრული, რომლებიც არანაირ ზიანს არ ხედავენ წვრილმან უკანონო შეღწევაში, როდესაც მათი აღმოჩენის შანსი მცირეა ან საერთოდ არ არსებობს. წვრილმანი უკანონო შეღწევის კუმულაციური ეფექტი კი არასასიამოვნო სიტუაციას ქმნის იმ რაიონებში, რომლებსაც ქალაქელი თავშესაფრის მოყვარულები ანიჭებენ უპირატესობას.

გერმანიაში ხეხილს გზისპირა ჰეჯირებს რგავენ და მიწას ლითონის კიდემდე ამუშავებენ. ინგლისში ასეთი პროცედურა სრულიად შეუძლებელია, რადგან ხეებს ორგანიზებული ძარცვები გაჩეხავდნენ, მოსავალს კი ჯაჭვის სიგანით გათელავდნენ. ბრიტანელი სულაც არ არის ნაკლებად პატიოსანი ან უფრო დამანგრეველი, ვიდრე გერმანელი; ის უბრალოდ იმდენად დერურალიზებულია, რომ მისი ღირებულებების გრძნობა და მორალური ქცევის კოდექსი ბოლო ლამპიონის ბოძთან ერთად ქრება. ადამიანები, რომლებიც შოკირებულნი იქნებოდნენ მაღაზიის დახლიდან ერთი პენიანი ფანქრის მოპარვის იდეით, ვერაფერ ამორალურს ვერ ხედავენ სოკოს მოსაპარად ექვსი ჰეჯირების გატეხვაში.

სოფლად იმდენი რეალური სიმდიდრეა, რომ ამჟამინდელი სავალალო ტენდენციების დაძლევის აშკარა გზაა, ვაჩვენოთ ხალხს, თუ სად დევს ეს სიმდიდრე. დღესაც ბევრია, ვისაც შეუძლია და აფასებს მართობის სამკურნალო ბალზამს, სიმშვიდისა და უსაფრთხოების სულიერ ნუგესს, მუდმივად ცვალებადი მიწებებისა და ტყეების მიმზიდველ ინტერესს; მაგრამ ისინი ძალიან ცოტანი არიან.

არავინ აპირებს ნებით ზიანის მიყენებას ან დაკნინებას იმაში, რის მიმართაც პირადად არის დაინტერესებული და სოფლის შენარჩუნებისკენ გადადგმული პირველი ნაბიჯი არის ეროვნული სწრაფვა იმის განვითარებისკენ, რასაც პროფესორი სტეპლდონი „სოფლისადმი აზროვნებას“ უწოდებს.

ფაშისტურ მთავრობას, ბუნებრივია, მიწის პრობლემის სრულად გადაჭრა მოუწევს, რადგან მიწა ერთ-ერთი საფუძველია, რომელზეც მისი ცოცხალი ერის კონცეფციაა აგებული. სინამდვილეში, მისი სოფლის მეურნეობის განვითარების გამომცხადებული პოლიტიკა თავად შექმნის სასწრაფო პრობლემას უძრავი ქონების ბაზარზე სპეკულაციური აქტივობის სტიმულირებით და ამ აქტივობასთან სერიოზული ბრძოლა იქნება საჭირო, სანამ სოფლის მეურნეობის პოლიტიკა სრულად შემუშავდება.

მიწის მიმართ ფაშისტური დამოკიდებულების რამდენიმე წინადადებით გადმოცემა შეიძლება.

მიწა აღარ უნდა განიხილებოდეს, როგორც სპეკულაციური საქონელი. მისი ღირებულება სამართლიანად უნდა შეფასდეს და ყველა ნამატი უნდა გაიყოს მათ შორის, ვინც მის შექმნაში მიიღო მონაწილეობა, მათ შორის

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

სახელმწიფო.

მინათსარგებლობა უნდა იყოს ფრთხილად გრძელვადიანი ეროვნული დაგეგმვის საგანი. რამდენადაც ეს შესაძლებელია, სამშენებლო საქმიანობა უნდა შემოიფარგლოს დაბალი სასოფლო-სამეურნეო ღირებულების მქონე ტერიტორიებით.

მინის საკუთრება რაც შეიძლება ფართოდ უნდა იყოს გავრცელებული, მიზანი კი დიდი რაოდენობით მცირე, უსაფრთხო ოჯახური საკუთრებაა. თუმცა, ეს ასევე გულისხმობს პასუხისმგებლობას და ისინი, ვინც ბოროტად იყენებენ თავიანთ მიწას, სოციალურ მტრებად ჩაითვლებიან.

მინაზე საზოგადოების წვდომა უნდა გაუმჯობესდეს სავსე ბილიკების, კემპინგის ადგილებისა და გზისპირა გაჩერებების გაფართოებითა და უკეთ განსაზღვრით. ამავედროულად, უნდა გადაიხედოს ტერიტორიის უკანონოდ შეჭრის შესახებ კანონი და სოფლის თემი უკეთ იყოს დაცული ჩარევისა და დაზიანებისგან. შესაძლოა, საჭირო გახდეს ზედამხედველთა კორპუსის შექმნა.

ომი უნდა დაიწყოს ისეთ მავნებლებთან, როგორიცაა კურდღლები, ყორნები და მტრედები; და მიუხედავად იმისა, რომ სავსე სპორტის სახეობების მიმართ დისკრიმინაცია არ იქნება, ასეთ სპორტს არ უნდა მიეცეს უფლება, ხელი შეუშალოს არც სასოფლო-სამეურნეო და არც რეკრეაციულ აქტივობებს.

საზოგადოება უნდა იყოს განათლებული, რათა პატივი სცეს და დააფასოს სოფლის მეურნეობა და ინტელექტუალურად დაინტერესოს მისი საქმიანობა.

ჩვენ, როგორც რასა, დიდად არ ვართ მიდრეკილნი მინის მიმართ სენტიმენტალური განწყობის ამაღლებისკენ. სიტყვა „სამშობლოს“ იშვიათად ვიყენებთ, „მამულის“ - არასდროს. თავისუფალი ლიბერალიზმისა და ფინანსური კონსერვატიზმის საუკუნეში ჩვენი ნიადაგის მიმართ მოკლევადიანი კომერციალიზებული დამოკიდებულება გააჩინა.

მაგრამ ჩვენი ოცნების ბრიტანეთი, ჩვენი ეროვნული სულის ფიზიკური განსახიერება, არ არის ქუჩებისა და ქარხნების ან თუნდაც პარკებისა და საზოგადოებრივი შენობების ბრიტანეთი, არამედ მომღიმარი ხეობებისა და გორაკიანი მაღლობების, დამუშავებული მიწდვრებისა და მყუდრო საკარმიდამო ნაკვეთების ბრიტანეთი. ქალაქი მთელი მსოფლიოს ქალაქია და მსოფლიოს ქალაქები ყოველწლიურად სტანდარტიზაციისკენ ისწრაფვიან. მაგრამ სოფლის ბრიტანეთი თავისებურად ჩვენია, განუყოფელია ჩვენი ეროვნული ხასიათისგან. ჩვენ ის შურით უნდა შევინარჩუნოთ, არა სტრატეგორდ-ონ-ეივონის მუზეუმის მსგავს ატმოსფეროში, არამედ პროდუქტიულობის ბუნებრივ ენერგიით.

ჩვენგან ცოტა თუა, ვინც მიწასთან რამდენიმე თაობაზე მეტხანს არის დაშორებული. პრესისა და რადიოს მიერ მცირე ხელახალი განათლება კვლავ სოფლელებად გვაქცევდა, სულ მცირე, თავისუფალ დროს მაინც: არა პროფესიონალი სკოლის მასწავლებლის განათლება, რომლის „სოფლის მეურნეობაც“ სასარგებლო, მაგრამ საკმაოდ მოსაწყენი ელემენტარული მეცნიერებისგან შედგება, არამედ განათლება, რომელიც ღია თვალებითა და ცნობისმოყვარე გონებით ქუჩებსა და მიწდვრებში გაგვიყვანდა. სოფლის ისტორიისა და ყოველდღიური ცხოვრების გაცნობა არა მხოლოდ ქალაქელს წაახალისებდა, დაეფასებინა სოფლის პრობლემები, არამედ მის სოფლურ გასეირნებასაც საინტერესოდ დააფასებდა. ინტელექტუალური სოფლური აზროვნება შეიძლება ქალაქის ცხოვრების სტრესის საუკეთესო ანტიდოტი იყოს, რადგან დედა დედამიწას შეუძლია როგორც სულისთვის, ასევე სხეულისთვის ნუგეშის მიცემა.

ჰიტლერის ბერხტესგადენი ახალი გერმანიის იდილია ჯოან მორგანის მიერ

ეს თუ კარგად იცნობთ ბავარიას და მაშინაც კი, თუ გაითვალისწინებთ, რომ ვიტელბახები მთელი ბავარიით და ფიურერები მთელი გერმანიით ბერხტესგადენში ირჩევდნენ საბაფხულო სახლებს, არაფერი გამზადებთ ამ ადგილისთვის ისეთი, რაც ერთდროულად ძველი ბავარიის გულსაც და ახალი გერმანიის სულსაც წარმოადგენს. ყველაფერი, რაზეც ოცნებობდით ბავარიას მისი ყველაზე ზღაპრული გამოვლინებით და ნაციონალ-სოციალიზმით, თავმოყრილია ამ მთებით ჩაკეტილ საბაზრო ქალაქში, რომელიც დაახლოებით იმდენივე მოსახლეობით გამოირჩევა, რამდენიც ლონდონის უახლესი საცხოვრებელი კორპუსი.

ბად რაიხენჰოლიდან გასვლის შემდეგ მატარებელი მთებში უფრო და უფრო ღრმად მიემართება, სანამ არ იგრძნობთ, რომ ისინი მთლიანად შემოგფარავთ, როდესაც ღრმა ხეობაში ჩახვალთ, რომელიც გერმანიის ნაწილია და ავსტრიაშია შეჭრილი. (ავსტრიაში სამი მიმართულებით ფეხით სიარული შესაძლებელია და საკმაოდ საინტერესოც).

პირველი შთაბეჭდილება მოძრაობაა. ორი წლიდან ყველა ერთგვარ მოლოდინშია. ეს სიმაღლის, ბავარიული განწყობის თუ იმ ფაქტის გამოა, რომ ფიურერი შეიძლება ნებისმიერ მომენტში გაიაროს, ეს არასდროს აღმოგიჩენია; ფაქტი ფაქტად რჩება, რომ ჰაერი ენერგიით იცვლის.

აქ, ამ საოცრად მიუზიკლ-კომედიურ გარემოში, ნაციონალ-სოციალიზმი ძალიან სახალისო ჩანს. გარდა იშვიათი შეხვედრებისა, რომლებიც მარტივი და უცნაურად შთამაგონებელია, თქვენ კარგად ვერ აცნობიერებთ ამ ყველაფრის ღრმა მისტიკურ სერიოზულობას; შესრულებული და მომავალი დავალების უსასრულობას.

გრძნობ, რომ SS-ი თავისი მიმზიდველი უნიფორმით, ფიურერთან კონტაქტით და მშვენიერ გარემოში ჯანსაღი ცხოვრებით ძალიან სასიამოვნო საქმიანობაა და SS მართლაც ბრწყინვალე ორგანიზაციაა, რომელიც პატრიოტიზმის საერთო ნიადაგზე ღიაა ყველა ასაკისა და კლასისთვის.

აქ, გერმანიის ნებისმიერ სხვა ადგილას, ყველაზე მეტად ხედავთ, თუ როგორ აქვს ყველას წვლილი ქვეყნის განვითარებაში, ყველაზე ხანდაზმული SS-ის წევრიდან დაწყებული ზამთრის დახმარების სამკერდე ნიშნების გამყიდველი ყველაზე პატარა ბავშვით დამთავრებული; არავინ იტანჯება სულის გამანადგურებელი ტანჯვით, რაც არასასურველის განცდას იწვევს. ყოველი მიღწევა მათი მიღწევაა; ყოველი წარუმატებლობა მათი. თქვენ ხვდებით, თუ როგორ მისცა ნაციონალ-სოციალიზმმა, იმედის აღდგენით, ქვეყნის მომავლისადმი რწმენის აღორძინებით, ხალხს სიცოცხლისთვის რალაც.

ამ ადგილის საუკუნოვანი ცხოვრება ისე გრძელდება, როგორც ყოველთვის, ნაციონალ-სოციალიზმის პარალელურად; ამიტომ, ბერხტესგადენში ცხოვრება შეუჩერებელი სანახაობაა. როდესაც ერთი აქტის ფარდა ეშვება, მეორე ადის. ფანჯრიდან მონოტონური გუგუნი გესმით, რომელიც ასობით გლეხ ქალს აკრავს ეროვნულ სამოსში და პატარა შავ-მწვანე-ნთიელ ნაქსოვ ქურთუკებს, რომლებსაც ისინი ბერხტესგადენურებს უწოდებენ. მათთან ერთად მღვდელიც არის და ისინი ნელა მოძრაობენ, გალობენ, დახრილი თვალებით. მოგვიანებით გაიგებთ ახალგაზრდა BDM-ის (ჰიტლერული გოგონები) წრიპინა ხმებს, რომლებიც მოკლე ყავისფერ ქურთუკებში მიდიან, ან ჰიტლერის იუგენდის რაზმს, უზარმაზარ მამაკაცური ბიჭების, რომლებიც დროშებს ატარებენ. ჰაერში ყოველთვის ისმის მარშის სიმღერა.

როდესაც ყველაფერი უშედეგოა, ისინი ხანძრის დანთებას აწყობენ. ასე მეხანძრე (ანუ ერთი ყოველ ოცდაათ მოსახლეზე) ტუნიკებით, ჩაფხუტებითა და პლიუს-ოთხიანი ტანსაცმლით გაბედულად გამოდის თქვენი ფანჯრის წინ. თუმცა, კვირა დღეა. მარქტ პლაცზე, რომელიც ქალაქის მწვერვალია, გლეხები იკრიბებიან; კაცები ერთმანეთს ეჯიბრებიან მწვანე ქუდებით გამოწყობილი უზარმაზარ ჯაგრისებში, შადრევნის ერთ მხარეს *****ელექტრონული წიგნის გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

თავისი ბავარიული ლომით, მეორე მხარეს კი ბრტყელი შავი ქუდებით ქალები, რომლებიც ნაწნავების გვირგვინებზე ისხდნენ. ათ საათზე ისინი ლუდისა და წვნიანი ძეხვეულის დასალევად ნოიჰაუსში (ჰოფბრაუჰაუსის პატარა ძმა) მიდიან წაბლის ხეების ქვეშ მდებარე ლუდის ბაღით, სადაც ვიტელსბახის შლოსის ღობეზე თქვენს საწოლებს აფრქვევენ, მის ლუდსახარშს თავისი შეუდარებელი ძვირფასი ქვებით, სადაც პარტიის ლიდერები გიდებს ეხებიან; მნიშვნელოვანი ქალაქის სასიცოცხლო ცენტრი.

გრანდ სასტუმრო, საკმარისად დიდი ნებისმიერი ადამიანისთვის. კურჰაუსი თავისი შესანიშნავი ორკესტრითა და მიუნხენიდან ჩამოსული მუსიკოსებით. გლეხთა თეატრი თავისი უხეში ჭკუითა და მიმზიდველი მუსიკით. არის საცეკვაო ადგილები; ჰოფშაფერი თავისი ინტიმური ატმოსფეროთი, ჯიბის ცხვირსახოცებით სავსე იატაკით, რომელიც ლონდონელი სასტუმროს მეიტრ-დე-სარდის ოცნებასაც კი ვერ ასწრებს და კურ კაფე, სადაც SS-ის მცველების უზარმაზარი, ელეგანტური ბიჭები ცეკვავენ ბავარიის სახლის ოდესღაც სამეფო ვილაში. არიან მხატვრები, ფრიც რიხტერი თავისი უცნაური, შთაგონებული ხის გრავიურებით და თანამედროვე ალპური სკოლის ერთ-ერთი პირველი კლასის პეიზაჟების მხატვარი.

რომ გამოვიდეთ ღიად: პირველ რიგში, ეს არის ფიურერის სახლი, მსოფლიოს თავზე, მინის კედლით, რომელიც მთების მსვლელობას გადაჰყურებს, ისეთ ციცაბო ადგილას, რომ თითქმის უკანაა გადახრილი. სახლი ხეობას ისევე დომინირებს, როგორც ფიურერი ქალაქს.

აქ არის კონიგზე, ალპური ტბებიდან ულამაზესი, ყველაზე მწვანე ტბა, რომელიც ყველა მხრიდან ციცაბო მთებით არის გარშემორტყმული. აქ არის ზაუბერვალდი, ჯადოსნური ტყე, სადაც ჰინტერზედანი წამოსული ნაკადი მწვანე, პლიუს კლდეებს შორის მიედინება.

არის მარილის მადარო, სადაც (ფორმების ამ ქვეყანაში) შავ ტუნიკასა და თეთრ პლიუს ოთხთავიან პერანგში ჩაიცვამ (რაც არც ისე ელეგანტური და მისაღებია, როგორც ჟღერს) და ციგურებით ჩახვალ მიწისქვეშა ტბამდე, რომლის ბოლოშიც ნათურების ყელსაბამი და სვასტიკაა. არის შლოს პლაცი თავისი ომის მემორიალი.

აქ არის ალპური მდელოები ბუნებისთვის დამახასიათებელი ფერთა სქემების თანმიმდევრობით, ერთ კვირას ვარდისფერი, მეორე კვირას ლურჯი და ყვითელი, რაც შურით აღსავსე ყურადღების მიქცევას გამოიწვევს ლონდონის, პარიზისა და ნიუ-იორკის ფლორისტებისთვის.

ერთგვაროვანი ტყეებია, რომლებიც თოვლის ზღვრამდე პირდაპირ და ძლიერად მიემართებიან. მთები; მშვენიერი ვაცმანი, გერმანიაში სიმაღლით მეორე; პირქუში გოლი და უხეში, ლეგენდებით მოცული უნტერსბერგი. მამაკაცებისთვის კი უნტერსბერგის შიგნით, ექვსი ათასი ფუტის სიმაღლეზე, განათებული ყინულის ორმოა და ასევე ალმბახ კლამი, ხმაურიანი, განსაცვიფრებელი ხეობა, სადაც თითქმის გაცილებით მეტად ჩადიხარ, ვიდრე ადიხარ, რაც მხოლოდ მაშინ მთავრდება, როდესაც იმედს კარგავ და „ემოციურ გამოცდილებას“ მიეკუთვნება და არა „პეიზაჟს“.

ბერხტესგადენერის მიწაზე თანაბრად გხვდებიან „Grass Gott“-ით და „Heil Hitler“-ით! გასაკვირი არ არის, დიდება ღმერთს, რომ შექმნა ასეთი მშვენიერი რამ და დიდება ჰიტლერს, რომ მან ეს ყველაფერი იმ ადამიანებისთვის შეინახა, ვისაც ეს სიცოცხლეზე მეტად უყვარს.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ვიდეო კვლინგის მიერ შექმნილი

სკანდინავიური მსოფლიო ფედერაცია

ნორვეგიის NASJONAL SAMLING-ის ლიდერი

დღევანდელი სამყარო ინგრევა, ახალი იბადება. გასულ წელს სტავანგერში ჩვენი მესამე ყოველწლიური მიტინგის პარალელურად, მოსკოვის ყოფილ „კეთილშობილთა კლუბში“ კომუნისტური ინტერნაციონალის მეშვიდე მსოფლიო კონგრესი გაიხსნა, 1928 წელს ჩატარებული ბოლო მსოფლიო კონგრესიდან შვიდი წლის შუალედური პერიოდის შემდეგ.

კონგრესი 25 ივლისიდან 21 აგვისტომდე გაგრძელდა. მისი მთავარი მიზანი იყო იმის განხილვა, თუ რა მიაღწია ებრაულმა საერთაშორისო მარქსისტულმა შეთქმულებამ შვიდი წლის განმავლობაში საბჭოთა რუსეთის შიგნით და მის ფარგლებს გარეთ სტალინის მსოფლიოს ბოლშევიზაციის პროგრამის განხორციელებასთან დაკავშირებით, რაც წინა მსოფლიო კონგრესზე განხილვის საგანი იყო.

მეორეც, მან დაადასტურა თავისი პროგრამის ტაქტიკა, რომელიც მიზნად ისახავდა ეროვნული წინააღმდეგობის ძალების განადგურებას და კომუნისტური მსოფლიო რევოლუციის ცეცხლის დანთებას. განსაკუთრებული ყურადღება გამახვილდა ეგრეთ წოდებული გაერთიანებული და სახალხო ფრონტის ტაქტიკაზე, რომლის განვითარებაც ვნახეთ საფრანგეთში, ესპანეთში, ბელგიასა და სხვაგან. ჩვენ ასევე კარგად ვიცნობთ მას აქ, ნორვეგიაში, ფერმერთა პარტიასთან ე.წ. „კრიზისული შეთანხმების“ და ლეიბორისტული პარტიის ახალი შენიღბვის ტაქტიკის მეშვეობით, რაც მის მიერ ბურჟუაზიული და ეროვნული შენიღბვის მიღებას გულისხმობს. კიდევ ერთი საკითხი, რომელიც პირდაპირ ეხება ჩვენს ქვეყანას, კერძოდ, საბჭოთა რუსეთის მონაწილეობა ერთა ლიგაში, ასევე იმავე სახალხო ფრონტის ტაქტიკის სიმპტომია, რომელიც დიდი ხანია კომინტერნის პროგრამაშია ჩართული.

წელს, როდესაც ჩვენ, „ნაციონალური სამლინგის“ წევრები, ყოველწლიურ აქციაზე ვიკრიბებით, ვხედავთ, რომ კიდევ ერთი მსოფლიო კონგრესის მოწვევა.

ამჯერად ერთა ლიგის გაკოტრებული კონცერნის აქციონერები შემოდგომაზე, როდესაც ასამბლეა ტრადიციულ ყოველწლიურ შეხვედრას გამართავს, სპეციალურ საერთო კრებას მართავენ, რათა განიხილონ საწარმოს ლიკვიდაცია ან მისი შესაძლო რეკონსტრუქცია.

ამ მოვლენებს, რომლებიც ჩვენს ორ ბოლო ეროვნულ მიტინგთან ერთად მოხდა, ვახსენებ არა მხოლოდ მათი დიდი მნიშვნელობის გამო, არამედ იმიტომ, რომ ეს ყველაფერი ძალიან მკაფიოდ ასახავს იმ საგარეო პოლიტიკურ ვითარებას, რომლის წინაშეც დღეს ვართ.

ერთი მხრივ, ჩვენ გვაქვს დაუღალავად აქტიური მსოფლიო ბოლშევიზმი, რომელიც ისტორიული თვალსაზრისით, უბრალოდ ძველი სამყაროს გაქრობის საგანგაშო სიმპტომია და ბოროტი ძალების მუდმივი მცდელობა, აიძულონ მსოფლიო ევოლუცია საკუთარი განადგურების გზით, ანუ ებრაული დიქტატურის ქვეშევრდომობით უნივერსალური მატერიალისტური რესპუბლიკისკენ.

მეორე მხრივ, ჩვენ ვხედავთ ძველი სამყაროს უმიზნო მცდელობებს, გადაჭრას დღევანდელი იმპერატიული მოთხოვნები, ერებს შორის მშვიდობისა და თანამშრომლობის მოთხოვნები. მთელი საქმე ჩაშლილია ინდივიდუალური ინტერესების შეჯახებით, ისევე როგორც შიდა ეროვნული თანამშრომლობა, რომელსაც სიტუაცია მოითხოვს, იშლება კლასობრივი ომითა და ეგოისტური პარტიული კონფლიქტებით. დაშლის ამ პროცესს თან ახლავს არეულობა და კრიზისები, ომი და სამოქალაქო დაპირისპირება.

ინტერნაციონალისტური ძალები ერებიან და მთელი საზრუნავი თანდათან მარქსიზმსა და ნგრევაში გადადის, ისევე როგორც ბურჟუაზიულ-ლიბერალური სახელმწიფო თანდათან მოიხმარება, *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მარქსიზმი, როგორც ამას ჩვენს ქვეყანაში ასე ნათლად ვხედავთ. ამ ყველაფრის ფონზე, კაცობრიობის მარად ახალგაზრდა არსება ახალ ყლორტებს აღმოაჩენს; აღორძინებისა და გაერთიანების ეროვნული მოძრაობები ახალი ეპოქის დასაწყისს აუწყებს, ახალ სახელმწიფოსა და ახალ მსოფლიო წესრიგს მოიტანს. ახალი წესრიგი ამ ქვეყანაშიც მიმდინარეობს.

სანქციები და ლიგის კოლაფსი

კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი ფაქტია, რომ ამ ბურჟუაზიული საპარლამენტო კაპიტალისტური ინსტიტუტის, ერთა ლიგის, დაშლა არ არის გამოწვეული მხოლოდ მისივე არასტაბილურობითა და მარქსიზმის ფარული საქმიანობით ან ლიგის ორგანიზაციაში დაშვებული ფუნდამენტური და ფორმალური შეცდომებით.

ის ფაშისტურმა იტალიამ, ახალი ეპოქის ორგანიზებული თემების ერთ-ერთმა წარმომადგენელმა, დაანგრია. ორმოცდაათი სანქციონისტი სახელმწიფოს, მთელი დემოკრატიული და მარქსისტული სამყაროს წინააღმდეგობისა და ფაშიზმისა და იტალიის წინააღმდეგ მობილიზებული მსოფლიო საზოგადოების მიუხედავად, ეროვნული ერთიანობა ყველაზე ძლიერ ძალად იქცა.

იტალიურ ფაშიზმთან ან იტალიურ ინტერესებთან რაიმე სახის იდენტიფიცირების გარეშე, „ნაციონალ სემლინგის“ ლიდერებმა თავიდანვე მკაფიო და ცალსახა პოზიცია დაიკავეს ეთიოპიის კონფლიქტთან დაკავშირებით. ისინი ნორვეგიის ნეიტრალიტეტის მომხრეები იყვნენ და ე.წ. სანქციებში მის მონაწილეობას ეწინააღმდეგებოდნენ.

ამაში ჩვენზე მხოლოდ ჩვენი ქვეყნის ინტერესების გათვალისწინებამ იმოქმედა. თუმცა, მე მჯერა, რომ საზოგადოებრივი აზრი აქ, ისევე როგორც ბევრ სხვა ადგილას, პროპაგანდის მსხვერპლი გახდა, რომელიც სინამდვილეში სულ სხვა ინტერესებს ემსახურებოდა და არა იმ მაღალ იდეალებს, რომელთა დამკვიდრებასაც ის ვითომ ცდილობდა.

თუმცა, ჩვენმა მოძრაობამ არცერთი მხარე არ დაიჭირა. ჩვენ მოვითხოვეთ ნორვეგიის ნეიტრალიტეტი და ვაჩვენეთ მთელი სანქციონისტული თამაშის თვალთმაქცობა და მიზანშეწონილობა. დღეს შეგვიძლია ვთქვათ, რომ სიტუაცია სწორად შევაფასეთ.

სამხედრო თვალსაზრისით, ჩვენ მართლები ვიყავით. საერთო აზრის მიუხედავად, ჩვენ სწორად შევაფასეთ თანამედროვე საბრძოლო მასალების მნიშვნელობა, ასევე ეთიოპიისა და ინგლისის წინააღმდეგობის ძალა და, რაც მთავარია, უზარმაზარი მორალური და მატერიალური ძალა, რომელიც შეიქმნა ისტორიულ და ეროვნულ საფუძველზე გაერთიანებული ძალისხმევების ორგანიზებულ ხალხში.

პოლიტიკურადაც სწორად ვიმსჯელებთ. სანქციონისტული პოლიტიკის უსარგებლოობა და სერიოზული შეცდომები ახლა აშკარაა. შეხედეთ ძლევაშოსილი ინგლისის ტრაგიკულ დისკომფორტს მისი მოკლევადიანი ლიგის პოლიტიკის გამო; ეს არის უდიდესი მორალური და პრაქტიკული მარცხი, რომელიც ბრიტანეთის იმპერიამ განიცადა ამერიკის დაკარგვის შემდეგ.

საბჭოთა რუსეთი, ერთა ლიგის ეს ახალი და შესანიშნავი წევრი, სანქციების პოლიტიკაში ხედავდა შესაძლებლობას, ჯერ მუსოლინთან, შემდეგ კი ჰიტლერთან დაეწყო კამათი, მაგრამ როდესაც მათი გათვლები წარუმატებელი აღმოჩნდა, ეშმაკი ბოლშევიკი ებრაელები ჩუმად უკან დაიხიეს და, თავად გათავისუფლდნენ დანაშაულისგან, ბრიტანეთის მთავრობას მიანდეს ბრალი და სირცხვილი.

ნაციონალისტური პოლიტიკა და საერთაშორისო თანამშრომლობა

მსოფლიო ომის შემდეგ პირველად, ნორვეგიას საგარეო პოლიტიკაში მოუწია მძიმე ფაქტების წინაშე დადგომა, რაც მისთვის ჩვეული, ვიწრო პოლიტიკური რეჟიმის გატარებას ძალიან ართულებს.

ამასთან დაკავშირებით, მინდა ხაზი გავუსვა ერთ ფაქტს, რომელიც, სამწუხაროდ, ამ ქვეყანაში არასაკმარისად არის შეფასებული:

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

კერძოდ, რომ ხალხის ცხოვრებას საგარეო პოლიტიკა განსაზღვრავს და არა საშინაო პოლიტიკა.

ერის საკუთარი „სიცოცხლის წების“ გვერდით, მის შინაგან პირობებსა და სტრუქტურაზე დომინირებს ეკონომიკისა და ძალაუფლების საერთაშორისო პირობები. ეს პირობები იქმნება ხალხებისა და სახელმწიფოების პრიმიტიული და აუცილებელი მოთხოვნილებებით, მათი ბრძოლით არსებობისა და საცხოვრებლად სივრცისთვის. თუმცა, სახელმწიფოს გავლენა საგარეო პოლიტიკაზე ყოველთვის შეესაბამება მისი შინაგანი ძლიერების განვითარების ხარისხს.

ამგვარად, ომის შემთხვევაში თვითუზრუნველყოფის აუცილებლობა და, უპირველეს ყოვლისა, მსოფლიო ეკონომიკის სტრუქტურის გადაკეთება უბრალოდ აიძულებს საზოგადოებებს, ორგანიზება გაუწიონ ეკონომიკურ საფუძველზე, როგორც ეროვნული მუშათა სახელმწიფოები. მთელ მსოფლიოში შეცვლილი პირობები აიძულებს ყველა ერს, რომ მეზობლებთან ურთიერთობა ორგანიზებული ეკონომიკური ერთეულის სახით განახორციელოს, რომელსაც სრული და ქმედითი კონტროლი აქვს ყველა რესურსზე და ძალაუფლება, რათა ისინი საუკეთესოდ გამოიყენოს. ამ მხრივ, ამჟამინდელი კრიზისი ძირითადად მსოფლიო წარმოებისა და ვაჭრობის რეორგანიზაციის კრიზისია.

თუმცა, არ არსებობს თანდაყოლილი წინააღმდეგობა ამ ერთიანი და ძლიერად დამახასიათებელი ეკონომიკური ეროვნული ერთეულების ეპოქის მოთხოვნასა და დაგეგმილი საერთაშორისო თანამშრომლობის მოთხოვნას შორის, რომელსაც დაუძლეველი ძალით წინ წაწევენ როგორც ეკონომიკური მიზეზები, ასევე მშვიდობის შენარჩუნების გათვალისწინება.

სწორედ ასეთი ორგანიზებული ეროვნული პიროვნებების ჩამოყალიბება გამოიწვევს პატიოსან და ეფექტური საერთაშორისო თანამშრომლობა, თავისუფალი არც მიკერძოებისა და არც ჩაგვრისგან.

ორი მტრული ბანაკი ევროპასა და მსოფლიოში

სიტუაცია ისეთია, რომ მსოფლიოში და განსაკუთრებით ევროპაში ორი მტრული ბანაკი ყალიბდება ისევე, როგორც მსოფლიო ომამდე. საბჭოთა რუსეთი, საფრანგეთი და ჩეხოსლოვაკია, რომლებსაც მხარს უჭერს საერთაშორისო ებრაელობა, რომელიც მათ ნაციონალ-სოციალისტური გერმანიის წინააღმდეგ ომისკენ უბიძგებს, უკვე წარმოადგენენ გაერთიანებულ ფრონტს ამ ქვეყნის წინააღმდეგ და ცდილობენ გერმანიის კიდევ უფრო მეტად ალყაში მოქცევას, როგორც პოლიტიკურად, ასევე სამხედრო თვალსაზრისით.

ამ პირობებში ნორვეგიის პოზიცია უკიდურესად დაუცველია, რადგან ის რუსეთის, გერმანიისა და ინგლისის გზავარდინზეა განლაგებული და მისი შიდა პოლიტიკა უკვე მარქსისტების ხელშია.

რუსეთი, აზიური ინტერესების მქონე დიდი ევროპული ძალადან, ევროპული ინტერესების მქონე დიდ აზიურ ძალად იქცა, განსაკუთრებით ატლანტის ოკეანის მიმართ. მაგრამ, უპირველეს ყოვლისა, ის მსოფლიო რევოლუციის საფუძველია.

მსოფლიო ბოლშევიზმი ცდილობს ნორვეგია და მასთან ერთად მთელი სკანდინავია, გერმანიისა და ინგლისის წინააღმდეგ ევროპული შეტევის ფრონტის მემარჯვენე ფრთად აქციოს. ეს გეგმა ჩვენი ქვეყნისთვის საშინელ შესაძლებლობებს შეიცავს. გერმანიასა და საბჭოთა რუსეთს შორის კონფლიქტის შემთხვევაში, ლეიბორისტული პარტიის მთელი ხედვა ნორვეგიას აიძულებს, გერმანიის წინააღმდეგ ბოლშევიკების მხარეს დაიკავოს და ეს ეწინააღმდეგება ჩვენს ნეიტრალიტეტის პირობას.

ტრანშალმა, ლეიბორისტული პარტიის უპასუხისმგებლო დიქტატორმა, ამ მიმართულებით ცოტა ხნის წინ საკმაოდ ნათლად ისაუბრა. სანამ ნორვეგია და საბჭოთა რუსეთი ამჟამინდელი ერთა ლიგის წევრები არიან, ხოლო გერმანია - არა, როგორც ჩანს, ამ მიმართულებით ომის სერიოზული საფრთხე გვემუქრება, რადგან გერმანია-რუსეთის კონფლიქტის შემთხვევაში, ვალდებულნი ვართ, წითელ არმიას და საჰაერო ძალებს ქვეყანაში თავისუფალი ტრანზიტის საშუალება მივცეთ.

ევროპაში არსებული ამჟამინდელი პირობების გათვალისწინებით, არსებობს შესაძლებლობა, რომ გერმანიასა და ინგლისს შორის ომი დაიწყოს. ეს შეიძლება მოხდეს, მაგალითად, გერმანიასა და... შორის კონფლიქტთან დაკავშირებით.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

საფრანგეთის, ჩეხოსლოვაკიის და საბჭოთა რუსეთის სამმაგი ალიანსი, ჩეხოსლოვაკია თითქმის უფრო მგრძნობიარე ადგილია, ვიდრე ავსტრია. ის ფაქტი, რომ საფრანგეთი შემდეგ ომს დაიწყებდა გერმანიის წინააღმდეგ, ინგლისის ომის საფუძველს მისცემდა, რაც ახლა კიდევ უფრო დანამდვილებით შეიძლება ითქვას, ვიდრე ავიაციის უზარმაზარ განვითარებამდე.

ინგლისსა და გერმანიას შორის ასეთი ომი ნორვეგიისთვის კატასტროფული შესაძლებლობაა, რადგან მას შემდეგ მსოფლიო ომის დროს, მთელი სიტუაცია ახლა სრულიად შეიცვალა.

ერთა ლიგის, როგორც ბრიტანეთის მსოფლიო პოლიტიკის ინსტრუმენტის მეშვეობით, ჩვენ პირდაპირ ომში ჩაებათ და, მაშინაც კი, თუ ერთა ლიგა დაიშლება, ისეთი ავტორიტეტის თანახმად, როგორიც ლორდ ლოიდია, ჩვენ აუცილებლად დავემუქრებით სადამსჯელო დაბომბვას, თუ, როგორც ეს მეორე მსოფლიო ომის დროს იყო, ჩვენს სავაჭრო ფლოტს ინგლისისთვის საქონლის გადაზიდვის უფლებას მივცემთ, რასაც ის, თავის მხრივ, უეჭველად დაჟინებით მოითხოვდა ახლაც, როგორც მაშინ.

ნორვეგიის ლეიბორისტული პარტია - სამთავრობო პარტია - აქტიურად უჭერს მხარს გერმანიის წინააღმდეგ მიმართულ ამ პოლიტიკას. თუ ნორვეგია ამას დათანხმდება, ეს ნიშნავს, რომ ჩვენ შეუქცევადად ვართ ჩათრეულნი ამ საომარ პოლიტიკაში ნორვეგიელი ხალხის, სულ მცირე, 99 პროცენტის სურვილის საწინააღმდეგოდ. ნორვეგიას არ შეუძლია და არ აპირებს მსვლელობას, თუ ჩვენი თავისუფლება და საზღვრები საფრთხეში არ იქნება.

მშვიდობა ინგლისთან და გერმანიასთან

მე უკვე ხაზგასმით აღვნიშნე, რომ გერმანიასა და ინგლისს შორის მშვიდობა ჩვენი ქვეყნისთვის სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია. უპირველეს ყოვლისა, ჩვენ უნდა ავიცილოთ თავიდან ის, რომ გერმანია და ინგლისი ახალ ომში საპირისპირო მხარეს აღმოჩნდნენ. ჩვენთვის ეს საბედისწერო იქნებოდა; სინამდვილეში, ეს განადგურებას ნიშნავდა. ამიტომ, ჩვენზეა დამოკიდებული, რომ ყველაფერი გავაკეთოთ, რაც ჩვენს ძალებშია, რათა დავამყაროთ მშვიდობა და ურთიერთგაგება ამ ორ ქვეყანას შორის, რომლებიც ჩვენსავით ნორდიული წარმოშობისა და შეხედულებების არიან. მაშინაც კი, თუ ამ მხრივ დიდად ვერაფერს გავაკეთებთ და ფრთხილად უნდა ვიყოთ, რომ არ ჩავერიოთ სხვა ქვეყნების საქმეებში, ჩვენი უშუალო მოვალეობა უნდა იყოს ყველა სამართლიანი საშუალებით წინ აღვუდგეთ მათ, ვინც ცდილობს ჩვენს ნათესავებს შორის შუღლის გაღვივებას, როგორც წესი, ცრუ და არაკეთილსინდისიერი საფუძვლით.

ჩვენ ვიცით, ვისი ინტერესებისთვისაც კეთდება სინამდვილეში ეს ძალისხმევა. ერთ-ერთი მათგანია მსოფლიო ბოლშევიზმი. ნორვეგიის საგარეო პოლიტიკის მიზანი უნდა იყოს გერმანიასა და ინგლისს შორის მშვიდობისა და შერიგებისთვის მუშაობა პარტიული ინტერესების გათვალისწინების გარეშე. უაღრესად აშკარაა, რომ ნორვეგიის ინტერესები ამას მოითხოვს. ომისა და ქაოსისგან თავის დაღწევის ერთადერთი გზა დამოკიდებულია მშვიდობისა და გაგების შენარჩუნებაზე ჩვენს სამხრეთით და დასავლეთით მდებარე ამ დიდ მეზობლებს შორის, რომლებთანაც ასევე ყველაზე დიდი სავაჭრო კავშირი გვაქვს.

დაახლოებით 40 წლის წინ, როგორც ახლა, არსებობდა შესაძლებლობა, გულწრფელი მცდელობისთვის, რათა დამყარებულიყო ხანგრძლივი ურთიერთგაგება დიდ სკანდინავიურ ხალხებს შორის. ეს შესაძლებლობა უგულებელყოფილი ან უარყოფილი იქნა და ამ უმოქმედობას მოჰყვა კატასტროფა, რომელიც მთელ მსოფლიოს მოიცავდა. ყველამ, ვინც ახლა ბედავს იგივე კატასტროფული პოლიტიკის წახალისებას, ეს უნდა გააკეთოს გაცნობიერებულად.

მაგრამ ყველამ, ვინც ესმის ჩვენი დროის არსი, უნდა მოიკრიბოს ძალები ძლიერი და პოზიტიური კონტრშეტევისთვის.

კიდევ ერთი გადამწყვეტი მოსაზრება გვაძლევს იმავე დასკვნამდე, რაც ჩვენი საგარეო პოლიტიკის ძირითად მიმართულებებს ეხება. დეკადენტური ლიბერალიზმი და მისი შთამომავალი და მემკვიდრე, მარქსიზმი, მიზნად ისახავს ეროვნული თემების, უპირველეს ყოვლისა, სკანდინავიური თემების წინააღმდეგ.

შეგნებულად თუ არაცნობიერად, ამ პოლიტიკის მიზანია ბუნებრივი ეროვნული ნიშნის დანგრევა. ხალხთა ორგანიზაცია საერთაშორისო მსოფლიო რესპუბლიკის რეალიზაციის მიზნით. *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭვირნიშნები*****

შემდეგ ერების შინაგანი ერთიანობა განადგურდება. ისინი იმ ერის მსხვერპლი გახდებიან, რომელიც, ყველა სხვა ერისგან განსხვავებით, მთელ დედამიწაზე გაფანტული და სხვა ერებზე პარაზიტების მსგავსად ცხოვრობს; სწორედ ამიტომ სჭირდება მას ასეთი მოწყობა მსოფლიოსადმი მისი ვნებიანი ბატონობის განსახორციელებლად. რადგან ამ ბატონობაში დევს ებრაული ნაციონალიზმისა და იმპერიალიზმის საიდუმლო.

იუდაიზმსა და ნორდიკულ სულს შორის დუელი გარდაუვალია, რადგან მარქსიზმი და ინტერნაციონალიზმი სინამდვილეში ებრაული ნაციონალიზმი და იმპერიალიზმი, შეთქმულება, რომელიც იუდაიზმმა შთააგონა და წარმართა ნამდვილად ნორდიკულ-ევროპული ცივილიზაციის წინააღმდეგ. ცხადია, რომ დღევანდელი დაშლის პროცესები ცხოვრების იდეალებისთვის ყველაზე სერიოზულ საფრთხეს წარმოადგენს და რომ ჩვენი დროის ყველაზე ძლიერი ანტაგონიზმები იუდაიზმსა და ნორდიკულ-ევროპულ პრინციპს შორის ბრძოლამდე შემოიფარგლა. ამგვარად, უნდა გავაცნობიეროთ, რომ ამჟამინდელი დეკადენციისა და მარქსისტული მატერიალიზმის მიწისქვეშა საქმიანობის ყველაზე ეფექტური საშუალება ჩვენი ხალხის ეროვნულ რენესანსში მოიძებნება ნორდიული რასისა და დამახასიათებელი ტემპერამენტის გამაცოცხლებელ ან სასიცოცხლო საფუძველზე.

და, მეორე მხრივ, ფართო გაგებით, მთელ მსოფლიოში უნდა არსებობდეს უფრო მჭიდრო კულტურული, ეკონომიკური და პოლიტიკური თანამშრომლობა სკანდინავიურ და სკანდინავიურ განწყობის მქონე ხალხებს შორის: სკანდინავიურ ქვეყნებში, ჰოლანდიაში, ფლანდრიაში, ბრიტანეთის იმპერიაში, გერმანიაში და სხვა ქვეყნებში, სადაც სკანდინავიური ოჯახის წევრები შედარებით ნაკლები რაოდენობით არიან.

ამრიგად, სიტყვა „ნორდიკის“ მნიშვნელობა არ შემოიფარგლება მხოლოდ სკანდინავიელი ხალხებით, არამედ ვრცელდება ყველა დიდ ნორდიულ რასაზე და ჩვენ ახლა არ განვიხილავთ ჩრდილოეთის არასაიმედო თანამშრომლობას.

პირიქით, ეს, ერთი მხრივ, იმის გაცნობიერების აუცილებელი შედეგია, რომ ეროვნული ხასიათისა და ორგანიზაციის შენარჩუნება ყველა შემოქმედებითი ხალხისთვის ცხოვრების უმნიშვნელოვანესი საკითხია. მხოლოდ ამ გზით არის შესაძლებელი სკანდინავიური კულტურისა და მახასიათებლების თავისუფალი და მშვიდობიანი განვითარების უზრუნველყოფა, როგორც ეროვნულ, ასევე უნივერსალურ სფეროში. ამავედროულად, ეს სხვა რასების ღირებულებებისა და კულტურული წვლილის ღრმად ფესვგადგმული აღიარების ერთ-ერთი პირობაა და ამით ყველა ერს დაშლისა და ქაოსისგან გააძლიერებს.

მეორე მხრივ, ეს გარდაუვალი შედეგია იმისა, რომ ამ დროში ასაშენებელი საერთაშორისო თანამშრომლობა სასურველია დაფუძნებული იყოს სკანდინავიურ ხალხებზე, რომლებიც ასე მჭიდროდ არიან დაკავშირებული რასის, ენის, კულტურისა და ინტერესების მხრივ. მათ აქვთ ცხოვრების ერთნაირი დონე და ცხოვრების მსგავსი შეხედულებები და ასევე გეოგრაფიულადაც ერთად არიან დაჯგუფებულნი.

ეკონომიკური თვალსაზრისითაც, ისინი ერთმანეთის საუკეთესო მომხმარებლები არიან.

სკანდინავიური ხალხების კავშირი

ამ ხალხების ბლოკური ფორმირება, სკანდინავიური ხალხების კავშირი, დაუმარცხებელი იქნება. ასეთი კავშირი გაცილებით უკეთ შეძლებს, ვიდრე ჟენევის გაკოტრებული ლიბერალურ-მარქსისტული ლიგა, იმოქმედოს მსოფლიო ბოლშევიზმის წინააღმდეგ ბასტიონის როლში და შექმნას გარანტიები მსოფლიოს მშვიდობიანი განვითარებისთვის. ორგანიზებული კაცობრიობის გზა მოიძებნება დიდი სკანდინავიური ხალხების ოჯახის გაერთიანებაში ასეთ ბლოკურ ფორმირებაში, საერთო ვალუტით, შიდა თავისუფალი ვაჭრობითა და საერთო საბაჟო პოლიტიკით; მათი მიზანი იქნება სხვა ქვეყნებისა და ძალაუფლების ჯგუფების ამ სისტემაში ჩართვა.

ასეთი საგარეო პოლიტიკა იქნება ნორვეგიის პოზიციის საუკეთესო გარანტია მსოფლიოში და ბოლშევიზმის წინააღმდეგ. ჩვენი და სხვების საკეთილდღეოდ კი ის შექმნის საქმიანობის არეალს საზღვარგარეთ.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ენერგიის ჭარბი რაოდენობისთვის, რომელიც ამ ქვეყანაში მოსალოდნელია, თუ ჩვენი საკუთარი რესურსები არასაკმარისი იქნება.

ეროვნულ მოძრაობებზე დაფუძნებული თანამშრომლობა

სკანდინავიური საერთო ბედისწერის ხაზგასმისას, არ უნდა შევამციროთ სხვების ან ჩვენი საერთო კაცობრიობის მნიშვნელობა და მიღწევები; და, უპირველეს ყოვლისა, არ უნდა შევამციროთ ჩვეულებრივი ევროპული და უნივერსალური თანამშრომლობის მნიშვნელობა. თუმცა, ეს საერთაშორისო ძმობა უნდა ეფუძნებოდეს ეროვნული სახელმწიფოების სისტემას. ის უნდა შეიქმნას ევროპისა და მთელი მსოფლიოს ხალხების ეროვნული აღმავლობის შედეგად და არა ლიბერალისტური და მარქსისტული ექსპერიმენტების შედეგად, როგორცაა ერთა ლიგა, პანევროპა და საბჭოთა რუსეთი, მსოფლიო საბჭოთა რესპუბლიკის ცენტრი.

ცხოვრების ისტორია გვიჩვენებს, რომ ყველა პროგრესი დამოკიდებულია თავისუფლებისა და დისკრიმინაციის გაერთიანებაზე თანამეგობრობასთან და ორგანიზებასთან. უნივერსალური მონარქიები და მსოფლიო რესპუბლიკები ანარქიითა და დაშლით მთავრდება. ერთი ერის ჰეგემონია დამლუპველია როგორც სხვებისთვის, ასევე თავად ერისათვის. ყველა ერისა და რასის ბაბილონის მსგავსი ნაერთი, რაც ლიბერალიზმისა და მარქსიზმის მიზანია, თითოეული მათგანის ინდივიდუალური მახასიათებლებისა და ღირებულებების განადგურებას გულისხმობს. ისტორია გვასწავლის, რომ ნამდვილი ჰარმონია სეგრეგაციისა და განვითარების შედეგია.

კაცობრიობის ორგანიზებული ფორმირების ინსტინქტი ეროვნული ცხოვრებისა და ეროვნული ერთობების თანამშრომლობისკენაა მიმართული. სწორედ ამიტომ, ყველა საერთაშორისო ინსტიტუტი, რომელიც ლიბერალიზმიდან და მარქსიზმიდან გამომდინარეობდა, ვერ მიაღწია თავის სავარაუდო მიზნებს, რომლებიც ერებს შორის კარგი ურთიერთგაგების უზრუნველყოფას და მათი პროგრესის ხელშეწყობას წარმოადგენდა.

ლიბერალისტური ლიგის იდეებისა და საერთაშორისო მარქსიზმის წარუმატებლობის გათვალისწინებით, სასწრაფოდ აუცილებელია ერების ახალი ერთობის შექმნა ევროპული და მსოფლიო ხასიათით, რომელიც დაფუძნებული იქნება თემების ორგანიზების ახალ იდეებზე, რომლებიც ჩამოყალიბდა ახალი წესრიგის კონგრესზე მონტრეში 1934 წლის 16 და 17 დეკემბერს. კონგრესის პირველი განსახილველი საკითხი სულიერი და ეროვნული ღირებულებების პატივისცემაა.

ძველი დიპლომატიის თვალთმაქცური და ტექნიკური მეთოდების ნაცვლად, უნდა განვითარდეს სპონტანური და საპატიო თანამშრომლობა ყველა ახალგაზრდა და ჯანსაღ ეროვნულ მოძრაობასა და მათ მიერ ხელახლა შექმნილ ეროვნულ სახელმწიფოებს შორის, რათა მიღწეულ იქნას ზოგადი სულიერი განახლება და პოლიტიკური და ეკონომიკური აღდგენა მთელ მსოფლიოში. თუმცა, ამ უნივერსალური გეგმის ფარგლებში, ერები, რომლებიც ერთი წარმომავლობის არიან და იზიარებენ ერთსა და იმავე კულტურასა და ცივილიზაციას, უნდა დაჯგუფდნენ თავიანთი უახლოესი ინტერესების შესაბამისად.

სკანდინავიური მსოფლიო მოძრაობა

მთავარი პრინციპი, რომელზეც ეროვნული სემლინგი დგას, არის ის, რომ ჩვენი პოლიტიკა, თანამედროვე ცვლილებების მიერ იმპულსურად ქცეული მოთხოვნების დაკმაყოფილების გარდა, უნდა იყოს ჰარმონიაში ყველაფერთან, რაც საჭიროა და სასურველია ჩვენი ერების ოჯახისთვის. უსარგებლოა ეროვნული აღდგენის მოლოდინი, თუ არ გავაღვივებთ სკანდინავიური სულისკვეთების ცეცხლს და არ ავაშენებთ ცხოვრების სულიერ და პასუხისმგებლიან ხედვას.

პროგრესის მოლოდინი შეუძლებელია, თუ ნორდიული შტამი შეურევლად არ შევინარჩუნებთ; თუ ამას არ გავაკეთებთ... თუ შევინარჩუნებთ ჩვენს გამორჩეულ ხასიათს, დავკარგავთ მას და ეროვნული გადაშენების გზას დავადგებით.

ეგრეთ წოდებული ნორდიული იდეა, რომ ნორდიული ხალხის აღდგენა მხოლოდ ახალი სახელმწიფოს შექმნით შეიძლება

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

თანამედროვე მოთხოვნების შესაბამისად და ეროვნული მარაგისა და სულიერი მსოფლმხედველობის ორმაგ საფუძველზე, სტაბილურად მზარდი გავლენა და ვალუტა აქვს შესაბამის სკანდინავიურ ქვეყნებში და უკვე მნიშვნელოვან როლს ასრულებს პრაქტიკულ პოლიტიკაში.

ამგვარად, პან-სკანდინავიური თანამშრომლობის თესლი და ნიადაგი უკვე არსებობს. თუმცა, იმისათვის, რომ იდეა საკმარისად სწრაფად გავრცელდეს, მან უნდა იპოვოს გარკვეული და ადეკვატურად ორგანიზებული გამოხატულება.

ამ ვითარებაში, მე მიმაჩნია, რომ დადგა დრო, რომ ჩვენ ხელი შევეწყოთ სკანდინავიურ ხალხებსა და მთელ მსოფლიოში სკანდინავიური მსოფლმხედველობის მქონე სხვა ხალხებს შორის კულტურულ, ეკონომიკურ და პოლიტიკურ თანამშრომლობას შემდეგი მიზნებით:

- საერთაშორისო სკანდინავიური მოძრაობის შექმნა.
- სკანდინავიური ხალხების კავშირის ჩამოყალიბება.

აქტიური მონაწილეობა მსოფლიოს მოწყობისა და მისი მშვიდობიანი განვითარებისთვის განკუთვნილ სამუშაოებში; და ჩვენი ქვეყნის ადგილისა და წვლილის უზრუნველსაყოფად მიმდინარე რეკლამისა და ახალ კონსტიტუციებში. ეს თანამშრომლობა, როგორც წესი, იდეების სფეროში უნდა დაიწყოს, რათა პოლიტიკურად მყარ ეკონომიკურ საფუძველზე განხორციელდეს.

ამრიგად, თუ ვალუტის არსებული საფუძველი გაფართოვდებოდა სკანდინავიურ ხალხებს შორის დამკვიდრებულ ვალუტის კავშირად და თუ პოლიტიკური და ფინანსური თანამშრომლობის გზით ამ ხალხებს შორის საბაჟო კავშირის დამყარება მოხდებოდა, საფუძვლიანად ჩაეყრებოდა საფუძველი ჩვენი გამოცხადებული მიზნების პოლიტიკურ რეალიზაციას: სკანდინავიური ხალხების დიდ კავშირს მსოფლიო მეგობრობაში.

ეს იდეალი დიდი ხნის განმავლობაში წარმოადგენდა „Nasjonal Samling“-ის პროგრამის ნაწილს. აქედან გამომდინარეობს, რომ პან-სანდორული თანამშრომლობა სინამდვილეში გულისხმობს ჩრდილოეთის სახელმწიფოების უფრო ვიწრო გაგებით თანამშრომლობის შემდგომ ინტენსიფიკაციას: ნორვეგია, შვედეთი, დანია, ფინეთი და ჩრდილოეთის ზღვაში მდებარე სკანდინავიური კუნძულები. დანიისა და ფინეთის პოზიცია იმდენად უფრო აშკარაა, ვიდრე ნორვეგიისა და შვედეთისა, რომ ნორვეგიას, ყოველ შემთხვევაში, არ შეუძლია ნებაყოფლობით დაუკავშიროს თავისი ბედი ამ ქვეყნებს იმ მხარდაჭერის გარეშე, რომელსაც მიიღებდა ინგლისთან და გერმანიასთან მშვიდობიანი და სტაბილური ურთიერთობებიდან. თუმცა, ამის დაცვის შემდეგ, სასურველია, რომ ჩრდილოეთის ქვეყნებმა დაიკავონ თავიანთი ადგილი, როგორც ბუნებრივმა ჯგუფმა სკანდინავიურ სამყაროში - თანამშრომლობით ბრიტანელებთან, გერმანელებთან, ნიდერლანდელებთან და დანარჩენებთან ერთად.

ამასთან დაკავშირებით, მინდა ხაზი გავუსვა იმ ფაქტს, რომ საქმის არსს არ ცვლის ის ფაქტი, რომ ამ ქვეყანაში ბევრი ადამიანი აღმოაჩენს, რომ ისინი არ ეთანხმებიან ბრიტანეთისა და გერმანიის პოლიტიკის სხვადასხვა დეტალს.

ის პირობები, რომლებიც დღეს ჩვენს ამ ნათესავებთან და მათ შორის თანამშრომლობას მოითხოვს, უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე ის პირობები, რომლებმაც შეიძლება ჩვენი დაშორება გამოიწვიოს.

შესაძლოა, იყვნენ ისეთებიც, ვინც ეწინააღმდეგება ჩვენს მიერ საერთოდ რაიმე სახის საგარეო პოლიტიკის წარმოებას და თვლის, რომ ჩვენი საქმეები იმდენად რთულია, რამდენადაც ჩვენ შეგვიძლია. შევახსენებ მათ, რომ ჩვენი დროის დამახასიათებელი ნიშანია ის ფაქტი, რომ მსოფლიო ერთიან ეკონომიკურ ერთეულად იქცევა და რომ ვერც ერთი ქვეყანა ველარ იქნება საკმარისი საკუთარი თავისთვის; ის სხვებზეა დამოკიდებული; და თუ ასეთი თანამშრომლობა მიმდინარე პოლიტიკაში სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია ჩვენი ქვეყნისთვის, ის ასევე მნიშვნელოვანია ჩვენი მოძრაობისთვის. რადგან ჩვენი ეროვნული განადგურებისთვის მომუშავე ძალები საერთაშორისოდ არიან ორგანიზებულნი, ჩვენ ვალდებული ვართ, მათ ისეთი ორგანიზაციით შევხვდეთ, რომელიც ეროვნულ ინტერესებს სცილდება. ამ ტიპის სრულად ეფექტური ორგანიზაცია შეიძლება აშენდეს მხოლოდ ჩვენი ხალხების საერთო სასიცოცხლო საფუძველზე, ნორდიკულ პრინციპზე.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ნორდიული პრინციპი

ნორდიული პრინციპი ეფუძნება ნორდიულ ტრადიციებს, ნორდიკულ აზროვნებასა და კონსტრუქციულ თანამშრომლობას, ებრაული ლიბერალიზმისა და მარქსიზმისგან განსხვავებით, რომლებიც თავიანთ დამანგრეველ მიზნებს სიძულვილით, შურიტა და კლასობრივი ომით საკუთარი მიზნებისთვის უწყობენ ხელს. ერთი ღვთაებრივთაა დაკავშირებული, მეორე კი - ეშმაკურთან.

ამგვარად, ნორდიული პრინციპის სულიერი ძალა უფრო ძლიერი და ღრმაა, ვიდრე არსებობის მარქსისტულ-მატერიალისტური შეხედულება, რომელიც ჩვენს რასასა და ცივილიზაციას განადგურებით ემუქრება. სინამდვილეში, ეს არის ჩვენი შინაგანი ეროვნული პრინციპი, რომელსაც უნდა მივყვეთ და რომელიც ურყევი თანმიმდევრულობით უნდა განვახორციელოთ.

ასევე მნახს, რომ როდესაც ჩვენ ვაღიარებთ ისტორიული წარსულისა და ისტორიული ანზრის ღრმა ჭეშმარიტებებს და ვხედავთ ნორდიული რასის ხალხების მიერ მიღწეულ დიდ საქმეებს ისტორიის დასაწყისიდან ჩვენს დღემდე, როდესაც ისინი უფრო ძლიერები არიან, ვიდრე ოდესმე; და როდესაც, ამავდროულად, დარწმუნებულები ვართ, რომ ღვთაებრივი ნება ვლინდება მსოფლიო განვითარების ისტორიულ მსვლელობაში, ჩვენ, სხვების მნიშვნელობისა და წვლილის დაუფასებლობის გარეშე, უნდა გვჯეროდეს ნორდიული ხალხების ისტორიული და ღვთაებრივი მისიის გაგრძელების მსოფლიოში. როგორც წარსულში, ჩვენი ხალხთა დიდი ოჯახის მისია უნდა იყოს მოძველებული სამყაროს აღმოფხვრა და ახალი სამყაროს შექმნა, რომელიც მთელ კაცობრიობას აღმავალ საფეხურზე დააყენებს.

„ეროვნული ასოციაცია“ მოუწოდებს ყველა სკანდინავიური რასისა და შეხედულების მქონე ადამიანს ყველა ქვეყანაში - ნორვეგიელებს, შვედებს, დანიელებს, ისლანდიელებს, ბრიტანელებს, გერმანელებს, ჰოლანდიელებს და ყველა სხვა სკანდინავიურ სისხლისა და სულისკვთების მქონე ადამიანს - გაერთიანდნენ სკანდინავიურ მსოფლიო მოძრაობაში, რათა დაამყარონ მშვიდობა და თანამშრომლობა მთელ მსოფლიოში ყველა სკანდინავიურ ხალხს შორის და განაგრძონ ბრძოლა ჩვენი ცივილიზაციის გადარჩენისა და პროგრესისთვის.

ფაშიზმის ინტერპრეტაცია კლოდ სატონის მიერ

ფასციზმი, იმ გაგებით, რომლითაც ის ამ სტატიაში იქნება გამოყენებული, უხერხული და მოუხერხებელი ტერმინია იმ მსოფლიო მოძრაობის აღსაწერად, რომელიც ჩვენს დროში წარმოიშვა, რათა კონკურენცია გაენია მარქსიზმსა და ლიბერალურ დემოკრატიას მამაკაცების ერთგულებისთვის. უეჭველად, ის უნდა შემოიფარგლოს იმ განსაკუთრებული ფორმის დასახელებით, რომელიც ამ მოძრაობამ იტალიაში მიიღო. მიუხედავად ამისა, საზოგადოებრივი აზრი, რომელიც გრძნობს, რომ იტალიურ ფაშიზმში რაღაც ახალი და მსოფლიო მნიშვნელობის გაჩენა მოხდა, აგრძელებს ამ ტერმინის უფრო ფართო გაგებით გამოყენებას.

ფაშიზმი ისეთივე ინტერნაციონალური არ არის, როგორც კომუნიზმი, იმ გაგებით, რომ ის დოგმაა, რომელიც ყველა ერს უნდა მოახვიოს თავს, მისი ისტორიისა და გარემოებების მიუხედავად. ეს უფრო მეტად შეხედულებების ფარული მსგავსებაა, რომელიც შეიძლება აღმოჩენილი იყოს სხვადასხვა თანამედროვე ეროვნულ მოძრაობებში და რომელიც შეიძლება წარმოიშვას ერთგვარი აუცილებლობით იმ სიტუაციიდან, რომელშიც ამჟამად ჩვენი ევროპული კულტურა იმყოფება. ჩვენ, ინგლისში, ევროპის საერთო კულტურულ მემკვიდრეობას ვიზიარებთ; ისევე, როგორც ყველაზე ღრმად ვიგრძენით გავლენა საფრანგეთის რევოლუციის იდეებმა, ასევე აუცილებლად ღრმად ვიგრძნობთ გავლენას ფაშისტური მოძრაობის იდეებზე და ამ იდეებზე ჩვენივე განსაკუთრებული ეროვნული გზით ვრეაგირებთ.

ორი ფაქტორი, რომელიც ყველგან ამ მოძრაობას წარმოშობს, არის ლიბერალური დემოკრატიის დაშლა და მარქსიზმის აღზევება.

ისტორიის მცირედი გაცნობა საჭირო იმის გასაგებად, რომ ლიბერალურ დემოკრატიაში არაფერია გარდაუვალი ან მარადიული. მმართველობის სხვა ფორმებთან შედარებით, დემოკრატიული მთავრობები არც საერთო იყო და არც სტაბილური და არც ისეთი დიდი ღირებულების შეტანა მოუტანიათ კაცობრიობის კულტურას, როგორც არისტოკრატულმა და მონარქიულმა მთავრობებმა. რა თქმა უნდა, შესაძლებელია - და ხშირად ხდება - დემოკრატიის განსაზღვრა ისე, რომ მასში შევიდეს მმართველობის ყველა ასატანი ფორმა, მაგალითად, დედოფალ ელისაბედის ან პიტის დროს ინგლისის დემოკრატიად აღვწეროთ. თუმცა, ეს ენის უხეში ბოროტად გამოყენება და ინტელექტუალური ღირებულების დაკნინებაა. „დემოკრატია“ არ უნდა იქნას გამოყენებული ყველა მთავრობის აღსანიშნავად, რომელიც მართავს თითქმის ყველა მართულთა თანხმობით; არც ისეთი მთავრობის, რომელიც შეგნებულად ცდილობს მთელი ხალხის კეთილდღეობას; არც ისეთი მთავრობის, რომელიც ტოლერანტულია სხვადასხვა მოსაზრებების მიმართ და ხელს უწყობს თავისუფალ დისკუსიას; არც ისეთი მთავრობის, რომელიც მართავს დადგენილი და ცნობილი კანონის შესაბამისად, მიუკერძოებლად გამოყენებით. ბევრმა დემოკრატიულმა მთავრობამ აშკარად ჩააგდო ეს მარცხი; ბევრმა არადემოკრატიულმა მთავრობამ მაღალი ხარისხით გამოავლინა ეს ღირსებები. აბსურდულია „დემოკრატია“ ვუწოდოთ ნებისმიერ მთავრობას, რომელიც არ არის ტირანული; დემოკრატია მმართველობის ერთი კონკრეტული ისტორიული ფორმაა, რომელიც ზოგჯერ საყოველთაო კმაყოფილების მომტანი იყო, ზოგჯერ კი არა. როგორც ჩანს, მისი მთავარი მახასიათებელია ყველა მნიშვნელოვანი საკითხის გადაწყვეტა ხმათა უმრავლესობით, მთელი ხალხის ან დიდი წარმომადგენლობითი კრებების მიერ.

დემოკრატია, როგორც მას დასავლეთ ევროპასა და ამერიკაში ვიცნობთ — რომელსაც შემდგომში „ლიბერალურ დემოკრატიას“ ვუწოდებ — საფრანგეთის რევოლუციის განსაკუთრებული პროდუქტია და იმ ეპოქის გარკვეული გავლენიანი მოაზროვნეების თავისებურ თეორიებს ეფუძნება. ადამიანური ბუნების ძირითადი ფილოსოფია, რომელზეც ის დაფუძნებულია, ყოველთვის არ იყო მიღებული მოაზროვნე ადამიანების მიერ და არ არსებობს საფუძველი ვივარაუდოთ, რომ მისი გავლენა ადამიანების გონებაზე მარადიული იქნება. პირიქით, არსებობს მნიშვნელოვანი მტკიცებულება იმისა, რომ „ადამიანისა და მოქალაქის უფლებების“ ეს ფილოსოფია აღარ არსებობს *****ელექტრონული წიგნის გადამყვანი დემო ჭვირნიშები*****

რწმენა და რომ მასზე დაფუძნებული მმართველობის სისტემა, შესაბამისად, განწირულია დაღუპვისთვის.

სხვა პოლიტიკური ფილოსოფიების მსგავსად, მანაც საყოველთაო აღიარება ბრძოლის გარეშე მოიპოვა. თუმცა, დღეს ვის შეუძლია შეამჩნიოს რაიმე განსხვავება კონსერვატორებს, ლიბერალებსა და მემარჯვენე (არამარქსისტ) ლეიბორისტებს შორის მათი იდეალების ან იმ მეთოდების ზოგადი ხასიათის თვალსაზრისით, რომლითაც ისინი მათ რეალიზებას სთავაზობენ?

რა არის ლიბერალურ-დემოკრატიული სისტემის ფილოსოფიური დაშვებები ან აქსიომები?
პირველი ის არის, რომ ყველა ადამიანი თანასწორია, სულ მცირე იმ დონემდე, რამდენადაც მათ თანაბარი წილი უნდა ჰქონდეთ მთავრობაში. მეორე ის არის, რომ მთავრობა მხოლოდ იმისთვის არსებობს, რომ ნებისმიერ ადამიანს ხელი შეუშალოს სხვების თანასწორ თავისუფლებაში ჩარევაში (ჯ. ს. მილი); ან როგორც ერთმა სტუდენტმა უფრო ძლიერად მითხრა: „მთავრობა მხოლოდ იმისთვის არსებობს, რომ ყველა ადამიანს საკუთარი გზით ჯოჯოხეთში მოხვედრის საშუალება მისცეს“. მესამე ის არის, რომ ასეთი ინდივიდუალური თავისუფლება ყველასთვის ყველაზე დიდ შესაძლო კმაყოფილებას იწვევს.¹

ფაშობში ყველა ამ პრინციპის უარყოფაზეა დაფუძნებული. პირველს ის პასუხობს, რომ ყველა ადამიანი თანასწორი არ არის კოოპერატიული სანარმოს შესაძლებლობებში და მთავრობა კოოპერატიული სანარმოა. მამაკაცები მკვეთრად განსხვავდებიან ერთმანეთისგან გამბედაობით, სამართლიანობით, ერთგულებით, სიმართლითა და ხასიათის სხვა თვისებებით, რომლებიც ნებისმიერი კორპორატიული წამოწყებისთვისაა საჭირო. ასეთი თვისებები არცერთი კლასის მონოპოლია არ არის და არც განათლებაზე დამოკიდებული სიტყვის ჩვეულებრივი გაგებით. ზოგიერთ ადამიანს ისინი მკვეთრად აკლია - მაგალითად, ყველა ძველი ბოლშევიკი ლიდერი, თუ მათ აღსარებას დაუჯერებთ; ნებისმიერი ჩვენგანი შეეცდებოდა მათ ძალაუფლებიდან გამორიცხვას ნებისმიერ ორგანიზაციაში, რომელზეც ის იყო პასუხისმგებელი.

პოლიტიკური წარმომადგენლობა უნდა ეფუძნებოდეს რეალური ჯგუფების შერჩევით სისტემას, რომელთა წევრებიც პირადად იცნობენ ერთმანეთს. კარგი პოლიტიკური სისტემა არც კი უნდა ცდილობდეს იმის უზრუნველყოფას, რომ ყველა მოსაზრებას თანაბარი წონა ჰქონდეს.

მეორე პრინციპთან დაკავშირებით ის აღნიშნავს, რომ თანაბარი თავისუფლება შეუძლებელია, რადგან ყველას არ სურს ერთი და იგივეს კეთება; რომ სამართლებრივი სისტემის ყველა სისტემა გულისხმობს გარკვეულ დადებით იდეებს იმის შესახებ, თუ რა არის ობიექტურად კარგი ან ცუდი ყველასთვის; რომ პრინციპი ან უაზროა, ან დამღუპველი.

მესამეს კი ის, რომ ადამიანისა და საზოგადოების ბუნებიდან გამომდინარე, მაქსიმალური ინდივიდუალური თავისუფლების სისტემით კმაყოფილების უდიდესი რაოდენობის მიღწევა შეუძლებელია; ეს არც „უდიდესი ბედნიერება უდიდესი რაოდენობისთვის, ყველა ერთს უნდა წარმოადგენდეს და არავინ სიცოცხლის ბოლომდე მეტს არ უნდა წარმოადგენდეს. ადამიანები უფრო მეტად არიან ² ერთი“- დაინტერესებულნი საკუთარი ოჯახის, საკუთარი პროფესიის, საკუთარი სამუშაოლოს, საკუთარი ერის კეთილდღეობით; და კარგმა მთავრობამ ეს ფაქტი უნდა გაითვალისწინოს. ამ საკითხებს მოგვიანებით დავუბრუნდებით.

ლიბერალური დემოკრატია ზარმაცი ფილოსოფიაა. იმის ნაცვლად, რომ გადანყვიტოს, რა უნდა გაკეთდეს და დაჟინებით იბრძოლოს მის განსახორციელებლად, კარგი დემოკრატია ელოდება და ხედავს, საით გადავა უმრავლესობა, დარწმუნებული იმაში, რომ მასების ხმა ღვთის ხმაა. ჩვენ არც კი უნდა ვეცადოთ დღევანდელი ხალხის დარწმუნებას, რომ ლიბერალური დემოკრატიის მამოძრავებელი ძალა ყველგან ამოიწურა. ცოტა ადამიანი მთელი გულით სჯერა მისი ლოზუნგების. მისი დღევანდელი დამცველების ნახევარი სინამდვილეში მორცხვი მარქსისტია. მათი გამოცხადებული მიზანი ყველასთვის თანაბარი სიმდიდრეა, ხოლო დემოკრატია მხოლოდ ამის საშუალებაა. ისინი სიყვარულით წარმოიდგენენ, რომ ამ მიზნის მიღწევა შესაძლებელია მხოლოდ ხმის მიცემით, ძალის გამოყენების გარეშე, სულ მცირე შორეულ მომავალში. ისინი ხშირად ლალატობენ ინდივიდუალური თავისუფლებისადმი ზიზღს, როგორც ასეთის. ისინი შურთ, მაგრამ საკუთარ თავზე ზრუნავენ. ასეთები არიან ლიბერალ-ლაბორატორიის სოციალ-დემოკრატები.

რა არის კომუნისტებსა და დემოკრატებს შორის არსებული უწმინდური ალიანსის ფილოსოფიური საფუძველი?
სადაც არ უნდა გამოჩნდეს ფაშობი? ახლა ყურადღება ამ პრობლემაზე უნდა მივაპყროთ.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

კომუნიზმი - ან უკეთეს შემთხვევაში, მარქსიზმი, რადგან კომუნისტური პარტიის გარეთ ბევრი მარქსისტი - მთლიანად ლიბერალური დემოკრატიის ინდივიდუალისტური, თანასწორობის ფილოსოფიის პროდუქტია. ისტორიაში ხშირი იყო ნაკლებად იდებლიანი კლასების რევოლუციური მოძრაობები; ამანაც მიიღო ადრეული ვიქტორიანული ეპოქის თავისებური იდეოლოგია, რომელშიც ის დაიბადა. ისიც საზოგადოებას ერთობლიობად აღიქვამს, ხოლო სოციალურ ბედნიერებას - ჯამად. ის აღიარებს ლიბერალური დემოკრატიის პირველ ორ პრინციპს; ყველა ადამიანი თანასწორია - თუმცა ღმერთი არ არსებობს - და ამიტომ მათ არა მხოლოდ თანაბარი პოლიტიკური უფლებები, არამედ თანაბარი სიმდიდრე უნდა ჰქონდეთ .3 კვლავ, ბედნიერება უნდა მიღწეულ იქნას ყველასთვის თანაბარი სიმდიდრის მიცემით და შემდეგ მათ მიერ მისით სარგებლობის უფლების მიცემით; როდესაც ეკონომიკური თანასწორობა მიიღწევა, სახელმწიფო „გაქრება“. მაგრამ ის ყველაზე კატეგორიულად უარყოფს ლიბერალური დემოკრატიის მესამე პრინციპს, რომ ეს ბედნიერი მდგომარეობა ხალხის მართო დატოვებით მიიღწევა. Laissez-faire არის საბოლოო მიზანი, როდესაც ეკონომიკური თანასწორობა მიღწეულია; მაგრამ ეს უნდა მიღწეულ იქნას პროლეტარიატის, ანუ არაკვალიფიციური ქარხნის მუშის, იძულებითი დიქტატურით.

მისი ცენტრალური დოქტრინა პროლეტარებსა და კაპიტალისტებს შორის კლასობრივი ომია. ის მუდმივად ცდილობს მთელი კაცობრიობის ამ ორ ფარეხში მოქცევას, თუმცა არცერთი ეკონომისტი აღარ აღიქვამს სერიოზულად „ჭარბი ღირებულების“ თეორიას, რომელზეც ეს განსხვავება იყო დაფუძნებული. რამდენად არარეალურია ეს ორი ფარეხი! ჯგუფებს შორის მართლაც არსებობს კონფლიქტი და ასეთი კონფლიქტი ცოცხალი საზოგადოების არსია. მაგრამ თანამედროვე სახელმწიფოს მოსახლეობის დიდი ნაწილი, რომლებიც ცხოვრობენ თავიანთი შრომისა და ამ შრომის ნაყოფიერებისთვის საჭირო ქონების ერთობლივი შემოსავლით, ვერცერთ ფარეხში ვერ მოხვდებიან გარდაუვალი ძალისხმევით. და განა ინტერესთა კონფლიქტი ქალაქელებსა და სოფლელებს, მწარმოებლებსა და ფინანსისტებს, ხელოსნებსა და არაკვალიფიციურ მუშებს, რასობრივ და რელიგიურ ჯგუფებს შორის ისეთივე რეალური და სასიცოცხლო არ არის, როგორც ეს სავარაუდო კონფლიქტი კაპიტალისტებსა და პროლეტარიატს შორის?

მარქსიზმის მთავარი ნოტი კლასობრივი ომია, რომელშიც ყველა მეთოდი დასაშვებია. სწორედ ამიტომ, სადაც არ უნდა აიწიოს პოლიტიკამ თავი, ის იმდენად მწარე და ბინძური ხდება, რომ ანადგურებს ერის მორალური ერთიანობის ყოველგვარ გრძნობას, რომელიც ადრე ამცირებდა ჯგუფებს შორის კონფლიქტებს. სწორედ ამიტომ უნდა ვიბრძოლოთ მის წინააღმდეგ სიკვდილამდე.

მაგრამ, როგორც იტყვიან, ნუთუ რუსეთში კომუნისტური ექსპერიმენტით რაიმე ღირებული არ მიღწეულა? და ნუთუ არანაირი მსგავსება არ არის კომუნიზმისა და ფაშიზმის „დიქტატურებს“ შორის?

რუსეთში კომუნიზმის განვითარების გაგება შეუძლებელია, თუ არ განვასხვავებთ „ბოლშევიზმის უკან დახევის“ ამჟამინდელ ეტაპს, როგორც მას უწოდეს, იმ ადრეული ეტაპისგან, როდესაც დოქტრინული კომუნიზმი სრულად ბატონობდა. ეს ადრეული ეტაპი აღინიშნა კლასობრივი ომის თეორიის გულისთვის ერის ადამიანური და მატერიალური რესურსების - ფერმერების, ტექნიკოსებისა და მასწავლებლების, პირუტყვის, მანქანების, შენობებისა და ხელოვნების საგანძურის - უპრეცედენტო განადგურებით. იგივე ფენომენი გამოვლინდა ესპანეთსა და სხვაგან, სადაც ბოლშევიზმმა ძალაუფლება ხელში ჩაიგდო. როდესაც დაახლოებით ათი წლის შემდეგ წარმოებამ იმდენად დაბალ დონეს მიაღწია, რომ, როგორც ჩანს, ადამიანური გამძლეობის ზღვარი მიღწეული იყო, დოქტრინები დიდწილად მიტოვებული იქნა; კაპიტალისტური კრედიტების, უცხოელი ტექნიკოსებისა და მანქანების, ასევე მუშების სტახანოვისტური დევნის დახმარებით, ხელახლა დაიწყო მშენებლობა. რა თქმა უნდა, გულის ცვლილება ჯერ კიდევ შორს არის სრულისგან. ამის ერთ-ერთი სიმპტომი, როგორც ჩანს, არის ამჟამინდელი კონფლიქტი სტალინს, კავკასიელი ძლიერი და არადოქტრინული ბანდიტს, და ებრაულ ბანდას შორის, რომელიც აქამდე აკონტროლებდა რუსეთს და ამჟამად ძირითადად განადგურებულია. რუსეთმა არ მიატოვა კომინტერნი და მსოფლიო რევოლუციის მარქსისტული იდეალი. თუმცა, როგორც ჩანს, მან ჩუმად მიატოვა სიმდიდრის გათანაბრება და პროლეტარიატის დიქტატურა და ძლიერ სახელმწიფოს აშენებს.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ნაციონალისტური სახელმწიფო. სტალინის დროს შეინიშნება ერთგვარი შერცხვენილი ფაშიზმის ნიშნები, რომელსაც სინდისი ეუფლება. თუ ეს უნდა ყოფილიყო დასასრული, რა ფასად იქნა მიღწეული ეს! ⁴

„ფაშიზმი“ ლიბერალური დემოკრატიის დაშლისა და ბოლშევიზმის საფრთხის საპასუხოდ წარმოიშვა. ბოლშევიზმისგან განსხვავებით, ეს არ იყო აკადემიური თეორიის პრაქტიკაში გამოყენება; ის წარმოიშვა რეალური სიტუაციის საპასუხოდ და, შესაბამისად, მისი გაგება მხოლოდ ორი მსოფლიო მოძრაობის შუქზეა შესაძლებელი, რომელთა ჩანაცვლებაც მას აქვს განზრახული. თავდაპირველად, ეს იყო ევროპელი ადამიანის ერთგვარი ინსტინქტური რეაქცია არეულობის, მატერიალიზმის, პლუტოკრატიისა და კოსმოპოლიტიზმის ძალებზე. ის კომუნიზმთან ერთიანია იმით, რომ აბსოლუტურად უარყოფს წინასწარ დადგენილი ჰარმონიის არსებობას, რომელიც უდიდეს ბედნიერებას თითოეულის უდიდესი თავისუფლებიდან გამომდინარეობს. მაგრამ ეს არის ყველაფერი, რაც მას კომუნიზმთან აერთიანებს. ის რადიკალურად განსხვავებულ შეხედულებას იჩენს როგორც კომუნიზმის, ასევე ლიბერალური დემოკრატიისგან იმ „ბედნიერების“ მიმართ, რომლის უზრუნველყოფაც სახელმწიფოს ევალება. რადგან ის ერს მრავალი განსხვავებული ფუნქციური ჯგუფის ორგანულ ერთობად აღიქვამს; თითოეული მათგანი წარმოადგენს გარკვეულ უნიკალურ წვლილს ერში, საკუთარი ცხოვრების წესით, რომელიც უნდა განვითარდეს. თუ ამ ჯგუფებს შორის სწორი ურთიერთობები დაირღვება, სახელმწიფოში ვერ იქნება ხანგრძლივი ბედნიერება ან სიმტკიცე. „ჩვენ შეგვეძლო“, - თქვა პლატონმა, - „ჩვენი მეთუნეები გაცილებით უფრო ბედნიერები გაგვხებადა, თუ მათ ცეცხლის წინ დივანზე წოლას, ჭამას, სმას და ბორბლის ტრიალს მივცემდით, როცა მოესურვებოდათ. მაგრამ ნუ გვირჩევთ ამის გაკეთებას, რადგან ჩვენი მეთუნეები აღარ იქნებოდნენ მეთუნეები და ჩვენი ფერმერები - ფერმერები“. ⁵

უფრო მეტიც, ბურკის სიტყვებით, ის ერს აღიქვამს, როგორც „არა მხოლოდ ცოცხლების, არამედ ცოცხლების პარტნიორობას მკვდრებთან და ჯერ კიდევ დაუბადებლებთან“. თუ ეს არის რალაც, რაც მარადიულია, ადამიანური და ბუნებრივი რესურსებით, რომლებიც შეიძლება დაიკარგოს ან უფრო ნაყოფიერი გახდეს.

„ფაშისტურ“ ქვეყნებში ხელისუფლებაში მოვიდა მოძრაობა, რომელსაც სურდა ეროვნული მამული მაქსიმალურად გამოეყენებინა, როგორც ამას ძველი დიდგვაროვანი მიწათმფლობელი აკეთებდა საკუთარი ოჯახიდან და მამულიდან. ეს არის ის, რასაც სისხლისა და მიწის რელიგიას უწოდებენ.

ამკარაა, რომ ამ მოძრაობებს არ შეუძლიათ უმრავლესობის შეუზღუდავი უფლებების აღიარება. მაგალითად, მათ არ შეუძლიათ დაუშვან, რომ ქალაქელების ამჟამინდელ უმრავლესობას გაანადგუროს სოფლელები და ისარგებლოს ამჟამინდელი სიმდიდრის მაქსიმალური დონით მომავალი ძალაუფლების ხარჯზე. ბოროტება, რომელსაც მოაქვს მოკლევადიანი უმრავლესობის მმართველობა - საზოგადოებრივი პატიოსნებისა და თვითდახმარების სულისკვეთების დაკნინება, ოჯახის, გონებრივი და ფიზიკური ჯანმრთელობის დაკნინება, მიწების, ტყეებისა და გემების დაკნინება - მხოლოდ ლიდერებისთვის დიდი შესაძლებლობებისა და დამოუკიდებლობის მინიჭებით შეიძლება განიკურნოს.

ცხადია, ფაშიზმი ვალდებულია და აკეთებს კიდევ ამას, ძირითადი ძალისხმევა ეროვნული ჯაჭვის ყველაზე სუსტი რგოლების გაძლიერებას მიუძღვნას, ანუ იმ ჯგუფების მდგომარეობის გაუმჯობესებას, რომლებიც ყველაზე მეტად არიან დაჩაგრულნი. თუმცა, მას არ შეუძლია დაუშვას თანასწორობა ზარმაცებსა და აქტიურებს შორის, წარმოსახვით და რუტინულ შრომას შორის, თუნდაც შორეულ იდეალად. „ფაშიზმი ადასტურებს ადამიანთა უცვლელ, სასარგებლო, ნაყოფიერ უთანასწორობას“ (მუსოლინი).

ლიბერალურ-დემოკრატია პარალიზებულია ფუნქციური ჯგუფების მეტოქეობით, რომელთა არსებობასაც ის თითქოს უგულებელყოფს. ფაშიზმი აღიარებს ამას და თავის წარმომადგენლობით სისტემას მათზე აფუძნებს, რადგან მიაჩნია, რომ მას შეუძლია მათი პოტენციური კონფლიქტების დაძლევა ერთიანობის გაძლიერებული ეროვნული გრძნობისა და „ლიდერობის პრინციპის“, ინდივიდუალური პასუხისმგებლობის პრინციპის მეშვეობით. „დემოკრატია“ - ანონიმური უმრავლესობის კონტროლის პრინციპი - „გამოცდას გადის ინდუსტრიაში არანაკლებ, ვიდრე პოლიტიკურ სფეროში“. ⁶

ეკონომიკურ სფეროში ფაშიზმის მიზანი, მისი ზოგადი შეხედულებების შესაბამისად, ყველა მწარმოებლისთვის მაქსიმალური უსაფრთხოებისა და სტაბილურობის მიღწევაა და არა არჩევანის მაქსიმალური თავისუფლება.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მომხმარებლებისთვის. ამ მიზნით, საერთაშორისო ვაჭრობა უნდა შემცირდეს დაქვემდებარებულ და დამხმარე პოზიციამდე, ეროვნული დაგეგმარების ინტერესებიდან გამომდინარე. ხოლო ეთიკური მოსაზრებები - მოსაზრებები იმის შესახებ, თუ როგორი ცხოვრება უნდა წახალისდეს ან შეწყვიტოს - ხშირად უნდა სჭარბობდეს ეკონომიკურ მოსაზრებებს.

ფაშისტურ ნაციონალიზმში არაფერია ისეთი, რაც შეუთავსებელია სხვა ერების კარგად გააზრებულ ინტერესებთან. მისი საგარეო პოლიტიკა ეფუძნება საკუთარი საქმის კეთების პრინციპს და რეალურად მზადყოფნას, იბრძოლოს მხოლოდ გარკვეული ცნობილი სასიცოცხლო ინტერესებისთვის. ის ბუნებრივად ეწინააღმდეგება ერთა ლიგის დემოკრატიულ, თანასწორ და უნივერსალისტურ პრინციპებს. მას სურს მეგობრული თანამშრომლობა იმ კოორდინირებულ ერებთან, რომლებთანაც რეალურად აქვს საერთო ინტერესები, რაც დაფუძნებულია უთანხმოების შესაძლო მიზეზების დაგეგმილ აღმოფხვრაზე. მას სურს ლიდერობა საერთაშორისო ურთიერთობებში, ისევე როგორც საკუთარ ქვეყანაში. ევროპაში მისი ამოცანაა ევროპის კონცერტის აღდგენა, რომელიც ერთა ლიგის დამფუძნებლებმა დაანგრეს.

და ბოლოს, შეგვიძლია ვცადოთ ვუპასუხოთ ხშირად გაგონილ შენიშვნას, რომ ფაშიზმი ინდივიდს მთლიანად სახელმწიფოს უქვემდებარებს, ცოცხალ არსებას კი - არარეალურ აბსტრაქციას. ამაზე პასუხი ზემოაღნიშნულში ირიბადაა მოცემული. ფაშისტის აზრით, მთავრობა არ არსებობს მხოლოდ ცალკეული მოქალაქეების ბედნიერების გასაზრდელად. ის არის მდგრადი ეროვნული კულტურისა და მატერიალური რესურსების რწმუნებული, რომლებიც მის აუცილებელ საფუძველს წარმოადგენს. ამის გარეშე ინდივიდი არაფერი იქნებოდა; მას არ შეუძლია უარი თქვას მასზე, თუნდაც სახელმწიფოს ტერიტორია დატოვოს; ეს არის წინაპრების ტრადიციების მთელი ერთობლიობა, რომელიც განასხვავებს მას ქვის ხანის ადამიანისგან. მთავრობა, რომელიც უზრუნველყოფს სხვადასხვა კულტურის მატარებელ ჯგუფებს ჰარმონიულ განვითარებას და ხელს უშლის მათ ერთმანეთის განადგურებას, ჩვენს ერთგულებაზე პრეტენზიას აცხადებს. მაგრამ სახელმწიფო უბრალოდ მექანიზმია, უბრალო „კონტეინერი“, როგორც ჰიტლერი ამბობდა, ხალხისთვის, რომელიც აღიქმება, როგორც მდგრადი ბიოლოგიური და კულტურული ერთეული. ფაშიზმი არ არის სახელმწიფო; ჰეგელიანელებისგან განსხვავებით, ის არ სცემს თაყვანს „სახელმწიფოს, როგორც ასეთს“.

ისტორიულად განხილული, ის წარმოგვიდგენს ანალოგიებს უძველეს ევროპულ სახელმწიფოებრივ ფორმასთან, როგორც ის იყო „სანამ ორონტი ტიბრში ჩაედინებოდა“ - აბსტრაქტული ინდივიდუალიზმის აღზევებამდე და სხვა ცხოვრებაში ხსნის სურვილამდე. კვლავ წარმოგვიდგენს ანალოგიებს ფეოდალიზმთან, მისი კონცეფციით, რომ მმართველობა უნდა ეფუძნებოდეს ადამიანის პირად ერთგულებას ადამიანის მიმართ - კომიტატუსის პირველყოფილი ტევტონური იდეა . გარდა ამისა, ის გვახსენებს შუა საუკუნეების გილდიების მიზანს, დაარეგულირონ წარმოება მწარმოებლების ყველა კატეგორიის ინტერესებიდან გამომდინარე. როგორც ყველა დიდი მოძრაობა, მასაც თავისი ფესვები წარსულში აქვს. თუმცა, ეს არ არის უბრალოდ მოძველებული სისტემების მიბაძვა. ის გაუგებარია ეროვნების, რასის, ნებაყოფლობითი სავაჭრო ასოციაციების, საკუთრების მართვისგან განცალკევების, ბრალულობის გარეშე პასუხისმგებლობის იდეის, ურთიერთქმედი კულტურების „ერთმხრივი“ ცივილიზაციისგან განსხვავებით - და მრავალი სხვა არსებითად თანამედროვე კონცეფციების გარეშე.

7
— ის

თანამედროვეობის განუყოფელი ნაწილია და ჩვენი დროის განუყოფელი ნაწილია. ხუთი წლის წინ ბევრ ჩვენგანს გვეჩვენებოდა, რომ არჩევანი არ არსებობდა, გარდა ინდივიდუალისტური ლიბერალური დემოკრატიისა და მარქსისტული სოციალიზმის არც თუ ისე სასიამოვნო ალტერნატივებისა. ახლა კი მესამე ალტერნატივაც არსებობს.

1 როგორც მ. ჰალდემმა აღნიშნა, ეს მესამე აქსიომა ორი ფორმით ვლინდება. ერთი ვერსიით, მაქსიმალური სოციალური კმაყოფილება ავტომატურად გამომდინარეობს მაქსიმალური ინდივიდუალური თავისუფლებიდან, საზოგადოების კანონებისა და ინსტიტუტების მიუხედავად. მეორეს მხრივ, კმაყოფილების ამ უდიდესი რაოდენობის მისაღწევად აუცილებელია გარკვეული სამართლებრივი შეზღუდვები. მწერლების უმეტესობა არც ერთ ვერსიას არ იცავს თანმიმდევრულად; თუმცა, მათ არ აქვთ ეჭვი არც მიზნის და არც საშუალებების შესახებ - ინდივიდუალური თავისუფლება რაც შეიძლება ნაკლებად შეზღუდულია. (ე. ჰალევი: ფილოსოფიური რადიკალიზმის ზრდა.)

2 ჯ. ბენტჰემი: მორალისა და კანონმდებლობის პრინციპები. ფოლეთი: ახალი სახელმწიფო, გვ. 27.

3 შეადარეთ არისტოტელეს. პოლიტიკა III, 9 და 12: სამართლიანობა ნიშნავს თანასწორობა მიმართ თანასწორობისა და უთანასწორობის მიმართ არათანაბარი მოპყრობის მინიჭებას. ადამიანები გამოთვლებენ ერთ ან მეორე ფაქტორს, როგორც მათ სურთ; რადგან ისინი არ არიან კარგი მსაჯულები საკუთარ საქმეში.” თუმცა, ეს არ უნდა გვათავისუფლებდეს ისე კარგად განსჯის მოვალეობისგან, როგორც შეგვიძლია.

4 თავად სტალინი, როგორც ჩანს, სრულიად განსხვავდება რუსეთის „ძველი ბოლშევიკური“ ებრაელი ბოესისგან. გასაოცარია, რომ ორივე მათგანი სინამდვილეში...

რუსეთის რევოლუციის მიერ წარმოებული დიდი კაცები „ებრაელები არ ყოფილან“. თუმცა, ჩვენ არ ვიცით სტალინის გავლენის მასშტაბები.
სიმაზრი, ლაზარე მოისევიჩი კაგანოვიჩი, რომელიც, როგორც ჩანს, შტატში შეიშალა კაცია.

5 პლატონი: 420 წლის სექტემბერი. ბურკი: რეფლექსიები საფრანგეთის რევოლუციაზე.

6 მილერი და კემპბელი: ფინანსური დემოკრატია, ლიბერალის უნივერსიტეტის ორი ეკონომისტის მიერ ჩატარებული ბოლოდროინდელი კვლევა ფინანსური დემოკრატიის ფუნქციონირებასთან დაკავშირებით.
ბრიტანული სამრეწველო კომპანიები.

7 ა. ტოინბი: ისტორიის შესწავლა. ტომი I, გვ. 149-ე თავი.

„ომი ესპანეთში“, გენერალ-მაიორი ჯ.ფ.კ. ფულერი

3 ჯარისკაცად თუ ჟურნალისტად ოთხ ომში მონაწილეობის მიღების შემდეგ, კერძოდ, სამხრეთ აფრიკის ომში, მეორე მსოფლიო ომში, იტალია-აბისინიის ომსა და ბოლოს, ამჟამინდელ ესპანეთის ომში, აღმოვაჩინე, რომ თითოეული მათგანი არაჩვეულებრივად განსხვავებულია.

ამის მიზეზი აშკარაა, რადგან მათი მიზეზები განსხვავებულია; თუმცა, საზოგადოებრივ გონებაში ეს ასე არ არის. აშკარაა, რომ თავის მხრივ, ეს მიზეზები დიდწილად მოქმედებს ომის ფორმაზე.

მაგალითად, ამ ომებიდან ბოლოს შემთხვევაში, ზოგადად მიღებულია, რომ მისი მიზეზები პოლიტიკურია; ანუ, ეს არის დაპირისპირება მმართველობის ორ სისტემას შორის, რომლებსაც მკაფიოდ განსაზღვრული, მაგრამ შეუთავსებელი შეხედულებები აქვთ. მართალია ეს? მე ასე არ ვფიქრობ; რადგან, მიუხედავად იმისა, რომ პოლიტიკას არავითარ შემთხვევაში არ აქვს უმნიშვნელო როლი, მთავარ როლს, რა თქმა უნდა, კულტურა ასრულებს, რაც, თუ მართალი ვარ, ნიშნავს, რომ ამ ომის მიზეზები გაცილებით ღრმაა, ვიდრე მისი ზედაპირის დაფარული პოლიტიკური ქაფი. ამიტომ, მე ვფიქრობ, რომ ჩვენ ვერ გავიგებთ, რა ხდება, თუ ამას არ შევხედავთ როგორც კულტურებს შორის შეჯახებას, ასევე პოლიტიკურ თეორიებსა და შეიარაღებულ ძალებს შორის შეჯახებას. ამ კულტურებიდან სამია:

პირველი, ისტორიის რეაქციული ესპანეთი - უძლური ეკლესია, მოდუნებული არისტოკრატია და მომაკვდავი ბურჟუაზია. მეორე, რევოლუციური ესპანეთი - რეაქცია ამ ინერციის წინააღმდეგ, რომელსაც წარმოადგენენ სოციალისტები, ანარქისტები და კომუნისტები, რომლებმაც თავიანთი იდეალები ძირითადად უცხოური წყაროებიდან იესესხეს - მარქსი, ბაკუნინი, ტროცკი და სხვები. მესამე, მომავლის ჰიპოთეტური ესპანეთი; არა პრიმო დე რივერას, რომელიც სამხედრო დიქტატორი იყო, არამედ მისი ვაჟის, ხოსე ანტონიოს, რომელიც ცოტა ხნის წინ წითელმა მთავრობამ მოკლა.

1933 წელს ამ ახალგაზრდამ, მიუხედავად იმისა, რომ სინამდვილეში მას არ შეუქმნია ესპანეთის ფაშისტური მოძრაობა, გააერთიანა Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nacionales Sindicalista - აქტიური ეროვნული სინდიკალისტთა კომიტეტები) და მისცა მას სიცოცხლე და ფორმა. მისი წესდება მან ოცდაშვიდი პუნქტისგან დაამუშავა, რომლებიც შეიძლება ოთხ მთავარ სათაურში შემდეგნაირად დაიყოს:

ეროვნული საფუძვლები. ესპანეთი ყველა ესპანელის უზენაესი რეალობაა. ყოველგვარი სეპარატიზმი დანაშაულია. ამიტომ, ესპანეთის ერთიანობა მიზანია და ეს ერთიანობა არა მხოლოდ არ ითვალისწინებს არც საერთაშორისო იზოლაციას და არც უცხოურ შუამავლობას, არამედ მოითხოვს სამხედრო სათნოებების დანერგვას და ძლიერი არმიისა და ფლოტის შექმნას.

პოლიტიკური საფუძვლები. სახელმწიფო ტოტალიტარული ხასიათის უნდა იყოს, რომლის დროსაც ყველა პოლიტიკური პარტია გაუქმდება. კორპორატიული სისტემა პარლამენტურ სისტემას ჩაანაცვლებს. პოლიტიკური დისციპლინა აუცილებელია, თუმცა კერძო ინიციატივა აუცილებელია მანამ, სანამ ის თავსებადია ნაციონალ-სინდიკალისტური სახელმწიფოს კოლექტიურ ინტერესებთან.

ეკონომიკური საფუძვლები. კაპიტალისტური სისტემა, „რომელიც უგულებელყოფს ხალხის საჭიროებებს, დეჰუმანიზაციას უკეთებს კერძო საკუთრებას და მუშებს უფორმო მასებად აქვეითებს, რომლებიც უბედურებისა და სასოწარკვეთის წინაშე დგანან“, უარყოფილია. ასევეა მარქსიზმიც. ძლიერები აღარ უნდა დომინირებდნენ სუსტებზე. აღიარებულია კერძო საკუთრება და ასევე შრომის უფლება. გლეხობის ცხოვრების დონე უნდა ამაღლდეს ოჯახური მეურნეობების შექმნით და რაციონალიზებული უნდა იყოს სოფლის მეურნეობა და მესაქონლეობა.

მორალური საფუძვლები. სახელმწიფოს საფუძვლებია ერთიანობა, დისციპლინა და სამხედრო წვრთნა.

განათლება ისე უნდა იყოს ორგანიზებული, „რომ არც ერთი ნიჭი არ დაიკარგოს ეკონომიკური საშუალებების უქონლობის გამო“. კათოლიკური სული, რომელიც გათავისუფლებულია პოლიტიკისგან, უნდა იყოს ინტეგრირებული და ცხოვრება უნდა ჩაითვალოს მოვალეობად, „რომელიც უნდა იცხოვროს ამაღლებული მსახურებისა და მსხვერპლის სულისკვეთებით“.

ომი ესპანეთში

ბრიტანულ პრესაში დაწერილი მრავალი სტატიის საპირისპიროდ, ამ მოძრაობას გასული წლის ივლისში აჯანყების დაწყებასთან თითქმის არაფერი ჰქონდა საერთო. იმ დროს ის ჯერ კიდევ სანყის ეტაპზე იყო, თუმცა ბოლო რვა თვის განმავლობაში მისი ზრდა სასწაულებრივი იყო. დღეს მისი წევრები და სიმპათიზატორები მილიონებს შეადგენენ, რომელთაგან 180 000 მილიციაშია გაერთიანებული. ამ ზრდის მასშტაბებს კარგად ასახავს ის ფაქტი, რომ მოძრაობა ამჟამად ცხრამეტ ყოველდღიურ და ოცდაათ ყოველკვირეულ გაზეთს გამოსცემს.

როდესაც აჯანყება დაიწყო, გენერალ ფრანკოს მიზანი, როგორც ჩანს, გარკვეულწილად ბუნდოვანი იყო. ეს იყო აჯანყება აუტანელი პირობების წინააღმდეგ - სინამდვილეში, წესრიგის წინააღმდეგ ანარქიის წინააღმდეგ; რადგან სიცოცხლესა და ქონებას აღარ სცემდნენ პატივს და ეკლესიებს ყოველდღიურად ძარცვავდნენ ან ზეგავდნენ. როგორც ჩანს, მისი მიზანი თითქმის მთლიანად სამხედრო იყო, კერძოდ, წესრიგის აღდგენა, მაგრამ მმართველობის რომელი ფორმა, გაურკვეველია. მისი გამარჯვება სწრაფი რომ ყოფილიყო, დიდი ალბათობით, ეს პრიმო დე რივერას ტიპის სამხედრო დიქტატურის დამყარებას გამოიწვევდა.

ესპანეთში ჩასვლისას იგი არა მხოლოდ სრულ დაბნეულობას ნაწყდა, არამედ ერთიანობისა და მიზნის სრული არარსებობის წინაშეც, რომლებიც მის მხარდაჭერას ეძებდნენ. მაგალითად, „აქციონ პოპულარი“, ანუ ჟილ რობლესის პარტია, მგზნებარე კათოლიკეები იყვნენ და ქრისტიანული სოციალიზმის მიმდევრები; მათ არ გააჩნდათ განსაზღვრული პოლიტიკა, პოლიტიკურად ამორფული იყო და ეკლესიის იარაღს წარმოადგენდა. შემდეგ იყვნენ რეკეტები, ანუ კარლისტები, რომელთა დევიზია „ღმერთი, ქვეყანა და მეფე“. ისინი სწამდათ აბსოლუტური სუვერენიტეტის, კორპორატიული სახელმწიფოს და სასტიკად ანტიპარლამენტარები იყვნენ. მათ გარდა, არსებობდნენ მონარქისტები - და სხვა ფრაქციები, რომელთაგან ყველაზე მნიშვნელოვანია ფალანგა. მას ყველა ეს სხვადასხვა პარტია და მოძრაობა უნდა შეეთვისებინა.

ამ დროისთვის ეს რთული არ იყო, რადგან წითლებმა კონსოლიდაცია აიძულეს. დემოკრატების, რესპუბლიკელების, კომუნისტების, ანარქისტების და სხვათა ნაზავი, მათი ერთადერთი მტერი ესპანეთი, შესაბამისად, გერმანიისა და მისი მოკავშირის, იტალიისკენ იზიდავს, ისევე როგორც საფრანგეთი რუსეთისა და მისი ნახევრად მოკავშირე ინგლისისკენ იზიდავს. სინამდვილეში, კიდევ ერთხელ მიმდინარეობს ოკულტური ომი გერმანიის წინააღმდეგ საფრანგეთის უზრუნველსაყოფად, როგორც ეს ერთი წლის წინ იტალია-აბისინიის კონფლიქტის დროს მოხდა.

პრესაში ამ შინაგანი ბრძოლის შესახებ ცოტა რამ იმის; თუმცა მისი სახელია „ჩაურევლობა“, რაც სინამდვილეში ნიშნავს ბურგოსთან ართანამშრომლობას და საფრანგეთის თანამშრომლობას ვალენსიასთან გერმანიზზე დარტყმის მიზნით. ესპანეთის საერთაშორისო „ბლოკადა“ მიუკერძოებელი რომ ყოფილიყო, ეჭვი არ ეპარება, რომ ის ნაციონალისტურ საქმეს შეუწყობდა ხელს; თუმცა ეს ასე არ არის, რადგან პატიოსნება თანამედროვე საფრანგეთის დამახასიათებელი ნიშანი არ არის.

მიუხედავად იმისა, რომ სიმართლის დადგენა ყოველთვის ძალიან რთულია, განსაკუთრებით ომის დროს, ეჭვგარეშეა, რომ წითლებისთვის ფრანგული დახმარება გადაჭარბებული და მომგებიანი იყო, რადგან ყველა დახმარება ოქროთი იყო გადახდილი. თეთრ ესპანეთში სადაც არ უნდა წახვიდნენ, ერთი და იგივე ამბავი იმის, კერძოდ, რომ წითლებისთვის ფრანგული დახმარება გაცილებით მნიშვნელოვანი იყო, ვიდრე რუსული. რომ გასული წლის ივლისიდან საფრანგეთმა პირენეების მთებში ოცდაათიდან ორმოცი ათასამდე წითელი ინტერნაციონალისტი მებრძოლი გადასცა და რომ ეს ვაჭრობა დღემდე გრძელდება. რომ ფრანგებმა ესპანური პასპორტები მხოლოდ ბორდოში დაბეჭდეს და რომ ისინი „სპეციალიზებულ“ მუშაკებს წინასწარ დათარიღებულ კონტრაქტებს აძლევდნენ, რათა მათ წითელ ესპანეთში შესვლა შეძლონ. უფრო მეტიც, დიდი რაოდენობით საერთაშორისო მოქალაქე გადადის *****ელექტრონული წიგნის გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

საზღვარზე რეპატრირებული ლტოლვილების სტატუსით გადადიან, ან კატალონიის პორტებში იგზავნიან იმ სატვირთო გემების წევრებად, რომლებიც მოგზაურობენ. საბრძოლო მასალა ანდორას გავლით იგზავნება; საზღვარს ყოველდღიურად კვეთენ ბენზინით დატვირთული სატვირთო მანქანები; საფრანგეთში არის წითელი ავიაციის სკოლა და იარაღი კონტრაბანდულად შეჰყავთ ბილბაოში.

ამ ყველაფრის მიუხედავად, ესპანეთის ეროვნული ნაკრების გამარჯვების შანსი ნამდვილად არსებობს, რადგან ფრანკოს პოლიტიკა შემოქმედებითია, ხოლო „წითლების“ პოლიტიკა - არა.

გენერალ ფრანკოს გამოსვლა

1936 წლის 1 ოქტომბერს გადაიცა სახელმწიფოს მეთაურის უფლებამოსილების აღების შესახებ

მოგესალმებით ყველას, ვინც სახლებში უსმენთ ომის ამბებს, ფრონტზე ყოფნისას, ფიქრობთ თქვენს სახლებზე, წითელ რაიონებში, მოუთმენლად ელოდებით ჩვენი ჯარების მოსვლას, ან ჩვენი საზღვრების მიღმა მოსვლას, შემფოთებით ადევნებთ თვალყურს ჩვენს ბედს - მოკითხვა რადიო კასტილიის მიკროფონიდან!

ომზე არ ვაპირებ საუბარს, რადგან სახელმწიფოს ვალდებულებები, რომლებსაც ვიღებ, საჭიროს ხდის, გითხრათ ჩვენს წინაშე არსებული სამუშაოს შესახებ.

არ გვჭირდება არცერთი უტოპიის განხილვა და არც ჩვენი იმედების რეალიზაციის მკაცრ ეტაპებად დაყოფა. თუმცა, ჩვენს განზრახვებზე სასაუბროდ, აუცილებელია ჯერ მოკლედ განვიხილოთ წარსული, როგორც ჩვენი გამოცდილებიდან სარგებლის მისაღებად, ასევე ჩვენი გადაწყვეტილებების სასარგებლოდ განსახორციელებლად.

ესპანეთი, რომლის სახელსაც მთელი ჩემი სულის ერთგულებით მოვიხსენიებ, მრავალი წლის განმავლობაში იტანჯებოდა მრავალი უბედურებით, რომელთაგან ყველაზე დამანგრეველი იყო არაბალანსირებული ინტელექტუალების გავლენა, რომლებიც ცდილობდნენ ჩვენი რასის მოაზროვნების პრესტიჟის დაკნინებას და ჩვენი საზღვრების მიღმა იყურებოდნენ, რათა ესპანეთში შემოეტანათ ყველანაირი ეგზოტიკური და დამანგრეველი იდეა, რომელიც სხვა ქვეყნებში იდგამდა ფესვებს. დემორალიზებადი ლიტერატურა, დემაგოგიური დოქტრინები, მწარე რასიზმი, დამარცხებული იდეების შეღწევა და ისტორიის დამახინჯება - ეს ყველაფერი და კიდევ ბევრი სხვა რამ ჩვენი პატრიოტიზმის საფუძვლების შერყევას ემსახურებოდა, რის გამოც დავკარგეთ ჩვენი ხალხის ძირითადი მახასიათებლები, შერცხვენილნი ანმყოს, დავიწყებული წარსულის და მომავლის შიში.

რასის მორალური დაცემის შემდეგ, ამ ხალხისთვის რთული არ იყო ქვეყნის აუქციონზე გატანა და ყველაზე მაღალი ფასის მქონე უცხოელისთვის გაყიდვა. ჩვენი ვაჭრობა საკრედიტო ბალანსის ნაცვლად დებეტიტო დაიწყო და ჩვენი მიწის ნაყოფს ისე ეპყრობოდნენ, თითქოს ის რომელიმე დაპყრობილი კოლონიის ნაყოფს წარმოადგენდა, ამავდროულად, წახალისებული იყო ფსევდოპაციფიზმი, რათა დაესუსტებინათ ნებისმიერი შესაძლო მხსნელის მახვილი. გაჩნდნენ ცრუ წინასწარმეტყველები, რომლებიც სიძულვილისა და კლასობრივი ომის თესვით, გლეხებს მიწას, მუშებს დიქტატურას და ჩვენს პროვინციებს ავტონომიას ჰპირდებოდნენ.

უკიდურესად ცინიკური, ეს ხალხი, ძალაუფლების მოპოვების შემთხვევაში, გლეხებს მიწას წაართმევდა, მუშებს თავისუფლებას და პროვინციებს ავტონომიური მოქნილობის ყველა იმედს.

და ახლა ჩვენი ახალი ესპანეთი, თავისი ამოცანის მასშტაბის გათვალისწინებით, წინ მიიწევს თავისი განთავისუფლებისკენ, გადაწყვეტილი აქვს, სოციალური თანამშრომლობის სულისკვეთებით აჩვენოს, რომ კანონისა და წესრიგის აღდგენა თავისუფლების წინაპირობა და უტყუარი გზაა, რომლის სარგებელიც მის ყველა ხალხს, სამშობლოს საზღვრებში და მის გარეთ, გადაეცემა.

ესპანეთი ძირითადად ტოტალიტარული კონცეფციის ფარგლებში ორგანიზდება, რომლის მიხედვითაც მისი ადგილობრივი ინსტიტუტები უზრუნველყოფენ მის ეროვნებას, ერთიანობას და უწყვეტობას. ხელისუფლების ამ ახალი მეთოდების გამოყენება არ ნიშნავს, რომ ჩვენი რეჟიმი ექსკლუზიურად სამხედრო ხასიათის იქნება; პირიქით, ჩვენი სისტემა დაამყარებს იერარქიულ რეჟიმს, რომელშიც ქვეყნის ყველა შესაძლებლობა და ენერგია იპოვის თავის გამოხატულებას.

ესპანეთის პროვინციების პიროვნება პატივისცემით უნდა იქნას აღქმული ჩვენი უდიდესი ბრწყინვალეების ეპოქის ძველი ეროვნული ტრადიციის შესაბამისად; იმ პირობით, რომ ეს ხელს შეუწყობს ეროვნულ ერთიანობას.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ესპანეთის მუნიციპალიტეტი დაუბრუნებს თავის ისტორიულ მნიშვნელობას, რათა შეძლოს მისი შესრულება.

მისი უძველესი ფუნქციები, როგორც ერთეული ჩვენს საზოგადოებრივ ცხოვრებაში.

საყოველთაო საარჩევნო უფლების გაუქმების შემდეგ, მისი დამანგრეველი ადგილობრივი და ეროვნული შედეგებით, ასევე პროფკავშირებისა და პოლიტიკური ინტერესების მეშვეობით ჩაგვრის შედეგად, ჩვენ ვიზრუნებთ იმაზე, რომ ერის ნება გამოიხატოს იმ ტექნიკური და კორპორატიული ორგანოების მეშვეობით, რომლებშიც ქვეყნის მოთხოვნილებები და იდეალები საუკეთესოდ არის განვითარებული.

ახალი ესპანეთის სახელმწიფოს ძალაუფლების ზრდასთან ერთად მიიღწევა დეცენტრალიზაციაც, რათა რაიონებმა, მუნიციპალიტეტებმა, ასოციაციებმა და ფიზიკურმა პირებმა ისარგებლონ მაქსიმალურად ფართო თავისუფლებით სახელმწიფოს უზენაესი ინტერესების ფარგლებში.

სოციალურ ასპექტში, შრომას ექნება აბსოლუტური გარანტია, რომ ის არ იქნება კაპიტალიზმის მონა, იმ პირობით, რომ არ მიიღებს იმ მკაცრ და საბრძოლო მეთოდებს, რომლებიც შეუძლებელს ხდის ურთიერთთანამშრომლობას. მუშა ღირსია თავისი ანაზღაურების: არა მხოლოდ დამყარდება ხელფასის გარანტია, არამედ შენარჩუნდება ხელფასის ყველა აქამდე უზრუნველყოფილი ზრდა. მუშის უფლებების აღიარებით, ის ვალდებულია ერთგულად ითანამშრომლოს ეროვნულ სიმდიდრეს შემქმნელ ელემენტებთან.

ყველა ესპანელი ვალდებული იქნება იმუშაოს თავისი შესაძლებლობების შესაბამისად. ახალ სახელმწიფოს არ შეუძლია აღიარეთ ნებისმიერი პარაზიტი.

სახელმწიფო კათოლიკურ ეკლესიას მიანიჭებს მისთვის კუთვნილ უფლებებსა და პრივილეგიებს, რითაც პატივს სცემს ჩვენს ტრადიციას და ესპანელი ხალხის დიდი უმრავლესობის რწმენას; თუმცა, სახელმწიფო არ დაუშვებს რაიმე გარეშე ძალის ჩარევას მთავრობის კონკრეტულ ფუნქციებში.

შემოსავლებთან დაკავშირებით, სახელმწიფო ორგანიზებას გაუწევს გადასახადების სამართლიან განაწილებას, რათა უზრუნველყოს, რომ მათი ტვირთი მათ მხრებზე ეცემა, ვისაც ყველაზე უკეთ შეუძლია მისი ტარება.

სოფლის მეურნეობასთან დაკავშირებით, ოჯახური მეურნეობა განხორციელდება მიწაზე კულტივატორის დასაქმებით, არა საკუთრების რაიმე ჰიპოთეტური სისტემით, არამედ პირდაპირი და მუდმივი დახმარებით, რომლის მიზანი იქნება გლეხისთვის დამოუკიდებლობის მინიჭება. ჩვენი მუშაობის მუდმივი მახასიათებელი სწორედ ამ მიზნისკენ იქნება მიმართული. სოფლის მეურნეობის მუშა მიიღებს იმ თანხის ნაწილს, რასაც ქალაქი დღეს შთანთქმავს კომერციული და საკანცელარიო მომსახურების სანაცვლოდ.

საერთაშორისო ურთიერთობებთან დაკავშირებით, ჩვენ ვიმედოვნებთ, რომ ყველა ხალხთან მშვიდობიანად ვიცხოვრებთ, რაც მთელ მსოფლიოსთან მეგობრობის ფართო ჰორიზონტს გავხსნით. ამასთან დაკავშირებით არსებობს ერთი ხაზგასმული გამონაკლისი: ჩვენ არ გვექნება კონტაქტი სოციალისტური საბჭოთა რესპუბლიკების კავშირთან, რომლის პოლიტიკამაც ასეთი კატასტროფული შედეგები მოიტანა კაცობრიობისა და ცივილიზაციისთვის.

დარწმუნებული ვარ, რომ გმირებისა და მოწამეების ეს მიწა, თავისი სირთულეების გადალახვით, ისტორიის კიდევ ერთ დიდებულ ფურცელს დაწერს და იპოვის გამოსავალს, რომელიც არც აღმოსავლეთიდან იქნება და არც დასავლეთიდან, არამედ ჭეშმარიტად ესპანური იქნება.

ესპანელებო, გაუმარჯოს ესპანეთს!

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ეზრა პაუნდის „ეკონომიკური ორთოლოგიისკენ“

დ. ე.ნ. ორთოდოქსული ეკონომიკის ბუნების შესახებ არსებული არგუმენტები, კერძოდ, იმის შესახებ, უნდა ჩაითვალოს თუ არა ის გულწრფელ კვლევად თუ კრიმინალურ და შეცდომაში შემყვან ყალბად, დღეს შეიძლება ითქვას, რომ მოძველებულია სულ მცირე 50 წლით. დღეს ორთოდოქსული სწავლების მიმდევრები მხოლოდ უბრალოები, ბრმები და არაკეთილსინდისიერად მოქმედი კარიერისტები არიან.

ნებისმიერ ადამიანს, ვინც სერიოზულად იკვლევს საკითხს, არ შეუძლია 15 წელი დასჭირდეს ხილული და გავრცელებული მოვლენების გაცნობიერებას.

იმის თქმა, რომ ეკონომიკა მეცნიერება არ არის, უბრალოდ დამარცხებაა და მხოლოდ დაბნეულობას იწვევს. გასული საუკუნის შუა ხანებში აერონავტიკასა და რადიოს ჯერ კიდევ არ შეეძლოთ მეცნიერებად ეწოდებინათ (თუმცა 1864 წლის ბოლოს ვიდაც ლუმისმა წარმატებით შეძლო ელექტრული სიგნალების ერთი ნავიდან მეორეზე გადაცემა მავთულის გამოყენების გარეშე).

დღეს სერიოზულ ადამიანებს შეუძლიათ განასხვავონ ეკონომიკის ის ნაწილი, რომელიც მეცნიერებაა (ცოდნის სფერო - ეპისტემა) და ის ნაწილი, რომელიც ტექნიკაა ან უნარების სფეროა (ძალიან ხშირად ხრიკობის).

შეიძლება ითქვას, რომ გემის მართვის ხელოვნება ნამდვილი მეცნიერება არ არის: თუმცა, მეცნიერება... ნავიგაცია არსებობს და იხვეწება: მარტივი გემის კომპასიდან დაწყებული გიროსკოპით დამთავრებული.

საკმაოდ ბუნებრივია, რომ ეკონომიკურ ნაშრომებში დაბნეულობა უხვადაა, როდესაც გავითვალისწინებთ, რომ ეკონომიკის შესწავლას სინამდვილეში ემპირიკოსები ახორციელებენ, ადამიანები, რომლებსაც სერიოზული ტერმინოლოგიური მომზადება არ აქვთ. მაგალითად, განვიხილოთ ანგლო-საქსური სამყაროს სერიოზული და პატიოსანი მწერლები, რომლებმაც შექმნეს ცოცხალი ეკონომიკური მეცნიერება. სოდი, ნობელის პრემიის ლაურეატი ფიზიკაში; დუგლასი, ინჟინერი, Westinghouse-ის ხელმძღვანელი ინდოეთში; ლარანაგა, გზების ინჟინერი; ორაჯი, ჟურნალისტი, რომელიც დუგლასმა მოაქცია; კიტსონი, კიტსონის ნათურის გამომგონებელი; გებელი, ბიზნესმენი; და ა.შ. ყველა პრაქტიკოსი ადამიანი! იმის თქმა, რომ მათ მთვარე აღმოაჩინეს, არაფერს ნიშნავს, მაგრამ მათ ხელახლა აღმოაჩინეს ნამდვილი მთვარე, პროფესორები კი აგრძელებენ თავიანთ ბავშვურ თამაშს სცენაზე დასადგმელი მთვარეთი; ილუზიონისტები, რომლებსაც საზოგადოების მოხიბვლა მხოლოდ თავიანთ კაბინებში შეუძლიათ.

ე.ნ. ორთოდოქსული ეკონომიკის დამფუძნებლების მენტალიტეტის წარმოსაჩენად, მაგალითად, ავიღოთ რიკარდოს ფრაზა (რა თქმა უნდა, იმ ფაქტის დახუჭვის გარეშე, რომ მან ქალაქის ფულის ღირებულება აღიარა): „არ არსებობს საქონელი, რომლის წარმოებისთვისაც მეტი ან ნაკლები შრომა არ არის საჭირო“. როგორც ჩანს, დავიდ რიკარდო არასდროს ყოფილა ქათმის სახლში და კვერცხი მისი ეკონომიკური სისტემიდან გამორიცხული იყო. უბრალოდ, კვებითი ღირებულების (სიცოცხლის ღირებულების) საზომად, კვერცხი ფასების ინდექსს უსწრებდა. ბუნებრივი მოვლენების პირდაპირი დაკვირვებით, საშუალო ადამიანი ნაკლებად ცდება, ვიდრე მაშინ, როდესაც თავის ლოგარითმებითა და საბანკო მითოლოგიით ივსება. და არ ვხუმრობ! კვერცხის ღირებულება იზრდება და მცირდება შიმშილსა და დანაყრებასთან მიმართებაში.

არისტოტელემ დაგვიტოვა ბუნდოვანი და რთული მნიშვნელობის სიტყვა: Xpeia, სარგებლიანობა, სასურველობა, რომელსაც რაკკემი, ბუნებრივად კემბრიჯიდან, მოთხოვნადს თარგმნის. სქოლიასტი არ გვანათლებს. არისტოტელე მართალი იყო, მაგრამ აპირებდა ეთქვა, რომ ფულადი ერთეულის ღირებულება „ფასდება იმ ფასად, რისი მიღებაც შეგიძლიათ მის სანაცვლოდ“. აბსოლუტურად მართალია, მაგრამ ამას სამეცნიერო ტერმინოლოგიას ვერ ვწოდებთ.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

სტუდენტს შეუძლია ბიბლიოთეკაში შევიდეს და გაეცნოს ეკონომიკის შესახებ 500 ვითომ ტრაქტატს, ისე, რომ ვერ იპოვოს ისეთი ნაშრომი, რომელიც იწყება ევკლიდური ცხრილით, რომელიც შეიცავს ეკონომიკური საკითხების განსახილველად ყველაზე გავრცელებული, ძირითადი და აუცილებელი ტერმინების განმარტებებს.

დავინწყით, მაგალითად, ტერმინით „ფული“. არისტოტელე მას ცუდად განმარტავს, უფრო სწორად, საერთოდ არ განმარტავს, არამედ საუბრობს მასზე მისი ნამდვილი განმარტების გარეშე. ადამიანი კი 20 საუკუნის განმავლობაში დარჩა ამ ნახევრად გაურკვევლობის მდგომარეობაში.

შევეცდები რამდენიმე განმარტების მოცემას, თუმცა ვიცი, რომ ისინი დიდად უსარგებლო იქნება მანამ, სანამ რომელიმე აკადემია ან კონგრესი, ან კიდევ უკეთესი, სერიოზული და ავტორიტეტული სპეციალისტების ჯგუფი, არ აღიარებს ამ ლექსიკოგრაფიული ნაშრომის ნამდვილობას.

დაუმუშავებელი ოქრო ფული არ არის; ფულადი ოქროს სხვა საქონელზე გაცვლა, არსებითად, ერთგვარი ბარტერია: გარკვეული რაოდენობის საქონლის ან გარკვეული წონის საქონლის გაცვლა წინასწარ აწონილი და გაზომილი ლითონის სანაცვლოდ.

ფულის არსებითი თვისება ის არის, რომ ის შეიძლება გაიზომოს და საზომად გამოდგეს. ძვირფასი ლითონის დისკის საქონელზე გაცვლის შემთხვევაშიც კი, სწორედ სახელმწიფოს ანაბეჭდია ის, რაც მის ფულად ქცევას განსაზღვრავს. მთავრობა, რომელიც იტყვის: „ჩვენ არ შეგვიძლია გზების აშენება, რადგან ფული არ გვაქვს“, ისეთივე სასაცილო იქნება, როგორც მთავრობა, რომელიც იტყვის: „ჩვენ არ შეგვიძლია გზების აშენება, რადგან კილომეტრები არ გვაქვს“.

მოდით, შევეცადოთ განვსაზღვროთ, თუ რა არის ფული. „ფული არის გაზომილი მოთხოვნა“. ფული არის საკუთრების უფლება ან გაზომილი მოთხოვნა. „ფული არის ზოგადი მოთხოვნა“. ფული არის საკუთრების უფლება, რომელიც არ არის კონკრეტული (მაგალითად, რკინიგზის ბილეთი, სასტუმროს ჩეკი, ორთქლმავლის ბილეთი, რომელიც იძლევა ტრანსპორტის, საკვების, კაიუტის და ა.შ. უფლებას). ის ზოგადია. გარდა ამისა, ფული გაცვლიდა, ანუ მისი გადაცემა შესაძლებელია ერთი ადამიანიდან მეორეზე ფორმალობების გარეშე. მას არ ერიცხება პროცენტი, როგორც სახელმწიფო ობლიგაციას, რკინიგზის ობლიგაციას ან ნებისმიერი „ანონიმური საზოგადოების“ ობლიგაციას.

მოდით განვიხილოთ ტერმინი „კრედიტი“. ამბობენ, რომ ადამიანს კრედიტი აქვს, როდესაც არსებობს რწმენა, რომ მას შეეძლება ნაღდი ფულით გადახდა და როდესაც ვარაუდობენ, რომ ის არ შეეცდება გადახდისგან თავის არიდებას ან გადადებას. „ვალს“ ზუსტად „კრედიტის“ საპირისპირო არ არის. სინამდვილეში, კრედიტი ხშირად ვალების აღების შესაძლებლობაა და ყოველთვის არ ნიშნავს უკვე აღებული ვალის საპირისპიროს. ამიტომ, ჩვენ ორაზროვან ტერმინს ვაწყდებით.

და ბოლოს, განვიხილოთ „ინფლაცია“. ორთოდოქსული პრეტენზიების ნახევრად სიმართლეებიდან რამდენიმე ბუნებრივ და განმეორებად მოვლენებს ეფუძნება. ე.წ. ინფლაცია, უპირველეს ყოვლისა, უნდა განვასხვავოთ ნამდვილი ინფლაციისგან, რომელიც ხდება მაშინ, როდესაც ფული გაიყვმა „შესაბამისად“ იმ საქონლის ან მომსახურებისა, რომელიც არავის სურს ან სასურველ რაოდენობას აღემატება. ფულს ღირებულება არ აქვს, როდესაც ის გაიყვმა „საპირისპიროდ“ (ანუ ფსევდომშესაბამისობით) იმ საქონლისა ან მომსახურებისა, რომელთა მიწოდება ან მოპოვება შეუძლებელია. მაგალითად, ფულის გამოშვება „საპირისპიროდ“ 1917 წელს აფეთქებული ჭურვის „საპირისპიროდ“ ინფლაცია იქნებოდა და თავად ფულს ღირებულება არ ექნებოდა, რადგან არავის სურს ჭურვი და არავის შეუძლია მისი მიწოდება.

ვალიდური განმარტებების მოკლე სია საშუალო ადამიანს საშუალებას მისცემდა, თავი დაეღწია დიდი მევახშეებისა და მონოპოლისტების მოტყუებისა და აბსოლუტური დამლუპველი და დამპალი ვერაგობისგან.

სინამდვილეში, ფულის განმარტებით, უფრო სწორად, სერიოზული და სამართლიანი კონცეფციით, სოდი, უამრავი ბუნდოვანი წიგნის (მკითხველისთვის ბუნდოვანი, თუმცა პროფესორ სოდისთვის უაღრესად ღრმა და ძვირფასი) გამოქვეყნების შემდეგ, წერს „ხვალინდელი ფულის“ წიგნში: „ისევე, როგორც წარმოუდგენელია კერძო პირებს ჰქონდეთ გადასახადების დაწესების უფლებამოსილება, ასევე აბსურდულია, რომ ბანკებმა, ყველა კონსტიტუციური დაცვის მიუხედავად, უბრალოდ ხრიკით მიითვისონ ეს ფუნქცია“.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

პარლამენტისა და ყოველგვარი უფლებამოსილების გარეშე, საზოგადოების სიმდიდრეზე იძულებითი გადასახადების დაწესება.”

მოდით, განვასხვავოთ იტალიის დღევანდელი მდგომარეობა ანგლო-საქსური ქვეყნების მდგომარეობიდან. მოდით, განვასხვავოთ ქვეყნები, სადაც სიმდიდრის სიჭარბე კრიზისებს ქმნის და ქვეყნები, სადაც გარკვეული მასალების სერიოზული დეფიციტია; მოდით, ცოტა უკან დავბრუნდეთ, რათა განვიხილოთ „ახალი ეკონომიკის“ ისტორია, რომელიც, თუმცა, ძველი ცოდნისა და ცნობიერების დიდ ნაწილს მოიცავს.

დღევანდელ ეკონომიკურ აზროვნებაში ოთხი ცოცხალი მიმდინარეობა არსებობს: (1) დუგლასიზმი; (2) გეზელბიზმი; (3) კანონიკური ეკონომიკა, რომლის სათავე წმინდა ამბროსიუსში იღებს და განვითარდა წმინდა ანტონინოსთან ერთად; (4) კორპორატიული ეკონომიკა თავისი გაუმჯობესების პოლიტიკით (ჭაობის დრენაჟი და ა.შ.), მარცვლეულის ბრძოლა, დანაშაულები, ოჯახური ჩეკები, საკვების ჩეკები, სამუშაო ჩეკები, სახელმწიფო კონტროლი, დაგროვება და ა.შ.

ორთოლოგიური ეკონომიკა, რომელიც ჩვენ უნდა დავინწყოთ, უნდა ითვალისწინებდეს გარკვეულ ფაქტებს, რომლებიც ე.წ. ორთოდოქსიითაა დაფარული. საქონელი არათანაბარი გამძლეობით გამოირჩევა, სკამები, ყველი: ფედიასის, პრაქსიტელის ან ბოტიჩელის ნაშრომებს განსხვავებული გამძლეობა აქვთ. პირველყოფილი ადამიანი ერთ ინსტრუმენტს იყენებდა, ცივილიზებული ადამიანი კი ათეულს.

მეჩვენება, რომ ჩვენ უნდა შევადგინოთ იმ სერიოზული ადამიანების სია, რომლებიც დღეს ეკონომიკის მეცნიერებაში თანამშრომლობენ, თუნდაც ისინი ემპირისტები იყვნენ, თუნდაც მათ თავიანთი საქმიანობის განმავლობაში ერთი აღმოჩენა მაინც გაეკეთებინათ და არ აკავშირებდნენ მას ისტორიასთან, სხვა სკოლების, სხვა დროის ან სხვა ეკონომიკური სექტების სამართლიან და ვალიდურ იდეებთან.

მოდით, მაშინვე ვაღიაროთ, რომ ვიღაცამ და ვიღაცამ შენიშნეს ორთქლის ძალა, რომელიც ჩაიდანის თავსახურის აწევას ახდენდა. ეს ღირებულია მაშინაც კი, თუ გამოგონებელს არ გამოუქვეყნებია ენციკლოპედია ან ფიზიკის შესახებ ვრცელი ტრაქტატი.

მოდით, ვაღიაროთ, რომ ჩ.პ. დუგლასმა თავად აღმოაჩინა სამრეწველო სისტემის მიერ (და მის შიგნით) განაწილებული მსყიდველობითი უნარის არასაკმარისი რაოდენობა. მისი ქარხანა მსყიდველობით უნარს უფრო ნელა ანაწილებდა, ვიდრე ქმნიდა „ფასებს“, ანუ ბაზარზე გამოტანილ საქონელს. ამრიგად, თვეში შეიქმნა ფასების რაოდენობა, რომელიც განაწილებულ მსყიდველობით უნარზე მეტი იყო.

სხვების შიმშილით მცხოვრები დამნაშავეები, იმბეცილები და მონოპოლისტები ადამიანის ქურთუკის მიხედვით დაჭრას ისურვებდნენ. ამის ნაცვლად, დაგლასი ხალხის მიერ მიწოდებული და სასურველი საქონლის რაოდენობის შესაბამისი მსყიდველობითი უნარის გაცემის შესაძლებლობას ხედავდა. ამაში ცოტა რამ იყო ახალი და ბევრი რამ - პატიოსანი. დევიდ ჰიუმმა უკვე დაინახა, რომ კეთილდღეობა არ იყო დამოკიდებული რომელიმე ერის მიერ ფლობილი ფულის რაოდენობაზე, არამედ იმ ფაქტზე, რომ ეს რაოდენობა უნდა გაიზარდოს. დავაბუსტოთ, რომ ზრდა ნელი და მუდმივი უნდა იყოს.

სასარგებლო მწერლებს შორის დავასახელოთ მაკნერ უილსონი, რომელმაც საზოგადოებას ასწავლა, რომ ბანკები ფულს არ ასესხებენ, არამედ მხოლოდ გადახდის დაპირებას აძლევენ (გადახდის დაპირება) . გეზელმა, თავისუფალი გაცვლის თვალსაზრისით, ხელახლა გაიხსენა შუა საუკუნეების ეპისკოპოსების ბრაქეტეტები . დემურაჟის საფასურით (მარკები, რომლებიც ყოველთვიურად უნდა მიმავრდეს ბანკნოტზე მისი დეკლარირებული ღირებულების შესანარჩუნებლად), მას განზრახული ჰქონდა მიმოქცევის სიჩქარის სტიმულირება და ვერგლის მერმა უნტერგუგენბერგერმა ამ სისტემის ეფექტურობა აჩვენა.

გეზელმა მარქსის მკვდარი ნაწილი თავისი ლაპიდარული ფრაზით გაანადგურა: „მარქსი არასდროს დაუსვამს კითხვის ნიშნის ქვეშ“. „ფული“. ანუ, მარქსს არასდროს დაუსვამს კითხვის ნიშნის ქვეშ ფულის ბუნება და არც გაუანალიზებია იგი.

გეზელის სისტემის უპირატესობები, სულ მცირე, შემდეგია: (1) ფსევდოდემოკრატიულ ქვეყნებში მას შეუძლია ერის, ანუ მთავრობისა და ხალხის (მათ შორის ყველა მწარმოებლის, დამსაქმებლებისა თუ დასაქმებულების) გათავისუფლება ბანკებისა და მევახშეების ძალაუფლებისგან.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მიუხედავად ამისა, არცერთ სუფთა სისხლის გეზელიტს არასდროს განუხილავს დემურაჟის ფული სახელმწიფოს და კორპორატიული თვალსაზრისით.

ყოველთვიურად დამატებული ბანკნოტის ღირებულების ერთი პროცენტის პროპორციული მარკის შემთხვევაში, 8½ მილიარდი დოლარის ტირაჟი სახელმწიფოს წელიწადში ერთი მილიარდი დოლარის შემოსავალს მისცემდა, პრაქტიკულად არანაირი აკრეფის ხარჯების გარეშე, რაც ავტომატური იქნებოდა და თითქმის მთლიანად თავისუფალი იქნებოდა ბიუროკრატიული ჩარევისა და მანიპულირებისგან.

რუხველტის მსგავსად, ეროვნული ობლიგაციებით ვალების (ასტრონომიული ვალების) დაგროვების ნაცვლად, სახელმწიფოს ყველა ვალი, სახელმწიფო სიმდიდრის ყველა საკუთრება, გაორმაგების ნაცვლად, 100 თვეში გაუქმდებოდა. (ინგლისელები ვატერლოოს ბრძოლისთვის გადასახადებს დღემდე იხდიან.)

სახაზინო ობლიგაციების კერძო მფლობელობაში შენახვა კვლავაც შესაძლებელი იქნებოდა, როგორც დაზოგვის საშუალება მათთვის, ვისაც სურს სიბერისა და ოჯახების უზრუნველყოფა, თუმცა ისინი ჩაითვლებოდა სახელმწიფო დივიდენდად ღირსეული მოქალაქეების კლასისთვის და არა გარდაუვალ აუცილებლობად იმ მთავრობისთვის, რომელსაც სურს თავისი კრედიტის გამოყენება.

მე ვამტკიცებ: სახელმწიფოს არ სჭირდება „ქირის“ გადახდა თავისი კრედიტისთვის; ანუ მას არ სჭირდება დიდი პროფესიონალი მევახშებისგან სესხის აღება, როგორც ეს თითქმის ყველა ქვეყანაში ხდება უმეცრებისა და წინასწარ შექმნილი ცრურწმენების გამო; მაგალითად, ჩემს უბედურ ქვეყანაში, საფრანგეთში ამჟამინდელ მძიმე მორალურ კრიზისში, ინგლისში მსოფლიოში ახალი მოვლენების გაუთვალისწინებლად მიღებული ტრადიციების ძალით.

სოციალური კრედიტორების მეორე თაობამ, ემპირიკოსებისა და გამომგონებლების შემდეგ, წარმოშვა ბუჩარტი, რომელმაც AR Orage-ის შთაგონებით გამოაქვეყნა ეკონომიკური ორთოლოგიის პირველი წიგნი, „ფული“. თავისი მეორე ტომით, „ხვალინდელი ფულით“, ბუჩარტი ნაკლებად წარმატებული აღმოჩნდა; სინამდვილეში, მან შეკრიბა შვიდი განსხვავებული აზრის მქონე მწერალი, ყველა მათგანი ქების ღირსია, მაგრამ მან ვერ შეძლო ცალკეული ავტორების ერთმანეთის ესეების წაკითხვა და მათი ერთმანეთთან დაკავშირება. წიგნი ძირითადად ღირებულია დუგლასის ზოგიერთი ნაშრომის და ამ სტატიაში უკვე ციტირებული სოდის ერთი გვერდის გადაბეჭდვისთვის.

პოპულარულ მწერლებს შორის აუცილებლად უნდა დავასახელოთ ირვინგ ფიშერი და კრისტოფერ ჰოლისი. თუმცა, უნდა განვასხვავოთ; ფიშერი არის ჟურნალისტი (ოფიციალურად პროფესორი, მაგრამ არსებითად ჟურნალისტი), რომელიც კარგად წერს. მისი „სამშატო შტამპების“ ორმოცი გვერდი ყველა სერიოზული ადამიანის, ასევე პროფესორების ყურადღებას იმსახურებს. ფიშერი ბრძოლაში დიდად არ ერთვება. შესაძლოა, ის ოპტიმისტურად არის განწყობილი და ცდილობს დაარწმუნოს დიდი ამერიკელი მევახშეები, რომ ბოლო ნაჭრისა და გრამის ნაცვლად ნახევარი ფუნტი ხორციით დაკმაყოფილდნენ.

კრისტოფერ ჰოლისმა დაწერა დიდი ღირებულების წიგნი „ორი ერი“ და განაგრძო ბრძოლა საზოგადოებისთვის სხვადასხვა წიგნებში, რომლებშიც, შეიძლება ითქვას, რომ მას ბედნიერი შეხება აქვს; სინამდვილეში, ის იმ მცირერიცხოვან ეკონომისტთა შორისაა, რომლებიც წარმატებით განიხილავენ მონეტარულ მეცნიერებას და ვალის აღების სხვადასხვა პრობლემას ისე, რომ მათი წიგნები იყიდება და მესამე გამოცემამდეც კი აღწევს. ეს ფაზები მიეკუთვნება სახალხო განათლებას, რაც საკმაოდ აუცილებელია იმ ქვეყნებში, სადაც ე.წ. „უმრავლესობის“ მთავრობები არსებობს.

უინდჰემ ლუისი ინგლისის მთავრობას ყალბ ანტიკვარს უწოდებს. მიუხედავად იმისა, რომ ის, პირველ რიგში, ლიტერატორი და სატირიკოსია, მან ახლახან გამოაქვეყნა მაღალი სოციოლოგიური ღირებულების წიგნი, რომელიც განკუთვნილია შერჩეული საზოგადოებისთვის: „დაითვალეთ თქვენი მკვდრები, ისინი ცოცხლები არიან“ (მზადყოფნა კიდევ ერთი დიდი ომისთვის არაფრის შესახებ). მე მას ეკონომიკად არ მოვიხსენიებ, არამედ იმის საჩვენებლად, თუ რა რიტმით აღწევს ეს პრობლემები პირველი რანგის ცოცხალი მწერლების შემოქმედებაში. დღეს ოთხი საუკეთესო ამერიკელი პოეტი შემფოთებულია ფინანსური პრობლემებით (აღარ ძველი „ვარდისფერი“ ვებაითით, ფაბიანით, მანჩესტერელით ან ვილარდიანელით), ისევე როგორც სინამდვილეში იყვნენ ისეთი დიდი მწერლები, როგორებიც არიან დანტე, შექსპირი, არისტოტელე, ჰიუმი, ბერკლი, მონტესკიე და ა.შ. *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭკირნიშნები*****

ამ იდეებზე ორიენტირებული კიდეც ერთი მიმდინარეობა ჩნდება ჩრდილოეთ ამერიკის რესპუბლიკის საფუძვლების გამაძლიერებელთა ნაშრომებში, კერძოდ, ჯეფერსონის, ჯექსონის, ვან ბიურენის ნაშრომებში. „ჩემი ჯეფერსონი და/ან მუსოლინი“, ვ.ლ. ვუდვორდის წიგნები, „ახალი ამერიკული ისტორია“, მამა კოფლინისა და ბაკის სტატიები ან, უფრო კონკრეტულად, კოფლინის წიგნის საუკეთესო ნაწილში, რომელსაც „ფული“ ჰქვია (გვ. 211-213).

ძნელი სათქმელია, რომელი ინგლისური და ამერიკული მიმოხილვები უნდა წაიკითხოს უცხოელმა, რადგან ამ ქვეყნებში ინტელექტუალური ცხოვრება გამოიხატება ეფემერულ პუბლიკაციებში, რომლებიც მხოლოდ ორი ან სამი წელი (ან კიდეც უფრო ნაკლები) გრძელდება და შემდეგ მოულოდნელად წყვეტს არსებობას ან გადაიქცევა ერთგვარ ლიტერატურულ ან იდეოლოგიურ ბიუროკრატიადა, იღებს დამცავ ელფერს და იდეებს ეყრდნობა. თუმცა, უნდა აღვნიშნოთ, რომ ინგლისელმა ფაშისტებმა ერთი წლის წინ დაიწყეს მაღალი სიცოცხლისუნარიანობის მქონე სოციალურ-ეკონომიკური პერიოდული გამოცემის, „ფაშისტური კვარტლის“ გამოცემა. ეს ერთადერთი ინგლისური მიმოხილვაა, რომელშიც შევძელი სხვა ავტორების, მათ შორის გენერალ ფულერის, ჯოისის, უინდჰემ ლუისის, ა.კ. ჩესტერტონის, ჯ. ჯენკსის, ნაშრომების წაკითხვა.

ჰუგო ფაკი, რომელსაც დიდი დამსახურება აქვს იმაში, რომ ტეხასში გეზელის „ბუნებრივი ეკონომიკური წესრიგი“ საკუთარი ხარჯებით გამოაქვეყნა, მაშინ როდესაც მსხვილი გამოცემები ასეთ გამოცემას კარგ ბიზნესად არ მიიჩნევდნენ, თავის პატარა გაზეთს, „გამოსავალს“, ლოების „სიუხვის სქემის“ გამოქვეყნების მიუხედავად (იხ. ოდონ პორის რეცენზია „რივისტა დელ ლავოროში“, 1936 წლის მარტი) აფერადებს.

ლიბერალური წარმოშობის ამ სექტებს შორის სიტყვის თავისუფლება არ არსებობს. არც გეზელისტების პუბლიკაციები და არც დუგლასიზმის ოფიციალური პუბლიკაციები არ იძლევა ეკონომიკური იდეების ღია განხილვის საშუალებას. ისინი თითქმის ჰიპნოზირებულები და გამაგრებულები არიან, როგორც დეკადენტი მუშები. ისინი ერთმანეთში ჩხუბობენ. დუგლასი ფიქრობს, რომ დემურაჟის ფულზე დადებული მარკები წარმოადგენს დამთრგუნველ გადასახადს - უსარგებლო და მუდმივ, თუმცა უფრო გასაგებია, ვიდრე დუგლასის კრედიტის „გაუქმება“ ან მისი ფასდაკლება და გაცემული კრედიტის გაუქმების სხვა საშუალებები.

გეზელიტები თითქმის სადისტურად გაბრაზებულები არიან იმ აზრის გამო, რომ მთელ რასას შეუძლია მოგება მიიღოს უკვე გარდაცვლილთა შრომით და სამეცნიერო აღმოჩენებით. (ღირებულება შრომიდან გამომდინარეობს, მაგრამ დიდი რაოდენობით შრომა გაწეული აქვთ ჩვენ წინამორბედებს, რომლებიც აქ არ ჭამდნენ მისი ნაყოფის მისაღებად.)

„ლელვის ხე“ (დუგლაზიტი) არ მიუთითებს არადუგლაზიტების პროგრესზე - გეზელისტებისკენ ან კორპორატიული სისტემისკენ. „ახალი ინგლისური ყოველკვირეული“ ინგლისური გარეუბნების ტემპერამენტშია ჩაფლული და, შესაბამისად, ფერმკრთალი ცხოვრებით არის გაჟღენთილი და არა კონკრეტული და განსაზღვრული იდეოლოგიით. „ახალი დემოკრატია“ (ნიუ-იორკი) სასარგებლო იყო, მაგრამ აღარ არსებობს. კოფლინი ყოველკვირეული გამოცემის მეშვეობით სახალხო განათლების საკითხებს ასრულებს ფართო საზოგადოებისთვის და არა ინიციატორებისთვის (სოციალური სამართლიანობა). თუმცა, XV წლის ივნისის თვეში, მის გაზეთში ვპოულობ ახალ ამბებს, რომლებიც ან სხვაგან არ იბეჭდება, ან მხოლოდ რამდენიმე სტრიქონია მოცემული, დამალული სკანდალებისა და შენიღბვის სვეტებს შორის. ზოგადი ხასიათის პერიოდული გამოცემა „პრესის“ რედაქტორებისგან ხშირად ვიღებ მოწვევას: ნუთუ ეკონომიკის გარდა არაფერზე არ შეგიძლიათ წერა?

სერიოზული მკითხველის კეთილგანწყობას მოხვს: ძალიან მრავალფეროვან საკითხებზე ვისაუბრე.

ეს სტატია ორი ნაწილისგან შედგება: პირველ ნაწილში ეკონომისტებს თითქმის ვთხოვე, განეხილათ ზუსტი ტერმინოლოგიის გადაუდებელი საჭიროება; მეორე ნაწილში მოკლედ მივუთითე გარკვეული ნაშრომები, ფრაგმენტული, მაგრამ გულწრფელი, რომლებიც შერჩეულია გაფანტული მწერლებისგან და რომლებიც არ არის კოორდინირებული, მაგრამ შეიძლება იყოს, თუ მოიძებნება ბირთვი, რომელიც შედგება ტექნიკოსებისგან, რომლებიც მზად არიან აითვისონ ლექსიკოგრაფიული პასუხისმგებლობა.

ყველაზე ხაზგასმით ვამბობ, რომ ჯანსაღი ეთიკის გარეშე არ არსებობს საღი აზრი, არც სამეცნიერო *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ეკონომიკა. უბრალო დინამიზმის განხილვა, მონეტარული პოლიტიკის მიზნისა და მიზნის გაუთვალისწინებლად, ქაოსამდე მიგვიყვანდა. ნების მიმართულება ეკონომიკის მეცნიერებაში შესწავლის ერთ-ერთი კომპონენტია. ბადოლიო, რომელიც ამბობს: „ჩვენი ოქრო ჩვენი ჯარისკაცების ნება და იარაღია“, უფრო ეკონომისტია, ვიდრე ლონდონის ყველა პროფესორი.

ა. რეივენ ტომსონის „კრიზისის მიზეზები“

არაერთხელ დავწერე „ფაშისტურ კვარტალურსა“ და „ბრიტანულ იუნიონ კვარტალურში“ მომავალი დეპრესიის შესახებ, რომელიც ძველი ბანდის ეკონომისტების მიერ წახალისებული ხანმოკლე აღდგენის ბუმის შემდეგ უნდა მომხდარიყო. მე ვაჩვენე, თუ როგორ მოქმედებდა ბუმისა და ვარდნის სავაჭრო ციკლი ბოლო ასი წლის განმავლობაში, კაპიტალიზმის დაარსების დღიდან, და აჩვენა საშუალოდ ცხრა წლიანი რეგულარული პერიოდი, რომელიც ზოგჯერ შვიდ წლამდე მცირდებოდა ან თერთმეტამდე იზრდებოდა. საშუალოდ, შემდეგი კრიზისული წელი 1938 წელი უნდა ყოფილიყო, დეპრესიის უჩვეულო სიღრმის გამო, 1939 წლამდე გადადების ალბათობით. სინამდვილეში, კრიზისი ჩვეულებრივზე ერთი წლით ადრე დაიწყო და შემდეგი ვარდნა უკვე 1937 წელს დაიწყო.

ეს მოულოდნელი აღმოჩნდა ჩვენთვისაც კი, ვინც დარწმუნებული იყო, რომ „კეთილდღეობა“ დიდხანს ვერ გაგრძელდებოდა. მხოლოდ „კვარტალის“ ბოლო ნომერში განვიხილე გადაიარაღებისა და იაფი ფულის გავლენა მოახლოებულ კრიზისზე და მიუხედავად იმისა, რომ ვალიარებდი, რომ ზედმეტმა სპეკულაციამ ნაადრევი ბუმი გამოიწვია, ვფიქრობდი, რომ გადაიარაღების იმპულსი ყოველ შემთხვევაში 1938 წლის შემოდგომამდე გაგვიძლებდა, სანამ არ დავამტკიცებდი, რომ დაგროვილი შეიარაღების მოსახმარად მხოლოდ ომი შეძლებდა კრიზისის თავიდან აცილებას. სინამდვილეში, გავაფრთხილე იმ საფრთხის შესახებ, რომ ფინანსისტები განზრახ ეძებდნენ ომს, როგორც კრიზისის ალტერნატივას.

სინამდვილეში, მე არასაკმარისად შევაფასე ამერიკული ეკონომიკის წონა ფინანსური დემოკრატიის შევიწროებულ სამყაროში და ამერიკაში რაიმე მასშტაბური გადაიარაღების პროგრამის არარსებობა. სწორედ ამერიკიდან, ისევე როგორც ბოლო კრიზისის დროს, იფეთქებს ახალი დეპრესია და გადაიარაღებიდან მიღებული მოგების წახალისება არასაკმარისია იმისათვის, რომ თროგმორტონ სტრიტმა რეაგირება მოახდინოს უოლ სტრიტზე აქციების ღირებულების დრამატულ ვარდნაზე.

მიუხედავად იმისა, რომ ეს ნაადრევი ვარდნა, ისევე როგორც 1907 წლის ვარდნა, შესაძლოა უფრო ნაკლები ინტენსივობის იყოს და ამგვარად კაპიტალისტური სტაბილურობისთვის უფრო ნაკლები დარტყმა იყოს, ვიდრე უფრო გვიანდელი და ინტენსიური უკუსვლა, მას ერთი უპირატესობა აქვს - ის მანამ მოხდა, სანამ ომის მომხრეები, მიუხედავად მათი ყველა ძალისხმევისა, ომში ჩაგვთრევდნენ. დეპრესიის გამწვავებასთან ერთად, საზოგადოებრივი ინტერესი საგარეო საქმეებიდან აქტუალურ შიდა პრობლემებზე დაბრუნდება და საერთაშორისო კონფლიქტის საფრთხე შემცირდება. ომის, როგორც ვარდნის პრევენციის საშიშროება უკვე გადის.

პანიკა უოლ სტრიტზე

მიუხედავად ჩვენი პრესის მცდელობისა, დაეფარა ეს, უოლ სტრიტზე პანიკა ამ შემოდგომაზე ისეთივე ძლიერი იყო, როგორც 1929 წლის შემოდგომაზე. კაპიტალური სამუშაოებისთვის ფოლადის მოთხოვნის შემცირება გადამწყვეტი ფაქტორი იყო და ამერიკის შეერთებული შტატების ფოლადის და სხვა ფოლადის აქციების ფასის ვარდნაში დიდი წვლილი შეიტანა. წლის დასაწყისში 100 დოლარიანი აქციის ფასი 129¼-ად იყო შეფასებული. აპრილში ოქროს კრიზისის შემდეგაც კი, მისი ფასი 100 დოლარს გადააჭარბა. სექტემბერში მდგრადმა კლებამ აშშ-ს... ფოლადის ფასი 80-მდე გაიზარდა. შემდეგ ოქტომბრის ვარდნა დაიწყო, ფასები დღითიდღე ეცემა. აშშ-ის ფასი დაეცა. ფოლადის ფასი 70-იან წლებში 68-მდე გაიზარდა. მოკლევადიანმა ზრდამ, შემდეგ კი „შავ სამშაბათს“ პანიკურმა გაყიდვებმა ფასი 54-მდე აიყვანა. მას შემდეგ ფასი კიდევ უფრო აღდგა, რამაც US Steel-ის ფასი დაახლოებით 65-მდე დააბრუნა, თუმცა უკვე ნოემბერში ფასი კვლავ 50-იან ნიშნულამდე ეცემა ფოლადის წარმოების შემცირების შესახებ ახალი ცნობების გამო, რომელიც ამჟამად სიმძლავრის 50 პროცენტზე ნაკლებია.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ეს ყველაფერი არ შეიძლება ჩაითვალოს უბრალოდ საფონდო ბირჟის „შფოთვად“. უოლ-სტრიტის ვარდნას ფუნდამენტური მიზეზები აქვს. სამომხმარებლო საქონელზე მოთხოვნა შესაძლოა ჯერ კიდევ კარგად შენარჩუნდეს, მაგრამ კაპიტალურ საქონელზე მოთხოვნა სწრაფად მცირდება. ჭარბი წარმოება, თუ ჯერ კიდევ არ არის რეალური, ნებისმიერ შემთხვევაში პოტენციურია და მრეწველები წყვეტენ ქარხნების გაფართოებას. შედეგად, კაპიტალური საქონლის მწარმოებლები, რომლებშიც ფოლადი ახლა სულ უფრო მზარდი პროპორციით შედის, უკვე მძიმედ დაზარალდნენ და ფოლადის აქციების ღირებულების ვარდნა, რამაც ბაზარი დეზორგანიზაცია გამოიწვია, არ არის მხოლოდ ბაზრის მანევრი, არამედ წარმოების შემცირების შედეგად მოგების შემცირების გონივრული მოლოდინი.

შეუძლია თუ არა რუზველტს დახმარება?

ფოლადის მწარმოებელ ქალაქებში, როგორცაა პიტსბურგი, უმუშევრობა უკვე იზრდება, რაც, რა თქმა უნდა, გავლენას მოახდენს სამომხმარებლო საქონლის მოთხოვნაზე და ორმაგად აისახება ინვესტიციებზე. ამერიკა კვლავ კლასიკურ დეპრესიაში ჩაეფლო, სანამ საბოლოოდ არ გამოჯანმრთელდება წინა კრიზისიდან. თუ რუზველტი ჩაერევა, რასაც, როგორც ჩანს, ჯერ არ აპირებს, ის დინების საწინააღმდეგოდ იმოქმედებს, როგორც ამას ჰუვერი ცდილობდა 1929-1932 წლებში. ამჯერად, როგორც 1933 წელს იყო, ამერიკის მსოფლიო აღდგენის ტალღაზე დაყენება ადვილი არ იქნება. ამჯერად ძლევამოსილ პრეზიდენტს მთელი ძალების გამოყენება მოუწევს.

კრიზისის დასაძლევად არასაკმარისი იქნება ფულადი მანიპულაციები, საზოგადოებრივი სამუშაოები და ა.შ., სინამდვილეში, მისი უფლებამოსილების ფარგლებში, რუზველტს მხოლოდ გიგანტური სახელმწიფო შესყიდვებით შეუძლია დახმარება, რაც შესაძლოა იმდენად ინტენსიური იყოს, რომ ამერიკული ინდუსტრიის ძირითადი ნაწილი მთავრობის საკუთრებაში მოექცეს. რადგან რუზველტს არ აქვს ძალაუფლება, აღასრულოს ფაშისტური ალტერნატივა - სახელმწიფო კონტროლი ინდუსტრიაზე, მისი „ახალი კურსი“ დისკრედიტირებულია და დიდწილად განადგურებულია უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებებით, შესაძლოა, ის იძულებული გახდეს სახელმწიფო კაპიტალიზმის დანერგვის კომუნისტური მეთოდი გამოიყენოს. რამდენად მუშაობენ მისი ებრაელი მრჩეველები ამ მიმართულებით, ჯერ კიდევ არ ვიცით. აშშ და სსრკ შეიძლება კიდევ უფრო დაუახლოვდნენ ერთმანეთს, როგორც ორი დიდი მატერიალისტური რესპუბლიკა, სადაც ებრაული კონტროლი უმთავრესია.

ბრიტანული რეაქცია

ჩვენი კონსერვატორი პოლიტიკოსები, საფონდო ბირჟის კოლაფსის ყველა მტკიცებულების მიუხედავად, გვარწმუნებენ, რომ არ არსებობს მოახლოებული „რეცესიის“ (სპეციალური სიტყვა, რომელიც საზოგადოების დასამშვიდებლად არის შექმნილი) ნიშნები, რომ ბრიტანეთს იგივე ეკონომიკური პრობლემები არ აწუხებს, რასაც ამერიკა და რომ გადაიარაღება გადაგვარჩენს. ეს ყველაფერი სისულელეა, რადგან ყველა ფინანსური დემოკრატია მჭიდრო კავშირშია საერთაშორისო ფინანსებთან და უოლ სტრიტი არის და რჩება მსოფლიოს ფინანსურ ცენტრად.

რაც არ უნდა მოხდეს იქ, აუცილებლად მოჰყვება თავის შედეგებს სხვაგანაც, ისევე როგორც 1937 წელს, როგორც 1929 წელს. განა ბოლოს და ბოლოს, არ გავუსვით ხაზი „დიდი დემოკრატიების კავშირს“ სამხრეთი შეთანხმებით? განა ჩვენი მთავრობა, „ძველი ბანდის“ პარტიების აპოლოდისმენტების ფონზე, არ აწარმოებს მოლაპარაკებებს ამერიკასთან უფრო მჭიდრო სავაჭრო ურთიერთობების შესახებ? ეს უკანასკნელი მანევრი ისეთივე სასარგებლო ჩანს, როგორც მოცურავე, რომელიც განზრახ ეხუტება დამხრჩვალ კაცს, კარგია, თუ ჩვენი მიზანი იუდეურ-ამერიკული ფინანსების გადარჩენაა, ცუდი, თუ გვსურს ბრიტანეთის გადარჩენა ახალი დეპრესიის ტალღებში ჩაძირვისგან.

რაც შეეხება გადაიარაღებას, ის დეპრესიისგან ჩვენი გადარჩენის ნაცვლად, უდავოდ, პრობლემების მიზეზი გახდა არა მხოლოდ აქ, არამედ ამერიკაშიც. სპეკულანტები, რომლებიც, რა თქმა უნდა, დემოკრატიის სრული თავისუფლებით სარგებლობენ, გადაიარაღებასა და ომის შესაძლებლობაში მოგების უფალავე შესაძლებლობებს ხედავდნენ და, განსაკუთრებით იაფი ფულის გამოყენებით, ყველანაირი მარაგის ყიდვას შეუდგა, რაც, მათი აზრით, გადაიარაღების ერებს სჭირდებოდათ ან რომლებიც ომის დროს შეიძლებოდა გამხდარიყო დეფიციტური.

შედეგად, ყველა საქონლის, განსაკუთრებით კი ლითონების ფასები თვრამეტი თვის განმავლობაში გაიზარდა, ზოგიერთ შემთხვევაში კი 100 პროცენტს მიაღწია: ისტორიაში უპრეცედენტო სპეკულაციური ბუმი *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მშვიდობიანი პერიოდი, რომელსაც სინამდვილეში მხოლოდ ბოლო ომის ყველაზე უარესი პერიოდები აღემატებოდა.

საბედნიეროდ ჩვენთვის, სპეკულანტებმა გადააჭარბეს თავიანთი შესაძლებლობებს. მემარცხენე ომის მომხრეების მცდელობის მიუხედავად, მათ მიერ მოსალოდნელი ომი ესპანეთითა და ჩინეთით შემოიფარგლა და, ყველა იმ ადამიანის მსგავსად, ვინც პროდუქციის მითვისებას ცდილობს, ისინი მალევე შერცხვნენ განახლებული წარმოებით, მიიზიდეს უფრო მომგებიანი ფასების დონე. სინამდვილეში, მათ სრულიად არასაკმარისად შეაფასეს თანამედროვე ინდუსტრიის უზარმაზარი წარმოების შესაძლებლობები და წაიღეს საქონლის ნაკადმა, რომელსაც მაღალი ფასები აწარმოებდა. ამჟამად ძალიან მცირე სტიმულია საჭირო ამჟამინდელ მოხმარებასთან შედარებით ჭარბი წარმოების წარმოებისთვის. ფასების უპრეცედენტო ზრდის უზარმაზარმა სტიმულმა მთლიანად დატბორა არა მხოლოდ თავად სპეკულანტები, არამედ ლეგიტიმური ვაჭრობაც, რომელსაც, გადაიარაღების მიუხედავად, არ შეუძლია გაუმკლავდეს ჭარბ ვაჭრობას. სინამდვილეში, უკვე არსებობს განახლებული მოთხოვნები წარმოების კვოტების შემცირების შესახებ, სანამ დეპრესია სრულად დაიწყება. როგორ იმოქმედებს ასეთი შემცირება უმუშევრობაზე და შესაბამისად, მსყიდველობითი უნარის შემცირებაზე, ჩვენს მკითხველს წარმოდგენას ვუტოვებთ. აგვისტოსთან შედარებით უკვე 80 000-ით მეტი უმუშევარია.

ძირითადი მიზეზი

ყველა ამ გარეგნული სიმპტომის ქვეშ, გადაიარაღებასა და ომის საშიშროებაზე მათი რეაქციით, იმალება ერთი ფუნდამენტური მიზეზი, რომელიც თანამედროვე სამრეწველო წარმოებასა და საყოველთაო მოხმარებას შორის ქრონიკული უთანასწორობაა. სანამ ეს აბსურდული შეუსაბამობა არსებობს, ჩვენი ეკონომიკური სისტემა აშკარად ექვემდებარება თანდაყოლილ არასტაბილურობას, რაც მას ფინანსური კაპიტალიზმის განმეორებით აღმავლობასა და ვარდნაში რთავს. მართლაც, რადგან მეცნიერება მუდმივად ზრდის წარმოების ძალას და პროფკავშირები უძლურია კიდევ უფრო გაზარდოს მუშათა ხელფასები ფინანსური კომბინატების მზარდი წინააღმდეგობის წინააღმდეგ, შეუსაბამობა სულ უფრო დიდი ხდება და, როგორც მოსლიმ აღნიშნა, აღმავლობა სულ უფრო და უფრო მოკლე ხდება, ხოლო ვარდნა უფრო და უფრო ხანგრძლივი, რადგან კაპიტალიზმი კლებულობს.

ამის, როგორც ყველა დეპრესიის, ფუნდამენტური მიზეზი ხალხის მასების ხელში მსყიდველობითი უნარის ნაკლებობაა და კრიზისი ამ შემთხვევაში უჩვეულოდ ადრე იწყება ფასების უპრეცედენტო ზრდით, რამაც არა მხოლოდ წარმოების ჭარბი რაოდენობა გამოიწვია, არამედ კიდევ უფრო შეამცირა ხალხის მსყიდველობითი უნარი, რომელთა ხელფასებიც ვერ ახერხებდა ცხოვრების მზარდ ხარჯებთან ტემპის აწყობას. შედეგად მიღებული ვარდნის სამუდამოდ გამოსწორება შესაძლებელია მხოლოდ არა ეკონომიკით და ხელფასების შემცირებით, როგორც „ძველი ბანდა“ თვლის, არამედ საზოგადოებრივი სამუშაოებით და ხელფასების კონსტრუქციული ზრდით, სანამ სახელმწიფო და ხალხი ერთად არ მოიხმარენ თანამედროვე ინდუსტრიის პროდუქციას. მართალია, სახელმწიფო ამჟამად, გადაიარაღების გზით, უჩვეულო ტემპით მოიხმარს წარმოებას, მაგრამ ესეც კი არანაირად არ ანაზღაურებს ხალხის დიდი ნაწილის მსყიდველობითი უნარის ნაკლებობას, რომელიც ბოლო დროს სასაქონლო ფასების ზრდით გაღარიბდა.

საშუალებები

ზოგადად განხილული საშუალებებია ფულად-საკრედიტო რეფორმა და ეკონომიკური დაგეგმვა. პირველმა არგუმენტმა დაკარგა თავისი ყველაზე ძლიერი არგუმენტი, რადგან ფული 1937 წელს ისეთივე იაფია, როგორც ძვირი იყო 1929 წელს, მაგრამ კრიზისი ისეთივე მძიმეა, როგორც ადრე. ფულადი პრობლემები, ცხადია, მეორეხარისხოვანია მოხმარებისა და წარმოების ეკონომიკური შეუსაბამობის პირველადი პრობლემის მიმართ და ფულად-საკრედიტო თეორიის არც ერთი ფორმა არ არის კარგი, რომელიც არ ხსნის, თუ როგორ უნდა მიაღწიოს ფული მომხმარებელამდე. სოციალურ კრედიტს აქვს თავისი ინტერესი ამ მიმართულებით და იმსახურებს განხილვას, მაგრამ სოციალური კრედიტის მომხრეებმა უნდა აღიარონ უკიდურესი ხელისუფლების საჭიროება ამჟამინდელი ფინანსური დიქტატურის დასამხობად. ამასთან დაკავშირებით, ძალიან მნიშვნელოვანია ალბერტში სოციალური კრედიტის მთავრობის მიერ ბანკების და პრესის კონტროლისთვის მიღებული ზომები. *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭვირნიშნები*****

ეკონომიკური დაგეგმვა ცხადია, აუცილებელია, მაგრამ ისევ და ისევ, საჭიროა უფლებამოსილება და ჩნდება კითხვა, თუ როგორ უნდა მოიპოვოს ამ უფლებამოსილებამ თავისი ტიტული. ფინანსისტების აზრით, რომლებიც, ისევე როგორც ისრაელ მოსე სიფი, PEP-ის, სამრეწველო და გამანაწილებელი კომბინატის მომხრეები არიან, დაგეგმვის უფლებამოსილება კაპიტალისტური შესყიდვებითა და გაერთიანებით უნდა მოვიდეს. სინამდვილეში, დაგეგმვა შესყიდვით . სოციალისტების აზრით, რომლებიც წარმოების, განაწილებისა და გაცვლის საშუალებების ნაციონალიზაციის მომხრეები არიან, დაგეგმვის უფლებამოსილება სახელმწიფოს მიერ სახელმწიფოს მიერ კონფისკაციით უნდა მოვიდეს. ამ შემთხვევაში, დაგეგმვა კონფისკაციით .

ბრიტანეთის კავშირი დაგეგმვის უფლებამოსილების მოპოვების ნაკლებად მატერიალისტურ საშუალებას ემხრობა, არა კაპიტალისტური შესყიდვების ან სახელმწიფო კაპიტალისტური კერძო საკუთრების კონფისკაციის გაერთიანებით, რომლებიც ძალიან ჰგავს ერთმანეთს, არამედ ხალხის მიერ კერძო და საჯარო საწარმოებზე ეკონომიკური გეგმის დაწესების ნებართვით. თანხმობით დაგეგმვა. სახელმწიფო ხელისუფლებისა და კერძო საკუთრების შერწყმის საშუალებები ძირითადად თვითმმართველ ეკონომიკურ სისტემაში შეიძლება შესწავლილი იყოს კორპორატიული სახელმწიფოს შესახებ უკვე გამოცემულ რიგ წიგნებში. თუმცა, უნდა გვესმოდეს, რომ კორპორატიული სახელმწიფო არსებობს ინდუსტრიის პროდუქციის ხალხისთვის გასანაწილებლად და ფინანსები მთლიანად ამ მთავარ მიზანს ემორჩილება. განსაკუთრებით აკრძალულია ყველა სპეკულაცია და კაპიტალზე გადაჭარბებული შემოსავალი არასტაბილურობის თავიდან ასაცილებლად და პროდუქტის სამართლიანი წილი მწარმოებლისთვის გადასაცემად.

იზოლაცია შემდგომი დაცემისგან

კორპორატიულმა სახელმწიფომ არა მხოლოდ უნდა დააბალანსოს კაპიტალისა და მოხმარების საქონლის წარმოება, დაასრულოს სპეკულაციური ინვესტიციების არასტაბილურობა და ხალხს მისცეს თანამედროვე მეცნიერების პროდუქციის მოხმარების საშუალება; მან ასევე უნდა დაიცვას ერი ისეთი იაფი უცხოური მუშახელის გარე კონკურენციისგან, როგორიც ამჟამად იაპონიიდან შემოდის. ამ მიზნით უნდა შემოღებულ იქნას იზოლირებული იმპერიის პოლიტიკა, რომელიც იმპერიულ ბაზრებს შიდა და იმპერიული ინდუსტრიისთვის დაჯავშნის და სამფლობელოებსა და კოლონიებს ნედლეულ პროდუქტებზე შიდა ბაზრის მოთხოვნის სრულად დაცული წილი შესთავაზებს.

მხოლოდ ამ საშუალებებით შეიძლება ჩვენი ეკონომიკური საქმეების სრული გეგმის განხორციელება და მხოლოდ ამ გზით შეგვიძლია ჩვენი ხალხის გარანტირება იმ საშინელი კრიზისის განმეორებისგან, რომლითაც ისინი ახლა ემუქრებიან. აღარასდროს უნდა მივცეთ უოლ სტრიტზე პანიკას უფლება, რომ ბრიტანული ინდუსტრია დეპრესიაში ჩააგდოს. მოდით, დავიცვათ თავი, როგორც ეს გერმანიამ გააკეთა, კაპიტალისტური სამყაროს გიჟური რყევებისგან და დავგეგმოთ ჩვენი საქმეები სრული ცოდნით, რომ ჩვენი კონტროლის მიღმა ვერცერთი უცნობი ფაქტორი ვერ შეძლებს მოულოდნელად ჩაშალოს ყველაფერი, რაც გვაკეთეთ. მხოლოდ ბრიტანეთის კავშირის კორპორატიული სახელმწიფოს პოლიტიკა იზოლირებულ იმპერიაში გვთავაზობს უსაფრთხოებას აღმავლობისა და ვარდნისგან და თანამედროვე სამეცნიერო გამოგონების ნაყოფის ბრიტანელი ხალხისთვის განაწილებას.

ეზრა პაუნდის მიერ

ლალატირებული რევოლუცია

რევოლუცია, რომელსაც უღალატეს, არსებითად, 1776 წლის „ჩვენი“ ამერიკული რევოლუციაა, არა მის ლოკალურ და კონკრეტულ ფაზებში და რა თქმა უნდა, არა როგორც ინგლისური რასის სრულიად არასაჭირო გაყოფა.

რა სიკეთეც არ უნდა მოჰყოლოდა ან არ მოჰყოლოდა ამ გაყოფას, ეს გაყოფა სრულიად არასაჭირო და, დიდწილად, უნებლიე იყო. ეს ნამდვილად არ მოუტანია ბრიტანეთისთვის სარგებელს. ეს, შესაძლოა, იყო პირველი დიდი ჭრილობა, რომელიც თქვენს ქვეყანას მიაღდა კრომველის მიერ შემოშვებული ლომბარდების მიერ.

მეცხრამეტე საუკუნე იყო ყველაფერი, რასაც მას ლა ტურ დიუ პენი უწოდებდა, ყველაფერი, რასაც მორასი და ფრანგი როიალისტი ჯამბაზები ცდილობდნენ დაევიწყებინათ, რომ მას ლა ტურ დიუ პენი უწოდებდა. ეს იყო მევახშეობის საუკუნე. ეს იყო დაშლის საუკუნე. ეს იყო ყველაზე უვარგისი საუკუნე, რაც კი შემიძლია წარმოვიდგინო ტერმინების ლალატის, სიტყვების მნიშვნელობების არევისა და დამაბინძურებლის ეპოქად.

„ლალატირებული რევოლუცია“ არ არის რევოლუცია, რომელიც ერთ ან ორ წელიწადში უღალატა ჯო სტალინის ან რომელიმე მთავრობის ერთი ან ორი მცდარი ნაბიჯით.

რევოლუცია, რომელსაც უღალატეს, იყო რევოლუცია, რომელიც ტოსკანაში ლეოპოლდინის რეფორმების შედეგად დაიბადა და საკმაოდ აშკარა იყო ჯეფერსონისეულ პროცესში, რომელიც ენდი ჯექსონისა და მარტინ ვან ბიურენის ძალიან ეფემერული გამარჯვებებით დასრულდა.

მათ წინაშე ლეოპოლდინის რეფორმები განვითარდა აუტარქიის კონცეფციად და იმ რწმენად, რომ ერის მარცვალი, პირველ რიგში, იმისთვის არსებობდა, რომ ერს (მისი თითოეული მოქალაქის სახით) ეჭამა.

ეს რევოლუცია საკმაოდ ნათლად უღალატეს დენ ვებსტერების, ბიდლსების, მორგანების, ბარუხების, ყველანაირი კამუფლაჟის თაობებმა, ტროცკებმა, უოლესებმა, პერკინსებმა, რუზველტის მრჩეველების ორმა ჯგუფმა, მორგენტაუს მსგავსმა ორგანიზმებმა, რომლებიც აკვნიდანვე გაჟღენთილნი იყვნენ მევახშეული ცრურწმენებით, მწირი არიო-კიკებით.

ამ ტერმინზე დაჟინებით ვიყენებ. სემიტურ შხამს სემიტურ არასტაბილურობა ამსუბუქებს. სემიტის მერყეობა ერთი ექსცესიდან მეორეში.

ეს არასტაბილურობა მას საფრთხეს უქმნის სტატიკური და პარალიზებული აზროვნების მქონე რასებისთვის. თუმცა, რუზველტის მთელ საშიშ, საშიშ და დივერსიულ გარემოცვაში, სწორედ ებრაელი, ბატონი ეზეკიელი, პირველი აღმოჩნდა სიუხვის ეკონომიკისკენ თავისი 2500 დოლარით წელიწადში.

ეს წიგნი უსიამოვნოა, ის ისეთივე მალავს ყველაფერს, როგორც ნებისმიერი სემიტური ნაშრომი შეიძლება იყოს, ის რეალური ფულის პრობლემას გვერდს უვლის. ეს არის ებრაული კომპრომისი, მასში იგრძნობა ჯ. სიმონისეული სურვილი გლუვი გარიგებისა და საერთო სიმშვიდისკენ, მაგრამ ის უკეთესია, ვიდრე უოლესი და პერკინსი. და ნებისმიერი გონივრული ობიექტური ანტისემიტი ასევე აღიარებს, რომ ფაქტები, რომლებთანაც მორდოქაი ეზეკიელი ცდილობს კომპრომისზე წასვლას, გამომდინარეობს იმ კომიტეტის ანგარიშიდან, რომელსაც ხელმძღვანელობს სპორტსმენი ებრაელი, ლოები (ბატონი ჰემინგუეის მორცხვი მამაკაცი).

თუ თქვენ გჯერათ, რომ მთელი რასა უნდა დაისაჯოს მისი ზოგიერთი წევრის ცოდვის გამო, ვაღიარებ, რომ ნიუ-იორკიდან ორი მილიონი ებრაელის გაძევება არ იქნება გადაჭარბებული სასჯელი იმ ზიანისთვის, რომელიც ებრაულმა ფინანსებმა მიაღდა ამერიკაში ინგლისურ რასას.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

რაც არ უნდა ეთქვა ამხანაგ უინდჰემ ლუისის ებრაელების მიერ ინგლისის საკმაოდ კარგად მმართველობაზე, ებრაელები ამერიკას დამაკმაყოფილებლად არ მართავენ, მაგრამ ებრაელი ფინანსისტი ჩვენი ყველაზე დიდი ბოროტება არ არის.

ჩვენი ყველაზე დიდი ბოროტება არიო-კიკეა, რომელსაც შეუძლია ბინძური ხაზის არჩევა და მასზე ერთგულად ყოფნა გადახვევისა და უმცდომოდ, ებრაელებისთვის დამახასიათებელი თანაგრძნობის, აღფრთოვანებისა თუ ფუფუნების დემონსტრირების ყოველგვარი მომენტების გარეშე.

შესაძლოა, რასა თავისი ყველაზე ცუდი ინდივიდების გამო იყოს პასუხისმგებელი. ებრაულ რასას საუკუნეების განმავლობაში არ აუღია პასუხისმგებლობა საკუთარი კანონის აღსრულებაზე. სახარებისეულ ისტორიაში, ფაქტად თუ ილუსტრაციულ გამონაგონად აღიქვამთ, იესოს სიკვდილით დასჯა პასუხისმგებლობის გადაბრალებით მოხდა. კანონის აღსრულება რომაელებს ევალებოდათ. თუ ადამიანი ანტისემიტი უნდა იყოს, ობიექტურად ანტისემიტი უნდა იყოს. რაც შეიძლება მეტი ფაქტი შეაგროვოს და თვალი არ დახუჭოს.

ებრაელმა ანტისემიტიზმი საკუთარ თავზე მოიტანა ორგანიზებულობის ნაკლებობით, უარი თქვას აიღონ პასუხისმგებლობა.

თუ ებრაელს სურს მეზობლურ სამყაროში ცხოვრება განმანათლებლურ ხალხებს შორის, მან უნდა განახორციელოს ებრაული კანონის ნაკლებად სასიამოვნო დამრღვევების დისციპლინა. რამდენადაც მე ვიცი, ის 2000 წლის განმავლობაში სრულიად არ სურდა ამის გაკეთება. არცერთი სხვა რასა არ ითხოვს, რომ ქვეყანამ იბრძოლოს ამისთვის ან დაიპყროს იგი, ყოველ შემთხვევაში, დასავლეთში არა. თუ ბრაჰმანები ითხოვენ, ისინი იმსახურებენ „ბინძური ზანგების“ სახელს და, შესაძლოა, ასევე იმსახურებენ ზოგიერთი ჩინელი ეპიგონი, არაკონფუციანელი.

რუზველტის კაბინეტს ორი დაავადება აქვს. ნიუ-იორკული მევახშეობა, რომელიც დაკავშირებულია ლონდონში არსებულ ყველა მევახშეობასთან და იქიდან ბაზელსა და პარიზის კანალიზაციაში.

მაგრამ მას ასევე აქვს პერკინების არიო-კიკე სიბოროტე და სიძუნწე. ეს არის „მრგვალი თავის“ სიბოროტე და მას აქვს მრგვალი თავის შეუპოვრობა, სიძუნწის ცრუ მორალი, რომელიც, სავარაუდოდ, შურით არის წარმოშობილი, მაგრამ ყოველ შემთხვევაში, დასაგმობია.

„ათეული ეკონომისტი“, რომლებიც „ნიუ-იორკი ტრიბუნამ“ 1937 წლის ნოემბერში რუზველტს კრიზისის დასრულების მრჩეველად ჩამოთვალა, არ იმსახურებენ ადამიანურ თანაგრძნობას მათ მიერ გაცემული რჩევების გამო, იქნება ეს უხეში უმეცრებით თუ სუფთა ბოროტებით გაცემული.

„საზოგადოების ნდობის გაძლიერება“ და ა.შ. ამ მამაკაცებს ჰქონდათ შესაძლებლობა, გადაეჭრათ საზოგადოების მსყიდველობითი უნარის არსებულ საჭირო საქონელთან გათანაბრების პრობლემა, მაგრამ ვერ შეძლეს ამ პრობლემის გამოყენება და ისინი ისეთივე ნაკლებად იმსახურებენ თანაგრძნობას, როგორც ნეიმეიერი, ბარუქი ან ნებისმიერი სიძე, რომელიც ინკორპორირებული მევახშეობის მსხვერპლია.

შეხედეთ ამას და ამას!

რაც შეეხება ორგანიზებულ სახელმწიფოს, ჩვენ გვაქვს გადასახადი ინკორპორირებულ კაპიტალზე.

ამ უზარმაზარმა ნაბიჯმა ფსევდოდემოკრატიულ ქვეყნებში პრესაზე ძლივს გამოიწვია რყევები. წითლებმა ეს იდეების ტრიუმფად არ აღიარეს. სასესხო კაპიტალის გაზეთებმა ეს ისე წარმოაჩინეს, თითქოს ეს კერძო საკუთრებაზე გადასახადი ყოფილიყო.

არცერთ დიდ ყოველდღიურ გაზეთს არ გაუკეთებია განსხვავება ქონებას (მიწა, სახლები, ავეჯი) და „პროცენტის პლუს ქონების“ ან „პროცენტის და სრული ფლობის უფლების“ მოთხოვნას შორის, თუ პროცენტი დროულად არ გადაიხდება. ბუნებრივია, მათ ეს არ გაუკეთებიათ, ისინი წარმოადგენენ მემკვიდრეობას, მკვდარი და დამპალი ხელის ნარჩენებს საფლავიდან, XIX საუკუნის ჩვეულებრივი თხრილიდან.

ეს საუკუნე სიტყვების მოლაღატე იყო. მან წინა საუკუნის ყველა ნათელი იდეა შებილწა. დეისტი ვოლტერი ათეისტად იყო წარმოჩენილი.

თავისუფლება, რაც ნიშნავდა იმის კეთების უფლებას, რაც სხვებს არ აზიანებს, შენიღბული იყო, როგორც სხვებისთვის სისხლის გადასხმის უფლება. *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭკირნიშნები*****

ჯეფერსონის ტერმინში თანასწორობა ნიშნავდა, რომ მამაკაცებს კანონის წინაშე თანაბარი უფლებები ჰქონდათ; რომ არცერთი ადამიანი არ იბადებოდა გადაუღალავი შეზღუდული შესაძლებლობით. ეს ბერნისის გამონათქვამს „კაცი ამით კაცი“ ჰგავდა, მაგრამ ჯეფერსონის დროს ეს უნივერსალურ საარჩევნო უფლებასაც კი არ ნიშნავდა. საარჩევნო უფლება შეიძლებოდა დამსახურების ჯილდო ყოფილიყო. ის მკაცრად არ იყო განსაზღვრული, როგორც პარტიული წევრობა, მაგრამ ღირსებს ის მოულოდნელად არ გადასცეს. სანამ ამ საღ აზრებს შეურაცხყოფდნენ და შეურაცხყოფდნენ, მევახშეთა ურდოს თავად კომუნიკაციის საშუალებები უნდა ელაღათ. ენა უნდა დაემარცხებინათ. ყოველი სიტყვა, რომელიც გაკეთილშობილებული იყო, უნდა ამოეშალათ, რათა საბანკო გამოშვების, „ლეიხკაპიტალის“, ფარული განგსტერები დაეფარათ.

თავისუფლება შეუძლებელია წესრიგის გარეშე, ხოლო წესრიგი ორგანიზებულობიდან მოდის.

სასოფლო-სამეურნეო ერს, როგორიც ძირითადად ჯეფერსონის ეპოქაში იყო, მაშინვე არ სჭირდებოდა გილდიის ორგანიზაცია, როგორც ეს შუა საუკუნეების ქალაქებს სჭირდებოდათ და განავითარეს. არცერთი სისტემა არ არის უშეცდომო და დროისადმი მდგრადი. შეიმუშავეთ სრულყოფილი სოციალური მექანიზმი და ამოქმედეთ იგი და ჯოჯოხეთის შვილები დაიწყებენ თხრას; წურბელები დაიწყებენ სისხლის წოვას და მწერები დააინფიცირებენ უყურადღებოდ დარჩენილ კუთხეებს.

თუ რამდენად დააბნია პრესამ ანგლო-საქსონი მკითხველი ინგლისსა და აშშ-ში, აშკარაა გუშინ ჩემს მაგიდაზე მოტანილი წერილიდან, რომელიც სრულიადაც არ არის სულელი. მას იმისთვის ვცитირებ, რომ ვაჩვენო, რა შეიძლება იყოს:

თავის უახლეს წიგნში კრისტოფერ ჰოლისი ამბობს, რომ მუსოლინიმ იტალიას ღირსეული ფულადი სისტემა მისცა, რადგან კერძო ბანკირებს ჩამოართვა ფულის ან კრედიტის თვითნებურად შექმნის უფლებამოსილება ზადრევანი კალმის გამოყენებით. ის გულისხმობს, რომ მთავრობა აკონტროლებს და იწვევს ფულის გამოშვებას იქ. ერიდება მხოლოდ მის სიტყვას დავეყრდნო ეროვნულ ეკონომიკაში ასეთ რეგულაციურ რეფორმას, რომლის წინააღმდეგაც ბანკირები კბილებითა და ფრჩხილებით უნდა იბრძოლონ, ამიტომ გეკითხებით, ასეა თუ არა საქმე. თუ ასეა, იტალია უნდა იყოს ის ადგილი, სადაც უნდა წახვიდეთ.

ეს 1937 წლის ნოემბრით თარიღდება, ანუ იტალიის საბანკო რეფორმიდან ორი წლის შემდეგ. ფაქტები არსებობს, მაგრამ ახალგაზრდა კაცი იმდენად იყო განწყობილი „ლეიქკაპიტალის“ პრესით, რომ მეგობრისგან პირადი სიტყვის გარეშე უბრალოდ ვერ იჯერებს მათ.

ჯენტლი, რომელიც ახლახან ჩამოვიდა ინგლისიდან, ქვემოთ მდებარე კაფეში შენიშნეს, არ იცოდა, რომ გადასახადი ინკორპორირებულ კაპიტალზე იყო დარიცხული და არა კერძო კაპიტალზე. ეგონა, რომ იცოდა, რა მოხდა. მან ნაიკითხა მოკლე. უაქცენტო შეტყობინება თავის ლონდონურ გაზეთში.

რუსეთის რევოლუცია ციკლის დასასრული იყო. მან განაგრძო XIX საუკუნის სიტყვების ღალატი, იყენებდა ცრუ ტერმინოლოგიას, მაგალითად, „პროლეტარიატის დიქტატურაში“, რამდენიმე ადამიანის დიქტატურის აღსანიშნავად და ა.შ. ბოლშევიკები ახლაც კი არ განმარტავენ სიტყვებს. მათ არ სურთ რევოლუცია. ყოველ შემთხვევაში, არცერთ მათგანს, ვისაც მე შევხვედრივარ ნაბეჭდ გამოცემებში ან იმ დროს, როდესაც პასუხებს ითხოვდნენ, არ სურს. ისინი არ დაიწყებენ ბრძოლას მკაფიო ტერმინებისთვის, მნიშვნელობების მკაფიო განმარტებისთვის, რათა რაც არ უნდა არ მოსწონდეს ადამიანს ზოგიერთი რამ, რის განადგურებასაც ისინი აპირებდნენ, უბრალოდ არ შეიძლება უძრავად დგომა, მათზე მიჯაჭვული.

ჩვენ არ შეგვიძლია, ან სულ მცირე, ამ ეტაპზე მე არ შემიძლია, რუსეთიდან რაიმე მკაფიო ინფორმაციის მიღება იმის შესახებ, თუ რას გულისხმობს სტალინი ფულად. არავინ ამტკიცებს, რომ მან, სტალინმა, იცის. სულ მცირე, მე არ მინახავს ასეთი მტკიცება და მისი ოპონენტი, ბატონი ბრონშტეინი, არც ისე ნათელია. აქედან გამომდინარეობს ვარდისფერი ინტელიგენცია.

ისინი არ ცდილობენ სიტყვების განმარტებას. ისინი არ ცდილობენ ინფორმაციის შეგროვებას. ისინი არ ცდილობენ ამ ნახევარკუნძულზე მომხდარი რეალური მოვლენების შესახებ ინფორმაციის მიწოდებას, როგორცაა როსონის ქმედებები და ნათელი... განცხადებები.

„მარცვლეულის მარაგში ასევე პოლიტიკური მიზეზია: პური ყველა იტალიელს უნდა ჰქონდეს გარანტირებული, ფასების აბსურდული ნახტომებისა და ამორალური სპეკულაციების გარეშე“, - აღიარებს როსონი.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ეს ახალი ეკონომიკა არ არის, უფრო სწორად, მისი სიტყვებია „ჩვენ ახალ ეკონომიკას ვერ მივაღწევთ“. თუმცა, ჩვენ ნამდვილად გამოვედით „ცხვირამდე სტაფილოს“ პრინციპიდან („ბედნიერებისკენ სწრაფვა“).

ერთი მხრივ, ეს მეტ-ნაკლებად მენციუსის მიერ აღფრთოვანებული ცხრა ველის სისტემის დაბრუნებას წარმოადგენს. უარყოფითი მხრიდან, ის ფულს პირდაპირ არ აიგივებს მოხმარების საქონლის მასასთან. მაგრამ, მეორე მხრივ, ის ეფექტურია, რადგან საზოგადოებისთვის და საზოგადოებრივი სიკეთისთვის ფასების ნებისმიერი პატიოსანი კონტროლი გავლენას ახდენს არსებული ფულის მსყიდველობით უნარზე. ორი წლის წინ ერთმა იტალიელმა, რომელიც ასევე ცნობილია როგორც როსონი ან შესაძლოა უფრო ცნობილი, მაგრამ არა კაბინეტში, მომწერა:

„თანამედროვე საზოგადოების ორი დაავადებაა ბანკების მეშვეობით ვაჭმის ლეგალიზაცია და...“
ქურობის ლეგალიზაცია შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოების კანონმდებლობაში.“

ეს პირადი წერილი იყო და არასდროს ვიცოდი, შემეძლო თუ არა მისი ციტირება. ახლა თავს სრულიად თავისუფლად ვგრძნობ, რადგან ასეთი იდეა აღარ არის გონივრული. თავდაპირველად წერილი პირადი აზრი იყო თუ იმის მინიშნება, თუ რა უნდა გამხდარიყო საჯარო შესაბამის დროს, ძირითადი იდეა იტალიაში განხორციელდა.

ფაშისტური კურსის გაზომვა ეტაპებით შეგიძლიათ:

1. XII წელს კონსენიში: „ეკონომიკური ძალების დისციპლინა და მათი გათანაბრება ერის საჭიროებებზე“.
2. მილანის გამოსვლა მომდევნო შემოდგომაზე: „წარმოების საკითხი გადაწყვეტილია, ეკონომისტები კი წინ წამოწევენ“ სახელმწიფომ უნდა გადაჭრას განაწილების პრობლემა.“
3. ავტოკრატია. ჩ.ჰ. დუგლასის დოქტრინა. ანალოგია ჯეფერსონის პოლიტიკასთან. გონივრული ეკონომიკის საფუძვლები ათასწლეულების განმავლობაში იგივე იყო. „რა თქმა უნდა, ერს არ შეუძლია დივიდენდების სათანადოდ და პატიოსნად გადახდა მანამ, სანამ არ ექნება გასაყოფი.“

მსყიდველობითი უნარის განაწილების სხვადასხვა შესაძლო მეთოდს მთელი საკითხი დასჭირდება.
ეს უურნალი მათ აღსაწერად.

ნამდვილი ქების შესანარჩუნებლად, ანტიდემოკრატმა უნდა აღიაროს, რომ აშშ-ის კონსტიტუცია აშშ-ის მთავრობას სრულ უფლებას აძლევს, საკუთარი ვალუტა ცენტრალიზებულად გამოიყენოს. კონსტიტუციურობაზე ბუშტების აფეთქება რუხველტისეული ლოთობა და ბარუჩისეული სისულელეა. აშშ-ის კონგრესი, თუ ის პატიოსანი იქნებოდა და ასობით მაიმუნს შორის რამდენიმე ათეული კაცი იქნებოდა, ხვალ დოლარის მსყიდველობითი უნარის განსაზღვრა შეეძლო ერთი ბუშელით ან რაიმე ოდენობის ხორბლით, ექვსი ფუნტი საუკეთესო საქონლის ხორცის სტეიკით, ორი იარდი სერჟით ან ოთხი ფუნტი გარკვეული ჯიშის მატყლით, ან ნებისმიერი სხვა ოდენობით, რაც ეროვნული რესურსების სათანადო შესწავლის შემდეგ იქნა ნაპოვნი.

ამის დაფარვას მხოლოდ მატყუარა ან პირადი პოლიტიკური სარგებლის მოპოვების მსურველი ადამიანი შეუძლია.
აშშ-ში ამ რეფორმებს ხელს უშლის არა მთავრობის ვერბალური ინსტრუმენტის დეფექტი, არამედ ნებისყოფის ძირეული ლჷობა ან სუფთა ცხოველური უმეცრება.

თუ ასეთი რეფორმა ფაშიზმია, ეს ჯექსონისეული ფაშიზმი უნდა იყოს. ნებისმიერ ქვეყანას წესრიგის რაიმე ფორმა სჭირდება. ესპანეთ-ამერიკის ომმა, როდესაც ჩვენ, ბავშვები (ჩემი დროის ბავშვები) წვრთნებს ვატარებდით, ღია წესრიგის შესახებ ჟარგონი შემოიტანა. შესაძლოა, საბოლოო კუნძულები და ამერიკის კონტინენტი ღია წესრიგის ითხოვენ და არა ევროპას, როგორც კონტინენტს, ადაპტირებულს. მაგრამ ყოველ შემთხვევაში, მოდით, ვცადოთ ვნახოთ, რა არის და რა იყო და შევეცადოთ, ეს რეალობები გამოვყოთ იმისგან, რასაც მილორდს ბანკუმი და ვუნკუმი გვეუბნებიან და რასაც მათ ნაშრომებში გვიამბობენ.

ღია ფორმაციაში მყოფი ჯარისკაცების დისციპლინა განსხვავდება ბრედოკის მეთაურობით მოქმედი ჯარისკაცებისგან, რომლებმაც 1776 წლამდე სცადეს ინდიელებთან ბრძოლა. ბოდიშს ვიხდი სამხედრო შედარებისთვის, თუ ეს მანერებია.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

რომ ეს გამეკეთებინა. მაგრამ მინდა როგორმე ჩემი აზრი გამოვხატო. მინდა, სიტყვებს „თავისუფლება“, „წესრიგი“, „პასუხისმგებლობა“, „ცვალებადობა“ შორის ნამდვილი ზღვარი დავამყარო.

მუსოლინის ბოლოდროინდელი განცხადება, რომ „კაპიტალი სახელმწიფოს სამსახურშია“, ადამ სმიტის ფრაზაზე პასუხია: „ერთი და იგივე პროფესიის ადამიანები არასდროს იკრიბებიან საზოგადოების წინააღმდეგ შეთქმულების გარეშე“.

შენახული პრესისა და დაქირავებული ფსევდოეკონომისტების საწყენი რამ ის არის, რომ ისინი ვერასდროს წარმოაჩენენ იმ მწერლების ნამდვილ სიდიადეს, რომლებსაც, მათი თქმით, ალფრთოვანებულები არიან და რომლებსაც მიაწერენ მათ მავნე თეორიებს. სმიტის ეს წინადადება რეალური იყო.

XIX საუკუნეს ეს არასდროს შეხვედრია. მას ასი წელი და რომანიელი მჭედლის ვაჟი დასჭირდა ამ პრობლემის გადასაჭრელად და ბალანსის საპოვნელად. აქედან გამომდინარე, სხვადასხვა კორპორაციები, ანუ მაღალი ცენტრალური გილდიის ორგანიზაციები, მათ შორის „წინასწარ განჭვრეტისა და კრედიტის“ კორპორაციები, წარმოიშვა. კრედიტი სიცოცხლის სისხლად იყო გამოცხადებული.

სტატიის დანარჩენი ნაწილი პატიოსანი მწერლების სხვადასხვა განცხადებაზე პასუხის გაცემას ეძღვნება. ვილაცამ უნდა ეცადოს მიმდინარე აზრების კორელაციას, უნდა ეცადოს გარკვეული გაუგებრობების აღმოფხვრას, მაშინაც კი, თუ ისინი ყველა საგნის ერთსა და იმავე ნაწილს არ მიეკუთვნება .

როგორც შენიშვნა იტალიის მიერ საკუთარი ფულის შექმნის შესახებ წერილის საპასუხოდ. იტალია საკუთარ ფულს ქმნის, მაგრამ კრედიტი ადამიანის ბუნებრივი პროდუქტია. სანამ ერთი ადამიანი ენდობა მეორეს, ვერც ერთი სახელმწიფო ვერასდროს შეძლებს სრულად შეუშალოს ხელი ინდივიდუალური კრედიტის მცირე ნაჭრების აღმოცენებას, რომლებიც ბუნებით კეთილშობილურ და ძმურ ბალახად იქცევა.

იტალიაში სახელმწიფო-ოლათრია არ არსებობს. ფრაზა „სახელმწიფოს თავყვანისცემა“ უმეცრების გამო და პროპაგანდის მიზნით შეიქმნა.

ამის გაგება პირდაპირ წყაროდან შეგიძლიათ. იტალიაში სახელმწიფო არ არის აქ ინდივიდუალური ინიციატივის ჩასახშობად, არამედ ბოროტად გამოყენების თავიდან ასაცილებლად და სამართლიანი ზომების მოსაძებნად, როდესაც დაპირისპირებულ ინტერესებს არ აქვთ საკმარისი აზრი საკუთარი გადაწყვეტის მოსაძებნად.

ათეული კორესპონდენტისა და ორი ათეული საუბრის დასასრულს, დიახ, იტალიურ კორპორატიულ სახელმწიფოში ამჟამად არის ნაკლოვანებები და ისინი გამოწვეულია ცრურწმენებით, ნარჩენებით, ყოფილი მონოპოლისტების ბინძური ჩვევებით. იტალიაში, როგორც ყველა ქვეყანაში, არიან ადამიანები, ღორები, ზარმაცი და უსაქმური გონება, რომლებიც ჯერ კიდევ ძველ ჭაობში დადიან, ცდილობენ საბოტაჟს, მეზობლების მოტყუებას, ხელს უშლიან უბრალო და გულუბრყვილო ადამიანებს მაქსიმალური შედეგის მიღწევაში საკუთარი თავისთვის და საზოგადოების იმ ნაწილისთვის, რაზეც მათი საქმიანობა შეიძლება გავლენას ახდენდეს.

თუმცა, მტკიცედ მზამს, რომ ეს ნაკლოვანებები სათანადო თანმიმდევრობით გამოსწორდება. აქამდე არასდროს შემომჩნევია რაიმე ტენდენცია, რომელიც დააფრთხობს ყველას, ვინც დამოუკიდებლად გადაწყვეტს ამ შემამცირებელ დაბრკოლებებთან ან „ქარის წისქვილებთან“ ბრძოლას.

„რომაული შემოწირულობა საზომა“, რითაც ვგულისხმობ, რომ რომაული გენიოსი 2000 და მეტი წელი იყო გაზომვის გენიოსი.

სახელმწიფოს ძალაუფლებას (რომელ თეორიაზეც არ უნდა იყოს დაფუძნებული) საზღვრები აქვს, ზოგიერთი რამის გაკეთება სახელმწიფოს არ შეუძლია. გადაჭარბებული რუსული ექსპერიმენტი ახლა იმის ილუსტრირებით არის დაკავებული, თუ რა ხდება, როდესაც სახელმწიფო ცდილობს პლიმსოლის ზედმეტად გადატვირთვას.

XIX საუკუნის სახელმწიფო ცდილობდა ბალანსის გარეშე ეცხოვრა. მუსოლინის იტალია, ალბათ, პირველი სახელმწიფოა, რომელმაც სერიოზულად დაუსვა საკუთარ თავს კითხვა, თუ რამდენად შეიძლება თავისუფლება დარჩეს კერძო ხელში ისე, რომ არ გახდეს ნგრევის საფუძველი. გველისხმობ, რომ არცერთ სხვა სახელმწიფოს არასდროს არ განუხილავს სერიოზულად ეს საკითხი.

ჯეფერსონის ხალხი პრივილეგიების ბოროტებასა და ცენტრალიზებული ფინანსური სისტემის ლაპობას ესხმოდა თავს.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ტირანია. მათ იცოდნენ, რომ მათი დროისთვის საპირისპიროსკენ ძალიან შორს ვერ წავიდოდნენ.

თუ არ მჯეროდა, რომ იტალიაში ფაშიზმი ნიშნავდა სრულ განვითარებას და ინდივიდუალური თავისუფლების მაქსიმალურ სფეროს, რომელიც თავსებადია ჯანსაღ სოციალურ წესრიგთან, მე ისეთივე ანტიფაშისტური ვიქნებოდი, როგორც ვარდისფერი ჩაის ბიჭები და ფრანგი ფსევდოლიტერატორები, რომლებმაც ჯერ არ იცოდნენ, რომ იტალიაში რაღაც დაიწყო. თავისუფლება წესრიგის მემკვიდრეობით შეიძლება დაიჯერო. გაცილებით უფრო სავარაუდოა, რომ ამას კარგი საგზაო მოძრაობის წესებით მიაღწევ, ვიდრე ქათმის თავხედობით ან დეზინვოლტურით, როგორც ეს გმირმა მოახერხა აქლემის თავდასხმის დროს საკუთარი აქლემის მოკვლა.

ეკონომიკური და პოლიტიკური ამბების, ანუ, ვთქვათ, ეკონომიკური აზროვნების მდგომარეობის შესახებ ახალი ამბების გადაცემის ნაკლებობა ახლა ისევე მაშფოთებს, როგორც 25 წლის წინ წიგნების შესახებ რეალური ამბების ნაკლებობას ვნერვიულობდი. მაშინ არ არსებობდა ადგილი, სადაც ადვილად შეიძლებოდა იმის გაგება, თუ რა ინერებოდა საზღვარგარეთ. სერიოზულ ანტიფაშისტს დღეს სურს იცოდეს, რას ებრძვის და შეესაბამება თუ არა მისი საყვარელი სიძულვილი არსებულ და ობიექტურ რეალობას.

„დემოკრატიულ სამყაროში არსებობს“, - ამბობს კარლ ვინტერი Civita Fascista-ს ოქტომბრის ნომერში, - „ანტიფაშიზმი, რომელიც მხოლოდ პოზიცია და არაკეთილსინდისიერებაა; ასევე არსებობს ანტიფაშიზმი, რომელიც უმეცრებას და კეთილსინდისიერებას წარმოადგენს“.

გირჩევთ წაიკითხოთ ვინტერის სტატია და მისი ნააზრევნი მემარცხენეობის, როგორც კონსტრუქციული ელემენტის შესახებ ტოტალიტარულ ქვეყნებში. ბენიამინო დე რიტისიც მონაწილეობს „CF“-ის ამ ნომერში აშშ-ში ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის მტრობის გაქრობის შესახებ სტატიით, სტატია, რომელმაც შეიძლება ახალი და განკურნებული ევროპის შესაძლებლობებზე დაფიქრდეს.

მე არაერთხელ მითქვამს, რომ ყველას, ვისაც სურს ახალი იტალიის გონივრულად შეყვარება ან სიძულვილი, აუცილებლად უნდა წაიკითხოს იტალიური ყოველთვიური ჟურნალებიდან სულ მცირე რამდენიმე, მაგალითად, როსონის „La Stirpe“, „La Revista del Lavoro“, „Critica Fascista“ ან „Rassegna Monet“-ის არია, რომლის რედაქტორებიც არიან პროფესორი სპინედი, სენატორი ბევიონე და ფურიო ლენცი.

და ბოლოს, მონტეგიუ ფორდჰემის დეკემბრის BUC-ში გამოქვეყნებულ შესანიშნავ სტატიაში არის ერთი გამოთქმა, რომლის უფრო ნათლად განსაზღვრაც მსურს. როდესაც ის „ეჭვქვეშ აყენებს სპეციალური ფულის ემისიების ღირებულებას მომხმარებლებისთვის“, არ ვარ დარწმუნებული, რას გულისხმობს. შესაძლოა, ზოგიერთ მკითხველს არ ეგონოს, რომ ასეთი ემისიები დაგლასის არსებითი თეზისის ნაწილი იყო? სინამდვილეში, ასე არ არის.

თუ მთლიანი მსყიდველობითი უნარის ხელმისაწვდომ სასურველ საქონელთან გათანაბრებას შევძლებთ, თეორიულად, თუ ასეთი შეუსაბამობა არსებობს, უშუალო ბაზარზე ნებისმიერი ადამიანის მიერ შეიძლება აივსოს, ვისაც შეუძლია ახალი ფულის (ან კრედიტის) შექმნა და დახარჯვა.

დუგლასისტების უმეტესობამ დაინახა, რომ ყველაზე გაჭირვებულებისთვის განაწილება ყველაზე სწრაფ ხარჯვას ნიშნავს. ბრიტანული (დაწყველილი) დახმარება, რა თქმა უნდა, იმ ადამიანებს ეძლევათ, რომლებიც წარმოებაში არ არიან ჩართულნი, ანუ დროებითი არაპროდუქტების მქონე პირებს. „დროებითი“ თეორია საკმაოდ მწირია იმ მამაკაცების შემთხვევაში, რომლებიც რვა წელია არ მუშაობენ.

მაგრამ დუგლასის დივიდენდი, როგორც მახსოვს, მაიორმა გვითხრა, გაიცემა აქციონერებისთვის, როგორც ასეთისთვის, ქვეყანაში. ის გაიცემა ჩვენი წინაპრების მიერ შესრულებული სამუშაოსთვის (ძირითადად გამომგონებლური, მაგრამ ასევე ქარხნის მშენებლობის სამუშაოებისთვის), ანუ იმ მუშების მიერ, რომლებიც აღარ იმყოფებიან იქ საჭმლის საჭმელად და სახლების გამოსაყენებლად.

არ ვიცი, ბატონი ფორდჰემი იტალიაში ბავშვებისთვის გაცემულ შემწეობას მომავალი მწარმოებლებისთვის გაცემულად მიიჩნევს თუ არა არაპროდუქტებისთვის პროტემურად; ის, რა თქმა უნდა, უშუალო მომხმარებლებისთვის და პროტემურად არაპროდუქტებისთვისაც გაიცემა.

არსებობს სულ მცირე შემდეგი ალტერნატივები, რომლებიც აკმაყოფილებენ შემდეგ პირობებს.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

კრედიტის გამოშვება - თუ ის არ არის უპროცენტო „გაზომილი მოთხოვნების“ პირდაპირი გამოშვება, ანუ სახელმწიფო ობლიგაციები (როგორც ეს ჯეფერსონმა და მას შემდეგ ყველა ინფორმირებულმა ეკონომისტმა გაიგო, სულ მცირე, 1816 წლისთვის) გაიცემა სესხის აღებითა და პროცენტის გადახდით და მაინტერესებს, ვის მიაჩნია ბატონი ფ. ასეთი პროცენტის მიღება, თუნდაც ის ისეთივე დაბალი იყოს, როგორც ბატონი რუზველტი ძველი იდეების მხარდამჭერებს უნდა გადაუხადოს.

ნასესხები კრედიტების გამოშვება აღირიცხება, როგორც ვალი.

უსესხო კრედიტის გაცემა ფულადი საკითხებია.

ბატონი ფორდემი ამბობს „სპეციალურ ფულად საკითხებს“ და არ მინდა უსამართლოდ გავიგო, რომ ეს რაც ნიშნავს „განსაკუთრებული სახის“ ფულის გამოშვებას.

თუმცა, მინდა ნათლად განვაცხადო, რომ მონეტა დავილიანოს ან გეზელიტური სკრიპის გამოშვება დემურაჟის ბრალდებით არის გაზომილი მოთხოვნების გამოშვება, რომელიც 100 თვეში ქრება და ვალს არ ტოვებს.

დუგლასი ყოველთვის საფოსტო მარკებს გადასახადს უწოდებს, თუმცა მე კიდევ ერთხელ აღვნიშნავ, რომ სახელმწიფო, გაცვლითი ღონისძიების უზრუნველყოფით, რომელიც ასევე გაცვლადი მოთხოვნაა, ნამდვილად ასრულებს მომსახურებას და რომ ყოველთვის საფოსტო მარკა შეიძლება ჩაითვალოს ასეთი მომსახურების ანაზღაურებად. ყოველ შემთხვევაში, ეს გამორიცხავს სხვა დაბეგვრის საჭიროებას, წლიური ოდენობით, რომელიც მიმოქცევაში არსებული საფოსტო მარკის 12 პროცენტს უტოლდება.

ეს უფრო ადვილად გასაგებია, ვიდრე დაგლასის ნებისმიერი გაუქმების სქემა. მისი პედაგოგიური ღირებულება უზარმაზარია. გველისხმობ, რომ საკმაოდ უბრალო ადამიანებსაც კი, რომლებმაც ასეთი ფული გამოიყენეს, გაცილებით უფრო ნათელი წარმოდგენა აქვთ იმაზე, თუ რა არის ფული, ვიდრე „ეკონომიკის“ კემბრიჯის სტუდენტების ზოგად ჯგუფს.

გამოუყენებელი მსყიდველობითი უნარის საფუძველზე დემურაჟის გადასახადის დასაფარად მრავალი ალტერნატიული სქემა არსებობს, მაგრამ არცერთი მათგანი არ არის ზოგადად საგანმანათლებლო. მაგალითად, მილოს გეგმა მხოლოდ რამდენიმე ექსპორტიორსა და იმპორტიორს და მათ რამდენიმე კლერკს გადაამზადებდა.

ბუნებრივია, თუ თქვენ გაცემთ კრედიტს, ფულს ან თუნდაც სპეციალური სახის ფულს, რომელიც აღემატება არსებულ სასურველ საქონელს, თქვენ გაქვთ ინფლაცია, ანუ დაავადება, რომელიც ემისიის მიზანს ეწინააღმდეგება, თუ არ გაქვთ მთავრობის მიერ ფასების დაფიქსირება, როგორც ამას დღეს იტალიაში დუგლასი და ოპერატიული დეპარტამენტი ითხოვენ.

დევალვაცია თაღლითობაა და, უფრო მეტიც, ეს მსყიდველობითი უნარის მკვეთრი შემცირებაა. ადამიანს, რომელიც დევალვაციის დროს ირჩევს, ყოველთვის შეუძლია სხვა ვინმეს მოტყუება.

მაშინაც კი, თუ მისი განზრახვა კეთილსინდისიერია, ის ცდუნებას აიძულებს და თითქმის აიძულებს სპეკულაციას თაღლითებს და გაჭირვებულ ადამიანებს, რომლებიც მერჩენტაუიზმისა და მერკანტილისტურ-მევახშეობის ჯოჯოხეთურ გარემოში ცხოვრებისთვის იბრძვიან.

ოქროს მფლობელები, რომლებიც გაცილებით უფრო ჭკვიანები, ცბიერები და სისხლისმსმელები არიან, ვიდრე ფართო საზოგადოება, ბუნებრივია და (თუ ასეთი ვირები არ ვიქნებოდით) სასწავლოდ, შექმნეს სტაბილიზაციის ფონდები, რათა დაეცვათ თავიანთი ინტერესები.

მონა არის ის, ვინც ელოდება ვინმეს გათავისუფლებას.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ეს უკანასკნელი მოტყუება, მოკლებული დიალექტიკური მატერიალიზმის შესახებ ფსევდომეცნიერული ჟარგონისა და ტყუილების მოსაყოლი სისულელეებისგან - პროლეტარიატის დიქტატურა, ადამიანთა ძმობა და სხვა - თავს მხოლოდ დესპოტური სახელმწიფო კაპიტალიზმის რეჟიმად წარმოაჩენს, რომელიც მკვლელობებითა და ტერორით არის შენარჩუნებული. კოლექტივიზაციის სისტემაში კოლექტიური ვამპირიზმი დომინანტური ფაქტორია.

ამგვარად, რუსეთში მარქსიზმს ამჟამად პოლიტიკური აღმავლობა აქვს და ამით აკონტროლებს საქმიანობის ყველა სფეროს, მაშინ როცა ექ, და სხვა დემოკრატიებშიც, მისი კორუფციული გავლენა, ჯერჯერობით, ძირითადად სოციალურ და კულტურულ ცხოვრებაში ვლინდება. ეს გაცილებით მზაკვრული და ფუნდამენტურად დამანგრეველია, ვიდრე ნებისმიერი უბრალო დოქტრინული პოლიტიკური საქმიანობა, რადგან ძირგამომთხრელი მატერიალიზმის კრედო, რომელიც ხალხის ცხოვრებაში დახვეწილად არის შემოტანილი, ყოველგვარი სულიერების, ზნეობრივი ფასეულობებისა და ეროვნული კულტურის გამანადგურებელია. მომზენის სიტყვებით რომ ვთქვათ, ის „კოსმოპოლიტიზმისა და ეროვნული დაშლის აქტიური დულილია“. ბევრი ადამიანი, როგორც პოლიტიკური კომუნიზმის მოწინააღმდეგეები, ასევე ზედაპირული მასების დიდი ელემენტები, უნებლიეთ მიცურავენ კულტურული ბოლშევიზმის სარაგოსას ზღვაში იმ მრავალ არაჯანსაღ დინებასთან ერთად, რომლებიც თანამედროვე ცხოვრებას აზიანებს.

შეადარეთ ის, რასაც დღეს ხელოვნებას უწოდებენ, ელისაბედის ეპოქის ან სხვა, უფრო მცირე ეპოქების, თუნდაც ამ საუკუნის დასაწყისამდე არსებულ მომხიბვლელ მიღწევებს. სახალხო გონების დაჩაგვრა სერიოზულად დაიწყო ინდუსტრიული რევოლუციის დადგომამ და გლეხობის თანმხლებმა განადგურებამ. ამორფული გახდომის შემდეგ, მას სულიერი ინფექციის წინააღმდეგ რეაგირების უნარი არ აქვს. თუმცა, ყველაფრის მიუხედავად, მე-19 საუკუნემ თავისი დაცემის პერიოდში მაინც გამოავლინა რამდენიმე დიდი მწერალი და პოეტი, კარგი მხატვარი და ნიჭიერი კომპოზიტორი.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

გადილონ.

ეკონომიკურ სფეროში ლიბერალიზმი, რომელიც ყველა დემოკრატიული პარტიის ფილოსოფიური ლაიტმოტივია, შეუფერხებელ შესაძლებლობას აძლევს მტაცებულ ინსტინქტებს და ძლიერების მიერ სუსტებისა და ნაკლებად ეშმაკობის ბატონობას ან განადგურებას. აპოკრიფული ჰუმანიტარები, რომლებიც აღშფოთებით გამოხატავენ ფიზიკური ძალის ნებისმიერ გამოყენებას, არ მოითხოვენ მასობრივი ფულის ძალაუფლების ან არაკეთილსინდისიერი „ბიზნესუნარიანობის“ ეკონომიკური ტირანიის შეზღუდვას. და მაინც, შეიძლება არსებობდეს ბულინგის სხვა და უფრო საზიზღარი ფორმები, ვიდრე უხეში ფიზიკური ძალადობა.

მონობა და დამორჩილება ყოველთვის მხოლოდ ფიზიკური არ არის. ინდივიდებს, რომლებსაც არ გააჩნიათ არც ერთი ხსნა და ნიჭი, გარდა უბრალო სავაჭრო ეშმაკობისა, შეუძლიათ და აკეთებენ კიდეც, სხვა უსასრულოდ უფრო ღირსეულ და ნიჭიერ ადამიანებს აიძულებენ სავალალო ეკონომიკური დამოკიდებულების მდგომარეობაში ჩააგდონ. მათ ბრძოლა იმ ადგილას გადაიტანეს, სადაც იციან, რომ გამარჯვებაში დარწმუნებულები არიან, სადაც მამონის კოდექსი ჭარბობს. ფულის დიქტატურის დროს მოგება აუცილებლად პირველი და საბოლოო მიზანია და მასობრივი სტანდარტიზაცია ცხოვრების ყველა ეტაპზე გვთავაზობს ყველაზე რაციონალიზებულ და შესაბამისად, მომგებიან მეთოდს საზოგადოებრივი ძროხის გამოფიტვისთვის. ერი სულ უფრო მეტად დომინირებს ფინანსური და კომერციული ჯაჭვური სისტემის მიერ აკვნიდან საფლავამდე. მორალური, სულიერი და კულტურული იდეალები არ არის „საფასური“. მათი „დაშინება“ ან „ატანა“ საფონდო ბირჟებზე არ შეიძლება. ასევე, ადამიანებს, რომლებიც მათ ფლობენ, არ აქვთ საჭირო მორჩილება და აპათია, რათა სტანდარტიზებული ექსპლუატაციისა და თაღლითობის თანმხლები პირები გახდნენ.

ამგვარად, მარქსისტული სულიერი სუბვერსია კომერციულ მატერიალიზმთან ერთად მიედინება და „სარგებლის მოპოვებას“ უგუნურებითა და დეკადენციით ახორციელებს. ერთი პრეცედენტი მეორეში გაფართოვდება (ფრაზა, რომელიც თანამედროვე დემოკრატიული აზროვნების კრახს კრისტალიზებს), რაც კიდეც უფრო მეტ სარგებლის მოპოვებას იწვევს და უკონტროლო ძალადობით კულმინაციას აღწევს. სოლის კლასიკური თხელი ბოლო აქ, იქ და ყველგან იჭედება და ნაპრაღი ფართოვდება მანამ, სანამ „ნამდვილი“ ერი დაცემამდე არ ირყევა.

დაშლის მოციქულები ამას „პროგრესს“ უწოდებენ. ეს ასეა, მაგრამ პროგრესი მათ მიერ განსაზღვრულ გზაზე გეენასკენ. სულიერი ბოლშევიზმის ხრწნილი პროგრესი, მარქსიზმის ლპობა, რომელიც ერის სასიცოცხლო ორგანოებს აზიანებს - ბოროტი აფროდიზიაკი, რომელსაც დეკადენციის ჯადოქრები დემოკრატიული თავისუფლების, თვითგამოხატვისა და მოწინავე აზროვნების სხვადასხვა იარაღით აძლევენ. „ადამიანი დროსთან ერთად უნდა იმოძრაოს“ - ეს ამოო ლოზუნგია, თითქმის ამჟამინდელი სოციალური ანარქია „ფორსმაჟორის“ შედეგი იყოს და ბრიტანელი ხალხის გამოუსწორებელ ბედად იქცა კოსმოპოლიტური გადაგვარების ტალღაში დანებება.

მორალურ და კულტურულ ლპობასთან ერთად, თანამედროვე სამყაროში შემოდის რასობრივი ატროფიისა და ნაჯვარების დოქტრინა და იგივე შხამის გამომყენებლები ლიდერობენ რასობრივი შეზღუდვისა და ფერთა ზოლის გაუქმების კამპანიაში. სოფლის მოსახლეობა, ეროვნული ჯანმრთელობისა და კულტურის წყარო, ეკონომიკურად იხრჩობა და მათი ინსტინქტური ოპოზიციის ბარიერი იხსნება. უკანასკნელი ნარჩენები ქალაქებში გროვდება ხელოვნური და არაბუნებრივი გარემოს შესაქმნელად, რათა ისინი ბუნებისგან განცალკევებული, ამოძირკვეული მეგაპოლისური მასის ნაწილად აქციონ და ფინანსური დემოკრატიის პასიური, ბრმა მსხვერპლთა რიცხვი გაიზარდოს საერთაშორისო ქსელური მაღაზიებისა და კინოთეატრების უფრო დიდი მოგების მიზნით.

ვერც შაბათ-კვირის მოგზაურობები სოფლად ან ზღვაზე, ვერც ბალ-გარეუბნებში ნახევრად იზოლირებულ ვილებში ცხოვრება ვერ აანაზღაურებს ხალხის მასობრივ განადგურებას, ინგლისელი გლეხობის თითქმის სრულ განადგურებას, რადგან ეკონომიკური საფრთხეების გარდა, მორალური, ფიზიკური და კულტურული შედეგები შეუფასებელია. ჩვენი ეროვნული ეკონომიკის სრული რეორიენტაციისა და ხელახალი დაგეგმვის აუცილებლობის წინაშე, სოციალდემოკრატია გვაძლევს „მწვანე ქამრებს“ და „ეროვნული ფიტნესის“ კამპანიებს. ბავშვური პალიატიური საშუალებები, ქვიშის ციხესიმაგრეები და ფანტაზიები. შაბათ-კვირის გაქცეულები

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მექანიზებული ცივილიზაციისგან ქალაქი მათ გონებაში თან ახლავს და ასახავს მას მათ ქვეცნობიერ ქმედებებში. ის მათ თან ახლავს მათ მეტყველებასა და ლიტერატურაში, მათ ჯაზურ ჩანაწერებში პორტატული გრამოფონისა და უკაბელო მოწყობილობების, მათი ქალაქის ელევანტურობასა და აფექტურობაში.

ჭკვიანი ალიკი დიდი ხნის დავიწყებულ ამინტასს ცვლის, ხოლო შორტებში გამოწყობილი სტეატოტური ებრაელი ქალი მისი ამარილისია. („ოჰ, პერსეფონეს მომღერალო.“) არკადიის ძიებისას ისინი გზატკეცილს პოულობენ. ისინი არ ესმით პანის ხმები ფოთლოვან მდელოებში, არამედ ღალადებიან ნეგროიდული ჯაზის სიმღერა ან ინტერნაციონალი მიტოვებულ მინდვრებში, რომლებიც „განვითარებას“ ელოდებიან, საიდანაც ფერიები გაიქცნენ.

ასეთ დაშლის ატმოსფეროში მარქსიზმი მკვდარი ზღვის ხილივით ყვავის, მაშინ როცა ადამიანური სისუსტე, სიხარბე, ამაოება და მანკიერება კმაყოფილება და ექსპლუატაციას უწევს. არაჯანსაღი გემოვნება და ტენდენციები აღიგნება შთაგონებითა და „ნამყვანობის მიცემის“ პროპაგანდით, შემდეგ კი ცინიკურად „საზოგადოებრივ მოთხოვნას“ უწოდებენ. ჩვენი ულამაზესი გოგონები თავიანთ ხიბლს ფილმებში, საერთაშორისო საცეკვაო დასებში ან უცხოურ კაბარეებში „სტრიპტიზში“ ავლენენ კაცობრიობის მრავალფეროვანი ნაძირლების წინაშე.

ეროვნული გადაგვარების აპოთეოზი, თუ კონტროლი არ შეჩერდება, პოლიტიკური ბოლშევიზმის კონტროლია. მარქსისტული გეგმაა მისი ფარულად დამკვიდრება ფსევდოიდეალისტური სოციალიზმის ნილაბის ქვეშ, როდესაც კოლექტიური გონება საკმარისად არის მოწამლული კოლექტიური დაშლის ვირუსით. მარქსიზმის მსახურნი ძირს უთხრიან მას მუშკის ვირთხების ჭირის ინტენსივობით და ყველა უპასუხისმგებლო სიამოვნების მაძიებელი, ყველა აპათიური ეგოისტი და ყველა სუფილი იმბეცილი, რომელსაც მოდურად ან ჭკვიანურად მიაჩნია ყველაფერი ტრადიციული, პატრიოტული და ჯანსაღის დაგმობა, ხელს უწყობს ჩვენი ეროვნული დაცემის იმპულსის გაძლიერებას.

წარწერა კედელზეა. ხალხს მხოლოდ საფონდო ბირჟის ანგარიშები, სპორტული შედეგები, უმნიშვნელო სიამოვნებების ყოველდღიური პროგრამა, სისასტიკისა და დევნის წაქეზება და ანტიფაშისტური სიძულვილის ლიტანია აინტერესებს? მნიშვნელოვანია, რომ სწორედ მათ წინააღმდეგაა მიმართული, ვინც დაინახა და გაიგო ამ წარწერის მთავარი არსი, მთელი ეს აფთრის მსგავსი ღრიალი.

მარქსიზმი ყველა სისულელითა და სისუსტით სარგებლობს, ყველა ჯავშანში სახსარს ეძებს და ტოლერანტობას და კიდევ უფრო მეტ ტოლერანტობას მოითხოვს, სანამ საკუთარი უსაზღვრო შეუწყნარებლობის დაწესების დრო არ დადგება.

მაშინაც კი, თუ მისი ბოროტი საქმე ნახევრად შესრულებული დარჩება, ბრიტანეთის სულის განადგურება, რა თქმა უნდა, ძალიან დიდი მსხვერპლი იქნებოდა ანტიქრისტეს სამსხვერპლობზე.

მტერი ლიბერალიზმია, ჯ.კ. ჰეიდონი

პირველი ნაწილი

თქვენი ბუნებრივი ერთიანობაა, რომელიც ფუნქციონირებს როგორც ცოცხალი ორგანიზმი საერთო სიყვარულის ძალით, რომელიც აერთიანებს მის შემადგენელ ინდივიდებს. ის ბუნებით არსებობს, რადგან ადამიანი ბუნებით სოციალურია და ინდივიდუალური; ის არსებობს საერთო სიკეთისთვის, რომელიც, როგორც არისტოტელე აღიარებდა, უფრო ამაღლებულია, ვიდრე ინდივიდუალური სიკეთე; და ამიტომ ის წარმოადგენს ცხოვრებას, რომელიც გარკვეული თვალსაზრისით აღემატება მის შემადგენელ ინდივიდთა ცხოვრებას ნებისმიერ კონკრეტულ მომენტში.

მე ვამბობ „გარკვეული ასპექტით“, რადგან სიმართლე ყოველთვის დაბალანსებულია შეცდომებს შორის, რომლებიც მის ერთ ასპექტს გაზვიადებენ და მეორეს უგულებელყოფენ. ჰეგელთან ერთად შეცდომაა იმის თქმა, რომ ერი ყველა ასპექტით აღემატება ინდივიდს, ისევე როგორც ლიბერალებთან ერთად შეცდომაა იმის თქმა, რომ ერი მხოლოდ მისი ინდივიდების არითმეტიკული ჯამია. სიმართლე ამ შეცდომებს შორის დევს. ერი არის ნაწილებისგან შემდგარი ერთიანობა და, შესაბამისად, მას უფრო დიდი არსებობა აქვს, ვიდრე მის ნაწილებს; რადგან ის, რაც შედგება, უფრო დიდი არსებობაა, ვიდრე ის, რისგანაც შედგება. მას აქვს შემადგენლობის პრინციპი, ამ შემთხვევაში სიყვარული, რომელიც ახდენს მისი კომპონენტების პოტენციალის რეალიზებას და ამით ქმნის უფრო დიდ არსებობას. უფრო მეტიც, ერის უფრო დიდი არსებობა მრავალი თვალსაზრისით აშკარაა.

ერს აქვს გარკვეული ბუნებრივი უკვდავება, რომელიც მის ინდივიდებს არ აქვთ; მას აქვს შექმნის ძალის გარკვეული ზომა, რომელიც მის ფუნდამენტურ ერთეულებს, ოჯახებს, მინიჭებული აქვს; მას აქვს უფლება, ინდივიდის სიცოცხლე წაართვას საკმარისი მიზეზის გამო, რაც არცერთ ინდივიდს არ აქვს. აქედან გამომდინარე, აშკარაა, რომ ერი, სრულყოფილი საზოგადოება, აღემატება მის შემადგენელ ინდივიდებს.

მაგრამ ეს ყველაფერი მხოლოდ ბუნების წესრიგში ვრცელდება, რომელიც არის წესრიგი, რომლითაც ერი არსებობს. ადამიანი, ინდივიდი, ერისგან განსხვავებით, ბუნებრივი არსებაა. მას, მკაცრად რომ ვთქვათ, ბუნებრივი დასასრული არ გააჩნია; მას მხოლოდ ბუნებრივი დასასრული აქვს, რომელსაც მისი მთელი ბუნებრივი ცხოვრება, პირადი იქნება ეს თუ სოციალური, ემორჩილება. აქედან გამომდინარეობს, რომ ერი, რომელიც მხოლოდ ბუნებრივ წესრიგშია, საბოლოო ჯამში ინდივიდს ემორჩილება. ის ბუნებით არსებობს, ზუსტად იმისთვის, რომ მისი ინდივიდები იარსებონ და შემდეგ შეძლონ იმ ბუნებრივი მიზნის მიღწევა, რისთვისაც ისინი იარსებენ.

ეს საკითხი უაღრესად მნიშვნელოვანია და ფაშისტებს კარგად მოეცევიან, თუ ეს საკითხი ნათლად აქვთ გააზრებული, წინააღმდეგ შემთხვევაში, შესაძლოა, საფრთხე შეუქმნან საკუთარი არგუმენტის არსს. სიტყვა „ტოტალიტარულის“ გამოყენება უარყოფილია, რადგან ის ძალიან ბუნდოვანია, განსაკუთრებით თუ ის განსხვავება, რომელიც ახლახან გამოვყავი, ნათლად არ არის გააზრებული. მიუხედავად იმისა, რომ კომუნიზმი მკაცრად ტოტალიტარულია, უარყოფს ინდივიდს ბუნებრივი მიზნის ან სამოქალაქო ხელისუფლების წინააღმდეგ რაიმე უფლებების არსებობას, ფაშისტები ზოგჯერ კმაყოფილებიან რელიგიის მიმართ დამამცირებელი დამოკიდებულებით, თითქმის მათ სამართლიანად შეეძლოთ აბსოლუტური ტოტალიტარიზმის პრეტენზია, მაგრამ დიდსულოვნად უარი თქვან მასზე რელიგიური პრაქტიკის შემთხვევაში. თუ ეს მათ რეალურ დამოკიდებულებას წარმოადგენდა, ეს მათი საქმის მთელ ძალას დაამსხვრევდა, რაც გაამართლებდა იმ ბრალდებას, რომ ფაშიზმი არსებითად არ განსხვავდება კომუნიზმისგან. მოდით, შუადღესავით ნათლად შევინარჩუნოთ, რომ ჩვენ ეროვნულ ორგანიზმს ინდივიდებზე დიდებულად მივიჩნევთ, მხოლოდ ბუნების წესრიგში და საერთო სიკეთის მიზნისკენ, რომელიც საერთო სიკეთე უნდა გავიგოთ ინდივიდების ბუნებრივი ბედისწერის შუქზე.

მიუხედავად იმისა, რომ ეს ნათლად არის ნათქვამი, „ტოტალიტარულის“ გამოყენება კვლავ მოძველებულია, რადგან ეს ინვესტირებულია ელექტრონული წიგნების გადამყვანის დემო ვერსიას, წყლის ნიშნებს*****

გაუგებრობა. ეს იმაზე მიუთითებს, რომ სახელმწიფოს, მმართველის სამოქალაქო ძალაუფლების გაგებით, შეუძლია მოითხოვოს ისეთი რამის უფლება, როგორცაა ბავშვების მშობლების კონტროლიდან ჩამორთმევა, თუ ეს საჭიროდ ჩაითვლება, მაშინაც კი, თუ მშობლებს შეიძლება არაფერი გაუკეთებიათ შვილების აღზრდის ბუნებრივი უფლების დასაკარგავად. რა თქმა უნდა, სახელმწიფოს არ შეუძლია მოითხოვოს ასეთი უფლება, რადგან ოჯახის განადგურება ბუნების სანაღმდემგოა და, შესაბამისად, ეს შეუძლებელია საერთო სიკეთისთვის იყოს. ფაშისტებს არ სურთ ასეთი არაბუნებრივი პრეტენზიის წამოყენება; მაგრამ ისინი ზოგჯერ საკუთარ თავს ტოტალიტარულს უწოდებენ ხაზგასასმელად, რაც იმას ნიშნავს, რომ აცხადებენ სრულ უფლებამოსილებას, რომ მართონ საერთო სიკეთისთვის. სიტყვის ასეთი გამოყენება გამართლებულია; მაგრამ ის ძალიან ღიაა არასწორი ინტერპრეტაციისთვის და თუნდაც უდანაშაულო გაუგებრობისთვის.

უფრო მეტიც, განზრახული ხაზგასმა სრულიად ზედმეტია. სამოქალაქო ხელისუფლების გონივრულ დოქტრინას ხაზგასმა არ სჭირდება, რადგან ის იმაში მდგომარეობს, რომ მმართველს ბუნებრივი კანონის თანახმად, სრული ძალაუფლება აქვს სამოქალაქო სიკეთისთვის. არცერთი ძალაუფლება არ შეიძლება იყოს სრულზე სრული და საკითხი ამით უნდა დარჩეს, გარდა იმისა, თუ რას ნიშნავს სამოქალაქო სიკეთე.

ამ მხრივ უნდა აღინიშნოს, რომ ეროვნული ორგანიზმი შინაგანი სტრუქტურის გარეშე არ არის. პირიქით, ის ორგანულია მთელი თავისი მასის განმავლობაში. სიყვარული მისი სასიცოცხლო პრინციპია, ოჯახში ცოლქმრული და მშობლის სიყვარულიდან დაწყებული პატრიოტიზმამდე, რომელიც მთლიანად ერს ანიჭებს პიროვნებას; და ამ შემზღუდველ გამოვლინებებს შორის ის ქმნის ყველა სახისა და სახის შუალედურ კონცენტრაციებს, პოლიტიკურ, კულტურულ და ეკონომიკურს, რომლებიც შესაბამება ერის საჭიროებებს ან სხვადასხვა სოციალურ, მაგრამ ქვენაციონალურ შესაძლებლობებში მყოფი ინდივიდების საჭიროებებს. ადამიანი შეიძლება იყოს ერთდროულად ქმარი, ამომრჩეველი ეროვნულ და ქვენაციონალურ პოლიტიკაში, ექიმი, რამდენიმე კომპანიის აქციონერი, გოლფის მოთამაშე, ნატურალისტი, ხელოვნების მოყვარული და მრავალი სხვა რამ; და თითოეულ შესაძლებლობებში, რომელთაგან ზოგი ეროვნული მნიშვნელობისაა და ზოგი არა, ის სხვა ინდივიდებთან ერთად აღმოჩნდება საერთო სიყვარულის კავშირით გაერთიანებული.

ერში ორგანული ნივთიერებების ზოგიერთი კონცენტრაცია იმდენად სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია, რომ მათი მხოლოდ ადამიანის ძირითად ორგანოებთან შედარება შეგვიძლია, ზოგი კი უფრო დეკორატიულია. ამრიგად, მმართველი აშკარად ერის მეთაურია, სოფლის მეურნეობა და მრეწველობა მისი ხელებია, ტრანსპორტი კი მისი წითელი სისხლი; საზოგადოება ეროვნული ყურია, არმია კი დამცავი კანი; პოლიცია, შესაძლოა, ფაგოციტებია და ა.შ. მეორეს მხრივ, სამეფო აკადემია ლამაზი ორმოა, სასურველი და ჯანმრთელობისა და ბედნიერების მიზანს ემსახურება, თუმცა ნაკლებად აქტუალური.

ვინაიდან ეროვნული ორგანიზმის სიცოცხლე ასეთია, აქედან გამომდინარეობს, რომ თავისუფლება თითოეული ინდივიდისთვის მდგომარეობს იმაში, რომ მას ჰქონდეს შესაძლებლობა, ჰარმონიული ბალანსი დაამყაროს მისი ცხოვრების ყველა ასპექტს შორის, რომელიც მისთვის დამახასიათებელია მისი ზოგადი და კონკრეტული ბუნების გათვალისწინებით, იქნება ეს ასპექტები ინდივიდუალური თუ სოციალური, მნიშვნელოვანი თუ უმნიშვნელო. და რაც მთავარია, ამ მხრივ შესაძლებლობა პოზიტიური გაგებით უნდა გავიგოთ, რადგან სიყვარული სოციალური ცხოვრების პრინციპია.

შესაძლებლობა არ არის უბრალოდ თავისუფალი ბაზრის პრინციპი ისეთი ცვლილებების შესატანად, რაც პრაქტიკულად შეუძლებელი შეიძლება იყოს, არამედ საზოგადოებამ უნდა მისცეს ადამიანს ყველანაირი საშუალება და ნახალისება, რათა მან თავისი ცხოვრების ყველა ასპექტში ჰარმონია დაამყაროს, რათა მხოლოდ საკუთარი სიყვარულის ნაკლებობამ შეძლოს მისი შეჩერება.

შესაძლებლობას, აქტიური პრევენციის უბრალო არარსებობის მეორე გაგებით, შესაძლოა თავისუფლება ვუნოდოთ, მაგრამ ის თავისუფლებას არ წარმოადგენს. მაგალითად, ეთიკა გვთავაზობს სხვადასხვა კრიტერიუმს, რომლითაც შეგვიძლია შევაფასოთ, სულ მცირე, დაახლოებით, რა არის მუშის სამართლიანი ხელფასი მოცემულ გარემოებებში.

ეს ხელფასი არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლება იყოს იმ ხელფასზე ნაკლები, რომელიც მამაკაცსა და მის ოჯახს ეკონომიურ კომფორტში არჩენს და ის ამაზე მეტი იქნება, თუ ადამიანის შრომით ნაწილობრივ წარმოებული სიმდიდრე საკმარისზე მეტი იქნება, რომ სიმდიდრის წარმოებაში ჩართული ყველა ადამიანური აგენტისთვის მხოლოდ მცირე ანაზღაურება იყოს. თუმცა, ლიბერალური თეორია უგულებელყოფს ეთიკის სამართლიან ხელფასს და შრომას შრომის ბაზარზე რაც შეიძლება იაფად შესაძენ საქონლად მიიჩნევს; ის მიიჩნევს, რომ ბუნებრივი ხელფასი წარმოიშობა შრომის მიწოდებისა და მოთხოვნის თავისუფალი ურთიერთქმედებიდან;

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

და ეს არის ხელფასის თეორია, რომელიც დღეს ინგლისის მთელ ლიბერალურ ორგანიზაციაშია განსახიერებული, მიუხედავად იმისა, რომ აბსოლუტური laissez faire მნიშვნელოვნად შეიზღუდა სოციალური კანონმდებლობით. ამ ვითარებაში შეიძლება არ იყოს სრული სისულელე იმის თქმა, რომ მუშას შეუძლია უარი თქვას საბაზრო ხელფასზე და მოითხოვოს სამართლიანი ხელფასი, რომ დამსაქმებელს შეუძლია გადაიხადოს სამართლიანი ხელფასი და უგულვებელყოფს საბაზრო ხელფასი. ეკონომისტები ხელფასის ხელშეკრულებას თავისუფალ ხელშეკრულებად მოიხსენიებენ და ამას შეიძლება ჰქონდეს მნიშვნელობა, ისევე როგორც აქვს მნიშვნელობა იმის თქმას, რომ მე თავისუფალი ვარ მოვარეუბე ასვლა. მუშას შეუძლია მიიღოს უსამართლო ხელფასი ან შეუერთდეს უმუშევრებს; ჩვენს თავისუფალ ქვეყანაში უმუშევრობა არ არის დასჯადი დანაშაული. ასევე, დამსაქმებელი თავისუფალია გადაიხადოს უსამართლო ხელფასი ან დაემორჩილოს კონკურენტების თავისუფალ კონკურენციას და შეწყვიტოს თავისი სოციალური ფუნქციის შესრულება, როგორც დამსაქმებელს. მაგრამ არც მუშას და არც დამსაქმებელს არ შეუძლიათ მოითხოვონ ან დააკმაყოფილონ სამართლიანობა და მაინც განაგრძონ თავიანთი სოციალური ფუნქციის შესრულება დიდი ხნის განმავლობაში. ამიტომ, არცერთი მათგანი არ სარგებლობს თავისუფლებით.

თავისუფლება, როგორც მინიმალური პირობა, მოითხოვს სამართლიანობის განხორციელებას სოციალური ფუნქციების შესრულებისას, რადგან სამართლიანობა სიყვარულზე წინ დგას. თუ სიყვარული სოციალური ორგანიზმის სასიცოცხლო პრინციპია და მას არ შეუძლია საკუთარი თავის გამოვლინება შიშველ სოციალურ სამართლიანობაში, მაშინ, ცხადია, სოციალური ორგანიზმი დაავადებული და თავისუფლებაშეზღუდული უნდა იყოს. თავისუფლება არის სოციალური ჯანმრთელობა, სოციალური გარემო, რომელშიც ინდივიდს აქვს ყველა შესაძლებლობა და წახალისება, რათა უზრუნველყოფს ჰარმონია მისი ცხოვრების ყველა ასპექტში.

ეს არის თავისუფლების ჭეშმარიტი თეორია და შევადაროთ ის ცრუ ლიბერალურ თეორიას, რომლის სიკვდილის ტანჯვის ფონზეც ანგლო-საქსური ცივილიზაცია ჯერ კიდევ მამაცურად და საცოდავად ცდილობს აყვავებას. საუკეთესო შემთხვევაში, ლიბერალური თეორია თავისუფლებას არ აიგივებს laissez faire-თან; ეს იდენტიფიკაცია ბუნებრივი განვითარება იყო თეორიიდან, რომელიც თავდაპირველად ნაკლებად აშკარა იყო. საუკეთესო და ყველაზე წარმოსაჩენი შემთხვევაში, ლიბერალური თეორია თავისუფლებას განიხილავს, როგორც ბალანსს პირად მოქმედების თავისუფლებასა და იმ სოციალური კონტრაქტიდან გამომდინარე ვალდებულებებს შორის, რომელიც მოქალაქეებმა, როგორც ითვლება, ერთმანეთთან დადეს წესრიგის გულისთვის, რომლის პირობებიც უნდა დადგინდეს საზოგადოებრივი აზრის გათვალისწინებით, რადგან ხალხის ხმა ღვთის ხმაა.

ინდივიდუალური ეგოიზმი ერთადერთი ძალაა, რომელიც აღიარებულია, როგორც მოქმედი, კერძოდ, ჩვეულებრივი ეგოიზმი, როდესაც პიროვნული თავისუფლება განიხილება, და განათლებული სახის ეგოიზმი, როდესაც პიროვნული თავისუფლების აუცილებელი შეზღუდვები განიხილება. სიყვარული საერთოდ არ ერთვება ამ საქმეში, რადგან პიროვნული თავისუფლების ყველა მსხვერპლი, რომელიც შეიძლება აუცილებელი იყოს წესრიგის გულისთვის, განათლებული ეგოიზმით საკმარისად ახსნილად ითვლება.

ახლა, ეს თეორია შეიძლება ძალიან კარგად იმუშაოს, ადამიანები სრულყოფილები რომ იყვნენ. ის ხელოვნური და უბრალოდ მცდარი იქნებოდა თავისი ფორმულირებით, მაგრამ ვერ ვხედავ ვერანაირ მიზეზს, თუ რატომ არ უნდა გამოიღოს იგივე შედეგები, რასაც ჭეშმარიტი თეორია; რადგან ეგოიზმს, თავისი სრულყოფილებით, იგივე მიზანი აქვს, რასაც სიყვარულს, კერძოდ, უმაღლესი სიკეთის არჩევას.

მაგრამ ჩვენ სრულყოფილები არ ვართ. ჩვენ არსებითად კეთილები და სიმართლის მოყვარულები ვართ, მაგრამ არა სრულყოფილები; ჩვენ ნამდვილად გადახრილი ვართ ეგოიზმის სახელით ცნობილი ეგოიზმისკენ, რაც სიყვარულის საპირისპიროა. ეს გადახრა საკმარისი არ არის იმისთვის, რომ ბუნებით არაკეთილები და ლამაზები გავხდეთ, არამედ ის გამორჩეული და უდავო ნაკლია. არავინ უარყოფს და ვერ უარყოფს მის არსებობას, მიუხედავად იმისა, იცავს თუ არა ის ქრისტიანულ დოქტრინას დაცემის შესახებ, თუ ჩვენ მაიმუნებიდან სუპერადამიანებად განვითარებულებად მიგვაჩნია.

ამგვარად, შეიძლება ველოდოთ, რომ ლიბერალური თეორია სრულყოფილი ფუნქციონირებისგან ისევე გადაუხვევს, მაგრამ არა უმეტეს, ვიდრე კაცობრიობა გადაუხვევს სრულყოფილ განმანათლებლობას საკუთარი ინტერესების შეფასებისას; და შეიძლება იკითხოთ, რა უკეთეს მოქმედ ჰქონოდა შეგვიძლია ველოდოთ ან ვიმედოვნოთ არასრულყოფილ სამყაროში. ძალიან სასიამოვნოა სიყვარულზე, როგორც საზოგადოების სასიცოცხლო პრინციპზე საუბარი; მაგრამ რადგან სიყვარულის თეორიის ფუნქციონირებაზე გავლენას მოახდენს ჩვენი ეგოიზმისკენ მიდრეკილება ისევე, როგორც განმანათლებლური საკუთარი ინტერესების თეორია, რას ვიღებ ერთი თეორიით მეორეთი ჩანაცვლებით?

ასეთი მსჯელობა შეიძლება ცრუ იყოს, მაგრამ მცდარი იქნებოდა, რადგან სიყვარულის თეორია მართალია, მაშინ როცა *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

განმანათლებლური ეგოიზმის თეორია, რას ვიღებ, თუ ცრუ თეორია უკეთ მუშაობს, ვიდრე უბრალოდ ცრუ თეორია უნდა მოქმედებდეს, რადგან სიყვარული რჩება მის დასახმარებლად; და ვალიარებ, რომ ჭეშმარიტი თეორია ისე კარგად არ იმუშავებს, როგორც უნდა მოქმედებდეს, რადგან სიყვარული ეგოიზმითაა დაბინძურებული. მაგრამ ამ ყველაფრის მიუხედავად, მაინც მართალია, რომ ლიბერალური თეორია ცრუ თეორიაა და ადამიანურ საქმეებში ცრუ თეორიამ, რადგან ჩვენ არასრულყოფილები ვართ, საბოლოოდ აუცილებლად უნდა მიგვიყვანოს დანგრევამდე. აბსტრაქტული პრინციპებიდან გამომდინარე, ასეც უნდა იყოს.

თუმცა, აბსტრაქტულ მსჯელობას არ ვგულისხმობ. ლიბერალური თეორია საკმარისად დიდი ხანია არსებობს, რათა საშუალება მოგვცეს დავაკვირდეთ დამანგრეველი პროცესის რეალურ მოქმედებას. თავდაპირველად ჩამოყალიბებისას, შესაძლოა, მისი მოქმედების არასრულყოფილება კაცობრიობის არასრულყოფილებაზე დიდი არ ყოფილიყო. სინამდვილეში, მას საერთოდ არ ჰქონია მნიშვნელოვანი მოქმედება; მხოლოდ მას შემდეგ, რაც თეორიამ გამოხატულება ჰპოვა ეკონომიკურ დოქტრინასა და მასზე დაფუძნებულ პოლიტიკურ მოქმედებაში, მისი მოქმედება გადაიხარდა საზოგადოების ლიბერალურ ორგანიზაციად, რომლის მარწმუნებშიც ახლა თითქმის უმწეოები ვართ.

ლიბერალიზმის წმინდა თეორიული ჰიპოთეზის გამოხატვა ეკონომიკაში და მასზე დაფუძნებულ პოლიტიკაში მსჯელობის საკითხი იყო; და ეს მსჯელობა დეგენერაციული პროცესის დასაწყისი იყო. სანამ გული თავისუფალი იყო ცრუ თეორიის დასაძლევად, კაცობრიობის უმწეობაზე უფრო უმწეო შედეგები არ შეიძლებოდა ყოფილიყო; მაგრამ ცრუ თეორიაზე დაყრდნობით მსჯელობა შეიძლება უსაზღვროდ უმწეობამდე მიგვიყვანოს. თავიდან, შესაძლოა, პიროვნული მოქმედების თავისუფლებასა და წესრიგის გულისთვის მსხვერპლშეწირვას შორის სავარაუდო ბალანსი მხოლოდ ოდნავ გადაიხარა პიროვნული თავისუფლების მხარეს; მაგრამ როდესაც ადამიანები შეეჩვივნენ ამ ცრუ ბალანსს და ამ საკითხზე მსჯელობა დაიწყეს, მათი ეგოიზმის ნაკვალები ადვილად პოულობდა საბაბს, რომ ბალანსი ცოტა უფრო მეტად პირადი თავისუფლების სასარგებლოდ გადაეხარა. ასე გაგრძელდა პროცესი მანამ, სანამ შიშველ *laissez faire*-ს არ მივაღწიეთ, რომელიც საზეიმოდ გამოცხადდა, როგორც უმაღლესი ეკონომიკური და პოლიტიკური სიბრძნე.

იმ დროისთვის ჩვენ ცრუ თეორიის მონები ვიყავით, სულ მცირე, როგორც ინდივიდები. კეთილი გულის მქონე ადამიანს აზრი არ ჰქონდა; შეუზღუდავი კონკურენცია დღის წესრიგი იყო და დაცული იყო ქვეყნის კანონებითა და საზოგადოების მთელი ორგანიზაციით; კეთილი გულის მქონე ადამიანს მხოლოდ ამოიხრებდა და ეუბნებოდა საკუთარ თავს, რომ ბიზნესი ბიზნესია, რომ ეკონომიკის კანონები ჯუნგლების დაუნდობელი კანონებია - ჭამე ან შეგჭამენ.

მაგრამ ადამიანური ბუნება კარგი და ლამაზი დარჩა და თავისუფალი ბაზრის შედეგები აშკარად შოკისმომგვრელი იყო. ინდივიდს არაფრის გაკეთება არ შეეძლო მის შესაცვლელად, მაგრამ მთლიანად საზოგადოებას შეეძლო ჯუნგლების კანონის შეზღუდვა; და ამგვარად, ადამიანები პოლიტიკურ მოქმედებას მიმართავდნენ, საიდანაც ადრე მოითხოვდნენ, რომ ინდუსტრია არ დაენებებინა და მოუწოდებდნენ მას სულ უფრო მეტად ჩარეულიყო სოციალური კანონმდებლობით.

თომას კარლაილი - ნაციონალ-სოციალისტი, უილიამ ჯოისი, ავტორი:

თომას კარლაილი პირველ ადგილზეა მის წინამორბედ ბრიტანელ მოაზროვნეებს შორის, რომლებმაც თავიანთ ნაშრომებში აჩვენეს ფაშისტური ფილოსოფიის ზოგიერთი ძირითადი ტენდენცია, რომელთაგან შექსპირმა და გოლდსმითმა დიდი წვლილი შეიტანეს; თუმცა კარლაილის ნაშრომების მთელ ფართო სპექტრში არაფერია ისეთი, რაც შეიძლება ჩაითვალოს ნაციონალ-სოციალისტური გონების ნაყოფად. მას თავად ჰქონდა ნაციონალ-სოციალიზმის სული სახელის გაჩენამდე დიდი ხნით ადრე. მისი სიტყვები ყოველთვის პატრიოტის სიტყვებია. მის დროს სამშობლოსადმი მისი ვნებიანი სიყვარული შესაძლოა ვერ აკმაყოფილებდა პატრიოტიზმის გამოცდებს, რადგან ის აბსტრაქციას არ უყვარდა, ეს იყო ხალხი; და სწორედ აქ დევს ფუნდამენტური განსხვავება ძველ პატრიოტიზმსა და ახალს შორის. ძველი ეხება იდეებსა და გარეგნულ ნიშნებს; ახალი ეხება ხალხის რეალობას და არის პატრიოტიზმი, რადგან ეს არის სოციალიზმი ერთადერთი ღირსეული გაგებით, რომელიც შეიძლება მიეკუთვნებოდეს ამ ტერმინს.

ამ მოკლე სტატიის მიზანი არ არის კარლაილის შესახებ წერა, მისი კრიტიკა და ისედაც მძიმე განზოგადებების მასის დამატება, რომელიც გარდაუვლად უნდა იყოს ნაქსოვი ნებისმიერი დიდი მწერლის გარშემო. მით უმეტეს, ჩვენი მიზანი არ არის განვიხილოთ ის, რასაც უფროსი ადამიანები „კარლაილის პოლიტიკას“ უწოდებდნენ. დაე, მათ, ვისაც უამრავი თავისუფალი დრო აქვთ, ჩაატარონ კვლევები, რომლებიც მიზნად ისახავს იმის ჩვენებას, იყო თუ არა დიდი ავტორი ვიგების ან ტორების მიმდევარი. იმის ჩვენება, რომ ის იყო რომელიმე მათგანი, რთული იქნება; მაგრამ სირთულის გარდა, ეს უსარგებლო იქნება, რადგან ეს უძველესი ტერმინები არაფერს ნიშნავს, რაც დღეს ბრიტანულ პოლიტიკაში არსებობს. ამიტომ, ჩვენი თეზისის დამტკიცების მცდელობის ნაცვლად, უბრალოდ კიდევ ერთხელ წარმოგიდგენთ თომას კარლაილს.

მათთვის, ვინც უგუნურად შეიძლება დიდი ხნით დაშორდა მას, დაე, თავად ისაუბროს და მისი სიტყვები ნაციონალ-სოციალისტისთვის როგორც შთაგონების წყაროს, ასევე ფაშისტური თეორიის დადასტურებას წარმოადგენს. ფაშისტური ნაციონალ-სოციალიზმის ყველა დამცველმა იცის მისი მოძრაობის წინააღმდეგ მუდმივად წაყენებული ბრალდება: რომ ის თავისუფლების განადგურების შეთქმულებას აწყობს. შესაძლოა, მართლაც, ნაციონალ-სოციალისტური მრწამსის წინააღმდეგ უფრო ხშირად არ წაყენებულა ბრალდება.

„წარსულისა და აწმყოს“ გვერდებს გადავხედეთ და ვკითხულობთ: —

„თავისუფლება? ადამიანის ნამდვილი თავისუფლება, თქვენი აზრით, მდგომარეობს მის მიერ სწორი გზის პოვნაში, ან იძულებაში, რომ იპოვოს და მასზე იაროს. ისწავლოს ან ასწავლოს, რა სამუშაოს შესრულება შეეძლო სინამდვილეში და შემდეგ ნებართვით, დარწმუნებით და იძულებითაც კი, დაიწყოს იგივეს კეთება. ეს არის ნამდვილი ნეტარება, პატივი, „თავისუფლება“ და კეთილდღეობის მაქსიმუმი. თუ თავისუფლება ეს არ არის, მე პირადად თავისუფლება ნაკლებად მაინტერესებს.“

ალბათ არასდროს ყოფილა უფრო მკაფიო განცხადება, რომ დისციპლინის გარეშე თავისუფლება შეუძლებელია.

ასევე, აქ ვხედავთ მოქმედების უფლების მკაფიო მოთხოვნას. როგორც სერ ოსვალდ მოსლი ამბობს: „თავისუფლების დასაწყისი ეკონომიკური ქაოსის დასასრულია. მაგრამ როგორ შეიძლება ეკონომიკური ქაოსის დაძლევა მოქმედების ძალაუფლების გარეშე? კონსტიტუციური თავისუფლება უნდა შენარჩუნდეს, მაგრამ ეს თავისუფლება გამოიხატება ხალხის უფლებამოსილებაში, აირჩიოს პარლამენტი და მთავრობა და ამით აირჩიოს ლიდერობის ის ფორმა, რომელიც მას სურს. ამის იქით მას არ შეუძლია წასვლა“. ან, თუ ციტირებას გავაკეთებთ, ოფიციალური მანიფესტიდან.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ბრიტანეთის კავშირი: ფაშიზმი ერის ლიდერობაა. ეს არ არის დიქტატურა სიტყვის ძველი გაგებით, რაც გულისხმობს ხალხის ნების საწინააღმდეგო მთავრობას. ეს არის დიქტატურა სიტყვის თანამედროვე გაგებით, რაც გულისხმობს ხალხის მიერ შეიარაღებულ მთავრობას სრული მოქმედების ძალით, რათა გადალახოს პრობლემები, რომელთა გადაჭრა აუცილებელია, თუ ერს სურს გადარჩენა.

კარლაილის ლიდერობისა და ავტორიტეტის დოქტრინა არ მოიცავს ძველი პარტიების მიერ კლასის მიმართ მიღებულ არცერთ დამოკიდებულებას. მისთვის ასევე ამაზრზენია სნობიზმი და კლასობრივი ომი. ვრცელი ციტატების გამართლება ძნელად თუ შეიძლება, თუ ისინი განსაკუთრებული ღირებულების მქონე არ არის, მაგრამ აქ ჩვენ ვიღებთ უფლებას, მოვიყვანოთ ვრცელი პასაჟი, რადგან ის ჩვენს ენაზე დაწერილ ერთ-ერთ უდიდეს ნაშრომად ითვლება:

„ორ კაცს ვცემ პატივს და მესამეს არა. პირველი, შრომისმოყვარე ხელოსანი, რომელიც მიწის ნაკეთობებით შრომით იპყრობს დედამიწას და მას კაცურს ხდის. ჩემთვის პატივსაცემია მკაცრი ხელი; მრუდი, უხეში; რომელშიც მიუხედავად ამისა, დევს ეშმაკური სათნოება, ურყევად სამეფო, როგორც ამ პლანეტის კვერთხი. პატივსაცემია ასევე უხეში სახე, ამინდისგან გარუჯული, დაბინძურებული თავისი უხეში ინტელექტით; რადგან ეს არის სახე კაცით ცოცხალი ადამიანისა.“

ოჰ, მაგრამ უფრო პატივსაცემი ხარ შენი უხეშობის გამო და იმიტომაც, რომ უნდა შეგეცოდო და გვიყვარდე! ძნელად თხოვნილ ძმაო! ჩვენთვის შენი ზურგი ასე მოხრილი იყო, ჩვენთვის შენი სწორი კიდურები და თითები დამახინჯებული იყო: შენ იყავი ჩვენი წვევამდელი, რომელზეც წილი დაეცა და ჩვენი ბრძოლები ასე დაიმსხვრა. რადგან შენშიც იმალებოდა ღვთის მიერ შექმნილი ფორმა, მაგრამ ის არ უნდა გაშლილიყო; ის უნდა ყოფილიყო დაფარული შრომის სქელი ნებოვებითა და დამახინჯებით; და შენი სხეული, ისევე როგორც შენი სული, არ უნდა ეცნობოდა თავისუფლებას. მაგრამ იშრომე, იშრომე: შენს მოვალეობაში ხარ, ვისაც შეუძლია, თავი დააღწიო მისგან; შენ იშრომებ აუცილებელისთვის, ყოველდღიური პურისთვის.

მეორე ადამიანს, რომელსაც პატივს ვცემ და კიდევ უფრო მეტად: მას, ვინც სულიერად აუცილებელისთვის შრომობს; არა ყოველდღიური პურის, არამედ სიცოცხლის პურის. განა ისიც თავის მოვალეობაში არ არის; ის შინაგანი ჰარმონიისკენ ისწრაფვის; ამას ავლენს საქმით თუ სიტყვით, ყველა თავისი გარეგანი ძალისხმევით, იქნება ეს მაღალი თუ დაბალი? ყველაზე მაღალი, როდესაც მისი გარეგანი და შინაგანი ძალისხმევა ერთია: როდესაც შეგვიძლია მას მხატვარი ვუწოდოთ; არა მხოლოდ მიწიერი ხელოსანი, არამედ შთაგონებული მოაზროვნე, რომელიც ზეციური იარაღით ჩვენთვის სამოთხეს იპყრობს! თუ ღარიბ და თავმდაბალ შრომას, რომელიც ჩვენ გვაქვს საკვები, ნუთუ არ უნდა იყოს მისთვის მაღალი და დიდებული შრომა სანაცვლოდ, რომ მას ჰქონდეს სინათლე, ხელმძღვანელობა, თავისუფლება, უკვდავება? ამ ორს, ყველა მათი ხარისხით, პატივს ვცემ: ყველაფერი დანარჩენი ნადები და მტვერია, რომელიც ქარს საითაც სურს, უშვებს.“

შრომის ღირსება არასდროს ყოფილა ასე ჭეშმარიტად გამოხატული, როგორც ამ სტრიქონებში, რომლებიც კარლაილს დიდ ნაციონალ-სოციალისტ მოაზროვნედ წარმოაჩენს. უამრავი სოციალისტი მწიგნობარი ბევრს წერს იმავე თემაზე, მაგრამ არცერთი მათგანი არ განიხილავს ამ თემას ამ გზით. საუკეთესო შემთხვევაში, შრომა წარმოდგენილია, როგორც გაჭირვება, უარეს შემთხვევაში კი - როგორც წყევლა, მათი ზოგადი დამოკიდებულებაა, რომ შრომა არის მიზანმიმართული და გარდაუვალი უსამართლობა, რომელიც ედება ადამიანს, რომელმაც თავი უნდა გამოისყიდოს სირცხვილისგან თავისი მომსახურებისთვის უმაღლესი ფასის მოთხოვნით. მაგრამ რაც არ უნდა მაღალი იყოს ფასი, რასაც ის მიიღებს, ის სოციალისტურ ფილოსოფიაში მხოლოდ „ხელფასიანი მონა“ იქნება. ამიტომ საინტერესოა იმის წაკითხვა, თუ რას ამბობს კარლაილი გმირობისა და მიღწევების მოტივებზე. ის წერს: „ცილისწამებაა ადამიანების მიმართ იმის თქმა, რომ მათ გმირული მოქმედებისკენ აღძრავს სიმარტივე, სიამოვნების იმედი, ჯილდო -

ნებისმიერი სახის შაქრის ქლიავი ამქვეყნად თუ იმქვეყნად. ყველაზე საზიზღარ მოკვდავში არის რაღაც უფრო კეთილშობილური. საწყალი, გინებადი ჯარისკაცი, რომელიც დახვრეტისთვის არის დაქირავებული, ჯარისკაცის პატივისცემას განსხვავდება წვრთნების წესებისა და დღეში შილინგისგან. საქმე არ არის ტკბილის გასინჯვა, არამედ კეთილშობილური და ჭეშმარიტი საქმეების კეთება და ღვთის ზეცის ქვეშ საკუთარი თავის გამართლება, როგორც ღვთის მიერ შექმნილი ადამიანის, რასაც ადამის ყველაზე ღარიბი ვაჟიც კი ბუნდოვნად ნატრობს. აჩვენე

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მისი გაკეთების გზა, ყველაზე მოსაწყენი ყოველდღიური შრომა გმირად იქცევა. ისინი დიდად ცდებიან იმ ადამიანის მიმართ, ვინც ამბობს, რომ მას სიმართლე უნდა აცდუნოს. სირთულე, უარყოფა, მონამეობა, სიკვდილი - ეს არის ცდუნებები, რომლებიც ადამიანის გულზე მოქმედებს. აანთეთ მისი შინაგანი, კეთილშობილური ცხოვრება, თქვენ გექნებათ ალი, რომელიც ყველა დაბალ აზრს წვავს.

ამგვარი განწყობები ვერასდროს ვერ მომდინარეობს ფინანსური დემოკრატიიდან ან მისი თაყვანისმცემლებიდან. აღსანიშნავია, რომ კარლაილი აქ განიხილავს გმირობის მოტივებს და არა უბრალოდ შრომის. ის ურტყამს ძველი მარქსისტული დოგმის ფესვს, რომელიც ცნობილია როგორც ღირებულების შრომის თეორია და ანადგურებს მას. ის აჩვენებს ყველაზე ნათლად გაგებას იმისა, რასაც მარქსი ვერასდროს გაიგებდა: რომ შემოქმედებითი ინტელექტი და გმირული მოქმედება სრულიად შეუდარებელია შრომის ჩვეულებრივ პროცესებთან; და რომ არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლება ადამიანის ყველაზე კეთილშობილური და, შესაბამისად, ყველაზე მნიშვნელოვანი მიღწევები მოექცეს უბრალო მექანიკური ძალისხმევის კატეგორიაში.

შეიძლება ვინმემ წინააღმდეგობა გაუწიოს, რომ კარლაილი ადამიანს უბრალოდ წარმოაჩენს, როგორც უგუნურ ან არაგონივრულ არსებას. თუ ეს ასეა, მაშინ კარლაილი მართალია.

ზოგიერთ საზოგადოებაში გმირობა უკიდურეს ზღვარს სცილდება. დღეს ფინანსურ-დემოკრატიულ ქვეყნებში ის ებრაელი ფინანსისტების მიერაც კი სძულთ და არ აფასებენ, რადგან ის ეროვნულ ხასიათს ეროვნული დამოუკიდებლობის მოთხოვნით სიამაყით ამდიდრებს; თუმცა, ის ფაქტი, რომ გმირული მოტივი შეიძლება იყოს წესი და არა გამონაკლისი, გერმანიასა და იტალიაში დადასტურდა, სადაც, მიუხედავად იმისა, რომ ფაშისტური სისტემის მთავარი მიზანი ხალხის ბედ-იბოლის ამოუცნობად გაუმჯობესებაა, ადამიანთა აბსოლუტური უმრავლესობა მზადაა ყველაფერი გაწიროს, არა მატერიალური სარგებლისთვის, არამედ იმ პრინციპებისთვის, რომლებსაც ისინი წმინდად მიიჩნევენ.

ჩვენი ავტორი ერთ ძალიან გასაოცარ პასაჟში აჩვენებს შრომასა და იმპერიას შორის ნამდვილ ურთიერთობას. როდესაც ამტკიცებენ, რომ თომას კარლაილი უბრალო სოციალისტი იყო, უნდა გავიხსენოთ პროპაგანდა, რომელსაც საერთაშორისო სოციალიზმი ამდენი წლის განმავლობაში აწარმოებდა იმპერიალიზმის წინააღმდეგ და გავიხსენოთ „სარტორ რეზარტუსის“ ერთ-ერთი ყველაზე გასაოცარი პასაჟი:

„მართალია, შენ, ოქრო-ჰოფრატ,“ - იძახის პროფესორი სხვაგან, - „ძალიან გადატვირთულია“. ამასობაში, ამ უმნიშვნელო ხმელეთის გლობუსის რომელი ნაწილი დაამუშავეთ და გათხარეთ, სანამ ის აღარ გაიზრდება? რამდენად მრავლადაა თქვენი მოსახლეობა ამერიკის პამპასებზე და სავანებში; ძველი კართაგენის გარშემო და აფრიკის შიდა ნაწილში; ალტაის ქედის ორივე ფერდობზე, აზიის ცენტრალურ პლატფორმაზე; ესპანეთში, საბერძნეთში, თურქეთში, ბნელ თათრეთში, კილდერის კარაგში? ერთი კაცი, ერთ წელიწადში, როგორც მე შესმის, თუ მას დედამიწას ასესხებთ, თავს და ცხრა სხვას გამოკვებავს. ვაიმე, სად არიან ახლა ჰენგისტები და ალარიკები ჩვენი ჯერ კიდევ მანათობელი, ჯერ კიდევ გაფართოებული ევროპისა; რომლებიც, როდესაც მათი სამშობლო ძალიან შევიწროდება, ჩაერთვებიან და, ცეცხლის სვეტების მსგავსად, წინ წაიყვანენ დაუკლებელი ცოცხალი მამაცობის ამ ზედმეტ მასებს; აღჭურვილნი ახლა არა საბრძოლო ნაჯახითა და საბრძოლო ეტლით, არამედ ორთქლის ძრავითა და გუთნის წილით? სად არიან ისინი? - ინარჩუნებენ თავიანთ ნადავალს?

საინტერესოა აქ არისტოკრატიისადმი დამოკიდებულების ერთი მაგალითის აღნიშვნა, რომელსაც კარლაილი თითქმის ყოველ შემთხვევაში იმეორებს. ის ძალიან ღრმად მოაზროვნე და უსასრულოდ ზედმეტად გულწრფელი იყო იმისთვის, რომ თავი მოეჩვენებინა, რომ არისტოკრატია ზედმეტი იყო. მისი ნაწერების განმავლობაში არაერთხელ ცხადი ხდება, რომ მას არ შეუძლია წარმოიდგინოს, რომ ხალხი, როგორც საზოგადოება, მოქმედებს ლიდერთა კლასის ხელმძღვანელობის გარეშე. თუმცა, ის, რასაც ის ამ კლასისგან მოეღოს, ასევე ძალიან ნათლად არის ნათქვამი და ყველაზე მკვეთრად ეწინააღმდეგება იმას, რაც მისი დროის ხალხმა მიიღო და იმას, რაც ჩვენი დროის ხალხმა ჯერ კიდევ ძალიან მოკლე დროით უნდა მიიღოს. მას სურდა ნამდვილი ბრიტანეთის იმპერიის აშენება და ეს სურვილი ნათლად არის ჩამოყალიბებული მისივე სიტყვებით:

„ინგლისო, მალე ეს ჩვენი კუნძული ინგლისელების მხოლოდ მცირე ნაწილს დაიკავებს.“

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ამერიკაში, ახალ ჰოლანდიაში, აღმოსავლეთით და დასავლეთით ანტიპოდებამდე, იარსებებს საქსონიზმი, რომელიც მთელ მსოფლიოში დიდ ტერიტორიებს მოიცავს. ახლა კი, რა შეუძლია ყველა ამ სახელმწიფოს პრაქტიკულად ერთ ერაღ შეკრება, რათა ისინი არ დაპირისპირდნენ და არ იბრძოლონ, არამედ იცხოვრონ მშვიდობიანად და ძმური ურთიერთობით? ეს სამართლიანად განიხილება, როგორც უდიდესი პრაქტიკული პრობლემა, რომლის მისაღწევადაც ყველანაირი სუვერენიტეტი და მთავრობა არსებობს. რა არის ის, რაც ამას მიაღწევს? პარლამენტის აქტები, ადმინისტრაციული პრემიერ-მინისტრები ვერ შეძლებენ. ამერიკა ჩვენგან იმდენად არის დაშორებული, რამდენადაც პარლამენტს შეეძლო მისი დაშორება. ნუ უწოდებთ ამას ფანტასტიკას, რადგან მასში ბევრი რეალობაა. აი, ინგლისელი მეფე, რომლის ტახტიდან ჩამოგდებასაც ვერც ერთი დრო, შემთხვევა ან პარლამენტების კომბინაცია ვერ შეძლებს. ეს მეფე, შექსპირი, განა არ ბრწყინავს ჩვენზე გვირგვინიანი სუვერენიტეტით, როგორც ყველაზე კეთილშობილი, ყველაზე ნაზი და ამავედროულად ძლიერი გამაერთიანებელი ნიშანი; ურღვევი?"

რა თქმა უნდა, დასკვნა ის არ არის, რომ შექსპირი ფაშისტი იმპერატორი იქნებოდა, არამედ ის, რომ ყველაზე ძლიერი კავშირები ნამდვილად ჩვენი ხალხის სულიერ კულტურაში უნდა იყოს დაფუძნებული, მსოფლიოს ნებისმიერ კუთხეში; და, საბოლოო ჯამში, ეს მოსაზრება მხოლოდ იმას ნიშნავს, რომ ხალხების ქცევა და ბედი განისაზღვრება მათ მიერ მიღებულ ფილოსოფიებთან. უკეთილშობილესი ფილოსოფიის შესახებ საფუძვლიანი ცოდნა კეთილშობილური საქმეების კეთებას ნიშნავს; ნეგროიდული და სემიტური კულტურების ნაძირალა გახრწნილებით დამცირება თეთრკანიანი ადამიანის განადგურებას ნიშნავს.

კარლაილმა იცოდა, რომ ვერც ხელშეკრულებები და ვერც კონფერენციები ვერ მიიღწევდა მსოფლიო ერთიანობას, რაც მას ასე სურდა. მისი მიღწევა მხოლოდ სულიერი ერთიანობით იყო შესაძლებელი. როგორც სხვა შემთხვევაში დავწერეთ: „სადაც არ არის კოლექტიური სული, ვერც კოლექტიური უსაფრთხოება იქნება“. თუმცა, სულიერი ძალაუფლების ეს წყარო, ეს კულტურა და ფილოსოფია, მხოლოდ ნამდვილი არისტოკრატიიდან შეიძლება მომდინარეობდეს, რომელიც არ ეფუძნება ფინანსურ დემოკრატიაში არსებულ კლასობრივ კონვენციებს. მეორეს მხრივ, კარლაილმა სამართლიანად გაუსვა ხაზი მინის საკუთრებასა და ერის კულტურაზე გავლენის მოხდენის ძალას შორის კავშირს. „ნარსულსა და ანწყომი“ კარგად არის ნათქვამი, რომ „მინა არისტოკრატის საფუძველია; ვინც არ უნდა ფლობდეს მინას, ის, ყველაზე მეტად, მმართველია, მინაზე მცხოვრები ხალხის მოადგილე. დღესაც ისევეა, როგორც ჰენრი პლანტაგენეტისა და აბატ სამსონის დროს, როგორც ყოველთვის. მინა ყველა ჩვენგანის დედაა; გვკვებავს, გვფარავს, გვახარებს, სიყვარულით გვამდიდრებს ყველას: რამდენი გზით, ჩვენი პირველი გაღვიძებიდან ბოლო ძილამდე მის კურთხეულ დედის მკერდზე, ის, როგორც კურთხეული დედის მკლავებით, ყველას გვიფარავს“.

თუმცა, კარლაილს სრულად არ ჰქონდა განჭვრეტილი ინდუსტრიული რევოლუციის შედეგები. მას ძნელად თუ წარმოედგინა ის დღე, როდესაც ყველაფერი განადგურდებოდა და ფერმერი, ფერმერი, მინის მესაკუთრე, ებრაული მევახშეობის ჯაჭვებით დამძიმებული, სავალალო უძლურებამდე მიიყვანდნენ. მას არ ეგონა, რომ ასეთ სავალალო მდგომარეობაში მყოფ მინის მესაკუთრეს შეეძლო კეთილგანწყობილი არისტოკრატის როლის შესრულება; რადგან მისთვის არისტოკრატია ძალაუფლება იყო, ძალაუფლება კი პასუხისმგებლობასა და მსახურებას ნიშნავდა. „მაღალი კლასი“, წერს ის, „მოვალეობების გარეშე, უფსკრულზე დარგულ ხეს ჰგავს; რომლის ფესვებიდანაც მთელი დედამიწა იშლებოდა. ბუნებას არ ეკუთვნის ადამიანი, რომელიც მონამე არ არის. რა აზრი აქვს კეთილშობილებას, თუ ეს კეთილშობილებაა? კეთილშობილება ოდესმე სხვებისთვის მამაცურ ტანჯვაში მდგომარეობდა და არა სხვების ჩვენთვის ტანჯვის ზარმაცობაში“.

საათის განმავლობაში შეიძლება კარლაილის ნაწყვეტების წაკითხვა, რომლებიც მისი დროის პირობებს ეხება და რომლებიც ჩვენი დროის პირობებსაც თანაბრად ეხება. ძნელად თუ შეიძლება არ დაფიქრდეთ, მოხდა თუ არა რამე პარლამენტში ბოლო ასი წლის განმავლობაში, როდესაც კითხულობთ:

„პარლამენტს, ნებისმიერი ძალისხმევით, მოუწევს თავი დააღწიოს უმოქმედობის რუტინის ამ ღრმა ჭაობიდან; და ისწავლოს ყველა მხრიდან თქვას რაღაც უფრო აღმზრდელი, ვიდრე Laissez-faire-ია. თუ პარლამენტს არ შეუძლია ამის სწავლა, რა ბედი ეწევა პარლამენტს? მილიონობით მშრომელი ინგლისელი ეკითხება მათ *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანს DEMO Watermarks*****

ინგლისის პარლამენტი უპირველეს ყოვლისა, შეგიძლია ჩვენი მართვა თუ არა? პარლამენტი თავისი პრივილეგიებით ძლიერია; მაგრამ აუცილებლობა და ბუნების კანონები მასზე ძლიერია. თუ პარლამენტს ამის გაკეთება არ შეუძლია, პარლამენტი, როგორც ვწინასწარმეტყველებთ, სხვა რამეს გააკეთებს და ისეთ რამეებსაც, რაც ყველაზე უცნაური და არა ყველაზე ბედნიერი გზით, მის განხორციელებას შეუწყობს ხელს - ალბათ, პარლამენტისთვის დიდად სასარგებლო არ იქნება! ასე თუ ისე, საქმე ასე უნდა გაკეთდეს.”

როგორც ადოლფ ჰიტლერმა თქვა: „და ეს ყველაფერი უნდა გაკეთდეს“. ან როგორც ოსვალდ მოსლიმ აღნიშნა: „სახელმწიფოს ორი დიდი ორგანიზაციული პარტიის ორივე სისტემის შედეგი საბოლოოდ ერთი და იგივეა: სტაბილურობა რეაქციაში არეული და ცვლილებებისადმი წინააღმდეგობა, პროგრესთან ერთად, რომელიც ობსტრუქციულ დებატებსა და კომიტეტის უპასუხისმგებლობაში არეულია, ერთნაირად ქაოსში მთავრდება. ორივე ინსტრუმენტია საქმის კეთების თავიდან ასაცილებლად და თანამედროვე ეპოქის პირველი მოთხოვნაა, რომ საქმეები უნდა გაკეთდეს“. „დიდი ბრიტანეთიდან“ ეს მონაკვეთი კარლაილთან თანხმობას აჩვენებს, რომელიც რწმენის მიღმა გამოხატვის მეთოდზე გადადის.

ჩვენი ავტორისგან შეიძლება შემთხვევით შეირჩეს ნებისმიერი პასაჟი, რათა ილუსტრირდეს მისი სიძულვილი ამ ბინძური სამყაროს მიმართ. მანჩესტერის სკოლის მატერიალიზმი:

„ამ რთულ დროში“, წერს ის, „როდესაც ნაღდი ფული ადამიანსა და ადამიანს შორის ერთადერთ კავშირს წარმოადგენს, კაცობრიობის მშრომელი კლასები თავიანთი დაბნეული, მაგრამ ყველაზე ხაზგასმული ფორმით აცხადებენ მუშებს, რომ მათ მართავენ; რომ ისინი აუცილებლად უნდა იმართებოდნენ ჩარტიზმების, თაღლითობების, რიკ-დანვის და კიდევ უფრო ბნელი რალაცეების სასჯელის ქვეშ, ვიდრე ნაღდი ფული ერთადერთი კავშირია; და იმდენი რამ არის, რასაც ნაღდი ფული ვერ იყიდის! ნაღდი ფული დიდი სასწაულია, მაგრამ მას არ აქვს სრული ძალაუფლება არც ზეცაში და არც დედამიწაზე“.

კარლაილის მიერ დაწერილი ყველაფრისა და მის შესახებ დაწერილის გათვალისწინებით, ამოა და თავხედური იქნებოდა ასეთ მოკლე სტატიაში მისი ნაშრომების სრული ანალიზის მცდელობა. უგუნურიც კი იქნებოდა მისი ნაწერებიდან ნაწყვეტების შერჩევა და მათი მხოლოდ პოლიტიკური რწმენის აღიარებად მიჩნევა. სწორედ ამ მიზეზით ავირჩიეთ სხვა და უფრო პირდაპირი მეთოდი - მისი უზარმაზარი ნაშრომიდან შემთხვევით შევარჩიეთ ისეთი ნაწყვეტები, რომლებიც არ არის განკუთვნილი მხოლოდ პოლიტიკური დოქტრინის პირობებით შემოფარგლული; მაგრამ რომლებიც სულისკვეთებითა და გონებით ნაციონალ-სოციალისტური აზროვნების გამოხატულებაა, რომლითაც ნებისმიერი ფაშისტი შეიძლება იამაყოს.

თუ ვივარაუდებთ, რომ შერჩევა მიკერძოებულობამ შეაფერხა, ერთადერთი პასუხი ის არის, რომ არცერთ პასუხისმგებელ პირს არასდროს დაუდანაშაულებია კარლაილი არათანმიმდევრულობაში. ფილოსოფია, რომელსაც ერთ გვერდზე ვხვდებით, მეორე გვერდზეც ვხვდებით და ასე გრძელდება წიგნის ბოლომდე. იმის ნაცვლად, რომ ვივარაუდოთ, რომ ჩვენი საწყისი მოსაზრება მკითხველისთვის დამაკმაყოფილებლად დადასტურდა, ბევრად უფრო სასურველი იქნება, რომ მან დასტური თავად ეძებოს თომას კარლაილის შემდგომ შესწავლაში, რომლის სიმტკიცე და აზროვნების სინამდვილე მაგალითი უნდა იყოს მათთვის, ვინც რკინის ხანის ფოლადის კრედოს მიმდევარია, რომელიც, მოსლის სიტყვებით: „ილუზიის სიტყვიერებას ახალი რეალობის მისაღწევად ჭრის“.

უილიამ მორისი - ნაციონალ-სოციალისტი, ავტორი არტურ რიდი

თ ინგლისელი სოციალისტების დამოკიდებულება უილიამ მორისის მიმართ დიდი ხანია იწვევს გაოცებასა და იმედგაცრუებას მის თაყვანისმცემლებში. ეს იყო ადამიანი, მე-19 საუკუნის უდიდეს ადამიანთაგან ერთ-ერთი, რომელმაც თავისი ძალაუფლების პიკზე უგულბელყო თავისი ყოფილი ინტერესების უმეტესობა და თავი ჩაუყარა სოციალისტურ მოძრაობას. მისი კალიბრის არცერთი ინგლისელი არასდროს შესულა მის რიგებში.

და მაინც, გარკვეული გაგებით, ის ყოველთვის უცხოდ რჩებოდა მოძრაობაში და ასეთად აღიქვამდნენ მას მისი თანამემამულე სოციალისტები. მის სიდიადეს ზოგჯერ შემაშფოთებლად აღიარებდნენ, მის საქმიანობასა და მიღწევებს სიტყვიერად აქებდნენ, მაგრამ არასდროს მიუციათ მისთვის გული, არასდროს მიუღიათ იგი ერთ-ერთ მათგანად და თავიანთ შთამაგონებელ ლიდერად. ეს თანამდებობა გერმანელ-ებრაელ კარლ მარქსს ეკუთვნოდა.

ეს ფაქტი საკმაოდ კარგად ასახავს მორისის სოციალისტებს შორის ყოფნით გამოწვეულ უხერხულობას. ის მართლაც ერთსულოვანი იყო მათთან, სურდათ ბოლო მოეღოთ საზიზღარ სიღარიბესა და მის თანმხლებ ბოროტებასთან და სჯეროდათ, რომ სოციალიზმი, ამა თუ იმ ფორმით, გამოსავალს იძლეოდა. თუმცა, მისი ცხოვრებისეული შეხედულებები და სოციალიზმის ხედვა მრავალი მნიშვნელოვანი ასპექტით განსხვავდებოდა „ამხანაგების“ შეხედულებებისგან და ძვლებში გრძნობდა, რომ საზოგადოება, რომელიც მათ თავს ანიჭებდა, მისთვის ციხე იქნებოდა. ის ერთგულად ებრძოდა მარქსს და შეგნებულად ცდილობდა მის ათვისებას. მას ჰქონდა „კაპიტალის“ადმი ენთუზიაზმის მომენტებიც კი. მაგრამ საბოლოო ჯამში, მასში რაღაც, მის ზედაპირულ „მეზე“ უფრო ძლიერი, აჯანყდა. მას რევოლუცია სურდა - დიახ, მაგრამ ეს მარქსისტული საზოგადოება არ იყო ცხოვრების წესი, რომელიც მის ხედვას შეესაბამებოდა. ის მისთვის სრულიად მექანიკური იყო, ძალიან აბსტრაქტული, ძალიან ურბანული; ძალიან კოსმოპოლიტური, ძალიან არაინგლისური.

მარქსისა და მორისის ცხოვრებისეულ შეხედულებებს შორის მართლაც დიდი უფსკრული იყო. მარქსი კოსმოპოლიტი ებრაელი იყო, მორისი კი - სამხრეთელი ინგლისელი. მარქსი კაბინეტის კაცი იყო, მორისი კი - ღია ცის ქვეშ მომუშავე და სახელოსნოში მომუშავე ადამიანი. მარქსი ქალაქს ეხუტებოდა, მორისი ყოველთვის ოცნებობდა „ორთქლისა და დგუმის ხმაურისგან“ გაწმენდილ სოფლად და „პატარა, თეთრი და სუფთა“ ლონდონზე. მარქსი მანქანების მოყვარული იყო, მორისს კი სურდა ინდივიდუალური ხელოსნობის აღორძინება, რომელმაც ინგლისი ლამაზად აქცია. მარქსი მატერიალისტი იყო, მექანიზებული სოციალური ორგანიზაციის ხედვით, მორისი პოეტი იყო და, შესაბამისად, გარკვეულწილად ანარქისტიც. მარქსი კლასობრივ სიძულვილსა და სამოქალაქო ომს ქადაგებდა. მორისის გულის ძახილი თანამეგობრობისკენ იყო მიმართული. „ერთობა სამოთხეა, თანამეგობრობის არარსებობა კი ჯოჯოხეთი: თანამეგობრობა სიცოცხლეა, თანამეგობრობის არარსებობა კი სიკვდილი! და საქმეებს, რომლებსაც დედამიწაზე აკეთებთ, თანამეგობრობის გულისთვის აკეთებთ“.

მორისი, რაც არ უნდა ეცადა, გულის სიღრმეში არასდროს ყოფილა მარქსისტი. კოსმოპოლიტიზმი, საერთაშორისო სოციალიზმისა თუ საერთაშორისო ფინანსების, მისთვის ანათემა იყო. ის არა მხოლოდ როგორც ოცნებების მეოცნებე დაიბადა თავის დროზე, არამედ როგორც სოციალისტიც. როგორც სოციალისტი, ის იყო წინამორბედი იმისა, რაც ჯერ კიდევ დროის საშვილოსნოში იყო. მისი სულიერი კავშირი იყო მოძრაობასთან, რომელიც მხოლოდ მისი გარდაცვალების შემდეგ წარმოიშვა და გრძელდებოდა. მისი ნამდვილი ადგილი არა მარქსისტებს შორის, არამედ ნაციონალ-სოციალისტებს შორისაა.

რადგან მორისი ძლიერი ვნებების კაცი იყო და მთელი მისი ცხოვრების განმავლობაში არც ერთი არ ყოფილა ისეთი ძლიერი ან მუდმივი, როგორც მისი ვნება ინგლისის მიმართ. რა სიყვარულითა და გაგებით წერს ის მის გარეგნულ იერსახეზე.

„მინა პატარაა, როგორც ჩანს, ვიწრო ზღვებში ძალიან ჩაკეტილი იმისთვის, რომ დიდი ადგილი ჰქონდეს უზარმაზარ გაფართოებას; არ არსებობს დიდი უდაბურობები, რომლებიც თავიანთი სიბნელით დაიმსხვრევენ“.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ტყეების დიდი მართობა, არანაირი საშინელი, უკაცრიელი მთის კედლები: ყველაფერი გაბომბილი, შერეული, მრავალფეროვანია, ადვილად სრიალებს ერთი რამ მეორეში; პატარა მდინარეები, პატარა ვაკეები, რომლებიც სწრაფად იცვლებიან მაღალმთიანეთში, ყველაფერი გარშემორტყმულია ლამაზი, მოწესრიგებული ხეებით; პატარა ბორცვები, პატარა მთები, რომლებიც ცხვრის ბილიკების კედლებით არის გარშემორტყმული: არც ციხე და არც სასახლე, არამედ წესიერი სახლი.

იგივე სიყვარულით აღსავსე მადლიერება ახასიათებს ინგლისური პეიზაჟების მშვენიერ აღწერილობებს „მინიერი სამოთხის“ მოთხრობების შესავალში, ყოველთვის ურად და წარმოადგენს განახლებული და გამოღვიძებული ინგლისის ოცნების მუდმივ თანხლებას, რომელიც „არსაიდან ახალი ამბების“ თემა და ასეთ ფერადოვნებასა და ბრწყინვალეობას სძენს „ჯონ ბოლის სიზმარს“. მორისის სოციალიზმი, ფაქტობრივად, დიდწილად შთაგონებული იყო ძველი ინგლისური ღირებულებების გადარჩენის ან აღდგენის სურვილით, მისი არქიტექტურის დიდებით, მისი ლანდშაფტის სილამაზით, ინდივიდუალური ოსტატობით, რაც ხელოსნებად აქცევდა მისი ყველაზე მოკრძალებული ხალხისგანაც კი, მისი ხალხის ხასიათით, რომელიც „მართლაც სოფლური და ვიწრო აზროვნების იყო, მაგრამ სერიოზული, მართალი და მართივი ჩვევების მქონე“. ერთხელ მან ბირმინგემის აუდიტორიას უთხრა, რომ ზემო ტემზის ერთ უკაცრიელ კუთხეში ახლახან ნახა ექვსი „პატარა სოფლის ეკლესია, რომელთაგან თითოეული ხელოვნების ულამაზესი ნიმუშია. ესენი არიან ტემზის პირას მცხოვრები სოფლის მანანალების, როგორც ჩვენ გვინოდებდით, ნამუშევრები - არაფერია ამაზე დიდებული. თუ იგივე ტიპის ადამიანები დააპროექტებდნენ და ააშენებდნენ მათ, ისინი ვერაფერს შექმნიდნენ უკეთესს, ვიდრე ჩვეულებრივი, უბრალო პატარა ნონკონფორმისტული სამლოცველოები, რომლებიც ახალ უბნებშია მიმოფანტული. სწორედ ამას შეესაბამება ისინი...“ ვესტმინსტერის შესახებ კი წერდა, რომ „ამ დიდი ეპოსის ავტორებს სახელი არ დაუტოვებიათ. რადგან ეს მხოლოდ სამხრეთ-აღმოსავლეთ ინგლისის ხალხის ნამუშევარია. ეს იყო ადამიანთა ჯგუფის განუყოფელი ნების ნამუშევარი, რომლებიც ისე მუშაობდნენ, როგორც ცხოვრობდნენ, რადგან სხვაგვარად არ შეეძლოთ...“ თანამედროვე ცხოვრების თვალსაზრისით ამ მიდნევის, უფრო ადრეული, ბედნიერი ინგლისის სულისკვეთების ეკვივალენტის პოვნა - ეს იყო მორისის სოციალიზმის მამოძრავებელი ძალა.

მისი ნამდვილი ადგილი, ამგვარად, სოციალიზმშია, რომელმაც კოსმოპოლიტური ყოფნა შეწყვიტა და ნაციონალური გახდა. და მიუხედავად იმისა, რომ შუა საუკუნეებშია გაჟღერებული, მას განსაკუთრებული ინტერესი ექნებოდა ნაციონალ-სოციალიზმის ყველა ამ ასპექტის მიმართ, რომლებიც შუა საუკუნეების ხელოსნთა გილდიებს ახსენებს. ის ფაქტი, რომ კორპორატიულმა სახელმწიფომ მოქალაქეობა არა მხოლოდ ტერიტორიულ საფუძველზე, არამედ მუშათა დიდი გილდიის აქტიურ წევრობაზე უნდა დააფუძნოს, მისთვის უმაღლესი საღი აზრი იქნებოდა. მას ნამდვილად ინანებდა, რომ შუა საუკუნეების ინდივიდუალური ხელოსანი ასე მნიშვნელოვნად იყო ჩანაცვლებული ინჟინერითა და ტექნიკოსით. თუმცა, მას ეჩვენებოდა, რომ ორგანიზებული მუშების, როგორც ასეთის, მნიშვნელობის აღიარებით, კორპორატიული სახელმწიფო სწორი იდეით იყო შთაგონებული. დიდი ხნის განმავლობაში პოლიტიკა გამოყოფილი იყო ჩვეულებრივი ადამიანის საჭიროებებისა და სურვილებისგან და მიტოვებული იყო იმ იურისტების სპეციალიზებულ ხელში, რომლებიც თაღლითურად იყვნენ შეპყრობილნი და დამცინავები, რომელთა მონოპოლიებისგან თავის დაღწევაც ასე სურდათ „ჯონ ბოლის სიზმარში“ გამოჩენილი გაბრაზებული მოსახლეობა. „არსაიდან ახალ ამბებში“ პარლამენტის შენობა მხოლოდ საინტერესო რელიქვიაა. ინგლისის ინგლისელები მართავენ და მათთვის და ის აღარ არის იმ ფინანსური ინტერესების პაიკი, რომლებიც დღეს ვესტმინსტერში მის პარტიულ პოლიტიკას მანიპულირებენ.

ნაციონალ-სოციალიზმის კიდევ ერთი მახასიათებელი, რომელიც მორისის სრული მოწონებით იქნებოდა განპირობებული, არის მისი დაჟინებული ხაზგასმა სოფლის მეურნეობის ფუნდამენტურ მნიშვნელობაზე. მორისი, დღევანდელი ნაციონალ-სოციალისტების მსგავსად, ბედნიერ საზოგადოებას არა დიდი ქალაქების, არამედ ძირითადად სასოფლო-სამეურნეო საზოგადოების კონტექსტში წარმოიდგენდა. მიწა მისთვის ვნებაა. „მიწა, მისი ზრდა და სიცოცხლე! ნეტავ შემეძლოს მხოლოდ იმის თქმა ან ჩვენება, თუ როგორ მიყვარს ის!“

მაგრამ არა მხოლოდ როგორც რაღაც, რაზეც ლექსების დაწერა შეიძლებოდა. ასევე, როგორც რაღაც, რისი გაშენებისა და ძლიერი რასის აღზრდის საშუალებაც. მორისისთვის მსოფლიოში ერთ-ერთი ულამაზესი სანახაობა იყო „მწვანედ მზარდი აკრობები, რომელთა ზრდაც დაწყებული იყო“ და ერთ-ერთ წერილში ის აგვისტოზე საუბრობს, მისი ოქროსფერი მოსავლით.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მინდვრები, როგორც ყველა თვის საუკეთესო ვარიანტი ინგლისური სოფლის სანახავად. „ახალი ამბები არსაიდან“-ში წარმოდგენილია ტემზის ველზე მომუშავე თივის მწარმოებლების სასიამოვნო ვინიეტი, რომლებიც ყველანი მხიარულად არიან ჩაცმულნი ისე, რომ მდელი გიგანტურ ტიტების საწოლს ჰგავდა. „ყველა ხელი შეგნებულად, მაგრამ კარგად და სტაბილურად მუშაობდა, თუმცა ისინი ისეთივე ხმაურიანები იყვნენ მხიარული საუბრებით, როგორც შემოდგომის შოშიების კორომი“. ქვეყანა დიდი ხანია აღარ იყო დამცირებული, უგულბელყოფილი და მოსაწყენი. სხვაგან ის წერს: „მინდა, რომ ქალაქი გაჟღენთილი იყოს ქვეყნის სილამაზით, ხოლო ქვეყანა - ქალაქის ინტელექტითა და ნათელი ცხოვრებით“.

მორისი, მართლაც, ენთუზიაზმით დაეთანხმებოდა მთელ იმ დოქტრინას, რომელსაც ეკონომიკური აუტარქიის სახელით მოიხსენიებენ. მას ესმოდა ვაჭრობის რომანტიკა და სარგებლიანობა და ძველი ლონდონის ხიდის ქვეშ მწვანე ტალღების შხეფებს წარმოიდგენდა.

„რამდენიმე კილი, რომელზეც ლევანტინის ჯოხებია,
გამოჭრილი დამწვარ ბორცვზე ურთხელის ხისგან, და
წვეტიანი დოქები, რომელთა შევსებაც ბერძნებმა შრომით
მოინადინეს, და ძვირფასი სანელებლები შორეული ზღვიდან,
ფლორენციული ოქროს ქსოვილი, იპრის გობელენი,
ბრიუგეს ქსოვილი და გიენის ღორის თავები.“

გარკვეული ლამაზი და იშვიათი ნივთები აუცილებლად ვაჭრობის გზით უნდა იყოს მოპოვებული. თანამედროვე ეკონომიკური დოქტრინის გარეშე, რომელიც საკუთარი ექსპორტით ცხოვრებას, ყველაფრის „ხელსაყრელი სავაჭრო ბალანსისთვის“ შეწირვას გულისხმობდა, მას მხოლოდ ზიზი ჰქონდა. ბედნიერი ცხოვრების საფუძველი და საიდუმლო მისთვის საკუთარი მიწიდან ნივთების წარმოებაში იმალებოდა. ამ გრძნობის კლასიკური გამოხატულება ბურგდილის მოსახლეობის ცხოვრების აღწერაშია კეთილშობილურ რომანში „მთების ფესვები“. „არსაიდან ამბებში“ ინგლისმა თავი დააღწია უზარმაზარ საგარეო ვაჭრობაზე დამოკიდებულებას და ბედნიერება და მნიშვნელოვანი სიუხვე საკუთარი რესურსებიდან იპოვა.

ნაციონალ-სოციალიზმსა და მორისის შორის კიდევ ერთი კავშირი შეიძლება მოიძებნოს პირველის ფილოსოფიაში „ძალა სიხარულით“. ეს მჭიდროდ ემთხვევა მორისის სწავლებას სამუშაოში სიხარულის შესახებ. ჩვეულებრივი სოციალისტური პროპაგანდის დიდი ნაწილი სამუშაოს წყევლად წარმოჩენას ისახავს მიზნად. ეს მორისისგან შორს არის. „ვცდილობდი მეფიქრა, რა მოხდებოდა ჩემთან“, წერს ის, „თუ ჩემს ყოველდღიურ სამუშაოს ამიკრძალავდნენ; და ვიცოდი, რომ სასონარკვეთილებისა და დაღლილობისგან მოვკვდებოდი“. თუმცა, ის თვლიდა, რომ „არც ერთი სამუშაო, რომლის კეთებაც სიამოვნებით არ ღირს, არ ღირს“ და თავისი სოციალიზმის მეშვეობით ცდილობდა უზრუნველყო, რომ ყველა მის თანამშრომელს შეეძლოს აირჩიოს სასურველი სამუშაო და უყვარდეს ის, როგორც მას. ტემზას სანაპიროს სოფლის მაცხოვრებლების შესახებ, რომლებზეც უკვე იყო ნახსენები, მან დაწერა: „იყო დრო, როდესაც ყველა, ვინც რამეს ქმნიდა, ხელოვნების ნიმუშსაც ქმნიდა, გარდა სასარგებლო ნივთისა, და ეს მათ „სიამოვნებას“ ანიჭებდა მისი შექმნისას. რაშიც ეჭვი არ მეპარება, ამაში ეჭვი არ მეპარება“. და დღევანდებლობაზე საუბრისას, ის ამბობს: „საზოგადოების სათანადოდ მონესრიგებულ მდგომარეობაში, ყველა ადამიანს, ვისაც სურს მუშაობა, უნდა ჰქონდეს უზრუნველყოფილი: პირველ რიგში, საპატიო და შესაფერისი სამუშაო; მეორე, ჯანსაღი და ლამაზი სახლი; მესამე, სრული დასვენება გონებისა და სხეულის დასვენებისთვის“. რამდენად შორს ვართ დღეს ამისგან! ფანჯრიდან ჰამერსმითისკენ გახედვისას, ის ესმის „ყვირილი, კივილი და ყველა ის დამამცირებელი ხმა, რაც შექსპირისა და მილტონის დიდებულ ენაზეა“ და ხედავს, „როგორ გადის სასტიკი, უგუნური ფიგურები და სახეები“. „მე საკუთარი გრძნობებითა და სურვილებით ვიცი, რა სურთ ამ ადამიანებს, რა გადაარჩენდა მათ ველურობის ამ ყველაზე დაბალი სიღრმიდან: სამსახური, რომელიც გააძლიერებდა მათ თვითშეფასებას და მოიპოვებდა თანამოდმეების ქებასა და სიმპათიას, და საცხოვრებელი, სადაც მათ სიამოვნებით შეძლებდნენ მოსვლას, გარემო, რომელიც დაამშვიდებდა და აამაღლებდა მათ; გონივრული შრომა, გონივრული დასვენება“. ის არ სჯერა გადაჭარბებული სპეციალიზაციის - ადამიანს უნდა შეეძლოს მრავალი განსხვავებული რამისკენ მიმართვა. სიამოვნება კი უნდა მიიღოს დაძაბულობითა და ძალისხმევით, ისევე როგორც უფრო ნატიფი და დახვეწილი სამუშაოთი. „ახალი ამბები არსაიდან“ შეიცავს ენერგიულ...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

გზების შეკეთებით დაკავებული მამაკაცების ჯგუფის აღწერა და ამით მიღებული სიამოვნების შესახებ და სინანულის გამოხატვა, რომ ამ უტოპიურ დროში უხეში სამუშაო საკმაოდ იშვიათია.

მორისა და ნაციონალ-სოციალიზმს შორის შეხების კიდევ ერთი წერტილი მისი მგზნებარე სურვილია, რომ ხალხი საკუთარ ფესვებს მიჰყვებოდეს. თავიდან ბოლომდე ის დიდი ჩრდილოევროპელი იყო. შესაძლოა, ის ეკამათებოდა ჰიტლერის რასისადმი დაჟინებულ მოთხოვნებს, როგორც გადაჭარბებულს, მაგრამ სძულდა კოსმოპოლიტიზმი, რომელიც ამ დაჟინებულ მოთხოვნებს იწვევდა და გულის სიღრმეში ღრმად წორდიული იყო. მიუხედავად იმისა, რომ უყვარდა ყველა ის ელემენტი, რომელიც ინგლისური ხასიათისა და ისტორიის ჩამოყალიბებაში მონაწილეობს, მას განსაკუთრებული სიყვარული ჰქონდა ჩრდილოელების მიმართ. ამრიგად, მთხრობელის რანგში მან სრული სამართლიანობა გამოხატა კლასიკური და კელტური ფესვების მიმართ, საიდანაც ჩვენც ვიღებთ ჩვენს სისხლსა და ძალას, მათ საგებს სიყვარულით ენთუზიაზმით ყვებოდა, მაგრამ სწორედ ჩრდილოეთის საგის გარშემო იფეთქებს მისი უდიდესი ენთუზიაზმი, განსაკუთრებით კი იმ ისლანდიური საგის გარშემო, რომლის შესახებაც მან ასე მკვეთრად და შემადრწუნებლად დაწერა „პოემები გზაზე“. მისმა უცნობმა ავტორებმა იპოვეს „ჯადოქრობა, რომლითაც შიმის ნისლი გადნა“ და მორისმა საკუთარი ცხოვრებისეული სტრესი მათკენ მიმართა და უკან გადახედვისას შეძლო ეთქვა: „კარგი, თქვენ დამეხმარეთ ჩემს გაჭირვებაში“. ის ფაქტი, რომ კაცებს ეს ისტორიები არ უნდა სცოდნოდათ, მას ფიზიკურ ტკივილს აყენებდა და „სიგურდ ვოლსუნგში“ მათი ხელახლა მოყოლისას მან უნგაროდ გამოიყენა თავისი ძალის მთელი ულუფა. ორჯერ ეწვია ისლანდიას და მას ჩვენი რასის ერთგვარ წმინდა მინად მიიჩნევდა.

ჩვენს დღევანდელ დასუსტებულ ინგლისს შეეძლო უპირატესობა მიანიჭოს ამ შთამაგონებელ მატონიზირებელ ჰაერს.

ასეთი მოკლე მიმოხილვიდანაც კი აშკარაა, რომ მორისის ნაციონალ-სოციალიზმთან კავშირი ყველაზე გასაოცარია. მისი სავარაუდო კრიტიკის წარმოდგენა ძნელი არ არის.

ის დიდი პოეტი იყო და პოეტში ყოველთვის არის რაღაც ანარქისტი. ნაციონალ-სოციალიზმში მისთვის ყველაზე ნაკლებად მიმზიდველი ის დიდი ზეწოლაა, რომელსაც ის ჩვეულებრივ სახელმწიფოზე ახდენს. ამით ნაციონალ-სოციალისტები შესაძლოა მართლებიც იყვნენ; ყოველ შემთხვევაში, ცხადია, რომ დიდი კრიზისისა და გარდამავალი პერიოდის განმავლობაში, როდესაც ახალი ფორმები იქმნება და ცდება, ძლიერი ერთიანი სარდლობა აუცილებელია გადარჩენისთვის. თუმცა, ყოველთვის არსებობს საფრთხე, რომ მაღალცენტრალიზებული ორგანიზაცია, რადგან ის სტრესის დროს სოციალური ჯანმრთელობის აუცილებელი საშუალებაა, შეიძლება დარჩეს და თვითმიზანად იქცეს იმ დღეებში, როდესაც მეთი თავისუფლებაა საჭირო. ნაციონალ-სოციალიზმს შეუძლია გაუმკლავდეს ამ საფრთხეს, თუ და როდესაც ის წარმოიქმნება. ამასობაში, ცუდი არ არის, რომ ისეთი ძლიერი წინამორბედი, როგორიც უილიამ მორისია, შეგვახსენებს, რომ სხვა თანაბარ პირობებში, ნაციონალ-სოციალიზმი, მას შემდეგ, რაც მის მიერ შექმნილი ახალი ფორმები მყარად დამკვიდრდება და კონსოლიდირებული იქნება, სახელმწიფოს ჩარევის შემცირებას უნდა ისახავდეს მიზნად, ვიდრე მეტს.

„სკეპტიკულის“ ებრაული მითი

1936 წლის სექტემბერში, ნოტინგემში, ბრიტანეთის ასოციაციის ყოველწლიურ შეხვედრაზე, ბატონმა...
პ.ჯ. უელსმა ისაუბრა ისტორიულ სიმართლეზე ებრაელების რელიგიურ აზროვნებაში შესრულებულ როლთან დაკავშირებით, რაც, მისი თქმით, ძალიან გაზვიადებული იყო. როდესაც ბატონმა უელსმა თავისი სიტყვა წარმოთქვა, ყველა სოციალური ფენის ებრაელები გამოვიდნენ პასუხის გასაცემად და მრავალი წარმართი საზოგადო მოღვაწე აიძულეს, უარყონ ბატონი უელსის შეხედულებები. მათ პასუხებში მთავარი ებრაელი არგუმენტი, როგორც თავიდანვე იყო, იყო ის, რომ ებრაელმა წინასწარმეტყველებმა კაცობრიობას მონოთეიზმი ასწავლეს.

დიდი პრობლემა ის არის, შეიძლება თუ არა ამ ებრაული მტკიცების დადასტურება ლურსმული დოკუმენტებისა და კლასიკური ავტორების შუქით, რომლებიც ემთხვევა ებრაული წარმოშობისა და პალესტინაში ებრაული სამეფოს პერიოდს.

საოცარია, რომ ზემოთ ხსენებული ყველა წყარო ამ მტკიცებების სრულიად საპირისპიროს ამტკიცებს.

ორი ამენჰოტეპის მმართველობის დროს შუა იმპერიის (ძვ. წ. 1750-1350 წწ.) ეგვიპტური დოკუმენტები ეჭვგარეშაა, რომ დაახლოებით ძვ. წ. 1400 წელს ახენატენმა და მისმა კარმა რელიგიური რევოლუცია მოახდინეს მონოთეიზმის სახელმწიფო რელიგიად გამოცხადებით. ფაქტები დეტალურად არის აღწერილი კემბრიჯის უძველეს ისტორიაში.

ლათინელი ისტორიკოსის, იუსტინეუსის, მტკიცებულება, რომ ებრაელები დამასკოდან იყვნენ, ახლა უკვე სრულად დასტურდება ტელ-ამარნას წერილებით. ეს მიმოწერა აჩვენებს, რომ მრავალი საუკუნის განმავლობაში ქანაანი უბრალოდ ეგვიპტის სასაზღვრო პროვინცია იყო, რომლის საკუთრებასაც ხეტები ხშირად ედავებოდნენ. მიმოწერის ენა ბაბილონური იყო.

თელ-ამარნას ეს წერილები კიდევ უფრო ნათელ იერს იძენს ბოლაზ-კეუის ხეთური არქივები. ორივეში მოხსენიებულია ჰაბირუს სახელით ცნობილი ხალხის კლასი, მონების კლასი. ყველა ქვეყანაში ებრაული წარმოშობის მეცნიერები უარყოფენ, რომ ჰაბირუს რაიმე კავშირი აქვთ ებრაელებთან. ტელ-ამარნას წერილებში საინტერესო დეტალებია. ეგვიპტის ფარაონისადმი გაგზავნილი ექვსი წერილი ურუსალიმის (იერუსალიმის) მმართველის, აბდი-ჰიბასგანაა. მე მჯერა, რომ ეს აბდი-ჰიბა თავად აბრაამის სახელის ეგვიპტური ტრანსკრიფციაა, რომელიც ნებისმიერ შემთხვევაში სირიის მკვიდრი იყო, მაშინ როცა ძველი აღთქმა აბრაამს ქალდეველთა ურიდან მოჰყავს. აბდი-ჰიბას ჰაბირუსები (დაახლოებით ძვ. წ. 1400 წელი) ძალიან აწუხებთ. წერილის მიყოლებით ის ეგვიპტეს სამხედრო დახმარებას სთხოვს. „მეფეს, ჩემო ბატონო, ჩემო მზეო. აბდი-ჰიბა, შენი მსახური, მეფის ფეხებთან, ჩემო ბატონო, შვიდჯერ და შვიდჯერ ვეცემი. ეს ცილისწამებაა, რასაც ისინი ჩემს წინააღმდეგ ამტკიცებენ. აჰა, მე არ ვარ პრინცი... აჰა, არც მამაჩემმა და არც დედაჩემმა ამ ადგილას დამამკვიდრეს; ძლევა მოსილი მეფის მკლავმა მამის სახლში შემაყვანა“.

დახმარების თხოვნით ის ფარაონს კიდევ ერთ წერილში სწერს: „ჰაბირუსები მეფის ციხესიმაგრეებს იპყრობენ... ყველა განადგურებულია. მეფემ, ჩემო ბატონო, დახმარება გაუგზავნოს თავის ქვეყანას“.

ძველი აღთქმა არ იცნობს არც ამ და არც შემდგომ ფაქტებს, არაფერს იუწყება რამზეს II-სა (ძვ. წ. 1292-1225 წწ.) და კადშის ხეტებს შორის გამართულ დიდ მსოფლიო ომზე, სადაც იმდროინდელი ყველა ორგანიზებული სახელმწიფო ორი მეომარი მხარის ერთ ან მეორე მხარეს შეუერთდა.

არცერთ წყაროში არ არის არც ერთი სიტყვა მეფე დავითის ან სოლომონის შესახებ, გარდა ზეპირი გადმოცემისა.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიმუშები*****

ძველი აღთქმის მრავალი საუკუნის შემდეგ დაწერილი, სავარაუდოდ, ბაბილონში ტყვეობის დროს, ანუ ძვ. წ. 585 წლის შემდეგ. ის ფაქტი, რომ ისინი არცერთ წყაროში არ არის მოხსენიებული, სულაც არ გამორიცხავს მათი არსებობის შესაძლებლობას და ამბის დაახლოებით სიმართლეს; მით უმეტეს, რომ სირიითა და პალესტინით ყველაზე დაინტერესებული ქვეყანა, ასურეთი, იმ დროს დაბნელებაში იყო, ანუ დაახლოებით ძვ. წ. 1000 წელს.

შემდეგი ლურსმული ჩანაწერები კითხვებს ბადებს ჯაჰურ-იეჰოვას წარმოშობის შესახებ. სახელის ებრაული წარმოშობის შესახებ ძველი აღთქმის ტრადიცია კარგად არის ცნობილი. თუმცა, ზინჯირლიში (ევფრატის შუა ხეობა) ნაპოვნი არამეული წარწერები ნათლად აჩვენებს, რომ ტიგლათ-ფილესერ III-ის (ძვ. წ. 740) მიერ სამაღლის მიწაზე შემოსევის დროს არსებობდა ი'დის პატარა დამოუკიდებელი სამეფო, რომელიც ნამდვილად იუდია. ი'დის ეს დინასტია, როგორც ჩანს, ძვ. წ. VIII საუკუნეში დააარსა კრლ-მ; რომელიც შეცვალა პარა I-მა, რომელმაც თავისი ღმერთის, ჰადადის, წარწერა დატოვა. ამრიგად, იუდის მეფე აზრიანე, რომელიც ამ არამეული წარწერის აღმოჩენამდე იუდას აზარიასთან იყო იდენტიფიცირებული (მეორე მეფეთა, XV.), აღმოჩნდა, რომ შუა ევფრატის დინასტიას მიეკუთვნებოდა. ამ გამოცხადებამ ასევე დიდი არეულობა გამოიწვია ძველი აღთქმის ისტორიაში.

ასურეთის სამხედრო ძლიერების მთელი პერიოდის განმავლობაში, ასურნაცირპალ II-დან (ძვ. წ. 884-860) ასურეთის დასასრულამდე (ძვ. წ. 612), ასურელები სამარიის და იუდას ერთ მეფეს ახსენებენ. უცნაურია, რომ ისრაელი და ქანაანი არ არის ნახსენები. ისინი პატარა სამთავროები იყვნენ, რომლებიც ყოველთვის ასურეთის, ასევე დამასკოს უახლოესი სამეფოს შენაკადები იყვნენ. თავისი 35-წლიანი მმართველობის განმავლობაში შაბუანასარ III-მ (ძვ. წ. 859-824) თოთხმეტიჯერ შეიჭრა სირიასა და პალესტინაში. ის ახსენებს სულ მცირე ხუთ შემოსევას, რომელთა დროსაც მან პალესტინელი ხალხი ასურეთში გადაასახლა. ტიგლათფილესარ IV-მ (ძვ. წ. 745-728), სარგონ II-მ (ძვ. წ. 722-705), სანჰერობმა (ძვ. წ. 705-682), აზარჰადონმა და ა.შ., თავის მხრივ, რამდენჯერმე შეიჭრნენ და გაანადგურეს სირია და პალესტინა და ხალხი ასურეთსა და ბაბილონში გადაასახლეს. ეგვიპტის ამენჰოტეპ IV-ის მსგავსად, ზოროასტრი მღეროდა ჰიმნებს მზისა და აჰურამაზდასადმი, რაც მონოთეიზმის ყველაზე სუფთა ფორმას წარმოადგენდა ძვ.წ. VIII საუკუნის დასაწყისიდან.

ერთი ღმერთი აჰურამაზდა, სიკეთისა და სიწმინდის წყარო, გადარჩა თავად ზოროასტრის მოწამებორივი სიკვდილის შემდეგაც კი - და სავარაუდოდ, სწორედ ამის გამო. ამის დასტურია ის, რომ აქემენიანებმა (ძვ. წ. 548 წლიდან) აჰურამაზდა თავიანთ ერთადერთ ღმერთად მიიღეს. ახლა უკვე შეიძლება დადასტურდეს, რომ ზოროასტრი ძვ. წ. VIII საუკუნის პირველ ნახევარში ცხოვრობდა. სირიისა და პალესტინის ხალხები, რომლებიც დეპორტაციების შედეგად ასურეთის იმპერიაში იყვნენ მიმოფანტულნი, სრულიად არ იყვნენ ინფორმირებულნი ზოროასტრის მონოთეისტური დოქტრინის შესახებ.

ძველი აღთქმა ამბობს, რომ ბაბილონის მეფემ, ნაბუ-კუდურ-უცურიმ (ძვ. წ. დაახლ. 555 წ.), ებრაელი ხალხი ტყვედ წაიყვანა (დაახლოებით ძვ. წ. 555 წ.). ბაბილონურ ტექსტებში ამის შესახებ არანაირი ჩანაწერი არ არის. თუმცა, თუ ვივარაუდებთ, რომ ეს სიმართლეა, რაც, სავარაუდოდ, ასეც არის, ბაბილონში მყოფ ებრაელ ტყვეებს, კერძოდ, იერუსალიმის ტაძრის დანგრევის შემდეგ, ბუნებრივია, უფრო ღრმა აზროვნებისკენ უბიძგებდნენ. ზოროასტრიზმი იქ საკმაოდ გავრცელებული უნდა ყოფილიყო. არსებობს მტკიცებულება, რომ დასავლეთ აზია ღრმად შეძრა ასურეთის სრულმა დაცემამ (ძვ. წ. 612-606 წწ.) და არიული რასების აღზევებამ, რომლებიც მეტ-ნაკლებად ზოროასტრის თაყვანისმცემლები იყვნენ. ერთი ღმერთის იდეა, როგორც ჩანს, შეაღწია ისეთ კონსერვატიულ ხალხშიც კი, როგორებიც ბაბილონელები იყვნენ. ბაბილონის უკანასკნელმა მეფემ, ნაბუნიადმა (ძვ. წ. 553-538 წწ.), რომელმაც იცოდა მზარდი ტალღის შესახებ, საფრთხის თავიდან აცილება სცადა. ერთი საბაბით ან სხვა საბაბით მან დედაქალაქში შეაგროვა ბაბილონის სხვადასხვა ქალაქის ყველა კერპი და ადგილობრივი ღმერთების ქანდაკებები. ამ ქმედებამ ადგილობრივი მღვდლებისა და მათი მრავალი მომხრის უკმაყოფილება გამოიწვია. ეს, ალბათ, ერთ-ერთი მიზეზია, რის გამოც ბაბილონის არმიამ წინააღმდეგობა არ გაუწია კიროსის ქალაქში ჩუმად შესვლას (ძვ. წ. 538 წ.) და ბაბილონის იმპერიის დაშლას.

ძველი აღთქმის ტრადიცია ამბობს, რომ კიროსმა ებრაელი ტყვეები გაათავისუფლა. მე ვფიქრობ, რომ ეს მშვიდი სპარსელი საერთოდ არ ღელავდა ქალაქში მყოფი ხალხის მდგომარეობაზე, სანამ ხარკს იღებდა. ჩემი აზრით, ებრაული მონოთეიზმი პალესტინაში ბაბილონის ტყვეებმა შემოიტანეს. ეზრას პირველი თავისა და მათიანეების სხვა თავების კრიტიკული მიმოხილვა ასეთი ინტერპრეტაციის საშუალებას იძლევა. ბაბილონში ტყვეობის შედეგად ებრაელებში რასობრივი შეგნება გაიზარდა - თუ ოდესმე 71 წელს დიდ გაფანტვამდეც კი. გამოცდილებამ დაამტკიცა, რომ ძალიან ბევრმა ღმერთმა ვერ გადაარჩინა კაცობრიობა. ერთი ყოვლისშემძლე ღმერთის თაყვანისცემით გამოსყიდვის უფრო მეტი ალბათობა არსებობდა.

მეცნიერებს დიდად აოცებს ის ფაქტი, რომ მთელი ელინისტური პერიოდის განმავლობაში ებრაელებს შორის კომუნიკაციის საერთო საშუალება ბერძნული იყო. რა თქმა უნდა, არსებობდა სინედრიონი და სამღვდლოება. როგორც ჩანს, სემიტ ადგილობრივ მოსახლეობაში ძირითადი სალაპარაკო ენა არამეული ენა იყო. შეუძლებელია იმის დადგენა, საუბრობდნენ თუ არა ებრაელი მღვდლები ებრაულად ერთმანეთში.

ეჭვგარეშეა, რომ ციცერონი რომის რესპუბლიკის ყველაზე ჭკვიანი და სამართლიანი სახელმწიფო მოღვაწეა. სრული კორუფციისა და თავაშვებულობის სამყაროში ის მართა კატონის წინაშე, რომლის წინააღმდეგაც არ წაუყენებიათ ქრთამის ან სამსახურებრივი გადაცდომის ბრალდება. მისი ნაშრომები ადასტურებს მისი ინტელექტუალური შესაძლებლობებისა და მსჯელობის დიაპაზონს. ასობით კონსულსა და პრეტორს შორის, ის ერთადერთი კონსულია, რომელიც კილიკიიდან საპატიო რეპუტაციით დაბრუნდა. ციცერონი ამაღლებული პოლიტიკური მოაზროვნეა, სამართლიანი და პატიოსანი. ის ძალიან ობიექტურია უცხო ერების მიმართ. ის წერდა ბერძნების უსულგულობაზე, ლიდიელთა მონობაზე, მაგრამ არასდროს უწოდებია არცერთ მათგანს ბორნეს მტრებს. მხოლოდ ებრაელებს უწოდებს ის არაერთხელ „ჩვენს მტრებს“. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

შემდეგი საკითხი ებრაული ოქროს შესახებ ბრალდებაა... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. - რაც შეეხება ოქროს ექსპორტს იერუსალიმში ებრაელების მიერ იტალიიდან და ყველა ჩვენი პროვინციიდან. . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudine Iudaeorum flagrantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. — მაგრამ ამ ბარბაროსული ცრურწმენის წინააღმდეგობა ხშირად იყო ღირსების საქციელი, როდესაც ისინი ყველაზე დიდი სიბრძნის გმობა იყო. რესპუბლიკის ინტერესების დასაცავად გამართულ შეკრებებზე უმართავი.

Non enim credo reflectem et Iudaeorum et hostium impedimenta. — ებრაელების რელიგიური სარწმუნოება, ჩვენი მტრები, არ წარმოადგენდა დაბრკოლებას. . . და ა.შ., და ა.შ.

ციცერონის ეს ქადაგება, ალბათ, ლათინურ ენაზე დაწერილ ერთ-ერთ ულამაზეს და პატრიოტულ ნაწარმოებს წარმოადგენს; თუმცა, ბოლო ორმოცდაათი წლის განმავლობაში, აშკარა მიზეზების გამო, ამ ქვეყნის საჯარო სკოლებისა და უნივერსიტეტებისთვის მისი სასკოლო გამოცემა არ არსებობდა. იმავე მიზეზით, არც ტაციტუსის „ისტორიების“ გამოცემა არსებობდა. ტაციტუსი (Annalium.il.85) ახსენებს, რომ იმპერატორ ტიბერიუსის დროს სენატმა გამოსცა ბრძანებულება, რომელიც კრძალავდა ეგვიპტელთა და ებრაელ ღვთისმსახურებას და რომიდან სარდინიაში 4000 ებრაელი გათავისუფლებული გააძევეს, დანარჩენებს კი რომის დაუყოვნებლივ დატოვება მოუწიათ.

ტაციტუსი ერთ პასაჟში აღნიშნავს, რომ იუდეველთა სამეფოს ყველაზე წარმატებულ პერიოდში (ძვ. წ. 120-დან ტიტუსის მიერ იერუსალიმის განადგურებამდე 70 წელს) ებრაელები თავიანთ ტაძარში ვირის თავს სცემდნენ თაყვანს (ტაციტუსი: ისტორიარუმი V. 2-5).

ჰორაციუსსა და იუვენალს მათ შესახებ კიდევ ბევრი რამ აქვთ სათქმელი. კონსტანტინემ, ეგრეთ წოდებულმა დიდმა, ჩაიდინა საშინელება, როდესაც დაუშვა ძველი აღთქმის კანონიზაცია ნიკეის პირველ საეკლესიო კრებაზე 325 წელს. დაახლოებით ერთი ან ორი თაობის განმავლობაში ებრაელები, როგორც წინასწარმეტყველთა შვილები, ძალიან პოპულარული გახდნენ ქრისტიანულ სამყაროში. თუმცა, საუკუნეც არ გასულა (ანუ მეხუთე საუკუნის დასაწყისიდან) სანამ მათ მასებს უბრძანეს კონსტანტინოპოლისა და ალექსანდრიის დატოვება.

ეჭვი არ ეპარება, რომ „ქრისტიანულ სამყაროზე“ შურისძიების მიზნით, ებრაელები...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მნიშვნელოვანი როლი ითამაშა ისლამის მოძრაობის ორგანიზებაში. თუმცა, ძალიან უცნაურია, რომ ებრაელების მიერ გაწეული სამსახურის მიუხედავად, პირველმა ხალიფებმა მათში საშინელი ფანატიზმი ჩანერგეს.

როგორც „ნიგნის ხალხები“, არაბები არასდროს აიძულებდნენ ქრისტიანებს ისლამის მიღებას, გარდა ოფიციალური

მონვევისა. თუმცა, აბასიან ხალიფებამდე (ახ. წ. 850 წ.) ისლამი ებრაელებს მონოთეისტებად არ ცნობდა.

ლევანტში მცხოვრები ებრაელების მთელი თემები იძულებით მოქცეულიყვნენ, მამაკაცები კი ისლამის ჯარების წინა რიგებში გადაიყვანეს.

მუსლიმური სამყარო და პალესტინა,

ა. იუსუფ ალი

3 ოსტ-ომის შემდეგ ბრიტანეთის პოლიტიკა პალესტინაში დიდ ბრიტანეთსა და მუსლიმურ სამყაროს შორის ურთიერთობებს მუდმივად ართულებდა. მის მიერ შექმნილი გაუგებრობები 1920-იან წლებში საკმაოდ მძიმე იყო, ხოლო 1930-იან წლებში მათ მიერ გამოწვეული დაძაბულობა იმდენად დიდი იყო, რომ აფეთქების საფრთხე შეიქმნა. ხოლო ამ, 1938 წელს, მსოფლიო ვითარება იმდენად სწრაფად გაუარესდა, რომ არავის შეუძლია პალესტინის, როგორც მსოფლიოს მომავალი მშვიდობის მნიშვნელოვანი ფაქტორის, იგნორირება. ბრიტანეთის ხელისუფლებამ ბუნდოვნად გააცნობიერა თავისი შეუძლებელი მდგომარეობა და ორი წლის განმავლობაში პრობლემის გადასაჭრელად ორი კომისია გაგზავნა. რაც მათ ვერ გააცნობიერეს, არის მუსლიმური გრძნობების სიძლიერე და ის ურყევი საფუძველი, რომელზეც ეს გრძნობა დაფუძნებულია.

სიმართლეს არ შეესაბამება ის, რომ საკითხით მხოლოდ არაბული ქვეყნები არიან დაინტერესებულნი. ინდოეთიდან გაბეჭდილი ყოველ კვირას აქვეყნებენ ინფორმაციას ქვეყნის სხვადასხვა ცენტრში გამართული შეხვედრების შესახებ, სადაც არაბების მიმართ თანაგრძნობას გამოხატავენ და დიდ ბრიტანეთს პალესტინაში პოლიტიკის შეცვლისკენ მოუწოდებენ.

ამ საკითხით დაინტერესებულნი არიან არა მხოლოდ მუსლიმები, არამედ ინდუსებიც. არაერთხელ აღინიშნა პალესტინის დღე, რომელზეც ძლიერი გამოსვლები იყო წარმოთქმული. ხელისუფლებაზე ზეწოლის საშუალებად ჰიჯრატი (ნებაყოფლობითი გადასახლება) და მთავრობასთან თანამშრომლობა არ იყო შემოთავაზებული. ნიდერლანდების სუვერენიტეტის ქვეშ მყოფმა ჯავის მუსლიმებმაც იგივე დიდი ინტერესი გამოხატეს და დიდი უხერხულობა შეუქმნეს თავიანთ მთავრობას. საფრანგეთის მუსლიმურ კოლონიებში პალესტინის გრძნობა მნიშვნელოვნად ზრდის იმ რთულ პრობლემებს, რომელთა წინაშეც საფრანგეთის კოლონიური პოლიტიკა დგას. და ბუნებრივია, რომ თავად არაბულ ქვეყნებშიც ძლიერად უნდა გამოიხატოს თანაგრძნობა არაბი ძმების მიმართ და აღმოჩნდება პალესტინაში განხორციელებული რეპრესიებისა და უსამართლობის მიმართ.

იემენის პრინცმა საიფულ ისლამმა, 1937 წელს, კორონაციის დღეღამისთან ერთად, საჯაროდ გამოხატა თავისი და თავისი ხალხის ღრმა გრძნობები ლონდონში გამართულ შეხვედრებზე. დიპლომატიური კორპუსის სხვადასხვა წევრის მონაწილეობით გამართულ მიღებაზე სიტყვით გამოსვლისას მან თქვა: „მსოფლიოს ყველა მუსლიმი თანაუგრძნობს პალესტინის არაბებს და არ მოისვენებს მანამ, სანამ პალესტინის საკითხი არ გადაწყდება არაბების სამოქალაქო უფლებების შელახვის გარეშე“. იემენი მას შემდეგ არ დუმს, არამედ სხვადასხვა ძალისხმევას მიმართა გადაწყვეტის შესთავაზებლად.

ერაყი კიდევ უფრო დაჟინებით იდგა. ერაყის ამჟამინდელმა პრემიერ-მინისტრმა გააკეთა განცხადებები, რომლებიც ზოგიერთმა წრემ „მკვეთრ უგუნურებად“ მოიხსენია. თუ ეს უგუნურება იყო, ისინი სულ მცირე იმ გულწრფელი შემოთხუთებით იყო შთაგონებული, რომ ბრიტანული აზრი პალესტინაში შემდგომ შეცდომებში არ შეყვანილიყო. ითვლება, რომ მისი ბოლო ვიზიტი (1938 წლის შემოდგომაზე) ლონდონში ძირითადად პალესტინის საკითხის გონივრული გადაწყვეტის წარდგენის მიზნით იყო და ეს იყო პასუხი ბაღდადში მის საკუთარ ხალხს შორის ამ საკითხისადმი არსებული ძალიან ძლიერი განწყობისა. ტრანსიორდანია, როგორც მეზობელი და გარკვეული თვალსაზრისით იმავე გეოგრაფიული არეალის ნაწილი, რა თქმა უნდა, მჭიდროდ არის დაინტერესებული. საუდის არაბეთის მეფე აბდულ აზიზ იბნ-საუდი აქამდე დიპლომატიურ დუმილს ინარჩუნებდა, მაგრამ მისი ქვეშევრდომები, მგზნებარე იკვანი, შესაძლოა არაბულ ჯგუფებს შორის ყველაზე მნიშვნელოვანი არიან, რომლებიც პალესტინაში მიმდინარე მოვლენებს პლატონურზე მეტი ინტერესით აკვირდებიან.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

სირია სუვერენული არაბული სახელმწიფოს სახით ახალი თავისუფლების სათავეშია და პალესტინისადმი არაბული შეხედულებები დამასკოზე უფრო აქტუალურია. ისტორიულად და გეოგრაფიულად, პალესტინა სირიის ნაწილია და პალესტინის აჯანყებას უდიდესი თანაგრძნობა და მხარდაჭერა აქვს ახლადშექმნილ სირიულ რესპუბლიკაში. იერუსალიმის დიდი მუფთი სირიის ერთ-ერთ შემადგენელ სახელმწიფოში ლტოლვილია - დამასკო იყო და არის პალესტინის არაბული საქმის მხარდაჭერის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი ცენტრი. ბლუდანში (დამასკოს მახლობლად) ერთზე მეტი საერთაშორისო მუსლიმური კონგრესი ჩატარდა. ბოლო ასეთი კონგრესი 1938 წლის ოქტომბერში კაიროში გაიმართა. მას სხვადასხვა ქვეყნის საკანონმდებლო ორგანოების მუსლიმი წევრები ესწრებოდნენ. მან პირობა დადო პალესტინის დაცვაზე, ქვეყანაში ეროვნული მთავრობის დამყარებასა და პალესტინაში ებრაული ეროვნული სახლის განუზოციელებელი იდეის მიტოვებაზე. პალესტინაში არაბული საქმის მხარდამჭერ ქალთა საერთაშორისო შეხვედრა გაიმართა კაიროში, ქალბატონი მარავის თავმჯდომარეობით, საპარლამენტო კონგრესისთანავე. ეგვიპტელები, როგორც ხალხი, ასევე მათი რელიგიური და საპარლამენტო ლიდერები, მთელი გულით უჭერენ მხარს ამ საქმეს. და ეგვიპტე არაბულენოვანი სამყაროს ინტელექტუალური ცენტრია.

ამგვარად, ჩვენ პრაქტიკულად გვაქვს მუსლიმური სამყაროს ერთსულოვანი ხმა პალესტინაში ებრაული ამბიციების წინააღმდეგობის გაწევაში. არაბული ქვეყნების ქრისტიანებიც ამ საკითხში სრულიად ერთსულოვანნი არიან თავიანთ მუსლიმ ძმებთან. გაზვიადების გარეშე თუ ვიტყვით, რომ მთელი ახლო აღმოსავლეთი ამ საკითხთან დაკავშირებით ცეცხლშია გახვეული და მთელი მუსლიმური სამყარო თანაუგრძნობს და თანამშრომლობს.

ეს სახელმწიფოები თანდათან იზრდებიან ძალაუფლებითა და მნიშვნელობით. მათი ამბიციაა კომპაქტური ბლოკის შექმნა და ამ მიზნის მისაღწევად არაერთი ხელშეკრულება დაიდო. ირანი და თურქეთი შეუერთდნენ ზოგიერთ ამ ხელშეკრულებას. ღირს კი დასავლეთ აზიისა და ჩრდილოეთ აფრიკის მოსახლეობის ასეთი მნიშვნელოვანი ელემენტების გაუცხოება ბალფურის დეკლარაციის შესასრულებლად, რომელიც თავისთავად ეწინააღმდეგებოდა არაბებისთვის მიცემულ დაპირებებს? მართლაც, თუ ებრაელთა მოთხოვნები დაკმაყოფილდება, ეს დაარღვევს თავად ბალფურის დეკლარაციის არსებით ნაწილს, რადგან ბატონი ბალფურის წერილში ლორდ როტშილდისადმი, რომელიც გამოქვეყნდა 1917 წლის 2 ნოემბერს, ქვემოთ დახრილი შრიფტით არის დაწერილი სიტყვები:

„ჩვენ კეთილგანწყობით ვუყურებთ პალესტინაში ებრაელი ხალხისთვის ეროვნული სახლის შექმნას და ყველაფერს გვაკეთებთ ამ მიზნის ხელშესაწყობად, იმის გათვალისწინებით, რომ არაფერი არ უნდა გაკეთდეს ისეთი, რამაც შეიძლება „შეზღუდოს პალესტინაში არსებული არაებრაული თემების სამოქალაქო და რელიგიური უფლებები“.

დეკლარაცია ორაზროვანი და არაბების მიმართ ბრიტანეთის კეთილსინდისიერებასთან შეუსაბამო იყო. პრაქტიკაში ის არაპრაქტიკული აღმოჩნდა და დიდი ზიანი მიაყენა ბრიტანეთის პრესტიჟს მუსლიმურ სამყაროში. ის ამჟამად მსოფლიო პოლიტიკაში მუდმივ პრობლემას წარმოადგენს და, სავარაუდოდ, მომავალში დიდი არეულობისა და არეულობის ნაყოფიერი მიზეზი გახდება. ინგლისის მტრები იქ თავიანთი პროპაგანდისთვის პერსპექტიულ ველს პოულობენ და კრიზისის ან საფრთხის დროს შესაძლებლობებს ხელიდან არ გაუშვებენ. რა თქმა უნდა, ინტელექტუალური და კარგად ინფორმირებული საზოგადოება მტკიცედ დაუპირისპირდება ასეთ ფარსულ პოლიტიკას.

აქამდე მხოლოდ პოლიტიკური საკითხები განვიხილეთ. მოდით, ეს საკითხი სამართლიანობის საკითხად განვიხილოთ. იერუსალიმი და წმინდა მიწა არა მხოლოდ ებრაელებისთვის არის წმინდა; ისინი კიდევ უფრო წმინდაა ქრისტიანებისა და მუსლიმებისთვის. ქრისტიანობის დაარსების ცენტრალური მოვლენა ამ მიწაზე მოხდა. ურაშყიდ ალ-აქსა ყურანში წმინდა ადგილად არის მოხსენიებული (xvii. 1, 5 და 7). ტიტუსის მიერ ტაძრის დანგრევიდან 70 წელს, 1868 წლის განმავლობაში, ებრაელები ქვეყნიდან განდევნეს. 2500 წლის განმავლობაში (ბაბილონური ტყვეობიდან)

ებრაელებს ქვეყანაში უზენაესი ძალაუფლება არ ეკავათ. დაახლოებით ექვსი საუკუნის განმავლობაში (იესო ნავეს ძის დროიდან, ძვ. წ. 1254 წ., ნაბუქოდონოსორის მიერ იერუსალიმის აღებამდე, ძვ. წ. 587 წ.) ისინი ცდილობდნენ შერეული მმართველობის განხორციელებას.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მოსახლეობა, მაგრამ ერთმანეთში იყვნენ განაწილებულნი. მათი რეალური ძალაუფლება ძლივს ორ თაობას გაგრძელდა, კერძოდ: დავითისა და სოლომონის მეფობის დროს (ძვ. წ. 1055-დან 977 წლამდე). ისინი არასდროს შეადგენდნენ უმრავლესობას მოსახლეობაში, რომელიც შედგებოდა ფილისტიმელებისგან (რომელთა სახელსაც პალესტინა ეწოდება) და სხვადასხვა არაბული ტომებისგან, როგორიცაა ედომელები, ამალეკელები, მოაბელები და ა.შ. ებრაელები ამ მიწაზე მხოლოდ პერიოდულად და მხოლოდ უმცირესობაში იმყოფებოდნენ.

სამართლიანია თუ არა ამ ვითარებაში პალესტინაზე ებრაელთა მიწად საუბარი? უფრო სწორად, მას ჯაზირათ-უტ არაბის ნაწილად მიიჩნევენ, არაბული კუნძულის, რომელიც თითქმის შემოსაზღვრულია ხმელთაშუა ზღვით, წითელი ზღვით, არაბეთის ზღვით, სპარსეთის ყურითა და ევფრატ-ტიგროსის ხეობით. ეკონომიკურად, არაბეთი, თუ ოდესმე მოიპოვებს ძალას, მხოლოდ ნაყოფიერი სანაპირო მიწების მონაკვეთებით შეძლებს თავის რჩენას, რომლებიც მის ქვიშიან უდაბნოებს აკრავს გარს. იურიდიულად, პალესტინაზე ბრიტანეთის მიერ ფლობილი მანდატი არ აქცევს პალესტინას ბრიტანეთის ტერიტორიად და არც ბრიტანეთს აძლევს უფლებამოსილებას, განკარგოს მიწა თავისი სურვილისამებრ. ის არის „დამოუკიდებელი ერის“ რწმუნებული და მისი ფუნქციაა „ადმინისტრაციული კონსულტაციებისა და დახმარების განწესება“, არა მისი ტერიტორიის ნაწილის უცხოელებისთვის გადაცემა ან თავისთვის შენარჩუნება. ერთა ლიგის პაქტი (მუხლი 22) პალესტინასა და სირიასთან დაკავშირებით ამბობს: „გარკვეულმა თემებმა, რომლებიც ადრე თურქეთის იმპერიას ეკუთვნოდა, მიაღწიეს განვითარების ისეთ ეტაპს, სადაც მათი არსებობა, როგორც დამოუკიდებელი ერები, შეიძლება დროებით იქნას აღიარებული, იმ პირობით, რომ მანდატური ადმინისტრაციული კონსულტაციისა და დახმარებას გაუწევს მანამ, სანამ ისინი დამოუკიდებლად დგომას შეძლებენ. ამ თემების სურვილები უნდა იყოს მთავარი გასათვალისწინებელი მანდატურის შერჩევისას“.

პალესტინის თავდაპირველი მოსახლეობის უმრავლესობის, ანუ თითქმის ყველას, გარდა ახლახან შემოყვანილი უცხო ელემენტებისა, ერთსულოვანი სურვილია, რომ ისინი სუვერენულ დამოუკიდებელ ერად გამოცხადდნენ. მათ უზარმაზარი მსხვერპლი გაიღეს და სისხლი თავისუფლად დაღვარეს ამ მიზნისთვის ბრძოლაში. ამიტომ, ბრიტანეთისთვის ერთადერთი საპატიო გზა რჩება:

მანდატზე უარის თქმა;

ტერიტორია სუვერენული ერის სახით ხალხისთვის გადაეცა, კონსტიტუციით შემუშავებული...
თავად ხალხი;

მომავალში ებრაელთა ნებისმიერი იმიგრაციის აკრძალვა;

ახალ სახელმწიფოსთან ხელშეკრულების დადება იმ ებრაული უმცირესობის გონივრული დაცვის შესახებ, რომლებიც აირჩევენ სახელმწიფოს ერთგულ წევრებად დარჩენას და მისი კანონების დაცვას, ადგილობრივი ავტონომიის ისეთი გარანტიებით, რაზეც შეიძლება შეთანხმება, იმ პრინციპით, რომ *factum vale quod fieri non debuit*;

სახელმწიფოში ინკორპორირება არ სურთ მათთვის, ვისაც არ სურს საკუთრების დატოვების თავისუფალი არჩევანის გაკეთება.

ამგვარი შეთანხმება მომავალში მშვიდობასა და განვითარებას უზრუნველყოფს და საბოლოოდ სამართლიანობას აღუძრავს შევიწროებულ არაბებს. ეს იქნებოდა ვერსალის ხელშეკრულებით ჩადენილი უსამართლობის ერთ-ერთი უკანასკნელი აშკარა ქმედება, რომელიც თანასწორობის, სინდისის ქენჭისა და სიტუაციის ფაქტებისადმი გონივრული დათმობის პრინციპებით გამოსწორდებოდა.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ფაშინი და დიალექტიკა, ა.

რაცენ ტომსონი

თევროპაში ფაშინის შეუფერხებელი პროგრესი, როგორც ჩანს, ახალი ისტორიული პროცესის არსებობაზე მიუთითებს, რომლის უარყოფაც შეუძლებელია, მაგრამ ის გარდაუვალი დასასრულისკენ მიემართება.

მარქსისტები, რომლებიც ფიქრობდნენ, რომ წინასწარმეტყველ კარლისგან მემკვიდრეობით მიიღეს ისტორიული პროგრესის სრულყოფილი ახსნა, ახლა სრულიად ვერ ხსნიან ამ მოულოდნელ უკანდახევას, რომელიც მათ სტრატეგიულ გეგმას ანგრევს ზუსტად იმ მომენტში, როდესაც გამარჯვება პროლეტარიატისთვის ხელთ ჩანდა. სავსებით ნორმალურია ფაშინის „კაპიტალისტების ორგანიზებული გამოხატულების“ წოდება, რომლებიც ხელისუფლებაში დარჩენისთვის არაფერზე არ იშურებენ, როგორც ამას ბატონი ჯონ სტრეჩი აკეთებს; თუმცა ეს არ ხსნის იმ თავხედურ მანერას, რომლითაც ფაშინი ლიდერები უდიდეს კაპიტალისტებს ეპყრობიან და არც ფინანსური თავისუფლების სრულ დაქვემდებარებას ეროვნული კეთილდღეობისთვის.

მოდით, განვიხილოთ მარქსისტული სისტემა, „ისტორიის მატერიალისტური ინტერპრეტაცია“, რათა დავინახოთ, სად დაუშვა შეცდომა. უპირველეს ყოვლისა, უნდა დავუბრუნდეთ ჰეგელს, რადგან, როგორც ლენინი აღნიშნავდა, „მარქსი ჰეგელის გარეშე გაუგებარია“. ჰეგელი ნამდვილად არ იყო მატერიალისტი; პირიქით, ის იდეალისტი იყო. ის თვლიდა, რომ სამყარო მთლიანად სული იყო, უფრო სწორად, მხოლოდ „იდეა“. ეს არ მოსწონდა ებრაელ კარლ მარქსს; მაგრამ ფენომენების ახსნისას ჰეგელმა გამოიგონა სისტემა, სახელწოდებით „დიალექტიკა“, რომელსაც უდიდესი მიმზიდველობა ჰქონდა მარქსის დახვეწილი გონებისთვის.

ჰეგელის „სამყაროს“ კონცეფცია ადამიანის ინტელექტის განსაცვიფრებელი მცდელობა იყო, შესაძლოა კაცობრიობის უდიდესი გონებრივი მიღწევა. მან დაინახა ყოვლისმომცველი „იდეის“ საოცარი სანახაობა, რომელიც თვითშემეცნების დაუსრულებელ პროცესში იყო ჩართული. ამ პროცესში ყველა ფენომენი, მათ შორის თავად კაცობრიობის არსებობა, წარმოადგენდა უზარმაზარი და რთული „დიალექტიკის“ ან არგუმენტის ნაწილებს, რომლითაც „იდეა“ საკუთარ თავთან კამათობდა საბოლოო ჭეშმარიტების, უფრო სწორად, „თვითშემეცნების“ ძიებაში. მან ეს პროცესი წარმოადგინა, როგორც რაიმე „თეზისის“ ან ჭეშმარიტების ასპექტის განმეორებითი პოსტულაცია, ისევე როგორც მეცნიერი პოსტულირებს თეორიას ქიმიური ან ფიზიკური ფაქტების ასახსნელად.

შემდეგ, რადგან ეს თეზისი, ფაქტობრივად, სრულ ჭეშმარიტებას არ მოიცავდა, ის გამოძალავდა „ანტი-თეზისს“ ანუ საპირისპირო კონცეფციას, რომელიც შემდეგ „დიალექტიკურ“ ბრძოლაში ჩაებმებოდა „თეზისის“ არასრულ დაშვებასთან. ისევე, როგორც სამეცნიერო თეორიის მოწინააღმდეგეები მის წინააღმდეგ არგუმენტებს მოიყრიან.

საბოლოოდ, ამ დიალექტიკიდან წარმოიშობა „სინთეზი“, რომელიც მოიცავს როგორც თეზისს, ასევე ანტი-თეზის ასპექტებს ჭეშმარიტების უფრო ახლოს გააზრებაში. რადგან ეს სინთეზი შემდეგ ახალ, მაგრამ მაინც არასრულ თეზისს ჩამოაყალიბებდა, ის შემდგომ დიალექტიკურ ბრძოლას, შემდგომ სინთეზს და ა.შ. გამოიწვევდა საბოლოო ცოდნის პროგრესულ ძიებაში. კვლავაც, პარალელი სამეცნიერო კვლევის პროგრესთან ახლოსაა. სრულიად ბუნებრივია, რომ ჰეგელი ადამიანს, განსაკუთრებით ორგანიზებულ, ცივილიზებულ სახელმწიფოს, უმაღლეს პატივს სცემდა, როგორც იდეის დიალექტიკური სრულყოფის ყველაზე მოწინავე ინსტრუმენტს. აქედან მომდინარეობს საკმაოდ მცდარი მოსაზრება, რომ ჰეგელი სახელმწიფოს თავყანისცემას უჭერდა მხარს. სინამდვილეში, ჰეგელი პანთეისტი იყო; შესაძლოა, ყველაზე ინტენსიური მონოთეისტი, რაც კი კაცობრიობას ოდესმე ჰქონია.

მარქსი და დიალექტიკა

მარქსს ჰეგელის ინტელექტუალური შესაძლებლობები ნაკლებად გააჩნდა, რომლის სისტემაც მხოლოდ უხეშად არის აღწერილი.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ზემოთ მოცემულ ფორმაში, თუმცა ის დიალექტიკურ პროცესს კლასობრივი ომის ახსნასა და გამართლებად მიიჩნევდა. ადამიანისა და ორგანიზებული სახელმწიფოსადმი ჰეგელისეული პატივისცემის გაზიარებით, მარქსი განსაკუთრებით დაინტერესებული იყო საზოგადოების განვითარებით დიალექტიკური პროცესის დროს. საზოგადოებას წარმოების ინსტრუმენტად მიიჩნევდა და არა ჰეგელისგან განსხვავებით, როგორც ცოდნის ინსტრუმენტს, ის „მუშებს“ საზოგადოების ერთადერთ ფენად მიიჩნევდა, რომელსაც პატივისცემა ეკუთვნოდა და გმობდა საზოგადოების არასრულყოფილებას, რომელიც ძალაუფლებასა და პრესტიჟს პარაზიტებსა და არამწარმოებლებს ანიჭებდა.

მარქსისტული „ისტორიის მატერიალისტური ინტერპრეტაცია“ ეფუძნება საზოგადოების კლასებს შორის დიალექტიკურ ბრძოლას, რომლის საბოლოო მიზანია უკლასო საზოგადოების სრულყოფა, რომელშიც ყველა „იმუშავებს“, ანუ ყველა ჩართული იქნება წარმოების პროცესში. მიუხედავად იმისა, რომ ეს მარქსისტული სქემა ჰეგელის ფილოსოფიის ამაღლებული უნივერსალური კონცეფციისგან შორს დგას, მას არ შეუძლია არ დაიმსახუროს ყველა რეალისტის თანაგრძნობა, რომლებიც უარყოფენ როგორც იდეალიზმს, ასევე მატერიალიზმს, როგორც არსებობის სრულ ფილოსოფიებს. შეიძლება ჩვენ არ ვიზიარებდეთ მარქსისტულ ცრურწმენას მატერიალური მწარმოებლების სასარგებლოდ და მაინც შევინარჩუნოთ საპატიო ადგილი ჭეშმარიტების მაძიებლებისთვის, იქნება ეს ხელოვნების, მეცნიერების თუ რელიგიის მეშვეობით, მაგრამ ჩვენ ვაჭანყდებით საზოგადოებაში ნებისმიერი დარგობრივი კლასის ბატონობის წინააღმდეგ, განსაკუთრებით თუ ეს კლასი არც ჭეშმარიტების ცოდნას უწყობს ხელს და არც სიმდიდრის წარმოებას.

ცივილიზაციის გაშლა

როგორც არ უნდა იყოს ჩვენი შეხედულება ჰეგელის ფილოსოფიის საბოლოო ჭეშმარიტებაზე, შეუძლებელია უარყოთ, რომ ჰეგელისეული „ტრიადა“ თეზისის, ანტითეზისისა და სინთეზის სახით ქმნის არსებობის ფუნდამენტურ რიტმს როგორც ბუნებაში, ასევე საზოგადოებაში. პროტონისა და ელექტრონის შერწყმიდან ატომის შესაქმნელად, მამაკაცისა და ცოლის შერწყმამდე ოჯახის შესაქმნელად, ერთი და იგივე ფუნდამენტური ტრიადული საფუძველია ნაპოვნი. საზოგადოებაში იგივე კანონი მოქმედებს უწყვეტ დინამიურ პროცესში, რომელიც, მარქსის აზრით, უდავოა, სამართლიანად დასრულებოდა სრულყოფილი უკლასო საზოგადოებით. მოდით, ამ პროცესს ევროპული ცივილიზაციის განვითარების გზით მივყვეთ.

თანამედროვე ევროპის შორეული წარმოშობა ბარბაროსული ურდოების რომის იმპერიაზე ზემოქმედებაშია. დიალექტიკური პროცესის კიდევ უფრო სრულყოფილი მაგალითის მოყვანა შეიძლება? რომაული ცივილიზაციის თეზისი, ხელოვნური, მატერიალისტური და დეკადენტური, ეჭვქვეშ დადგა მისი ანტითეზისით, გერმანული ბარბაროსობით, ბუნებრივი, იდეალისტური და მამაკაცური. შედეგი იყო თითქმის სრულყოფილი სინთეზი, დაპყრობების, ხელახალი დაპყრობის, დამონებისა და ვანდალიზმის მწვავე დიალექტიკური ბრძოლის შემდეგ, როდესაც რომის ნანგრევებზე აღიმართა ფეოდალური სისტემა, რომელსაც ხელმძღვანელობდნენ ბარბაროსი ლიდერები, რომლებიც, მიუხედავად ამისა, კვლავ ატარებდნენ იმპერიული რომის ტრადიციულ ტიტულებს: *dux* (ჰერცოგი), *comes* (გრაფი), *imperator* (იმპერატორი) და ა.შ., მართავდნენ ვილენებს, მაგრამ ახლახან გაათავისუფლეს რომაული ვილენების მსახურებიდან.

ეს ფეოდალური სისტემა მთლიანად ეფუძნებოდა ხმლით დაცვის სამხედრო ძალას, რაც სანაცვლოდ მბრძანებლისთვის სამხედრო სამსახურის სანაცვლოდ იყო. სრულიად ბუნებრივია, რომ დიალექტიკურ პროცესში (რომელიც მარქსის მიერ სრულიად იგნორირებული იყო) სამხედრო ძალამ გამოიწვია მისი სრული ანტითეზის-სულიერი ძალაუფლება. ფეოდალური ბარონის ძალაუფლებას მღვდლის ძალაუფლება დაუპირისპირდა და შუა საუკუნეები ეკლესიისა და სახელმწიფოს დიდი ბრძოლით იყო გაჯერებული, რაც კულმინაციას მიაღწია პაპისა და იმპერატორის მეტოქეობით, რომელიც კანონში პაპის ტრიუმფით დასრულდა და სამხედრო და სულიერი ძალაუფლების საოცარი სინთეზით ჯვაროსნული ლაშქრობების დროს.

თუმცა, იტალიაზე კონცენტრირებული პაპის უზენაესობა პროვინციული თავადაზნაურობისთვის აუტანელი გახდა, რომლებმაც საბოლოოდ რეფორმაციის დროს დაამსხვრიეს რომის ძალაუფლება და დააარსეს ევროპის დამოუკიდებელი სახელმწიფოები, რითაც დაარღვიეს ქრისტიანული სამყაროს წინა ერთიანობა. კიდევ ერთი სინთეზი მოჰყვა, როდესაც დიდებულები და სასულიერო პირები გაერთიანდნენ აბსოლუტური მონარქიის სამსახურში. დიდი მნიშვნელობა არ აქვს,

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ეს მიღწეული იქნა ჰენრი VIII-ის დაუნდობელი მეთოდებით ან ლუი XIV-ის დახვეწილობით, რომელმაც კარდინალი თავის წამყვან სახელმწიფო მინისტრად აქცია: როგორც პროტესტანტულ, ისე კათოლიკურ ერებში მონარქიის სინთეზმა დაასრულა საერო და სულიერი ძალაუფლების დიალექტიკური ბრძოლა.

მონარქია, თუმცა, მხოლოდ ფარი და გამართლება იყო დაბადებისა და სასულიერო პირების პრივილეგიისა, იმ არისტოკრატიული პრივილეგიისა, რომელსაც კარლ მარქსი არასწორად „ფეოდალურს“ უწოდებს. სწორედ ახლა შევდივართ ისტორიის იმ მოკლე პერიოდში, რომელიც მხოლოდ მარქსისტებს აინტერესებთ, იმ პერიოდში, როდესაც მატერიალისტური მოტივები იდეალისტურ მოტივებზე დომინირებას იწყებს და კლასობრივი დომინირება იგრძნობა. გარდაუვლად, უბრალო ხალხი არისტოკრატიული პრეტენზიების წინააღმდეგ აღშფოთებული და აჯანყებული იყო და დიდი აჯანყება, საფრანგეთის რევოლუცია, 1848 წლის „გიჟური წელი“, უბრალოდ ინციდენტები იყო ფართომასშტაბიან დიალექტიკურ ბრძოლაში, რომელიც არისტოკრატიის დამხობით დასრულდა. თუმცა, სინთეზის დაუნდობელმა ლოგიკამ მხოლოდ ერთი პრივილეგია დაასრულა და მეორე დაიწყო, კიდევ უფრო უარესი, ვიდრე ადრე იყო. მდიდრებით ამაყმა ბურგერებმა ჩაანაცვლეს მიწათმფლობელი არისტოკრატია. დაბადების პრივილეგიამ ადგილი სიმდიდრის პრივილეგიას დაუთმო. არისტოკრაციამ ადგილი პლუტოკრაციას დაუთმო.

კაპიტალიზმი

ასე გაჩნდა კაპიტალიზმი და კლასობრივი ომის ახალი დიალექტიკა ქონების პრივილეგიებზე მფლობელებსა და სიმბოლურ ნამგალსა და ჩაქუჩს შორის, უპატრონო პროლეტარიატს, რომელიც მუშა-გლეხს წარმოადგენდა. ფეოდალი მიწის მესაკუთრის მსგავსად, ინდუსტრიული კაპიტალისტი თავისი პოზიციის შესანარჩუნებლად მხოლოდ ძალას ეყრდნობოდა და ფეოდალი მიწის მესაკუთრის მსგავსად, მასაც მუშები სამართლიანობისკენ მოუწოდებდნენ, რომლებიც მისი დადებითი ძალაუფლებისადმი ნეგატიურ წინააღმდეგობას ეწინააღმდეგებოდნენ. პროფკავშირებმა გააერთიანეს მუშები და განავითარეს მათი გაფიცვისა და შრომის შეკავების უფლება, როგორც ძლიერი თავდაცვითი იარაღი. ორგანიზაცია ამ ოპერაციის აუცილებელი ნაწილი იყო და დასავლეთის სამყაროს ყველა ქვეყანაში ფართომასშტაბიანი პროფკავშირული მოძრაობები ჩამოყალიბდა.

ინდუსტრიელმა კაპიტალისტებმა უპასუხეს საკუთარი უზარმაზარი ტრასტებისა და კომბინატების შექმნით, რომლებიც მალე ეროვნულ საზღვრებს გასცდნენ და საერთაშორისო ფედერაციებად გაერთიანდნენ, რომლებიც საერთაშორისო ფინანსების კაპიტალისტური მმართველების მიერ იყვნენ დაკავშირებულნი. ამასობაში, მუშებიც აფართოებდნენ თავიანთ პროფკავშირებს სულ უფრო დიდ ორგანიზაციებად, ეძებდნენ საერთაშორისო კავშირებს და საბოლოოდ მოსკოვსა და სტალინს ეძებდნენ მსოფლიო რევოლუციის ლიდერობისთვის. ასე გაიზარდა საერთაშორისო ფინანსებისა და საერთაშორისო სოციალიზმის მეტოქე ორგანიზაციები, რომლებიც მარქსისტების იმედით, სოციალური ათასწლეულის საბოლოო ბრძოლას წარმოადგენდნენ. უცნაური პარალელი, მართლაც, იმპერატორისა და პაპის ხელმძღვანელობით ფეოდალური ევროპის საერთაშორისო ორგანიზაციასთან, რომელსაც იმ დროს მილიონობით ადამიანი რელიგიურ ათასწლეულად წარმოიდგენდა.

რატომ შეიზღუდა ეს ათასწლეული აუტანლად? წარმოების შესაძლებლობები უზომოდ გაფართოვდა ბოლო წლების სამეცნიერო გამოგონებებისა და ტექნიკური პროგრესის წყალობით, მაგრამ ხალხის მასების ცხოვრების დონე დაბალი რჩება, ხოლო სოციალური პირობები სავალალო. ამასობაში, წარმოების უფრო მაღალი ეფექტურობა მხოლოდ უმუშევართა უზარმაზარი არმიის შექმნას გულისხმობს. რით აიხსნება ეს? რატომ იკიდებს ცეცხლს სოციალური რევოლუცია?

ძალაუფლების პრივილეგია

ახსნა ის არის, რომ ძალაუფლებისთვის ორგანიზება საკუთარ კორუფციას იწვევს. გიგანტური პროფკავშირული ორგანიზაციების განვითარება ამ ორგანიზაციების ლიდერებს უზარმაზარ ძალაუფლებას ანიჭებს. შემდეგ ისინი ერიდებიან, რისკზე წაიყვანონ თავიანთი ორგანიზაციები კლასობრივი ომის კულმინაციაში, რათა შექმნან უკლასო სახელმწიფო, რომელშიც ასეთი ორგანიზაციები დაკარგავენ თავიანთ მთავარ გამართლებას.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

პროფკავშირების ხელმძღვანელებს, რომლებიც მილიონობით ადამიანს მართავდნენ, ისევე როგორც მონოპოლისტ კაპიტალისტებს, რომლებიც მილიონობით ფულს მართავდნენ, აქვთ პირადი ინტერესები იმ სისტემის შენარჩუნებაში, რომელიც მათ დიდი პირადი ძალაუფლებით აჯილდოებს.

ამგვარად, ჩვენ გვაქვს ახალი და კორუმპირებული სინთეზი. ფინანსისტები და პროფკავშირების წარმომადგენლები ზავს დებენ, ხოლო მოგვიანებით ალიანსშიც კი შედიან სისტემის დასაცავად, რაც ორივესთვის ასე სასარგებლოა. პირველი ღალატი მაშინ მოხდა, როდესაც პროფკავშირების ლიდერი, ბენ ტერნერი, შეხვდა საერთაშორისო ებრაელ ფინანსისტს, ალფრედ მონდს (მოგვიანებით ლორდ მელჩეტს) და ხელი მოაწერა მონდ-ტერნერის ცნობილ შეთანხმებას, რომლითაც უარი ეთქვა დარტყმის იარაღზე. მეორე და უფრო სერიოზული ღალატი ახლახან მოხდა, როდესაც პროფკავშირების ხელმძღვანელები და მსოფლიო კაპიტალიზმის ფინანსისტები გაერთიანდნენ „დემოკრატიის დასაცავად“ და „თავისუფლების შესანარჩუნებლად“. ინტერნაციონალიზმი, რომელიც თავდაპირველად კლასობრივი ომის გაფართოებული ორგანიზაციის საშუალებად იყო მოძიებული, თავისთავად მიზანად იქცევა, რისთვისაც მუშები მზად უნდა იყვნენ ხელფასების, პირობების და თავად სიცოცხლის შესაწირად. ასე იწყება აბისინიისა და ჩეხოსლოვაკიის, ჩინეთისა და ესპანეთის მოწოდებები, მაშინ როდესაც უმუშევრობა და სიღარიბე იზრდება სამშობლოში.

რა არის ეს ყველაფერი, თუ არა პრივილეგიების შესანარჩუნებლად ძველი, ნაცნობი ბრძოლა - ამჯერად ძალაუფლების პრივილეგია. ასეთია დასავლურ სამყაროში მარქსისტული კლასობრივი ომის სავალალო დასასრული. დაბადების პრივილეგიამ ადგილი სიმდიდრის პრივილეგიას დაუთმო: ორივე ახლა ემორჩილება ძალაუფლების პრივილეგიას, რომელსაც ფლობენ ადამიანებისა და ფულის ბატონები.

უკლასო რევოლუცია

თუმცა, დიალექტიკური პროცესი ამით არ მთავრდება. ისტორიას „გაჩერდი“-ს ისევე ვერ შესძახებ, როგორც ტალღას. მონოპოლიური პრივილეგიების თეზისი გარდაუვლად იწვევს მის ანტითეზას და ეს ანტითეზა არის ყველა კლასის მასობრივი სახალხო მოძრაობა, რომლებიც ფინანსური და პროფკავშირული ტირანიის ქვეშ იტანჯებიან. საბოლოოდ ჩნდება რეალური „უკლასო“ სახელმწიფოს იმედი, რადგან „უფროსების მმართველობის“ ანტითეზა „უკლასო“ რევოლუციაა. ყველა კლასობრივი პრივილეგია ახლა ლიკვიდირებულია. მხოლოდ რამდენიმე ადამიანს აქვს მილიონობით მუშის ან მილიონობით აქციის მიერ მინიჭებული ძალაუფლება და დღეს ისინი ამ ძალაუფლებას იყენებენ იმ სისტემის შესანარჩუნებლად, რომელიც მას უზრუნველყოფს. ამ ადამიანების წინააღმდეგ აღმართულია უკლასო რევოლუციის ტალღა.

გასაკვირი არ არის, რომ ამ ახალმა რევოლუციურმა ძალამ ეროვნული ფორმა უნდა მიიღოს. მხოლოდ პატრიოტიზმი ყოველთვის იყო ემოცია, რომელიც აერთიანებდა საზოგადოების ყველა კლასს საერთო მოქმედებაში. ამიტომ, სწორედ პატრიოტიზმს მიმართავს ყველა კლასი, რათა გათავისუფლდეს ტირანიისგან, რომელსაც ახორციელებენ ან თავად უცხოელები (უმეტესწილად ებრაელები), ან ის ადამიანები, რომლებიც საერთაშორისო მსოფლმხედველობას მიეჯახვნენ.

ამგვარად, ფაშიზმი თავის როლს ასრულებს საზოგადოების დიალექტიკურ განვითარებაში. მეოცე საუკუნის რევოლუციური მოძრაობა ისტორიული პროცესის ისეთივე ნაწილია, როგორც ყოველთვის იყო მეთვრამეტე საუკუნის დემოკრატიული მოძრაობა ან მეცხრამეტე საუკუნის პროლეტარული მოძრაობა. სინამდვილეში, შემდეგი სინთეზი უკვე იგრძნობა. ძალაუფლების უპასუხისმგებლო გამოყენებამ სახალხო აჯანყება გამოიწვია. შეიძლება ველოდოთ, რომ ეს აჯანყება ანარქიულ ფორმას მიიღებს პირადი ძალაუფლების აღმფრთვითელი უარყოფის სახით. თუმცა, სინთეზის გარდაუვალი კანონის საპასუხოდ, სახალხო აჯანყება ძალაუფლებას ეჭიდება, როგორც ტირანიის დამარცხების ერთადერთ საშუალებას. ფაშიზმის პრინციპია ძალაუფლების პასუხისმგებლობით განხორციელება სახალხო ეროვნული ლიდერის მიერ, რომელსაც ხალხი ანდობს მათი სახელით მოქმედების უფლებამოსილებას. ეროვნული აჯანყებით გამოწვეული უპასუხისმგებლო ძალაუფლება ქმნის ეროვნული ხელისუფლების ნამდვილ სინთეზს, რომელიც პასუხისმგებელია თავისი ძალაუფლების გამოყენებაზე ერის სასარგებლოდ.

ბრძოლის დასასრული?

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მხოლოდ ისღა რჩება განვიხილოთ, დაასრულებს თუ არა ფაშისმის უკლასო რევოლუცია სოციალურ პროცესს და დახვეწს თუ არა უკლასო სახელმწიფოს. ეს დიდწილად მომავლის საკითხი უნდა დარჩეს. შეიძლება ვიმედოვნოთ, რომ დიალექტიკა ახლა ერის ფარგლებს გასცდება მსოფლიო წესრიგის სრულყოფისკენ ან პოლიტიკურ სფეროზე მაღლა ამაღლდება და კულტურულ სფეროზე გადავა. ნებისმიერ შემთხვევაში, ლოგიკური იქნება ვივარაუდოთ, რომ უკლასო რევოლუციას გაცილებით მეტი შანსი აქვს უკლასო სახელმწიფოს შექმნის, ვიდრე კომუნიზმის მსგავს განზრახ კლასობრივ რევოლუციას, რომელმაც საბჭოთა რუსეთში შექმნა სახელმწიფო, რომელიც ჯერ კიდევ სასტიკად არის შეშფოთებული კლასობრივი მეტოქეობით და სწრაფად ქმნის საკუთარ ბიუროკრატიულ ტირანიას მნიშვნელოვნად განმედილი კომუნისტური უმცირესობისგან.

ასევე მნიშვნელოვანია, რომ ყველა ფაშისტური სახელმწიფო ინტენსიურად იყო შეშფოთებული საზოგადოების ორგანული სტრუქტურის დამკვიდრებით და ყველა ხელოვნური კლასობრივი განსხვავების ეროვნულ სამსახურს დაუქვემდებარებინა. ეს, რა თქმა უნდა, იმაზე მიუთითებს, რომ უკლასო რევოლუცია უკლასო სახელმწიფოს დაარსებამდე და ამგვარად, კლასობრივი პრივილეგიებისთვის ბრძოლის დასრულებამდე მივყავართ, რასაც მარქსი გმობდა. შესაძლოა, ეროვნულმა რევოლუციამ მიაღწიოს იმას, რისი მიღწევაც მარქსიზმის საერთაშორისო რევოლუციამ ვერ შეძლო.

ნებისმიერ შემთხვევაში, არცერთი ფაშისტი არ ეძებს იუდაიზმურ „ათასწლეულს“, რომელშიც ბრძოლა შეწყდება და სტაგნაცია დაიწყება. ჩვენთვის საკმარისია, რომ გავუმკლავდეთ ჩვენი დროის ბოროტებას და მივიღოთ მონაწილეობა ისტორიულ პროცესში, რომელიც მაინც მოიტანს აღორძინებას ბინძურ მატერიალიზმში ჩაძირულ ეპოქაში. კლასობრივი ბრძოლა მატერიალური ეგოიზმის სიმპტომია. შუა საუკუნეების ევროპას სხვა მიზნები და უმაღლესი იდეალები ჰქონდა. მოდით, დავასრულოთ კლასობრივი ბრძოლა, რათა დასავლელმა ადამიანმა უფრო კეთილშობილურ საგნებზე მიაპყროს თვალი. ჩვენ ვემშვიდობებით ამ მომავალ ბრძოლებს, იმ უფრო დიდ კონფლიქტებს, რომლებიც ჯერ კიდევ მოსალოდნელია.

„მიწის უმემკვიდრეო“ ფრენსის მაკევიოს მიერ

თ აი, ჩვენგან ბევრი, თქვენნაირი, ბრიტანეთის გლეხი ხალხი, ღია ცის ქვეშ დავიბადეთ და გავიზარდეთ და სანამ თანამედროვე კაპიტალიზმის დამანგრეველი ტირანია უნაყოფო ქალაქებში საარსებო წყაროს ეძებდა, ყოველ დილით სუფთა ჰაერზე გაღვიძების სიხარულს გრძნობდა ჩიტების ჭიჭიკის, ხეებში ქარის ხმაურის, მზის ნათების, ყინვის ჩხაკუნის ან ბალახზე წვიმის რბილი შრიალის ხმით. ჩვენ გვიყვარდა ბუნება მისი ყველა განწყობითა და სეზონით, რადგან ჩვენ მისი ნაწილი ვიყავით. ჩვენ ვცხოვრობდით უდიდესი სიმარტივით და, შესაბამისად, უღრმესი შინაარსით. ღვთის მიერ კაცობრიობისთვის ბოძებული ყველა საუკეთესო საჩუქარი - ძლიერი ჯანმრთელობა და სიმშვიდე - ჩვენი იყო, რადგან ჩვენ არ ვარღვევდით არცერთ კანონს, არც ადამიანურს და არც ღვთაებრივს. ჩვენ ძალიან ცოტას ვითხოვდით ცხოვრებიდან - მხოლოდ იმისთვის, რომ მოკრძალებული ანაზღაურებისთვის გვემუშავა და ამით საკმარისი თანხა მიგვეღო ჩვენი მამების მიწაზე საცხოვრებლად.

მაგრამ სასოფლო-სამეურნეო მიწებს შავი დღეები დაადგა. ჩვენ განადგურებულები ვიყავით იმ სისტემით, რომელიც ბრიტანეთის მოსახლეობას ოფისებსა და ქარხნებში ათავსებს და სოფლის მეურნეობას უცხოელებს უტოვებს. ბრიტანული წარმოების პროდუქცია იმპორტირებული საკვები პროდუქტებისთვისაა განკუთვნილი.

არ აქვს მნიშვნელობა, რამდენად აზიანებს ასეთი სისტემა ადამიანებს ფიზიკურად, ინტელექტუალურად, მორალურად თუ ომის დროს მათ შიმშილის საფრთხის წინაშე აყენებს, ზოგიერთისთვის ეს „მომგებიანი წინადადებაა“.

ასე მივდით დიდ ქალაქებში, ეკონომიკურ მონობაში. გავხდით კლერკები, ქარხნის მუშები, ქსელური მაღაზიების ასისტენტები, გავქრით სახეზე რუჯი და ვატარებდით დაქირავებული მონის შფოთიან, უსულო ცხოვრებას. გვეუბნებოდნენ, რომ მაღლიერები უნდა ვყოფილიყავით და საჭიროების შემთხვევაში, გვებრძოლა დემოკრატიის მიერ ჩვენთვის მოტანილი კურთხევებისთვის. დემოკრატიისა, რომელიც განასახიერებს სიხარბეს, მატერიალიზმს, ტრივიალურობას და ყველა ადამიანური მოთხოვნილებისა და ინსტინქტის კომერციულ ექსპლუატაციას. კაცობრიობის დაჩაგვრა, რომელიც ისტორიაში აქამდე უცნობი იყო საბჭოთა რუსეთის გარეთ. გაუმარჯოს „პატარა კაცს“, სტანდარტიზებულს, როგორც მასობრივი წარმოების ავტომობილი, „ბაბიციების“ გროვას მომსახურების ბინებიდან და გარეუბნებიდან, პროპაგანდირებულს, ექსპლუატაციას და სისასტიკეს „ჩვენს ამ ინგლისში“!

მართალია, ყველას ჯერ არ დაუტოვებია მიწა, მაგრამ რამდენ ხანს შეუძლია მძიმედ განსაცდელში მყოფ წარჩენებს ბრძოლა გააგრძელონ არსებითად მტრული ეკონომიკური წესრიგის წინააღმდეგ, რომელიც სამოქალაქო ომს აწარმოებს ქარხნებსა და ფერმებს შორის? იომენ, ინგლისის გლეხებო, ჩვენი მიწა ექსპორტის კაპიტალიზმის მონაა, რომელიც მთელ ყურადღებას ქალაქებზე, ინდუსტრიალიზაციასა და ურბანიზაციაზე ამახვილებს.

რა შეუძლია შემოგთავაზოთ მას, გარდა დროებითი შემამსუხუქებელი საშუალებებისა, რათა ჩაახშოთ თქვენი კლებადი რაოდენობის გამო გამოწვევები და მიიღოთ თქვენი მოტყუებული ხმების ხარკი? გითხრეს, რომ თქვენთვის რაღაც გაკეთდება; გარანტია, რომელიც, ალბათ, ისეთივე ღირებულია, როგორც საძულველი მეხსიერების სლოგანი „გმირებისთვის შესაფერისი სახლები“. როდესაც მის უშედეგობას დაამტკიცებთ, მაშინ, თქვენი ბრიტანული მამაკაცურობისა და ტრადიციების სახელით, ეს უკანასკნელი შემთხვევა იყოს. ბრიტანეთის კავშირს აქვს პოლიტიკა, რომელიც გადაგარჩენთ თქვენ და ბრიტანეთს და ყველას, ვისაც ეს სურს და ისინი ლეგიონებად იქცევიან, საშუალებას მისცემს დაბრუნდნენ თავიანთი მამების მიწაზე. უეჭველად, ბევრი რამ გსმენიათ და წაიკითხეთ ჩვენი დისკრედიტაციისთვის, მაგრამ ნუთუ არასდროს გიფიქრიათ, რომ ამის მიზეზი შეიძლება არსებობდეს - რომ ჩვენ შეიძლება დავუპირისპირდეთ ინტერესებს, რომლებიც არც თქვენია, არც ჩვენი და არც ხალხის მასის? ნუთუ ეს დისკრედიტაციის კამპანია ასეთი უინტერესოა, როგორ ფიქრობთ? ნუთუ აღარ გეტყვიან, რა შეიძლება ან არ შეიძლება გინდოდეს, რომ თქვენი პოლიტიკური შეხედულებები, ნებით თუ უნებლიედ, შემოიფარგლოს „ძველი ბანდების“ ტყუილით? ჩვენი პოლიტიკა თავად განსაჯეთ, რამდენადაც ეს თქვენ გეხებათ, პრესის

მხრიდან რაიმე მზაკვრული ნაქებების გარეშე. *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭვირნიშნები*****

აღმოაჩენთ, რომ ჩვენ ვართ მგზნებარე ნაციონალისტები, მთლიანად მიძღვნილები ბრიტანეთის ნიადაგის კეთილდღეობისთვის. მრეწველობაც აყვავდება, რადგან მას ხელს შეუწყობს ის ფული, რომელიც ამჟამად უცხოელებს აფინანსებს, მაგრამ არა სოფლის მეურნეობის ხარჯზე. დღევანდელი ცალმხრივი ანტისოციალური ეკონომიკის ნაცვლად, სამართლიანი და ჯანსაღი ბალანსი იქნება.

ჩვენ, სოფლიდან გადასახლებულებს, ისევე გვიყვარს მიწა, როგორც თქვენ. ტყუილია იმის თქმა, რომ ჩვენ ტირანიისკენ ისწრაფვის. ჩვენ არ შეგვეძლო, თუნდაც გვინდოდეს, ბრიტანეთის ხალხის ტირანია მომეხდინა.

სოფლის სიკვდილი ერის სიკვდილს ნიშნავს, რადგან ნიადაგიდან იზადება ყველა სიცოცხლე, ფიზიკურიც და სულიერიც. თქვენ, ვინც ინსტინქტურად გესმით ეს ჭეშმარიტებები, უნდა იცოდეთ, რომ ჩვენ, ვინც მათ ჩვენს დროშებზე ვხატავთ, არ ვართ შეცდომაში შემყვანები.

კორპორატიული ეკონომიკა, ა. რეივენ ტომსონი

თანამედროვე ეკონომიკური სისტემის კოლაფსმა თანამედროვე სამყაროსთვის უდიდესი პრობლემა შექმნა. ჩვენ აღარ შეგვიძლია ავითანოთ სისტემა, რომელიც ჩვენს უმეტესობას სიღარიბეში გმობს კაცობრიობის ისტორიაში ყველაზე დიდი სიუხვის ფონზე, რომელიც მილიონობით ადამიანს ართმევს საკუთარი თავის შოვნის უფლებას და მსოფლიო ბაზრების შემცირებისთვის საერთაშორისო ბრძოლაში ომის საფრთხეს კიდევ უფრო აახლოებს. რა არის ამ უნივერსალური კრაზის მიზეზი? სად დავუშვით შეცდომა?

სანამ პრობლემის მიზეზს სრულად შევაფასებთ, ორგანიზებული საზოგადოების სამმაგი ბუნება შემდეგნაირად უნდა განვიხილოთ: —

- ცენტრალური მთავრობა, რომელსაც მინიჭებული ჰქონდა ეროვნული ცხოვრების დაგეგმვისა და წარმართვის უფლებამოსილება.
- სხვადასხვა მიზნებითა და ინტერესებით სოციალური ჯგუფების რაოდენობა.
- ინიციატივისა და მენარმეობის უნარით დაჯილდოებულ პირთა მასა.

მეცხრამეტე საუკუნის კლასიკური ეკონომიკური თეორია თითქმის მთლიანად საზოგადოების მესამე და ყველაზე ნაკლებად ორგანიზებულ ასპექტს ეხებოდა, რომელიც ეწინააღმდეგებოდა სახელმწიფოს ან ჯგუფის ჩარევას ეკონომიკურ საქმეებში. შედარებითი სიმწირის ადრეულ ხანაში ამ შეხედულებას შესაძლოა გარკვეული გამართლება ჰქონოდა, რადგან ინდივიდის ინიციატივას და მენარმეობას სასიცოცხლო მნიშვნელობა ჰქონდა წარმოების ფარული ძალების განვითარებაში და ტექნიკური გამოგონებების წინსვლაში. ცხადია, ინდივიდი საუკეთესოდ განავითარებდა თავის ინიციატივისა და მენარმეობის ძალებს, თუ მას ეკონომიკური თავისუფლების უდიდესი ზომა მიენიჭებოდა და სწორედ ამას მოითხოვდნენ მანჩესტერის სკოლის ეკონომისტები, როდესაც ისინი „laissez faire“-სა და თავისუფალ ვაჭრობას უჭერდნენ მხარს.

რაც არ უნდა იყოს ეკონომიკური თავისუფლების უპირატესობები დეფიციტის პრობლემის გადაჭრაში, ის სოციალური კეთილდღეობისთვის დადებით საფრთხედ იქცა სიუხვის ეპოქის დასაწყისში. არ არის საჭირო კლასიკური ეკონომიკური თეორიის, როგორც ასეთის, დაგმობა, მაგრამ უნდა გავაცნობიეროთ, რომ არ შეიძლება არსებობდეს ეკონომიკის აბსოლუტური „კანონები“, რომლებიც დამოუკიდებელია სოციალური ორგანიზაციისგან. ეჭვგარეშეა, რომ ინდივიდუალისტური სისტემა ძალიან აუცილებელი იყო დეფიციტის ეპოქაში და მადლობა უნდა გადავუხადოთ მანჩესტერის სკოლას წარმოების პრობლემის გადაჭრისთვის, მაგრამ ახლა დადგა დრო ახალი ეკონომიკური სისტემისთვის, რომელიც შეესაბამება ახალი ეპოქის საჭიროებებს. ექსპლუატაციის სრული თავისუფლებით წახალისებულმა ინდივიდუალურმა საწარმომ ბოლო მოუღო სიუხვეს, მაგრამ სრულიად უუნაროა, გაანაწილოს მის მიერ შექმნილი სიუხვე მთლიანად ხალხზე. წარმოება თავისი ბუნებით ინდივიდუალური ან მაქსიმუმ ჯგუფური პროცესია: განაწილება, მეორეს მხრივ, მთელი საზოგადოების საჭიროებებზე დაფუძნებული და ცხადია, ვერ მიაღწევს წარმატებას შეგნებული სოციალური დაგეგმვის დიდი ზომის გარეშე.

სოციალიზმი და კლასობრივი ომი

რადგან ინდივიდუალიზმმა უკვე გაიარა თავისი სარგებლიანობის პერიოდი და ეკონომიკური პროგრესისთვის რეალურ საფრთხედ იქცა, დადგა დრო, ეკონომიკური ინტერესის ფოკუსი სოციალურ ჯგუფზე, თუ არა მთლიანად ერზე, გადავიტანოთ. აქამდე ისინი, ვინც ყველაზე ენერგიულად ებრძოდნენ ამჟამინდელ სისტემას და იყენებდნენ ისეთ კოლექტიურ ტერმინებს, როგორიცაა „სოციალისტი“ ან „კომუნისტი“, სინამდვილეში არასდროს ყოფილან...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ჯგუფურ მოსაზრებებზე მალა აწეული. წარმოების საშუალებების „ნაციონალიზაციის“ შესახებ მათი ამალღებული პრეტენზიის მიუხედავად, სოციალისტური და კომუნისტური მიზიდველობის საფუძველი კლასობრივი დიფერენციაციის გაზვიადებასა და „კლასობრივი ომის“ დაჟინებულ მოთხოვნაშია. ცხადია, ასეთი კლასობრივი შეგნებული დოქტრინა სოციალური ჯგუფის სფეროს მიეკუთვნება და ვერ აღწევს მთელი საზოგადოების, როგორც ცოცხალი ორგანული ერთეულის, რაიმე შეფასებას. სინამდვილეში, სოციალისტის მიერ ინტერნაციონალიზმზე ხაზგასმა და პატრიოტიზმის უარყოფა ადასტურებს მის უუნარობას, გაიგოს სოციალური ორგანიზაციის სრული შედეგები, რომელიც კლასობრივ მოსაზრებებზე ბევრად მალა უნდა აწეულიყო ეროვნული მიზნის რეალიზაციისთვის. საბოლოო „reductio ad absurdum“ მიიღწევა, როდესაც რუსეთში საბჭოთა რეჟიმი აცხადებს, რომ ეს არის „პროლეტარიატის დიქტატურა“, რადგან ეს გულისხმობს ჯგუფის მუდმივ და შეგნებულ აღზევებას ეროვნულ ცხოვრებაში.

სინამდვილეში, კლასობრივი ომი აბსურდად იქცევა სიუხვის ეპოქაში, რადგან რა მიზანი შეიძლება ჰქონდეს კლასებს შორის ბრძოლას, როდესაც ყველასთვის სიუხვეა? კლასობრივი ომი სხვა არაფერია, თუ არა დეფიციტის ეპოქის საშინელი რელიქვია, რომელიც მხოლოდ დღევანდელი ეკონომიკური სისტემის არაეფექტურობის გამო ახერხებს დღევანდელ ეპოქაში გაგრძელებას. გადანაცვით განაწილების პრობლემა და კლასობრივი ომი დასრულდება. ნებისმიერ შემთხვევაში, საზოგადოების მეომარ კლასებად დაყოფა დიდწილად კარლ მარქსის ხელოვნური გამოგონებაა, რადგან მფლობელი და ექსპლუატირებული კლასების დიფერენციაცია სულ უფრო და უფრო რთულდება, რადგან თანამედროვე ცხოვრება სულ უფრო და უფრო რთულდება. კარლ მარქსს წარმოდგენა არ ჰქონდა დიდ სააქციო საზოგადოებებზე, რომლებიც საკუთრებას ანაწილებდნენ უამრავ ადამიანზე, რომლებიც, როგორც წესი, ინდუსტრიაში შოულობენ საკუთარ საარსებო წყაროს; მას არც ორგანიზატორების, ინჟინრების, ექსპერტებისა და ტექნიკოსების დიდი რაოდენობა ჰქონდა განჭვრეტილი, რომლებიც თანამედროვე ინდუსტრიის განვითარებით დამსაქმებლებსა და მუშებს შორის ჩაენაცვლებოდნენ.

მაშინაც კი, თუ საზოგადოების დამსაქმებლებად და მუშებად დაყოფას ვეთანხმებით, ეს სულაც არ ნიშნავს, რომ მათი ინტერესები ეწინააღმდეგება ერთმანეთს. მართალია, როგორც დამსაქმებლები, ასევე მუშები საკუთარ თავს ურთიერთსაწინააღმდეგო ინტერესების მქონე მოწინააღმდეგე არმიებად მიიჩნევენ, მაგრამ ეს გამომდინარეობს ორივე მხარისთვის კოლექტიური ორგანიზაციის სარგებლის გააზრების უუნარობიდან. თითოეული ბიზნეს საწარმოს შემთხვევაში აშკარაა, რომ დამსაქმებლისა და მუშების ინტერესები ეწინააღმდეგება ერთმანეთს და თუ მუშები ძალიან მაღალ ხელფასს მოითხოვენ, დამსაქმებელს მოგება არ დარჩება, ხოლო თუ დამსაქმებელს შეუძლია ხელფასების შემცირება, ის უფრო მაღალ მოგებას მიიღებს. თუმცა, ეს არ ნიშნავს, რომ დამსაქმებლებსა და მუშებს, მთლიანობაში, შეუძლიათ საკუთარი კლასის სარგებელი მოუტანონ ერთმანეთის ხარჯზე. სინამდვილეში, დღევანდელი სიუხვის ეპოქაში, მუშებისა და დამსაქმებლების ინტერესები ერთმანეთთან მჭიდრო კავშირშია. ცხადია, თანამედროვე ინდუსტრიის საჭიროება დიდი და მზარდი ბაზრებია. მათი ილუზორულ საერთაშორისო ვაჭრობაში პოვნის მცდელობა ბოლო წლებში სავალალოდ ჩაიშალა, რის შედეგადაც ახლა მრეწველები სულ უფრო მეტად მიმართავენ შიდა ბაზარს.

ცხადია, შიდა ბაზრის მსყიდველობითი უნარი დიდწილად განისაზღვრება ხელფასების განაკვეთებით, ამიტომ დამსაქმებლის ინტერესებში შედის, რომ მუშებმა მიიღონ უფრო მაღალი ხელფასი, რათა მათ შეძლონ თანამედროვე ინდუსტრიის პროდუქციის შეძენა.

რა თქმა უნდა, სოციალისტი მუშები კლასობრივი ომის რწმენას ხელფასების გაზრდაზე უარის თქმამდე არ გააფართოვებენ, რადგან ეს დამსაქმებლებს წაადგებათ!

კორპორატიული კონცეფცია

ამგვარად, ჩვენ ვხედავთ, რომ ამჟამინდელი ეკონომიკური სისტემა ჩავარდა, რადგან ის ზედმეტად დიდ ყურადღებას აქცევდა ინდივიდის ინტერესებს, მაგრამ სოციალისტური და კომუნისტური დოქტრინები თანაბრად დამნაშავეა, რადგან ის ადიდებს სოციალურ ჯგუფს მთლიანად საზოგადოების ხარჯზე. ფაშიზმი მიმართავს მესამე ალტერნატივას და დაჟინებით მოითხოვს საზოგადოების, როგორც ერთიანი ორგანიზებული კორპორატიული სახელმწიფოს, განხილვას, რომელსაც აკონტროლებს და გეგმავს ცენტრალური მთავრობა, რომელსაც აქვს საკმარისი *****ელექტრონული წიგნის გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ძალაუფლება ინდივიდსა და ჯგუფზე, რათა დაიცვას მთელი საზოგადოების საერთო კეთილდღეობა და წინ წაწიოს ეროვნული მიზანი. ეს არის ერის, როგორც უფრო მაღალი დონის ორგანიზმის, არსებითად ადამიანის სხეულის მსგავსი, რომლის ორგანოები და ფუნქციები კოლექტიურ მიზანს ემსახურება, კორპორატიული კონცეფცია. ეს იტალიაში ფაშისტური რეჟიმის ორგანიზაციის არსებითი საფუძველია, რომელიც იტალიელი დამსაქმებლებისა და მუშების ურთიერთობებს საერთო ინტერესების მიხედვით არეგულირებს შრომის ცნობილი ქარტიის წესების შესაბამისად.

ასეთი სისტემა, რომელიც ეკონომიკური მიზნის სრულიად ახალ კონცეფციაზეა დაფუძნებული, სოციალურ საჭიროებებთან ეკონომიკური ადაპტაციის ასევე ახალ მეცნიერებას მოითხოვს. მე მჯერა, რომ ეს ახალი ეკონომიკური მეცნიერება შემუშავდება ამ ქვეყანაში, რომელიც ამდენი ხნის განმავლობაში მსოფლიოს კომერციული ცენტრი იყო. უაზრო იქნებოდა იმ ფაქტის იგნორირება, რომ იტალიასაც და გერმანიასაც, პირველ ქვეყნებს, რომლებმაც ფაშისტური პოლიტიკური კონსტიტუცია მიიღეს, ყველაზე დიდი სირთულეები შეექმნათ თავიანთი რეჟიმის ეკონომიკური მხარის განვითარებაში, თუმცა ორივემ დემოკრატიულ ქვეყნებზე გაცილებით უკეთ უპასუხა მსოფლიო დეპრესიის დაძაბულობას. უნდა გვახსოვდეს, რომ მიუხედავად იმისა, რომ დემოკრატია და ლიბერალური პრინციპები პირველად საფრანგეთსა და კონტინენტზე გაჩნდა, სწორედ ბრიტანეთში შეიმუშავა ლიბერალიზმის ეკონომიკური შედეგები ინდივიდუალისტების მანჩესტერის სკოლამ. რადგან სწორედ ბრიტანეთმა მისცა მსოფლიოს ეს საშიში, თითქმის დამღუპველი ეკონომიკური თეორია, ცხადია, ბრიტანეთის მოვალეობა იქნება ფაშისტების ახალი პრინციპების ეკონომიკურ სფეროში გამოყენება და მომავლის კომერციული სტრუქტურის შექმნა, რომელიც ლიბერალური თავისუფალი ვაჭრობის დისკრედიტირებულ ნარჩენებს ჩაანაცვლებს.

კორპორატიული პრინციპები

ამჟამინდელი განხილვის ნაწილი არ შეიძლება იყოს ასეთი მეცნიერების საფუძვლის ჩაყრა, მაგრამ კორპორატიული ეკონომიკის გარკვეული პრინციპები მაშინვე ეწინააღმდეგება ამჟამინდელ ინდივიდუალიზმს. „ეკონომიკური ადამიანის“ ნაცვლად, რომლის პირადი ეგოიზმი ძველი სკოლის არსებითი საფუძველი იყო, ჩვენ გვქვია „ეკონომიკური საზოგადოება“, რომლისთვისაც ინდივიდი პატრიოტულ სამსახურში ჩაერთვება. ადამიანთა კლასების ნაცვლად, რომლებიც გაერთიანებულნი არიან თავიანთი საერთო „ინტერესების“ დასაცავად, ჩვენ გვქვია პროფესიული ჯგუფები, რომლებიც გაერთიანდებიან საზოგადოების ფუნქციურ სამსახურში. ინდივიდების კონკურენციის ნაცვლად, რომლებიც იბრძვიან საარსებო წყაროსთვის, თითოეული ყველას წინააღმდეგ და ემზაკი უკან დაიხევს, ჩვენ გვქვია ინდივიდების თანამშრომლობა მათი საერთო სარგებლისთვის.

როგორ უნდა განხორციელდეს ეს პრინციპები? უპირველეს ყოვლისა, უეჭველად, ხელისუფლების გამოყენებით. დისციპლინა და კონტროლი უნდა შემოვიდეს ამჟამინდელი ეკონომიკური ურთიერთობების ქაოსში. ამჟამინდელი სისტემის საშინელებები, რომლებიც კლასობრივი ომის ცეცხლს კვებავს და სოციალისტ აგიტატორს „კაპიტალიზმზე“ თავდასხმისთვის საფუძველს აძლევს, დიდწილად გამომდინარეობს ეკონომიკური ძალაუფლების არასათანადო გამოყენებით გავლენიანი ინდივიდის მიერ, რომელმაც საკმარისი ქონება ან კაპიტალი დააგროვა კომერციულ საქმეებზე მნიშვნელოვანი გავლენის მოსახდენად და ამით თავისი ინტერესების უსამართლო მეთოდებით წინ წასაწევად. ფაშისტის დროს არცერთ ინდივიდს არ ექნება უფლება გამოიყენოს თავისი ქონება ამ გაგებით, როგორც ძალაუფლების საკუთარი სარგებლისთვის განხორციელების საშუალება. „ძალაუფლება“ მთავრობის მონოპოლიაა.

აქ ჩვენ გვაქვს სრული პასუხი სოციალისტზე, რომელიც მოითხოვს კერძო კაპიტალის გაუქმებას და წარმოების საშუალებების ნაციონალიზაციას. მართალია, კერძო კაპიტალისტმა წარსულში ბოროტად გამოიყენა კაპიტალზე კონტროლი საკუთარი ინტერესების წინსვლისთვის, მაგრამ ეს არ ამართლებს კერძო საკუთრების გაუქმებას, არამედ მისი გამოყენების კონტროლს ანტისოციალური ქმედებების თავიდან ასაცილებლად. სიმართლე ისაა, რომ სოციალისტი მხოლოდ უკმაყოფილო ბურჟუაზიაა, რომელსაც შურს კაპიტალისტის სიმდიდრისა და ძალაუფლების. გულისხმობს, რომ ის ეთანხმება ბურჟუაზიულ პრინციპს, რომ მესაკუთრეს შეუძლია გააკეთოს ის, რაც...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მას თავისი მოსწონს და ამიტომ კაპიტალისტური ექსპლუატაციისთვის ალტერნატივას ვერ პოულობს, გარდა საბითუმო კონფისკაციისა, რომელიც კარგ კაპიტალისტს ცუდს ამარცხებს. ფაშიზმი აღიარებს, რომ კაპიტალმა და ფულმა ინდივიდებს ძალაუფლება მისცა, რომელიც მათ წარსულში ბოროტად გამოიყენეს და ამომრჩევლისგან მოითხოვს საკმარის უფლებამოსილებას და მოქმედების საშუალებებს, რათა გაუმკლავდეს მიწის ყველაზე გავლენიან ინტერესებს. როგორც ოსვალდ მოსლიმ სრულიად ნათლად თქვა: „კაპიტალიზმის დროს კაპიტალი ერს საკუთარი მიზნებისთვის იყენებს: ფაშიზმის დროს ერი კაპიტალს საკუთარი მიზნებისთვის იყენებს“.

ცხადია, შეუძლებელია, რომ მთავრობამ, რაც არ უნდა ძლიერი და ეფექტური იყოს ის, მთელი ერის ეკონომიკური საქმეების დეტალური დაგეგმვა სცადოს. ეს იქნებოდა ყველა ჯგუფური ორგანიზაციის უარყოფა, რომელიც ჯანსაღი პოლიტიკური სისტემის აუცილებელი ნაწილია და ხელს შეუწყობდა ბიუროკრატიის ამჟამინდელი საფრთხის გაგრძელებას და გამწვავებას, რომელიც სწრაფად ასოციალებს ამ ქვეყანას. სოციალისტები და კონსერვატორები ერთნაირად ეჯიბრებიან ერთმანეთს უაითჰოლის ძალაუფლებისა და გავლენის გაზრდაში, რომელიც სწრაფად იქცევა „ახალ დესპოტიზმად“, როგორც ეს ლორდ უზენაესმა მოსამართლე ჰიუორტმა იწინასწარმეტყველა. ფაშიზმის დროს ამ ბიუროკრატიული კონტროლის დიდი ნაწილი კვლავ გადაეცემა ფუნქციური ორგანიზაციის ახალი ხაზებით იმ კორპორაციებს, რომლებიც აკონტროლებენ ქვეყნის ძირითად ინდუსტრიებსა და ინდუსტრიების ჯგუფებს. სოფლის მეურნეობის, ტრანსპორტის, სამთო მოპოვებისა და მედიცინის კორპორაციები დაიკავეს უაითჰოლის სამინისტროების ადგილს და დაკომპლექტდება იმ ადამიანებით, რომლებმაც თავიანთი ინდუსტრიითა და პროფესიით იმუშავეს და ბევრად უკეთესად იქნებიან მზად მისი კონტროლისთვის, ვიდრე ნებისმიერი მუდმივი სამთავრობო მოხელე. სამრეწველო თვითმმართველობის ეს ახალი ინსტიტუტები ჩაანაცვლებს ადგილობრივ თვითმმართველობას, რომელიც სწრაფად მოძველდება თანამედროვე კომუნიკაციების სისწრაფისა და საზოგადოებრივი კომუნალური მომსახურების უფრო ფართო დაგეგმვის ფონზე. ამ გზით ჯგუფური ორგანიზაცია წარსულის უფრო ხისტი სტრუქტურული საფუძვლიდან მომავლის უფრო მოქნილ ფუნქციურ საფუძველზე გარდაიქმნება.

კორპორაციებს მიენიჭებათ თვითმმართველობის ძალიან ფართო უფლებამოსილება, რათა მოაგვარონ მათ მიერ კონტროლირებად ინდუსტრიებთან დაკავშირებული ყველა შიდა საკითხი, ხოლო დამსაქმებლები, მუშები და მომხმარებლები წარმოდგენილნი იქნებიან კორპორაციის საბჭოში. დამსაქმებლები წარმოდგენილნი იქნებიან მათი დამსაქმებელთა ფედერაციის მეშვეობით, ხოლო მუშები - მათი პროფკავშირების მეშვეობით, ხოლო მთავრობა დანიშნავს მომხმარებელთა წარმომადგენლებს, რათა დაიცვან საზოგადოების ინტერესები და სხვა კორპორაციების ინტერესები, რომლებიც განსაკუთრებით დაინტერესებულნი არიან პროდუქტით. კორპორაცია ვალდებული იქნება დაადგინოს ხელფასებისა და შრომის პირობების სტანდარტები ინდუსტრიისთვის, როგორც დამსაქმებლებსა და მუშებს შორის, ასევე ფასები და კონკურენციის პირობები დამსაქმებლებსა და მომხმარებლებს შორის. ყველა დადებული შეთანხმება იურიდიულად სავალდებულო იქნება მთელი ინდუსტრიისთვის და ნებისმიერი დამსაქმებელი ან მუშაკი, რომელიც დაარღვევს კორპორაციის დებულებას, დამნაშავედ ჩაითვლება დანაშაულის ჩადენაში, რისთვისაც შეიძლება წარდგენილი იქნას სასამართლოს წინაშე. სინამდვილეში, დამსაქმებელთა ფედერაციასა და პროფკავშირს მოეთხოვებათ დისციპლინის დაცვა თავიანთ წევრებს შორის, რომლებიც შეადგენენ შესაბამისი ინდუსტრიის 100%-ს. ასეთი ადეკვატური არბიტრაჟის საშუალებებით, გაფიცვა და ლოკაუტი, რა თქმა უნდა, აიკრძალება, მაგრამ დამსაქმებლებს, მუშებს ან მომხმარებლებს შეუძლიათ მიმართონ კორპორაციების მინისტრს, რომელიც ყველა სამრეწველო კორპორაციის წარმომადგენლებთან ერთად საბჭოში იკრიბება, რათა მიიღონ სამართლიანი გადაწყვეტილება ზოგადი სამრეწველო პრაქტიკისა და ეროვნული კეთილდღეობის შესაბამისად. ცხადი გახდება, რომ კორპორაციებისთვის უფლებამოსილებისა და თვითმმართველობის ამ დელეგირებით ცენტრალური საკანონმდებლო ორგანო გათავისუფლდება დეტალური კანონმდებლობის დიდი ნაწილისგან, რაც ამჟამად პარლამენტის მუშაობას აფერხებს.

კორპორატიული ორგანიზაციის გამოყენება

ჯერჯერობით, ახალი ეკონომიკა შეიძლება საინტერესო ახალ კონცეფციად მოგეჩვენოთ, თუმცა საეჭვო პრაქტიკულია *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ღირებულება მათი მნიშვნელოვანი სირთულის კომპენსაციისთვის. თუმცა, ასეთი სისტემა არ არის შემუშავებული მხოლოდ ინტელექტუალური ვარჯიშის სახით, მას უზარმაზარი უპირატესობები აქვს სწორედ იქ, სადაც ამჟამინდელი სისტემა განსაკუთრებით სუსტია. მაგალითად, ავიღოთ ყველაზე უარესი პრობლემა, სიღარიბე სიუხვის ფონზე, რომელიც წარმოიშობა იმისგან, რასაც კონსერვატორები „ჭარბწარმოებას“ უწოდებდნენ, მაგრამ რომლის აღწერაც ბევრად უკეთ შეიძლება, როგორც „არასაკმარისი მოხმარება“. ცხადია, ამჟამინდელი სისტემის ეს დეფექტი შეიძლება გამოსწორდეს მხოლოდ ცხოვრების გაცილებით მაღალი დონის მიღწევით, როდესაც ხალხს შეეძლება თანამედროვე მეცნიერებისა და ტექნიკის უზარმაზარი პროდუქციის მოხმარება. სამწუხაროდ, ინდივიდუალისტური სისტემა ამცირებს მსყიდველობით უნარს ხელფასის ან მოგების სახით სიუხვის პერიოდში, ისედაც გადატვირთულ ბაზარზე საქონლის გასაყიდად ინტენსიური კონკურენციის გამო, რაც აიძულებს მწარმოებლებს შეამცირონ ფასები ბაზრის დაპყრობის დაუნდობელი მცდელობისას. თუმცა, ფაშიზმის დროს ფასები და კონკურენციის პირობები გაკონტროლდება და არცერთ მწარმოებელს არ ექნება უფლება, თავისი მუშები თავისი კორპორაციის რეგულაციების წინააღმდეგ წაართვას, რათა კონკურენტებზე გამარჯვება მოიპოვოს. ამ გზით არა მხოლოდ მსყიდველობითი უნარის შემცირება შეჩერდება, არამედ მთელი ხელფასების სისტემის მუდმივად გაზრდა შესაძლებელია ინდუსტრიის მთელ სფეროში შეთანხმებული მოქმედებით. ცხადია, ასეთი ქმედება სრულიად გონივრულია და მას ბოლო წლების რამდენიმე საზოგადო მოღვაწე უჭერდა მხარს, მაგრამ სამწუხაროდ, მისი განხორციელება შეუძლებელია ამჟამინდელი ინდივიდუალისტური სისტემის პირობებში, რადგან თუ რომელიმე დამსაქმებელი იმდენად სულელი იქნებოდა, რომ ეროვნული აღდგენის მიზნით თავისი მუშების ხელფასების გაზრდა ეცადა, მალე ის უამრავ არაპატრიოტ კონკურენტს იპოვიდა, რომლებიც მათ ხელფასებს შეამცირებდნენ და ბაზრიდან განდევნიდნენ. მხოლოდ ორგანიზებული ფაშისტური რეჟიმის დისციპლინისა და კონტროლის ქვეშ შეიძლება ასეთი პოლიტიკის წარმატებით განხორციელება.

იმავს საშუალებით შეიძლება უმუშევრობის დიდი უბედურების განკურნებაც, რადგან აშკარაა, რომ ეს მხოლოდ ჩვენი ამჟამინდელი ეროვნული ეკონომიკის ორგანიზებულობის სრული ნაკლებობის შედეგია. ამ ქვეყანაში ნებისმიერ დროს უნდა არსებობდეს შესასრულებელი სამუშაოს გარკვეული რაოდენობა, რომელიც გამოითვლება ადამიანურ-საათებში, და მუშაკთა გარკვეული რაოდენობა, რომლებიც მზად არიან და მოუთმენლად ელიან ამ სამუშაოს შესრულებას. სამუშაოს გადანაწილება მუშათა საერთო რაოდენობაზე, რა თქმა უნდა, შესაძლებელია სამუშაო საათების გადანაწილებით, როგორც ეს ამჟამად იტალიაში ხდება, სადაც 40-საათიანი სამუშაო კვირა შემოღებულია. სინამდვილეში, ამ ქვეყნის ფაშისტური მთავრობა სამუშაო საათების შემცირების ნაცვლად უფრო სასარგებლო გამოსავლის ძიებას ამჯობინებს, რაც ხალხის ცხოვრების დონის ამაღლებას გულისხმობს, მაგრამ ნებისმიერ შემთხვევაში, უმუშევრობის პრობლემა სრულად და სამუდამოდ გადაწყდება დაგეგმილი კორპორატიული სახელმწიფოს ორგანიზებით.

ფინანსების ფუნქცია

ამჟამინდელი სისტემის ერთ-ერთი მთავარი ნაკლი ის იყო, რომ მან ვერ შეძლო საზოგადოების სხვადასხვა პროფესიისა და პროფესიისთვის მათი ფუნქციური დანიშნულების, მთლიანობის სამსახურში გატარება. ამან გამოიწვია ყველაზე ცუდი შედეგები ფინანსების სფეროში, სადაც ფულის ძალაუფლება სამარცხვინოდ იქნა გამოყენებული ბანკირებისა და ფინანსისტების მიერ საკუთარი სარგებლისთვის. მართლაც, გაზვიადებული არ იქნება თუ ვიტყვით, რომ ამ ქვეყანას, სხვა მრავალ ქვეყანასთან ერთად, დომინირებს მაღალი ფინანსების დიქტატურა, რომელიც გაცილებით უფრო მეტად არის დაინტერესებული უცხოური ობლიგაციების ბაზრის მომგებიანი შემოსავლებით, ვიდრე ბრიტანელი ხალხის კეთილდღეობით. ფაშისტური მთავრობის პირველი და ყველაზე გადაუდებელი ამოცანა იქნება საერთაშორისო ფინანსების ამჟამინდელი დიქტატურის დანგრევა და მისი ჩანაცვლება ავტორიტეტული რეჟიმით, რომელსაც ერის მიერ ექნება უფლებამოსილება, ფუნქციური და სოციალური მიზანი დააკისროს ქვეყანაში ყველაზე გავლენიან ინტერესებსაც კი.

ფულის ფუნქცია, რომელიც დღესდღეობით ძალიან ხშირად დავიწყებულია, საქონლისა და მომსახურების გაცვლის ხელშეწყობაა. ფაქტია, რომ ჩვენი საქონლის გაცვლა ასე გვიჭირს *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

დღევანდელი მომსახურება და ფინანსური სექტორის უნარობა საზოგადოების წინაშე თავისი ძირითადი მოვალეობის შესრულებაზე ნათლად მიუთითებს. რაც არ უნდა ნიჭიერები და გენიოსები იყვნენ ჩვენი ტექნიკოსები და გამომგონებლები, ხალხის ცხოვრების დონე ვერ ამალდებდა უფრო მაღალ დონეზე, თუ საკმარისი ვალუტა და გაცვლის სხვა საშუალებები არ იქნება მიმოქცევაში. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ინდუსტრიის გამოგონებისა და რაციონალიზაციის ერთადერთი შედეგი იქნება სულ უფრო მეტი ადამიანის სამსახურიდან გაშვება. ამჟამად ჩვენ ფულის ძალიან სერიოზულ შეზღუდვას განვიცდით, რომელსაც ბანკები დეფლაციის პოლიტიკის გატარების მიზნით ახორციელებენ. ამ პოლიტიკის მიზეზი ორმაგია. პირველი, არსებობს გარკვეული თანდაყოლილი კონსერვატიზმი, რომელიც ჯერ კიდევ ეჭიდება ვალუტის ოქროს სტანდარტს, როგორც ბარტერის ეპოქის უკანასკნელ რელიქვიას.

მეორეც, ფინანსისტები აცნობიერებენ, რომ იმ ნივთის რაოდენობის შეზღუდვა, რომლითაც ისინი ვაჭრობენ, მას უფრო ღირებულს და თავად მათ უფრო ძლიერს ხდის. ამ ორი მიზეზის გამო, მიმოქცევაში არსებული ფულის რაოდენობა არ არის მორგებული, როგორც ეს უნდა იყოს, ქვეყანაში პოტენციური წარმოების მოცულობაზე, არამედ შემოიფარგლება გარკვეული ძვირფასი ლითონის, ოქროს მარაგების გარკვეული ნაწილით, რომელიც ცენტრალური ბანკის საცავებშია. ცხადია, ამ ლითონის არსებული მარაგი სრულიად უმნიშვნელოა განაწილების პრობლემისთვის, რომელიც ფინანსებმა უნდა გადაჭრას და სინამდვილეში, მთელ მსოფლიოში ოქროს რაოდენობა სავალალოდ არასაკმარისია თანამედროვე ინდუსტრიის წარმოების უზარმაზარი სიმძლავრეების დასაფინანსებლად. თუმცა, ინდუსტრიული განვითარების საჭიროებების დასაკმაყოფილებლად ვალუტისა და კრედიტის გაფართოების ნაცვლად, ჩვენი ფინანსური ბატონები ცდილობენ ოქროს სტანდარტთან დაბრუნებას წარმოების მსოფლიო ოქროს მარაგებით დადგენილი ზღვრებით შეზღუდვით. ეჭვგარეშეა, რომ ამ გზით საერთაშორისო ფინანსისტები ინარჩუნებენ და აფართოებენ მსოფლიო საქმეებზე კონტროლს, მაგრამ მხოლოდ მსოფლიოს უმეტესი ნაწილის სიღარიბისთვის განწირვის ხარჯზე, სიუხვის ფონზე.

ფაშისტური მთავრობა დაჟინებით მოითხოვს ფინანსების ამ არაბუნებრივი ბატონობის შეცვლას ინდუსტრიაზე. სრულიად ცხადი უნდა იყოს, რომ ფინანსებს ინდუსტრიის სამსახურებრივი ფუნქცია აქვს და არანაირად არ არის შესაფერისი იმ ინდუსტრიის მმართველობისთვის, რომელიც მან მიითვია. არა მხოლოდ უნდა დასრულდეს ლონდონის სიტის უცხოური ფლოტაციების მეშვეობით ჩვენს საკუთარ თან კონკურენციის უცხოური წარმოების ნახალისება, არამედ ჩვენი ფინანსისტები და ბანკირები იძულებულნი უნდა იყვნენ, წინაშე აღმოჩნდნენ განაწილების პრობლემისა, რომელსაც ისინი წარსულში ასე მუდმივად უგულვებლყოფდნენ. ჩვენ უკვე აღვნიშნეთ, რომ ჩვენი ვაჭრობის მომავალი შიდა ბაზრის აღორძინებაშია და ფინანსებმა ახლა ყურადღება უნდა მიაქციოს ამ აღორძინების საშუალებებს ხალხის მსყიდველობითი უნარის ამაღლებით.

ეს გულისხმობს საბანკო ბიზნესის ყველა ყველაზე წმინდა ტრადიციასთან უზარმაზარ და რევოლუციურ განწყვეტას, რადგან პრობლემის არსებითი მახასიათებელი ის არის, რომ ის მოხმარების დაფინანსებას გულისხმობს. აქამდე ბანკირებმა თავიანთი ოპერაციები მთლიანად კომერციულ სფეროში წარმოების დაფინანსებით შემოიფარგლეს, რადგან განვადებით გადახდის ბიზნესი რეალურად არ აფინანსებს მოხმარებას, რადგან ის უბრალოდ იპოთეკით აკისრებს მომავალ მსყიდველობით უნარს დაუყოვნებელი გაყიდვების მიზნით.

წარმოების ძალების გასათავისუფლებლად, ჩვენ უნდა ვიპოვოთ ხელფასებისა და ანაზღაურების უფრო მაღალი მასშტაბის დაფინანსების რაიმე მეთოდი. ამჟამად, რა თქმა უნდა, ინდივიდუალისტურ სისტემაში, რომელიც ინტენსიურ კონკურენციაშია ჩართული, ასეთი პროცედურა შეუძლებელია და ნებისმიერი დამსაქმებელი, რომელიც ბანკში მივა და უფრო მაღალი ხელფასის გადასახდელად ოვერდრაფტს ითხოვს, სამართლიანად შეშლილად ჩაითვლება, რადგან მას არ შეუძლია გარანტია მისცეს, რომ მისი კონკურენტები იგივეს გააკეთებენ ან არ შეამცირებენ ხელფასებს, რათა ბაზარი მისგან წაართვან. ლორდ ბივერბრუკმა, რომელიც ხშირად ემხრობოდა ხელფასების უფრო მაღალ განაკვეთებს, ვერასდროს შეძლო ამ არსებითი სირთულის გადალახვა.

თუმცა, კორპორატიული ეკონომიკა გვთავაზობს დაუყოვნებლივ გადაწყვეტას, სწორედ ამ მიზნით კორპორაციები ვალდებული არიან გააკონტროლონ და დაარეგულირონ ხელფასების განაკვეთები და შრომის პირობები, რათა თუ ფაშისტური მთავრობა ხელფასების გაზრდის პოლიტიკას გაატარებდა, არ იქნებოდა საკითხი არაპატრიოტული ან უცხოელების მიერ კონტროლირებადი ფირმების შესახებ, რომლებიც კონკურენტების უპირატესობის გამოყენებას ცდილობდნენ; ყველა იქნებოდა

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

იძულებული იქნებოდა იგივე სტანდარტებს დამორჩილებოდა. თუ დამსაქმებელი შემდეგ ბანკში მივიდოდა და პროგრამის მისი ნაწილის განსახორციელებლად ოვერდრაფტს მოითხოვდა, ბანკირს არ გაუჭირდებოდა მისი დაკმაყოფილება, რადგან მას ეცოდინებოდა, რომ მთელი საზოგადოების მსყიდველობითი უნარის ზრდა გამოიწვევდა შეკვეთების ზრდას და იმ კონკრეტული ფირმის უფრო მეტ კეთილდღეობას, რომელთანაც ის საქმიანობდა. სწორედ ამ გზით ამაღლებდა ფაშიზმი ხალხის ცხოვრების დონეს და მიმოქცევაში ჩადებდა ვალუტისა და კრედიტის უფრო დიდ მოცულობას, რაც აუცილებელია ინდუსტრიის გაზრდილი პროდუქტიული ძალის დასაფინანსებლად.

ცხადია, მონეტარული ექსპანსიის ეს პოლიტიკა ოქროს სტანდარტთან სრულ განწყვეტას უნდა გულისხმობდეს და უფრო კონსერვატიული კრიტიკოსები შესაძლოა ამის შედეგად ვალუტის სტაბილურობის შიშით დაკავდნენ. თუმცა, ფაშიზმი აღნიშნავს, რომ ფული სინამდვილეში საქონლისა და მომსახურების მოთხოვნაა და რომ ნორმალური გონებით არცერთი ადამიანი არ მიდის ბანკში და არ მოითხოვს ოქროს ზოდებს თავისი ვალუტის სანაცვლოდ: ის სრულიად კმაყოფილია, თუ მას შეუძლია თავისი ფულის გაცვლა იმ საქონელსა და მომსახურებაზე, რომელიც მას სჭირდება. ცხადია, ამჟამად ამ ქვეყანაში უამრავი საქონელი და მომსახურებაა ხელმისაწვდომი: სინამდვილეში, სანყოფნები სავსეა საქონლით და ორ მილიონზე მეტი ჩვენი თანამემამულე მამაკაცი და ქალი უშედეგოდ სთავაზობს თავის მომსახურებას. სანამ არ გამოვუშვებთ ბანკნოტებს, რომლებიც არ არის დაფარული არსებული საქონლითა და მომსახურებით, ინფლაციის საფრთხე არ არსებობს; ამიტომ ფაშიზმი ვალუტას დააფუძნებს ერის მთელი სანარმოო რესურსების ფართო საფუძველზე და არა ინგლისის ბანკში ოქროს ვიწრო, არასტაბილურ საფუძველზე.

იმპერიის ავთარქია

ინდუსტრიის კორპორატიული ორგანიზაციის ამ პოლიტიკის ერთადერთი ვალიდური კრიტიკა, რომელიც მთელი ხალხის ცხოვრების დონეს ამაღლებს, იმ არგუმენტშია, რომ ეს ქვეყანა ძალიან დიდწილად არის დამოკიდებული საგარეო ვაჭრობაზე და, შესაბამისად, არ შეუძლია მსოფლიო ბაზრებზე მისი კონკურენტების ცხოვრების უფრო მაღალი დონის უზრუნველყოფა. თუმცა, ამ არგუმენტის უარყოფა შესაძლებელია ჰენრი ფორდის მაგალითის გამოყენებით, რომელმაც მსოფლიოში ყველაზე იაფი ავტომობილი შექმნა და ყველაზე მაღალი ხელფასი გადაიხადა. მას ამის საშუალება მისცა ამერიკის უზარმაზარმა შიდა ბაზარმა, რამაც მას საშუალება მისცა, დაწერა მასობრივი წარმოების მეთოდები და ხელსაყრელად კონკურენცია გაენია გაცილებით დაბალი ცხოვრების დონის მქონე ქვეყნების ბაზრებზე. სინამდვილეში, ჩვენ ვკარგავთ ჩვენს ბაზრებს საზღვარგარეთ არა იმიტომ, რომ ჩვენი საქონელი უფრო ძვირია, ვიდრე ჩვენი კონკურენტებისა, არამედ იმიტომ, რომ ეს ბაზრები ჩვენთვის იკეტება გადაულახავი სატარიფო ბარიერებით, რომელთა მიღმაც სწრაფად ვითარდება ადგილობრივი ინდუსტრიები. რაც არ უნდა იაფი იყოს ჩვენი საქონელი, არ უნდა ველოდოთ, რომ სხვა ქვეყნები გაანადგურებენ საკუთარ ინდუსტრიებს და საკუთარ ხალხს სამსახურიდან გაათავისუფლებენ მათ შესაძენად. ნებისმიერ შემთხვევაში, აღმოსავლურ ხალხებს, როგორიცაა იაპონელები, შეუძლიათ უიმედოდ გვაჯობონ ხელფასების საკითხთან დაკავშირებით.

ექსპორტის ვაჭრობა არავითარ შემთხვევაში არ არის აუცილებელი ქვეყნის კეთილდღეობისთვის, რადგან ის გულისხმობს საქონლის ქვეყნიდან გაგზავნას უცხოელებისთვის მოხმარებისთვის, ნაცვლად იმისა, რომ ის სამშობლოში შეინახოს ადგილობრივი მოსახლეობის ცხოვრების დონის გასაუმჯობესებლად. მხოლოდ ლონდონის სიტის ფინანსური მაგნატები ისარგებლებენ ექსპორტის ჭარბი რაოდენობით გრძელვადიან პერსპექტივაში, რადგან სწორედ ამ ჭარბი თანხის საფუძველზე იღებენ ისინი დიდ უცხოურ სესხებს, საიდანაც იღებენ ასეთ უხვი საკომისიოებს. ექსპორტი რეალურად მხოლოდ აუცილებელი იმპორტის დასაფინანსებლად არის გამართლებული და ამ ქვეყნის იმპორტი შეიძლება მნიშვნელოვნად შემცირდეს ყველა იმპორტირებული საქონლის გამორიცხვით, რომლის წარმოებაც ჩვენს ქვეყანაში შეგვიძლია. სკანდალური ფაქტია, რომ ამ ქვეყანაში იმპორტირებულია დიდი რაოდენობით წარმოებული პროდუქცია, რომლის წარმოებაც აქ შესანიშნავად შეიძლება და არ არსებობს საბაბი ჩვენი ადგილობრივი სოფლის მეურნეობის უგულებელყოფისთვის მხოლოდ იმიტომ, რომ ჩვენი რესურსები არ არის საკმარისი მთელი ჩვენი მოსახლეობის გამოსაკვებად; ჩვენ უნდა ვწარმოოთ მინიმუმ მაქსიმალური ადგილობრივი წარმოების პროდუქცია, სანამ *****ელექტრონული წიგნის გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

დანარჩენი დრო საზღვარგარეთ.

მაშინაც კი, როდესაც ამ ქვეყანაში საქონლის მაქსიმალურ მრავალფეროვნებას ვაწარმოებთ, უაზრობა იქნებოდა იმის უარყოფა, რომ ჩვენ არ შეგვიძლია სრულად თვითკმარი გავხდეთ, მაგრამ მეორეს მხრივ, ძალიან ცოტა პროდუქტია, რომელიც გვჭირდება და რომლის პოვნა ბრიტანეთის იმპერიის რომელიმე ნაწილში არ შეიძლება.

ფაშისმი არ არის ვინც, პატარა ინგლისის პოლიტიკა, არამედ მას აქვს ავტორიტული განვითარების დიდი იმპერიული გეგმა, რომელიც შეუძლია შესთავაზოს მთლიანად იმპერიას. მზარდი შიდა ბაზრის გაცილებით დიდი წილი შესთავაზებენ სამფლობელოებს, ვიდრე ოტავაში შესთავაზეს, რადგან საგარეო კონკურენცია სრულიად გამორიცხული იქნება. ეჭვგარეშეა, რომ მთლიანად იმპერია სრულიად მზად იქნება ითანამშრომლოს ასეთ ეკონომიკურ სისტემაში, რომელიც შექმნის სრულიად თვითკმარ იმპერიას, რომელიც იზოლირებული იქნება მსოფლიო კრიზისებისა და მსოფლიო დეპრესიების შედეგებისგან და შეძლებს ცხოვრების უფრო მაღალი დონის აშენებას, ვიდრე აქამდე იყო ცნობილი.

და ბოლოს, უნდა წარმოვიდგინოთ ფაშისმის კორპორატიული პრინციპები, რომლებიც გამოყენებული იქნება საერთაშორისო ვაჭრობაზე. იმპორტიორს აღარ ექნება უფლება შეიძინოს პროდუქცია ნებისმიერ ბაზარზე, რომელსაც ის საჭიროდ მიიჩნევს, მაგრამ ის ვალდებული იქნება იმუშაოს საგარეო ვაჭრობის საბჭოს მეშვეობით, რომელიც გამოიყენებს ერის მსყიდველობით უნარს, როგორც საექსპორტო ბაზრების მოპოვების საშუალებას. თავიდანვე ფაშისმი აირჩევს პოლიტიკას, რომლის მიხედვითაც ბრიტანეთი ყიდულობს მათგან, ვინც ბრიტანეთიდან ყიდულობს და თუ რომელიმე უცხო ქვეყანა მოისურვებს ჩვენთვის იმ საქონლის გაყიდვას, რომელიც არ გვაქვს, მას მოეთხოვება ჩვენი საქონლის მიღება სანაცვლოდ. როდესაც სხვა ქვეყნები მსგავს მეთოდებს აირჩევენ, საბოლოოდ მივალწევთ ქვეყნიდან ქვეყანაში ორგანიზებული ბარტერის ზოგად სისტემას, რაც დაგეგმილი საერთაშორისო ვაჭრობის ერთადერთი პრაქტიკული საშუალებაა, თავისუფალი საერთაშორისო ფინანსების მაქინაციებისა და საერთაშორისო ვალის ობლიგაციებისგან.

კორპორატიული მსოფლიო წესრიგი

არ უნდა ვივარაუდოთ, რომ ფაშისმი მთლიანად ეგოცენტრულია ეროვნული გაგებით. რა თქმა უნდა, ფაშისტური ფილოსოფიის არსებითი მახასიათებელია საკუთარი ქვეყნის პირველ ადგილზე დაყენება, მაგრამ ამ მიზეზით ნაჩქარევი იქნებოდა ვივარაუდოთ, რომ ფაშისმი გულისხმობს ეროვნულ მეთოქეობას და შეიძლება გამოიწვიოს ეკონომიკური ნიშნით ომი. პირიქით, ამჟამინდელი სისტემის ძალიან სერიოზული საფრთხე ის არის, რომ მსოფლიო ბაზრებისთვის მუდმივად მზარდი ბრძოლა შეიძლება ომამდე მიგვიყვანოს. მართლაც, შორეულ აღმოსავლეთში ბაზრებისთვის ომები უკვე მიმდინარეობდა და ევროპულმა ძალებმა მხოლოდ ძნელად თუ აიცილეს თავიდან ბრძოლაში ჩათრევა. სინამდვილეში, ეკონომიკური დაგეგმვის კორპორატიული სისტემა მინიმუმამდე დაიყვანება ომის საფრთხეს, რადგან ის ომის ეკონომიკურ მიზეზებს შეგნებული ადამიანის კონტროლის ქვეშ მოაქცევს. აღარ იქნება საქმე თითოეული ქვეყნის მიერ მეზობლებზე მაქსიმალური ექსპორტის გადარიცხვაში, არამედ იმ ავტორიტეტული მთავრობების შეკრებაში, რომლებიც სრულ კორპორატიულ კონტროლს ახორციელებენ თავიანთი ეროვნული ეკონომიკური საქმეების მიმართ, რათა გაიზიარონ და გაცვალონ მათი სამრეწველო განვითარებისთვის საჭირო აუცილებელი ნედლეული. რადგან ამ ნედლეულის დეფიციტი არ არის და რადგან მათი წარმოება მკვეთრად შემცირდა ბაზრის დატბორვის თავიდან ასაცილებლად, არანაირი სირთულე არ უნდა წარმოიშვას ამ შედარებით მარტივი პრობლემის მშვიდობიანი გადაწყვეტის მიღწევაში, მას შემდეგ, რაც ერები მიატოვებენ სასაცილო იდეას, რომ ერთმანეთის განადგურებით შეუძლიათ საკუთარი თავისთვის სარგებლის მიღება.

მომავლის სამყაროში მეთოქეობა ნამდვილად იარსებებს, მაგრამ მეთოქეობა მიღწევებში იქნება და არა კონკურენციაში. მხოლოდ საზოგადოებისა და ეკონომიკური ცხოვრების კორპორატიული ორგანიზაციის გზით შეგვიძლია მივალწიოთ მშვიდობასა და კეთილდღეობას მოწესრიგებულ სამყაროში. მოდით, შევითანოთ ჩვენი წვლილი ჩვენი ეროვნული საქმეების მოწესრიგებაში და სხვა ერების წახალისებაშიც.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ნაცისტური მოძრაობა

პერსპექტივაში, ჯეიმს დრენანი

იტალიელ ფაშისტებს არასდროს უცდიათ იტალიური ნაციონალიზმისთვის იმ უზარმაზარი რასობრივი ფონის მიცემა, რომელიც ჰერ ჰიტლერმა შექმნა, როგორც „მშრალი რაიხის“ ინტელექტუალური შთაგონება. თუ რომელიმე ხალხს გაუჩნდებოდა ცდუნება, თანამედროვე პოლიტიკა წარსული ისტორიის პრეტენზიებზე დაეფუძნებინა, ეს შეიძლება რომის ბატონები ყოფილიყვნენ, მაგრამ სინიორ მუსოლინი, როგორც ჩანს, მიზნად ისახავს საბოლოო პანევროპულ ასოციაციას, რომელიც დაფუძნებული იქნება ფაშისტების კონცეფციებზე და არა რომის ტერიტორიული დიდების სიტყვასიტყვით აღორძინებაზე. მეორეს მხრივ, ჰერ ჰიტლერმა შეიმუშავა გერმანული (ან არიული) რასობრივი ექსკლუზიურობის იდეალი, რომელსაც ღრმა ფესვები აქვს გერმანიის ისტორიაში. თუმცა, ეს გერმანული კონცეფცია, თუ სწორად არის გაგებული, არანაირად არ უნდა ეწინააღმდეგებოდეს იტალიურ გაგებას ფაშისტების შესახებ, როგორც კრედოს, რომელიც განწირულია დასავლეთის აღორძინების სულიერი საფუძვლის შესაქმნელად. არც უნდა ეწინააღმდეგებოდეს ის ბრიტანეთის იმპერიის ამაღლებულ კონცეფციას, რომელიც შთააგონებს ფაშისტებს ბრიტანეთში, რადგან არცერთ მომენტში ინტერესთა შეჯახება არ წარმოიქმნება. პირიქით, მსოფლიო ფაშისტების თეორიაში შეტანილი ყველა მრავალფეროვანი წვლილი შეიძლება იყოს შემავსებელი და არა დესტრუქციული.

იმისათვის, რომ გავიგოთ ნაცისტების მიერ ისტორიის რასობრივი ინტერპრეტაციის მიღების საკითხი, რომელიც პირველად გასულ საუკუნეში ჩამოაყალიბეს არაგერმანულმა მწერლებმა, როგორებიც არიან ფრანგი გობინო და ინგლისელი ჰიუსტონ სტიუარტ ჩემბერლენი, და რომელიც ნაცისტმა ლიდერებმა გერმანული მასების მიერ მიღებული რევოლუციური იდეალის საფუძვლად და გერმანიის რაიხის ამჟამინდელი სახელმწიფო პოლიტიკის მამოძრავებელ ძალად გამოიყენეს, აუცილებელია გავითვალისწინოთ გერმანიის ისტორიის გარკვეული პირობები და ტენდენციები ბოლო ათასი წლის განმავლობაში. მხოლოდ ასეთი შესწავლით შეგვიძლია მივიღოთ თანამედროვე გერმანული ხალხის რწმენის საფუძვლებამდე და გავიგოთ, თუ რა მიმართულებით წაიყვანენ გერმანიის ბატონები ხალხს, რომელიც ერთგულად არის დარწმუნებული თავისი რწმენის სისწორეში.

სწორედ გერმანულმა ტომებმა მიაღწიეს მერვე საუკუნეში ძველი რომის იმპერიულ კონცეფციებს. კარლოს დიდის - დასავლეთის იმპერატორად წოდებულის - იმპერია ეთნიკურად უფრო გერმანული იყო, ვიდრე ფრანგული და მხოლოდ მისი გარდაცვალების შემდეგ განასხვავეს ფრანკო-გოლისტური ელემენტები გერმანულებისგან, როდესაც მისი სამფლობელოების სხვადასხვა ნაწილის მემკვიდრეებმა ფიცი დადეს, შესაბამისად, ფრანგულ და გერმანულ დიალექტებზე. მეცამეტე საუკუნემდე ჰოენშტაუფენის იმპერატორები მთელ იტალიას და დღევანდელი საფრანგეთის დიდ ნაწილს კვლავ გერმანიის იმპერიის პროვინციებად მიიჩნევდნენ. აღსანიშნავია, რომ მიუხედავად იმისა, რომ ამ დროს გერმანია ელბას აღმოსავლეთით თითქმის არ ვრცელდებოდა, ნიდერლანდები, ბურგუნდია და სავოიისა და ფრანშ-კონტის ნაწილები სხვადასხვა ხარისხით და სხვადასხვა დროს იმპერიულ სამფლობელოებში შედიოდნენ.

ამ ქვეყანაში ისტორიის სწავლების ერთ-ერთი ნაკლი ის არის, რომ ჩვენ იშვიათად შეგვიძლია დავინახოთ ჩვენი ისტორია პერსპექტივაში და ევროპის დანარჩენი ნაწილის ისტორიასთან მიმართებაში. ოთხი საუკუნის განმავლობაში, 825 წელს ლუი გერმანელის ტახტზე ასვლიდან 1250 წელს ფრედერიკ II-ის გარდაცვალებამდე — დაახლოებით ჩვენი ისტორიის იმ პერიოდამდე, რომელიც ალფრედ დიდისა და ჰენრი III-ის მეფობას შორის მოხდა — ევროპის ისტორია დიდწილად გერმანიის ისტორია იყო. იმ პერიოდში, როდესაც ჩვენი ისტორია უკიდურესად პროვინციული იყო — როდესაც მისი მოვლენები ევროპის ისტორიის ძირითადი მომდინარეობისგან ისეთივე დაშორებული იყო, როგორც, მაგალითად, თანამედროვე ნორვეგიის ცალკეული ისტორია დღევანდელი ევროპისგან — გერმანია იყო დიდი ბრძოლების ასპარეზი, რომელმაც...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიმუშები*****

შუა საუკუნეების ევროპული კულტურა და მისი იმპერატორები, როგორებიც არიან ჰენრი I ფაულერი, ოტო დიდი და ფრიდრიხ ბარბაროსა, დასავლეთ ევროპის არბიტრები და მოვლენების მბრძანებლები გახდნენ იუტლანდიიდან სიცილიამდე, ბურგუნდიიდან უნგრეთამდე. აუცილებელია ამ პერიოდის მნიშვნელობის დაფასება თანამედროვე გერმანელების გონებაში, რათა გავიგოთ მათი არაჩვეულებრივი სიამაყე საკუთარი ისტორიით და იმედგაცრუებისა და ომისშემდგომი ევროპის ტერიტორიული პირობებით შეზღუდვის გრძნობა.

ოტო დიდი, რომელიც თითქმის ათასი წლის წინ, 973 წელს გარდაიცვალა, ბოლო რამდენიმე წლის განმავლობაში ნაცისტური პანთეონის უზენაეს ფიგურად იქცა, ხოლო მისი პორტრეტები გერმანულ წიგნის მაღაზიებში თითქმის ისეთივე ხშირად გვხვდება, როგორც ჰიტლერისა და გორინგის. გერმანიის ისტორიის მთელი პროცესი, ფაქტობრივად, „შეჩერებული განვითარების“ ფენომენის მაგალითია და ის თავისებური გამოვლინებები, რომლებსაც თანამედროვე გერმანულ ეროვნულ ფსიქოლოგიასთან ვუკავშირებთ, „იმედგაცრუების კომპლექსიდან“ მომდინარეობს, რომელიც მისი გარდაუვალი წარმოებელია. ჰოენშტაუფენების ძალაუფლების მასშტაბები და რყევა გერმანელი ხალხის დანგრევა იყო. ამ დინასტიის ბრწყინვალე იმპერატორები მოხიბლულნი იყვნენ კარლოს დიდის პანევროპული იმპერიის ოცნებით და ერთ საუკუნეზე მეტი ხნის განმავლობაში ისინი გერმანელების ძალას იტალიური ამბიციების განხორციელებაში ხარჯავდნენ. ოტო დიდის ადრინდელი პოლიტიკა დიდი გერმანული სახელმწიფოს კონსოლიდაცია იყო. ჰოენშტაუფენებს იზიდავდა პანევროპული კონცეფციები, რომელთა მემკვიდრეებიც ჰაბსბურგები გახდნენ. ჰოენშტაუფენების დაცემამ გერმანია დასუსტებული და ცენტრალური ძალის გარეშე დატოვა, იმ მომენტში, როდესაც ინგლისი და საფრანგეთი ეროვნული სახელმწიფოებრიობის განვითარების ზღვარზე იყვნენ, რაც საბოლოოდ ტიუდორებისა და ვალუას დროს მიღწეული იქნა. ჰოენშტაუფენების პოლიტიკის შეცდომები კიდევ უფრო ტრაგიკულად გამოიყურება გერმანული თვალსაზრისით, როდესაც გვახსოვს, რომ ელბას გადაღმა და ბალტიის ზღვის სანაპიროების გარშემო გერმანელების დიდი „დრანგ ნაჩ ოსტენი“ ფრიდრიხ II-ის მეფობის დროს ტექტონმა რაინდებმა განახორციელეს და რომ ეს ლტოლვა საბოლოოდ ჩავარდა გერმანული ცენტრიდან მომდინარე იმპულისის შესუსტების გამო.

ფრიდრიხ II-ის 1250 წელს გარდაცვალებასა და მარტინ ლუთერის 1546 წელს გარდაცვალებას შორის თითქმის ზუსტად სამი საუკუნეა და მიუხედავად იმისა, რომ ეს საკმაოდ თვითნებური დაყოფაა, განზოგადების მიზნით დასაშვებია. სამსაუკუნოვანმა პერიოდმა გერმანელი ხალხის როგორც პერსპექტივებში, ასევე ხასიათში სრული ტრანსფორმაცია განიცადა. არსებობს სამი ძირითადი ისტორიული მიმდინარეობა, რომლებმაც ფუნდამენტური გავლენა მოახდინეს გერმანიის ისტორიული ცხოვრების შემდგომ განვითარებაზე.

პირველ რიგში, როგორც გერმანულმა, ასევე ჩრდილოეთ იტალიურმა ქალაქებმა დაკარგეს ის ეკონომიკური უზენაესობა, რომელიც შუა საუკუნეებში ჰქონდათ, როდესაც ისინი განვითარდნენ ევროპასა და ბიზანტიურ-სარაცენულ აღმოსავლეთს შორის სავაჭრო მთავარი მარშრუტის გასწვრივ. კონსტანტინოპოლის თურქების მიერ აღებამ დიდწილად გაანადგურა ამ მარშრუტის გასწვრივ მდებარე ყველა რეგიონის კეთილდღეობა, ხოლო ამერიკის აღმოჩენამ და კეიპის მარშრუტის გახსნამ ეკონომიკური ძალაუფლების ცენტრი ატლანტის ოკეანის სანაპირო ქვეყნებს - ესპანეთსა და პორტუგალიას, ინგლისს, საფრანგეთსა და ჰოლანდიას გადასცა. სინამდვილეში, გაზვიადებული არ იქნება თუ ვიტყვით, რომ როგორც გერმანიაში რეფორმაციას, ასევე მეჩვიდმეტე საუკუნის ოცდაათწლიან ომს თავისი ფესვები ეკონომიკური დისლოკაციის საშინელ პროცესში ჰქონდა, რომელიც, სავარაუდოდ, მთავარი სავაჭრო ცენტრების ამ გადაადგილებას მოჰყვა.

ამ პერიოდის მეორე დიდი ისტორიული მიმდინარეობა იყო ჰაბსბურგების აღზევა, ჰოენშტაუფენების ადგილას. ჰაბსბურგები იყვნენ გერმანელი მთავრები, რომლებსაც ფართო პირადი სამფლობელოები ჰქონდათ გერმანულ მიწებზე, მაგრამ მათი პოზიცია ავსტრიაში - Østermark Mark - გერმანიის აღმოსავლეთ მარშებზე მათ არსებითად არაგერმანელებს ხდიდა მათი ინტერესებიდან გამომდინარე. ჰაბსბურგების ტრადიციული პოლიტიკა საკმაოდ მარტივად ხსნის იმ არაჩვეულებრივ სიძულვილს, რომელსაც პანგერმანები და

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

განსაკუთრებით ნაცისტებს, მთელი „ავსტრიული თეორია“ აქვთ. ჰაბსბურგები - ისევე როგორც ადრინდელი ჰოენშტაუფენები - თავს რომის იმპერიის მემკვიდრეებად თვლიდნენ და მსოფლიო ბატონობაზე, ან სულ მცირე, პრაქტიკულ პოლიტიკაში, პანევროპულ უზენაესობაზე აცხადებდნენ პრეტენზიას. ეს საოცარი სახლი თავისი ისტორიის სხვადასხვა პერიოდში იტალიურ ძალას წარმოადგენდა, ესპანურ და სამხრეთ ამერიკულ ძალას, სლავურ ძალას, აზიასა და აფრიკაშიც კი მისწრაფებების მქონე ძალას, მაგრამ ის არასდროს ყოფილა ძალა, რომელიც შეგნებულად უშვებდა წმინდა გერმანულ ინტერესებს დომინირებაში ჰაბსბურგებმა დიდი როლი შეასრულეს თურქების მიერ კონსტანტინოპოლის დაპყრობიდან ოთხი საუკუნის განმავლობაში. მათ შეაჩერეს თურქების სამხედრო წინსვლა დასავლეთისკენ და ბიზანტიის იმპერატორების შემდეგ მთელ სამხრეთ-აღმოსავლეთ ევროპაში მთავარი ცივილიზაციური აგენტები გახდნენ. თუმცა, მათი როლი ევროპისთვის ისეთივე ღირებული იყო, როგორც კატასტროფული გერმანული ეროვნების კონცეფციისთვის. ხმელთაშუა ზღვისადმი მათი შეპყრობილობა განუსაზღვრელი ვადით გადადებდა გერმანიაში გაერთიანების ნებისმიერ პროცესს და მათი დინასტიური პოლიტიკა პრაქტიკაში გერმანულენოვანი მიწების დაყოფამდე მივიდა.

გერმანიის ისტორიის განვითარებაზე მესამე მნიშვნელოვანი გავლენა იყო გერმანულენოვანი მიწების დაყოფა და იმ მოსახლეობის მთელი რასობრივი ხასიათის ტრანსფორმაცია, რომლებიც საკუთარ თავს გერმანელებს უწოდებდნენ, რაც 1250-1550 წლებში მიმდინარეობდა. ამ ფენომენს უდიდესი მნიშვნელობა ჰქონდა, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც გვახსოვს, რომ სწორედ იმავე პერიოდში წარმოიშვნენ და გაერთიანდნენ ისეთი ერები, როგორიცაა ინგლისელები, ფრანგები და ესპანელები, და თვით უნგრელები, ჩეხები და პოლონელებიც კი, და ევროპამ დაიწყო იმ ფორმების მიღება, რომლებსაც ამჟამად ვიცნობთ.

კარლოს დიდის დროს ტევტონებსა და ფრანკებს შორის განსხვავებები არც ისე მკაფიოდ იყო განსაზღვრული. საქსონური ჰეგემონიის დროს ინგლისი ძირითადად გერმანულ სამეფოს წარმოადგენდა და იგივე შეიძლება ითქვას ჩრდილოეთ იტალიაზეც ლომბარდების მმართველობის დროს. უპირველეს ყოვლისა, ინგლისში, აღმოსავლეთ საფრანგეთსა და ჩრდილოეთ იტალიაში გერმანული ელემენტების შთანთქმა მოხდა. ეს პროცესი რეალურად ფრედერიკ II-ის გარდაცვალებამდე დიდი ხნით ადრე, 1250 წელს დასრულდა. მომდევნო სამასი წლის განმავლობაში გერმანიის დასავლეთი საზღვრები რაინისკენ გადაინია. ბურგუნდიისა და ფრანკ-კონტეს მსგავსი რეგიონები სულ უფრო ფრანგული და ნაკლებად გერმანული ხდებოდა. ნიდერლანდები აშკარად არაგერმანული გახდა. შვეიცარია ჩამოყალიბდა და გერმანული მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი შვეიცარიის იდეას შეუერთდა. ავსტრიაში მნიშვნელოვანი გერმანული ლაშქრობები ძირითადად არაგერმანული ჰაბსბურგების იმპერიის განუყოფელი ნაწილი გახდა. ამ რაზმების შედეგები დღემდე მნიშვნელოვანია თანამედროვე ევროპის ისტორიაში. ისინი ავსტრიის საკითხს ხსნიან. ისინი ხსნიან ელზას-ლოტარინგიის საკითხს - შუღლს რეგიონის გამო, რომელიც არასდროს შეწყვეტილა გერმანული კუთვნილება და არასოდეს გამხდარა მთლიანად ფრანგული. ისინი ასევე ხსნიან ნაცისტების მიერ პანგერმანული ცნობიერების აღორძინების მცდელობას არა მხოლოდ ავსტრიასა და ჩეხოსლოვაკიაში, არამედ ნაკლებად ჰოლანდიასა და დანიაში, შვეიცარიასა და ბელგიაშიც.

მაგრამ ამავდროულად, როდესაც გერმანული ენობრივი საზღვრები რაინისკენ იხრებოდა და ყველაზე ავთენტური გერმანული სისხლის მქონე მოსახლეობა შვეიცარიელებად, ფრანგებად და ჰოლანდიელებად გარდაიქმნებოდა, გერმანული ენა და გერმანული კულტურა სწრაფად ვრცელდებოდა აღმოსავლეთისკენ და ჩრდილო-აღმოსავლეთ ევროპის პრიმიტიული არაგერმანული მოსახლეობა საკუთარ თავს გერმანელებად აღიქვამდა. აღმოსავლეთით გერმანული კოლონიზაცია იყო ტევტონთა ორდენის საქმე, რომლებმაც დაიპყრეს და გაავრცელეს ელზას აღმოსავლეთით, მოგვიანებით კი ოდერის მიღმა მდებარე სლავური და ფინური ტომები, ასევე გერმანული ჰანზას ქალაქები, რომლებიც ბალტიის ზღვის სანაპიროს გასწვრივ სავაჭრო ცენტრების დაარსებით იყვნენ დაკავებული. საბოლოო ჯამში, გერმანიის პროგრესი ამ მიმართულებით შეაფერხა პოლონეთის სამხედრო ძლიერებამ, სკანდინავიის სახელმწიფოების მეტოქეობამ და, რა თქმა უნდა, მოგვიანებით, რუსეთის, როგორც დიდი ძალის გამოჩენამ მე-19 საუკუნის დასაწყისში.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

მეთვრამეტე საუკუნე. თუმცა ეს დიდი მიღწევა იყო, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც გავითვალისწინებთ, რომ ეს ლტოლვა დასასრულს მეცამეტე და მეთხუთმეტე საუკუნეებს შორის მიიყვანა, როდესაც ცენტრალური გერმანული შთაგონება სუსტი იყო და, ხშირ შემთხვევაში, საერთოდ არ არსებობდა. ბალტიისპირეთში ჰანზას ქალაქებისა და ტევტონთა ორდენების როლი ძალიან შეესაბამებოდა იტალიის რესპუბლიკებისა და ლათინური რაინდული ორდენების როლს ხმელთაშუა ზღვაში, რომლებმაც მოახერხეს აღმოსავლეთში აგრესიული იტალიური პოლიტიკის შენარჩუნება იმ დროს, როდესაც ცენტრალური იტალიური ძალა არ არსებობდა.

შუა საუკუნეების „დრანგ ნახ ოსტენის“ ნახევრად წარუმატებლობაში აღმოჩენილია „იმედგაცრუების კომპლექსის“ მეორე ელემენტი, რომელიც თანამედროვე გერმანელის მიერ საკუთარი ქვეყნის ისტორიის ინტერპრეტაციის საფუძველს წარმოადგენს. ნაცისტები - განსაკუთრებით კი ის, რასაც შეიძლება ვუწოდოთ „პრუსიული სკოლა“, რომელსაც გენერალი გორინგი და ჰერ როზენბერგი მიეკუთვნებიან - მუდმივად ეძებენ გერმანიის შეღწევისა და ბალტიისპირეთის მიწების კოლონიზაციის აღორძინებას, როგორც დასავლეთში გერმანული მისწრაფებების შეზღუდვის კომპენსაციას.

შუა საუკუნეების „დრანგ ნახ ოსტენის“ ყველაზე მნიშვნელოვანი შედეგი პრუსიული სახელმწიფოს დაარსება იყო. პრუსიის ავტოქთონი მოსახლეობა ძირითადად სლავური და ფინური წარმოშობის იყო - ჩრდილოეთ ევროპის ყველაზე პრიმიტიული მოსახლეობა - შერეული იყო მეომარ და გაჭირვებულ ელემენტებთან, რომლებიც გერმანული კულტურის ძველი კერებიდან აღმოსავლეთისკენ მიგრირდებოდნენ. პრუსიელები, როგორც ერები, შუა საუკუნეების ორსაუკუნოვანი ყველაზე სისხლისმსმელი ომების შედეგად განადგურდნენ.

გერმანიაში რეფორმაცია, რომელიც მეთექვსმეტე და მეჩვიდმეტე საუკუნეების უმეტეს ნაწილს მოიცავს, გარკვეულ ასპექტებში შეიძლება ჩაითვალოს, როგორც იმედგაცრუებული გერმანული ნაციონალიზმის დიდწილად გაუცნობიერებელი მოძრაობა ჰაბსბურგების პანგერმანული - რომაული კათოლიკური კონცეფციების წინააღმდეგ. რეფორმაცია კულმინაციას მიაღწია ოცდაათწლიან ომში, რომელმაც გერმანია თითქმის ერთი საუკუნის განმავლობაში გაანადგურა და სერიოზულად შეასუსტა ჰაბსბურგების ძალაუფლება. თურქეთის ძალაუფლების აღდგენა, რომელიც 1683 წელს ვენის ალყაში აისახა, ჰაბსბურგების დასუსტების ერთ-ერთი შედეგი იყო, ხოლო ოცდაათწლიანმა ომმა, სავარაუდოდ, სამხრეთ-აღმოსავლეთ ევროპაში თურქეთის მმართველობის ორ საუკუნეზე მეტი ხნის განმავლობაში გახანგრძლივების შედეგი გამოიწვია.

საფრანგეთის მონარქიის აღზევა სერიოზულ და მუდმივ საფრთხეს წარმოადგენდა ნებისმიერი სახის გერმანული ერთიანობის კონსოლიდაციისთვის. ფრანცისკე I თურქებთან ერთად ჰაბსბურგების წინააღმდეგ თანამშრომლობდა და სწორედ ვალუამ დაიწყო პირველად პოლონეთის ბარიკადების შექმნა აღმოსავლეთში გერმანიის წინააღმდეგ. მომდევნო საუკუნეში, ოცდაათწლიანი ომის დროს, სწორედ რიშელიემ შეცვალა გერმანული პაიკები. მისი პოლიტიკის შედეგი იყო გერმანიის ერთი საუკუნის განმავლობაში ბურბონების მონარქიის წყალობაზე დატოვება, სანამ ფრიდრიხ დიდის მეთაურობით პრუსიის გამოჩენამ გერმანიის პოლიტიკაში სრულიად ახალი ძალა არ შემოიტანა.

ფრიდრიხ დიდის გამოჩენით ჩვენ ვუახლოვდებით გერმანიის ისტორიის თანამედროვე ფაზას - და იმ ბრძოლას ჰოენცოლერნსა და ჰაბსბურგს შორის, პროტესტანტულ, ნახევრად გერმანულ პრუსიას შორის, რომელიც გერმანულობას ისახავდა მიზნად და გერმანულ ავსტრიას შორის, რომელიც არაგერმანულისკენ ისწრაფოდა და - დინასტიური საზღვრების ფარგლებში - პანევროპულისკენ, რაც ბოლო ომის ერთ-ერთი მთავარი, თუმცა არაპირდაპირი, მიზეზი იყო. რეფორმაცია გარკვეულ გერმანულ საზღვრებში მიმდინარეობდა, პანგერმანული მოძრაობა იყო და ის ასევე შეიძლება ჩაითვალოს რეაქციად იმ ეკონომიკური ჩამორჩენილობის წინააღმდეგ, რომელშიც გერმანია ჩავარდა მეთხუთმეტე საუკუნეში სავაჭრო გზების შეცვლის შედეგად. ვალენშტაინს, უდავოდ თავისი საუკუნის უდიდეს გერმანელს, ჰქონდა ფართო, თუმცა ბუნდოვანი წარმოდგენები პანგერმანული ერთიანობის შესახებ და ის გარდაიცვალა ჩრდილოეთ გერმანიის მთავრებთან ჰაბსბურგების სახლის ინტერესების წინააღმდეგ ინტრიგების შედეგად. ფრიდრიხ დიდმა სერიოზულად დაუპირისპირდა ჰაბსბურგების ჰეგემონიას ცენტრალურ ევროპაში და ისარგებლა საფრანგეთის სისუსტით რევოლუციამდელ პერიოდში, რათა აღმოსავლეთში პრუსიის წინააღმდეგ პოლონეთის ბარიკადა დაენგრია. ნაპოლეონის ომები მეტოქეობაში უსიამოვნო შუალედური მომენტი იყო *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ორ გერმანულ ძალას შორის. მათ შედეგად პრუსიის პოზიციები მნიშვნელოვნად გაამყარეს, რადგან მათ გერმანიაში დამოუკიდებელი სამთავროები დაასუსტეს და მეცხრამეტე საუკუნის პირველ ნახევარში პრუსიას საშუალება მისცეს, მცირე სახელმწიფოები საბაჟო კავშირებში შეეტანა. ფრიდრიხ დიდმა სილუზია დაიპყრო. მისი შემკვიდრების იძულებითმა მონაწილეობამ კონტინენტურ ბლოკადაში ნაპოლეონის ომების დროს საფუძველი ჩაუყარა გერმანულ სანარმოო ინდუსტრიებს, რომლებიც შეიქმნა ბრიტანული საქონლის გამორიცხვით გამოწვეული ხარვეზის შესავსებად. საბაჟო კავშირებმა პრუსიას ძველი ჰანზას ქალაქები გააერთიანა და მოდერნიზებული ჩრდილოეთ გერმანია ავსტრიის იმპერიას დაუპირისპირდა, რომელიც სინამდვილეში რენესანსის ნარჩენი იყო.

1866 წელს ავსტრია გერმანიის კონფედერაციიდან განდევნეს და გერმანული ძალაუფლება შეწყვიტეს. დაახლოებით იმავე პერიოდში ის იტალიიდანაც განდევნეს, რომელსაც ის რეალურად მეცხრამეტე საუკუნის პირველ ნახევარამდე დომინირებდა და ახლა ის იტალიურ ძალაუფლებას აღარ წარმოადგენს. თუმცა, აქაც შეიძლება შეინიშნოს ჰაბსბურგების დინასტიის საოცარი პოლიტიკური მოქნილობა.

მეცხრამეტე საუკუნის მეორე ნახევარში ავსტრია სწრაფად გადაიქცა სლავურ ძალად და მართავდა გერმანელი ქვეშევრდომების უმცირესობას, რომლებიც შემთხვევით ავსტრიასა და ბოჰემიაში ცხოვრობდნენ. შესაძლებელია, რომ ავსტრია გადარჩენილიყო, როგორც მაღიარ-სლავური კონფედერაცია, ფრანც იოსები რომ უფრო ადრე გარდაცვლილიყო და ფრანც ფერდინანდი უფრო დიდხანს ეცოცხლა. თუმცა, როგორც მან მეფე ედუარდს უთხრა, მოხუცი იმპერატორი „არასდროს დაივიწყებდა, რომ ის გერმანელი პრინცი იყო“.

ომამდე ოცი წლის განმავლობაში ავსტრიაში გაჩნდა ძლიერი პანგერმანული მოძრაობა, რომელსაც ხელმძღვანელობდა კარლ ლიოგერი - ვენის პოპულარული ბურგომასტრი - რომელსაც ნამდვილად სურდა ჰაბსბურგების იმპერიისა და მონარქიის დასასრული და იმპერიის გერმანული ნაწილების გაერთიანება დიდი გერმანიის შემადგენლობაში. პანგერმანული გადაწყვეტის ან ერცჰერცოგ ფრანც ფერდინანდის „ფედერალური“ (სლავური) გადაწყვეტის მიღწევის შემთხვევაში, ევროპის ისტორიას შესაძლოა სულ სხვა იმპულსი მიეღო. თუმცა, ჰოენცოლიერნებს, ფაქტობრივად, ჰოენშტაუფენებისა და ჰაბსბურგების როლი ჰქონდათ. ეს უკანასკნელნი პრაქტიკულად ვასალი მთავრების პოზიციაზე იყვნენ მანევრირებულნი და სამმაგი ალიანსის პოლიტიკის განვითარებასთან ერთად ჰოენცოლიერნებმა უბრალოდ ახალი ძალა და ახალი დირექტივა მისცეს საღვთო რომის იმპერატორების პანევროპულ პოლიტიკას.

ადოლფ ჰიტლერი ომამდელი ვენის პანგერმანული პროპაგანდის ატმოსფეროში გაიზარდა და ომის შემდგომ ნაშრომებში ის მწარედ გმობს იმას, რასაც ის ანტიგერმანულ, წმინდა დინასტიურ და კაპიტალისტურ-მონოპოლისტურ პოლიტიკად მიიჩნევს, რომელსაც ის ჰოენცოლიერნებს მიაწერდა. ის ასევე ეწინააღმდეგებოდა კოლონიური ექსპანსიის პოლიტიკას, რომელიც ჰოენცოლიერნებმა დაიწყეს და რომელსაც ძველი ნაციონალისტი პოლიტიკოსები, როგორიცაა ჰუგენბურგი და შახტი, დღემდე იცავენ. ამიტომ, აუცილებელია გავითვალისწინოთ ეს ორი მნიშვნელოვანი ტენდენცია, რომელიც ნაციონალ-სოციალისტურ პოლიტიკას მოქმედებაში განსაზღვრავს. პირველი, ნაცისტური პოლიტიკა არსებითად ეროვნულია იმით, რომ ის ჰაბსბურგებისა და ჰოენცოლიერნების კატასტროფული პანევროპული პოლიტიკის რეაქციაა. ბისმარკის სულისკვეთებით, რომელმაც გამოაცხადა, რომ „მთელი აღმოსავლური საკითხი ერთი პომერანელი გრენადიერის ძვლებიც არ ღირს“, ის უარყოფს არაგერმანული ტერიტორიების გერმანიის მმართველობის ქვეშ მოქცევის ნებისმიერ ამბიციას. მეორეს მხრივ, ის გამოწვევას უქმნის ევროპის დამკვიდრებულ სახელმწიფოებრივ სისტემას, როდესაც ხაზს უსვამს გერმანულენოვანი მოსახლეობის მიერ დასახლებული ყველა ტერიტორიის „Drittes Reich“-ის სტრუქტურაში მოქცევის აუცილებლობას.

ზედაპირულად, ნაცისტური იდეალისტების პანგერმანული რეკლამირება, როგორც ჩანს, შეუთავსებელია ევროპაში მშვიდობის შენარჩუნებასთან. თუმცა, როგორც ჩანს, პერ ჰიტლერი, არსებითად, იმ ფაქტის აღიარებას ისახავს მიზნად, რომ გერმანია არა მხოლოდ დიდ სახელმწიფოებს შორის თანასწორად უნდა განიხილებოდეს, არამედ ამ სახელმწიფოებმაც უნდა დაუშვან გერმანიის ლეგიტიმური გაფართოება და, საჭიროების შემთხვევაში, იპოვონ გზები, რომლითაც მას შეუძლია გაფართოება.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

გერმანიის ამბიციურ ტერიტორიულ პოლიტიკაში განსაკუთრებული ამორალური არაფერია. ბოლო თხუთმეტი წლის განმავლობაში ჩვენ აღმოვჩნდით ფრანგული დემოკრატიის ექსკლუზიური და შეურიგებელი კონტინენტური პოლიტიკის ტოლერანტობის წინაშე, ხოლო ერთა ლიგა ძირითადად გამოიყენებოდა აღმოსავლეთ ევროპაში ახალი სლავური ჯგუფის განვითარების ხელშესაწყობად. აუცილებელია გვახსოვდეს, რომ ევროპის საზღვრები ყოველთვის უკიდურესად ცვალებადი იყო და არ არსებობს ისტორიული გამართლება იმისა, რომ ისინი განსაკუთრებით მუდმივ ხასიათს იძენენ ევროპის ისტორიის ამჟამინდელ მომენტში.

აღმოსავლეთ ევროპაში სლავური ჯგუფი - პოლონეთი, ჩეხები და ბალკანელი სლავები, რუსებისგან განსხვავებით - ევროპის ისტორიის საკმაოდ მუდმივ ელემენტად უნდა ჩაითვალოს. როგორც პოლონეთი, ასევე ბოჰემია პრუსიაზე უფრო ძველი სახელმწიფოები იყო. მეორეს მხრივ, რუსეთი შედარებით ახალი ფენომენია, რომელიც ევროპულ ძალად მხოლოდ მეოთხრამეტე საუკუნის დასაწყისში გამოჩნდა. ეს ორი დიდი მმართველის - პეტრე დიდისა და ეკატერინე დიდის - ნამოქმედარი იყო. ბოლო ომში ეკატერინეს ნამოქმედარი ჩაიშალა და რუსეთის საზღვარი პრიპეტის ჭაობების მიღმა გაიწია. ბოლშევიკებმა ბევრი რამ გააკეთეს ყოფილი რუსეთის იმპერიის როგორც კულტურული, ასევე ეროვნული საფუძვლის შესასუსტებლად. სტაბილური ინსტიტუტები და იდეები განადგურდა და საბჭოთა კავშირის შემადგენელი მრავალი ხალხი ისეთი ტემპით ავითარებს დეზინტეგრაციულ ტენდენციებს, რომელიც ბოგადად არ არის გაცნობიერებული. რუსეთი პოლიტიკურად უკაცრიელ მიწად იქცევა - ფაქტი, რომელსაც, როგორც ჩანს, უკიდურეს აღმოსავლეთში მცხოვრები იაპონელები ძალიან აფასებენ.

ამასთან დაკავშირებით, ბოლო დროს დადებული გერმანია-პოლონეთის პაქტი მნიშვნელობას იძენს და ბალტიის პოლიტიკაში სრულიად ახალი ორიენტაციის შესაძლებლობაზე მიუთითებს. როგორც გერმანიას, ასევე პოლონეთს სჭირდება ის, რაც შეიძლება განისაზღვროს, როგორც „გლეხის ექსპანსიის“ სივრცე. ჰერ ჰიტლერი და ნაცისტური იდეოლოგიის სხვა წარმომადგენლები, როგორიცაა დარე და როზენბერგი, ხაზგასმით აღნიშნავენ, რომ ნაცისტური გერმანიის მიზანია ცარიელი ტერიტორიები, სადაც გერმანულ გლეხს შეუძლია თავისი მიწის დამუშავება და სადაც გერმანულ თემებს შეუძლიათ თავიანთი ცხოვრების აშენება, როგორც გერმანიის განუყოფელი ნაწილი. ეს სრულიად განსხვავებული კონცეფციაა ჰოენცოლერნების „კოლონიური იმპერიალიზმისგან“ და თანამედროვე კონსერვატორ-ნაციონალისტებისგან, როგორებიც არიან შახტი და ჰუგენბურგი. ახლა პოლონეთის წინააღმდეგ წარმატებული ომი ვერ გადაჭრის გერმანიის „გლეხის ექსპანსიის“ პრობლემას, რადგან თავად პოლონეთი მჭიდროდ არის დასახლებული და მისი მოსახლეობა იზრდება. თუმცა, ორივე ქვეყანას აქვს ამბიციები აღმოსავლეთში, რომლებიც მეჩვიდმეტე-მეთვრამეტე საუკუნეებში შვედეთის ჩარევით და რომანოვების იმპერიის აღზევებით შეჩერდა. მათ ამ ამბიციების შესაძლებლობების შესახებ ბოლო დროს შეახსენეს, როდესაც გერმანელებმა ომის დროს ბალტიის პროვინციები დაიკავეს და როდესაც პოლონელებმა 1920 წელს უკრაინა დაიკავეს.

უკრაინელ ნაციონალისტებს, რომლებსაც რუსეთისგან გამოყოფა სურთ, ძალიან მნიშვნელოვანი კავშირები აქვთ ბერლინთან და ვარშავასთან და შესაძლებელია, რომ ეს ელემენტები ინსტრუმენტული იყოს „შორეულ აღმოსავლეთ“ ევროპაში გერმანულ-პოლონური საერთო პოლიტიკის საფუძვლის ჩამოყალიბებისთვის. ომის ნებისმიერი პერსპექტივა, ბუნებრივია, შემამფოთებელია, მაგრამ აშკარაა, რომ დასავლეთ ევროპაში მომავალი ომის გარდაუვალობის ყველაზე პირდაპირი გზა არა მხოლოდ გერმანიის მისწრაფებების, არამედ გერმანიის საჭიროებების იგნორირებაა. ხოლო გერმანიის ენერგიის აღმოსავლეთისკენ გამოყოფა უსასრულოდ უფრო სასურველია, ვიდრე „გაჭედვა“ რაინის გასწვრივ და ავსტრიაში - რაც ერთადერთი საბოლოო ალტერნატივაა.

ნაცისტურ გერმანიაში ბრიტანეთის მიმართ მტრული განწყობა საოცრად მცირეა და არც ბრიტანეთის წინააღმდეგ ოფიციალური პროპაგანდის მიმართვის ტენდენცია ჩანს, მიუხედავად იმ უკიდურესად პროვოკაციული დამოკიდებულებისა, რომელიც ამ ქვეყანაში პრესის ნაწილებმა - და ასევე გარკვეულმა პოლიტიკურმა ჯგუფებმა ნაცისტების ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ - მიიღეს. რა თქმა უნდა, არსებობს აგიტაციის მოძრაობა აფრიკული კოლონიების გერმანიაში დაბრუნებისთვის, მაგრამ ამ აგიტაციის შთაგონება ძირითადად ახლა უმნიშვნელო კონსერვატიული ნაციონალისტური წრეებიდან მოდის. შესაძლოა, მოსაზრებები განსხვავდებოდეს ამ კონკრეტული კოლონიების ღირებულებასთან დაკავშირებით, როგორც ჩვენთვის, ასევე გერმანელებისთვის, მაგრამ თავად ჰერ ჰიტლერი ზიზღს გამოხატავს „კოლონიური იმპერიალიზმის“ მიმართ, რომელიც ნაციონალისტურ ჯგუფებს შთაგონებს.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

რა თქმა უნდა, „ექსპორტის კაპიტალიზმზე“ დაფუძნებული პოლიტიკა - და ეს არის პოლიტიკა, რომელიც კოლონიებს მოითხოვს - ეწინააღმდეგება „ავტარქიული სახელმწიფოს“ ეკონომიკურ თეორიას და თამამად შეიძლება ითქვას, რომ ნაცისტებს - ყოველ შემთხვევაში, ამჟამინდელ ფაზაში - არ სურთ აფრიკის ველზე ხელახლა შესვლა. მათი პროპაგანდის მთელი აქცენტი კეთდება გლეხური ცხოვრების აღდგენაზე, როგორც ავტარქიული სახელმწიფოს საფუძველზე, და გერმანიის გეოგრაფიულად მიმდებარე დამატებითი მიწების საჭიროებაზე, სადაც გერმანელი გლეხების თემებს შეეძლებათ გავრცელდნენ და განავითარონ ის გერმანული კორპორატიული ცხოვრება, რომელშიც ნაცისტები ყველაფრის დასაწყისსა და დასასრულს ხედავენ. თუ ასეთი პოლიტიკა მათ კონფლიქტში მოჰყავს ძალებთან და ინტერესებთან, რომლებიც არ არის ბრიტანული ინტერესები, ბრიტანეთის საქმე არ არის ჯვაროსნული ლაშქრობების დაწყება ყველაზე კორუმპირებული ტირანიის იმუნიტეტის შესანარჩუნებლად, რომელმაც ოდესმე შებიღწა კაცობრიობის ისტორია.

¹ გარდა, შესაძლოა, იმპერატორ იოსებ II-ის ხანმოკლე მეფობის პერიოდისა.

სოციალ-დემოკრატია დაშლის პროცესში, ჯონ ბეკეტი

ბოლო საყოველთაო არჩევნების შემდეგ შუალედური არჩევნების შედეგების ანალიზი აჩვენებს, რომ ლეიბორისტულმა პარტიამ 1929 წლის მაჩვენებელთან შედარებით საშუალო მაჩვენებელი თითქმის 15 პროცენტით გაზარდა. 1929 წელს მან 289 ადგილი მოიპოვა და ხუთი დამოუკიდებელი წევრის მხარდაჭერით, ლობიში 294 ადგილი ჰქონდა. კიდევ ცამეტი გამარჯვება მას ძალაუფლებას მისცემდა. 1929 წლის მონაცემებით, შუალედური არჩევნების ზრდის ტემპი საკმარისი იქნებოდა პარტიისთვის საპარლამენტო უმრავლესობის მოსაპოვებლად. პირველ საარჩევნო რბოლაში ფაშიზმისკენ რაიმე დიდი გადახრის არარსებობის შემთხვევაში, შეიძლება დავასკვნათ, რომ არ არსებობს სხვა ფაქტორი, რომელიც ხელს შეუშლის მოვლენების ასეთ განვითარებას. ქანქარას რეგულარული რხევა მოხდება და პალატის ორივე მხარე შეიცვლება, როგორც ფეხბურთის გუნდები ტაიმის შემდეგ.

არაფერი იქნებოდა უფრო სახალისო, ტრაგიკული რომ არ ყოფილიყო, ვიდრე ჩვენი „ეროვნული ლიდერებისა“ და პრესის მიერ გამოთქმული სხვადასხვა მოსაზრებების შესწავლა ლეიბორისტების მიერ პარლამენტის კონტროლის სავარაუდო კურსის შესახებ. ისინი მოიცავს ბრიტანეთის ხედვებს, რომლებიც სრულიად წითელი მარშრუტით მოძრაობენ სერ სტაფორდის მძღოლად, ბატონი გრინვუდისა და დოქტორ დალტონის ნაბ კომფორტამდე, რომლებიც გვიხატავენ ბრიტანეთის უცვლელ სურათს, გარდა კეთილდღეობისა, წარმოუდგენლად „ჯენტლმენური“ სუპერმენების წინა სკამზე, რომლებიც მეიფერის ქირას ისევე სტაბილურად ზრდიან, როგორც ღარიბ უბნებს ჩვენი ქვეყნის ლამაზი სახიდან აშორებენ.

დიდი ტრაგედია, წითელი ნგრევა და კეთილშობილური ეფექტურობა - ყველაფერი ეს თავის მხრივ იწინასწარმეტყველება. საოცარია, რომ არცერთ წინასწარმეტყველს არ შეუწუხებია თავი, რომ ყურადღებით შეესწავლა სოციალ-დემოკრატიის პრინციპები, რომლებზეც ლეიბორისტული პარტია დაფუძნებული, და ამ პრინციპების (ან პრინციპების არარსებობის) ბედი ყველა ქვეყანაში, სადაც ისინი გამოსცადეს. ეს კვლევა, რომელსაც ლეიბორისტული პარტიის წარსული ისტორიის მიმოხილვა და მისი ლიდერების ხასიათისა და წარსულის მიუკერძოებელი შესწავლა ეყრდნობა, გარდაუვლად მიუთითებს ნაკლებად დრამატულ, მაგრამ გაცილებით უფრო საშინელ დასკვნებზე, ვიდრე ის, რაც უკვე განვიხილეთ.

ჩემი მიზანია დავამტკიცო, რომ ლეიბორისტული მთავრობა არც რევოლუციას და არც ევოლუციას არ ნიშნავს. ეს ნიშნავს უხერხემლო მმართველობას არარაობების მიერ ყოველგვარი სახელმძღვანელო პრინციპების გარეშე; ეს ნიშნავს მიმართულების გარეშე ტრიასლ უაზრო არაგულწრფელობის ნაბავში; ეს ნიშნავს არაფორმალურ შემფოთებას ეკონომიკური დაუცველობისა და ფინანსური პანიკის ფონზე, რომელსაც ნერვიული და გამოუცდელი მინისტრები აძლიერებენ.

ლეიბორისტებს შეიძლება დავეყრდნოთ, რომ ისინი უპირატესები იქნებიან და მათ წინააღმდეგ წავლენ და შეაშფოთებენ. შედეგი არ იქნება უეცარი კატასტროფა, რომლის მოგვარებაც ადვილად იქნება შესაძლებელი, არამედ ერის სიცოცხლისუნარიანობის შესუსტება და დაშლის ისეთი სისწრაფით დაჩქარება, რომ მისი შეჩერება შეუძლებელი იქნება. სოციალ-დემოკრატიის თეორია, ფაქტობრივად, ლეიბორისტული პარტიის საკუთარ ოფიციალურ აპოლოგიაშია ასახული 1933 წლისთვის; შესაძლოა, ჩვენ არაეფექტურობი ვიყავით, მაგრამ ყოველთვის სწორ გზაზე ვიყავით.“

თანამედროვე მანქანებისა და მეცნიერების წყალობით პროდუქტიული ძალის უზარმაზარი წინსვლით გამოწვეული შეცვლილი ეკონომიკური პირობების ფონზე, ფაშიზმის, კომუნიზმისა და სოციალ-დემოკრატიის სამი ძირითადი იდეა 1918 წლიდან იბრძოდა ცივილიზებული სამყაროს გონებაში უზენაესობისთვის.

ერთი შეხედვით, სოციალ-დემოკრატია ყველაზე მიმზიდველია. კომუნიზმი შეუძლებელს მოითხოვს.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

არეულობა და მსხვერპლი უაღრესად საკამათო შედეგების მისაღწევად. ფაშიზმი დიდ მოწოდებას უწევს ადამიანის უმალღეს, თვითუარყოფელ მხარეს. საშუალო ადამიანი ზარმაცი და თავმოწონეა. მას არ სურს მუშაობა და დისციპლინის მიღება; უპირველეს ყოვლისა, მას არ სურს ფიქრი და მსხვერპლის გაღება რასის საკეთილდღეოდ. სოციალდემოკრატია გვპირდება სიამოვნებას ტკივილის გარეშე, იდეალიზმს ძალისხმევის გარეშე, კეთილდღეობას და სამართლიანობას დაგეგმვის გარეშე. მასებისთვის ნარკოტიკის უფრო ეფექტური ფორმის გამოგონება შეუძლებელი იყო და გასაკვირი არ არის, რომ რუსეთში, იტალიასა და გერმანიაში, სადაც ომის შედეგად გამოწვეული ქარბუქის სრული ძალა იგრძნობოდა, ამ ერებმა ხსნისთვის სოციალ-დემოკრატებს მიმართეს.

სივრცე არ იძლევა საშუალებას, ციტატებით, ამ ქვეყნებში სოციალ-დემოკრატიის წარუმატებლობის ხანგრძლივი შესწავლისა. მან არა მხოლოდ ვერ შეძლო მტაცებლური კაპიტალიზმიდან სოციალიზმში მშვიდობიანი ტრანსფორმაციის განხორციელება, როგორც ეს დაჰპირდა, არამედ ვერც მძარცველის ოდნავი შეკავება, რომელთანაც, ყოველ შემთხვევაში, გერმანიაში, მან სწრაფი და მტკიცე ალიანსი შექმნა. სამივე ქვეყანაში მუშები გაცილებით უარეს მდგომარეობაში აღმოჩნდნენ, ვიდრე სოციალ-დემოკრატიის ხელისუფლებაში მოსვლამდე იყვნენ და სამივე ქვეყანაში ეს გაკვეთილი საკმარისი აღმოჩნდა მათთვის, რათა ზურგი შეექციათ დემოკრატიის ასეთ ფორმებს და ეროვნული ხელმძღვანელობის ქვეშ თავიანთი პრესტიჟისა და ეფექტურობის აღდგენა ეცადათ. რუსეთში, ნაკლებად განვითარებულმა ქვეყანამ, კომუნიზმის ახლა სწრაფად გაქრობის პირას მყოფი ფორმა მიიღო, ხოლო იტალიამ და გერმანიამ, ცივილიზაციის უფრო მაღალი სტანდარტით, ხსნისთვის ფაშიზმს მიმართეს.

სოციალ-დემოკრატიული თეორიის ძალიან ზედაპირული შესწავლა საკმარისია იმის საჩვენებლად, რომ ის, რაც რაც ამ სამ ქვეყანაში მოხდა, გარდაუვალი იყო და უნდა მოხდეს ყველგან, სადაც მისი პოლიტიკა გამოიყენება.

სოციალ-დემოკრატი დემაგოგიის რაციონალიზაციას ახდენს, მისი პარტია კი უცვლელად ფრაქციებითაა სავსე, მისი მაღალი თანამდებობები კი ისეთი ადამიანებით არის სავსე, რომლებსაც შეიძლება მხოლოდ მარტივი სიტყვის ძალა ჰქონდეთ რეკომენდაციისთვის. მისი უმაღლესი თანამდებობები დემაგოგისთვისაა ღია და მხოლოდ მისთვის. ისევე, როგორც მისი პრინციპები ბუნდოვანია, ხოლო მისი ოპონენტების - განსაზღვრული, ასევე მის ლიდერებს არ გააჩნიათ კომუნიზტის ფანატიზმი ან ფაშისტის სიმკაცრე. მოიპოვეთ ძალაუფლება ხმის მიცემით - არა საქმის კეთების, არამედ თანამდებობის დაკავების ძალით. დაჰპირდით როგორც მდიდრებს, ასევე ღარიბებს, რომ მათი მეგობარი იქნებით. გააუქმეთ ღარიბი უბნები და ისადილეთ ღარიბი უბნის მეპატრონესთან. გაზარდეთ ხელფასები, მაგრამ მიეცით ტიტულები ცუდ დამსაქმებელს. ბანკების ნაციონალიზაცია, მაგრამ ბანკირის მორჩილება. საერთაშორისო კაპიტალის დამარცხება მისასალმებელი კოცნით. შეამცირეთ შეიარაღება და ჩაერიეთ ყველა სხვა ქვეყნის საქმეებში. ეს არის რამდენიმე უფრო შესაფერისი სლოგანი ლეიბორისტული პარტიის კანდიდატებისთვის. გასაკვირი არ არის, რომ პირქუში რეალობის სამყაროში ოპორტუნიზმის, იდეალიზმისა და ხასიათის სისუსტის ეს ნაზავი იშლებოდა, როგორც კი მასზე პასუხისმგებლობა დაეკისრებოდა.

ლეიბორისტული პარტიის ისტორიის შესწავლა აჩვენებს, თუ რამდენად ზუსტად სრულდება ეს ტენდენციები პრაქტიკაში; და თუ გავითვალისწინებთ კონტინენტური ქვეყნების დაშლის უფრო მოწინავე სტადიას, არაფერია უფრო გასაოცარი, ვიდრე მათი უახლესი ისტორიის ჩვენს გამოცდილებასთან შედარება. სოციალურმა და ეკონომიკურმა სირთულეებმა განაპირობა ერის სტრუქტურაში ცვლილებების საჭიროების ფართოდ აღიარება. სცადეს სოციალ-დემოკრატიის, როგორც ჩანს, მარტივი გზა; მოჰყვა ქაოსი და კორუფცია; და ლიდერობა, რომელსაც შეცდომით დიქტატურას უწოდებენ, საჭირო გახდა.

ჩვენი ლეიბორისტული პარტიის შესწავლა ზუსტად იგივე ტენდენციებს აჩვენებს, რაც უკვე აღვნიშნეთ სოციალ-დემოკრატიულ პარტიებში. შეუძლია თუ არა მის ყველაზე ოპტიმისტ მხარდამჭერს ნამდვილად ამტკიცოს, რომ პარტიის მთლიან რწმენასა და პოლიტიკაში ორი თანმიმდევრული ნოტია? მაშინაც კი, თუ ჩვენ არ გვქონდა მათი წინა თანამდებობების პერიოდების ჩანაწერები ამის დასამტკიცებლად, მათი ლიდერების გამოსვლები და „დეილი ჰერალდის“ სვეტები ყველა შესაძლო შეუსაბამობას შეიცავს. სოციალისტური ლიგა და ყველაზე მშვიდი პროფკავშირების ლიდერი გაერთიანებულია არჩევნებში გამარჯვების სურვილში, მაგრამ შეუძლებელია ერთის პოვნა *****ელექტრონული წიგნის გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

გამარჯვების შემდეგ მათ მმართველობის გეგმებში ერთიანობის ერთი წერტილი უნდა იყოს. დაესწრონ ლეიბორისტული პარტიის ნებისმიერ შეხვედრას, სადაც ერთზე მეტი მომხსენებელია და თუ ორატორები თავიანთი ამპარტავანი მისწრაფებების მიღმა პრაქტიკულ პოლიტიკაზე გადავლენ, ყველაზე თვალშისაცემი განსხვავებები მაშინვე გამოვლინდება.

პირველი ნამდვილად დიდი საპარლამენტო ლეიბორისტული პარტია 1922 წელს დაბრუნდა. 1906 წლის „უცნაური პარლამენტის“ დროსაც კი ვესტმინსტერში არასდროს ყოფილა ასეთი უცნაური ექსცენტრიულობების კრებული. მათზე უკეთესი აღწერა სკანდონის ნაშრომში „ლეიბორისტული პარტიის დაცემა და დაცემა“ არ შეიძლება: —

„თუმცა, პოლიტიკა, ისევე როგორც უბედურება, უცნაურ თანამოაზრეებს ქმნის, მაგრამ დარწმუნებით შეგვიძლია ვთქვათ, რომ უბედურების ყველაზე უარეს ფორმებს არასდროს არ შეუქმნიათ ისეთი უცნაური, მრავალფეროვანი ტიპების გაერთიანება, რომლებიც 1922 წლის პარლამენტში ჩვენს ლეიბორისტულ საწოლში გვერდიგვერდ აღმოჩნდნენ. ყველა, ვისაც რაიმე პრეტენზია ჰქონდა, ლეიბორისტულ პარტიას შეუერთდა იმ რწმენით, რომ ის მხოლოდ ინდივიდუალური შეცდომების გამოსასწორებლად არსებობდა; და როდესაც რომელიმე მდიდარი ადამიანი პარტიას შეუერთდა, მან მაშინვე იგრძნო, რომ პარლამენტში უნდა მიეღოთ მონაწილეობა, რათა პრეტენზიებს სათანადოდ მოჰყოლოდა ყურადღება... გაიხსენეთ ბატონი ჯერტონ უიკი, ლეიბორისტული პარტიის ეროვნული ორგანიზატორი, რომლის საქმეც კანდიდატების განთავსება იყო, როდესაც თქვა, რომ პარტიის ყველაზე დიდი უბედურება უკმაყოფილო გენერლების დობის გადაჭარბება იყო.“

საერთო ჯამში, ლეიბორისტულ პარტიაში რამდენიმე უცნაური ეგზემპლარი მოხვდა... თითოეულს თავისი იდეა ჰქონდა: ზოგი გაცვეთილ ცხენებზე იყო კონცენტრირებული, ზოგი კი - დაჩაგრულ უმცირესობებზე, იმ პირობით, რომ უმცირესობები ძალიან ახლოს არ იყვნენ. იყვნენ გენერლები, რომლებიც ომში უგულებელყვეს და დანიშნულების მთელი სისტემის შეცვლა სურდათ. სხვები (არა გენერლები) მზად იყვნენ, თავიანთი დრო და ენერგია შაბათის წმინდად შენარჩუნებისთვის მიეძღვნათ; სხვებს შეეძლოთ მშვიდად შეხედონ უმუშევართათვის დაწესებულ მკაცრ პირობებს, მაგრამ სიამოვნებით დაანგრევდნენ პარტიას, თუ ის სიაში ერთი მუშათა კლუბის დამატებას შესთავაზებდა. იყვნენ სხვები, რომლებიც თვლიდნენ, რომ ღმერთთან ყოველდღიური შუამდგომლობის ჯგუფური შეხვედრები სიღარიბის პრობლემას მოაგვარებდა, და იყვნენ სხვებიც, რომლებსაც არაფერზე მტკიცე შეხედულება არ ჰქონდათ.

1906 წელს, როდესაც ლეიბორისტული პარტიის ზოგიერთმა პარლამენტის წევრმა მსოფლიოს გააცნო ის მნიშვნელოვანი საკითხები, რომლებსაც ისინი საპარლამენტო ცხოვრების მიძღვნას იმედოვნებდნენ, ბატონმა ბერნარდ შოუმ სამყაროს ბოდიში მოუხადა მათთან სამუდამოდ კავშირის გამო. არ არსებობს ჩანაწერი იმის შესახებ, თუ რა თქვა მან 1922 წელს.

ერთ წელზე ნაკლები ხნის შემდეგ ეს ჭრელი კრება ქვეყნის ოფიციალური მთავრობა გახდა. რამდენიმე თვითანი თანამდებობის შემდეგ, ის ქვეყანამ დაუყოვნებლივ გაათავისუფლა. ბატონი... ხუთი წელი... ბოლდუინმა ეროვნული გონება ნებისმიერი ალტერნატივისთვის მოამზადა და 1929 წელს ლეიბორისტული მთავრობა, რომელსაც უმრავლესობას სულ რაღაც რამდენიმე აკლდა და თითქმის ყოველთვის პალატის ოლქებში ფიზიკური უმრავლესობით იყო აღჭურვილი, ორწელიწად-ნახევრის განმავლობაში დისკომფორტითა და სამარცხვინო ვითარებაში მართავდა ქვეყანას, სანამ 1931 წლის კრიზისმა მათი დროებითი ელექტორალური გაქრობა არ გამოიწვია.

რუსეთში კერენსკი სიფრთხილეს იჩენდა მანამ, სანამ არ გაიქცა აღშფოთებული და იმედგაცრუებული ერის წინაშე, რომელმაც ბოლშევიკებს მიმართა ლიდერობისთვის, რომლის გამოვლენის გამბედაობაც მას არასდროს ჰქონია. იტალიაში სოციალ-დემოკრატებმა დაიკავეს ქარხნები და, რადგან მათ მართვის არანაირი გეგმა არ ჰქონდათ, მორჩილად დაუშვეს თავი ფაშისტებისთვის, რომლებმაც იტალიელებს გეგმები მისცეს სიტყვების ნაცვლად და ქმედებები ინტრიგების ნაცვლად. გერმანიაში 1919 წელს სოციალისტებს მთელი ძალაუფლება ხელში ეჭირათ, მაგრამ შეშინებულები დახმარებისთვის იუნკერებს მიმართეს; თორმეტი წლის განმავლობაში ვაიმარის კონსტიტუციას უჭერდნენ მხარს; 1933 წელს კი, პროტესტის ძლივს შესამჩნევად, ადგილი დაუთმეს ჰიტლერს და შტურმის რაზმების დისციპლინირებულ ხელმძღვანელობას.

გასაკვირი არ არის, რომ ინგლისელი ყოფილი სოციალისტი პარლამენტის წევრი წერს, რომ სოციალ-დემოკრატიის არსებობა დამოკიდებულია ხელისუფლებაში ვერასდროს მოხვედრაზე. ეს სტატია დაიწყო გაფრთხილებით, რომ

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

თუ შუალედური არჩევნების მაჩვენებლები რამეს ნიშნავს, ლეიბორისტულმა პარტიამ შემდეგ არჩევნებში კვლავ უნდა მოიპოვოს თანამდებობა. მკითხველს შეიძლება გაუჩნდეს კითხვა, თუ როგორ არის შესაძლებელი, ზემოაღნიშნული ფაქტების გათვალისწინებით, მილიონობით ამომრჩევლისთვის ლეიბორისტული პარტიისთვის ხმის მიცემა. პასუხი ლეიბორისტული პარტიის ყველა პლატფორმიდან მოყვანილ ცრუ საბაბშია: — „ჩვენ არასდროს გვყოლია უმრავლესობა“.

რაც არ უნდა გასაოცარი ჩანდეს, ამომრჩევლის დიდი ნაწილი, როგორც ჩანს, სრულიად გულწრფელად თვლის, რომ თუ 1929 წელს კიდევ ოცი პროფკავშირის ლიდერი ან საშუალო კლასის ინტელიგენცია დაბრუნდებოდა, ლეიბორისტული მთავრობა წარმატებით შეასრულებდა მრავალრიცხოვან უტოპიურ დაპირებებს, რომლებიც მან საარჩევნო კამპანიის დროს მისცა. არ მინდა ვთქვა, რომ მესმის, თუ როგორ უნდა გადაიქცეს კლასობრივი სიძულვილის ქადაგება და მასების გაერთიანება კაპიტალიზმის დასამხობად ვრცელ სნობიზმად და ლონდონის სიტისადმი მცოცავ მორჩილებად, რადგან 307-ის ნაცვლად 294 პარლამენტის წევრია, ეს საიდუმლოა, რომელიც არასდროს აიხსნება.

რაც არ უნდა იყოს ლეიბორისტული პარტიის სხვა პრობლემა, მან ბევრი რამ გააკეთა უხერხული კითხვების წინაშე დგომის პრობლემის გადასაჭრელად. მან აღმოაჩინა, რომ საუკეთესო გზა მათთვის ზურგის შექცევაა. ახსნა-განმარტებას ადგილი დენონსაციას ენიჭება; ახსნა-განმარტებას ატეხენ და წარსულში მიცემული დაპირებების შეუსრულებლობა, როგორც ჩანს, ამომრჩევლის თვალში მომავლის დაპირებების გაცემისას განსაკუთრებული კეთილშობილებით იფარება.

ლეიბორისტული პარტიის მართვის უუნარობის მთავარი დასტური არა მის წარსულში საძულველ წარუმატებლობაში, არამედ მისი ხელმძღვანელობის ფსიქოლოგიასა და რიგითი წევრების გულუბრყვილობაში უნდა ვეძიოთ. ბრიტანეთში ყოველთვის გამოვლენილი არაჩვეულებრივი ღმობიერება იმ ადამიანების მიმართ, ვინც, სავარაუდოდ, მაღალ თანამდებობებზე ავიდა, ალბათ, იმ უცნაურ მანერას ხსნის, რომლითაც სიმართლის მცოდნე პირები ლეიბორისტული პარტიის ლიდერების უსაფუძვლო პრეტენზიებს სიმართლის უჩვეულო სტანდარტებზე უპასუხოდ ტოვებენ.

ბატონი მაკდონალდი, როგორც ეროვნული მთავრობის ლიდერი, დღეს ზუსტად იმავე პოლიტიკას მისდევს, რასაც ლეიბორისტული მთავრობის დიდად პატივცემული და საყვარელი ლიდერი იყო. ერთადერთი განსხვავება ისაა, რომ ეს პოლიტიკა უფრო წარმატებულია, რადგან ის გარშემორტყმულია უნარიანი ადამიანებით და არა არაეფექტური ადამიანებით. თუმცა, ჩვენ ვხედავთ, რომ ლეიბორისტული პარტიის ლიდერები, რომლებიც 1931 წლამდე ამაყობდნენ მისი მიმდევრობით, ახლა გმობენ და გმობენ მას ზუსტად იმავე მეთოდების გამო, რომლებსაც ადრე, როდესაც ის იყენებდა, სხვებსაც კი გმობდნენ წინააღმდეგობის გამო. პატიოსნების სტანდარტი იმდენად დაბალია, რომ ლეიბორისტული პარტიის ყოფილი და ამჟამინდელი პარლამენტის წევრები, რომლებიც მის კართან იდგნენ იმ იმედით, რომ მის გალებას და „დილა მშვიდობისა“-ს თქმას შეძლებდნენ, ახლა წარსულის ყველა დანაშაულს მაკდონალდს, თომასს და სნოუდენს აბრალებენ. ერთი ამოსუნთქვით ისინი აცხადებენ, რომ დემოკრატიული პარტიაა; მეორე ამოსუნთქვით ამბობენ, რომ საპარლამენტო ჯგუფში თითქმის 300 ძლიერი სამი კაცი იყო პასუხისმგებელი იმაზე, რასაც ისინი ახლა ბოროტმოქმედებად მიიჩნევენ.

ამ არაკეთილსინდისიერი პროპაგანდის ზოგადი მაგალითი შეიძლება ვიპოვოთ ლეიბორისტული პარტიის პლატფორმებიდან უცვლელად გაკეთებულ განცხადებაში, რომ ისინი ერთადერთი პარტიაა, რომელიც აქვეყნებს ბალანსს და ძველი პარტიების დაგმობაში კორუფციისთვის, რომელიც დაკავშირებულია ღირსებების გაყიდვასა და შემოსავლის საიდუმლო წყაროების დამალვასთან. ბევრი წევრი, უდავოდ, სჯერა ამ განცხადებების გაკეთების დროს. მეორეს მხრივ, ბევრმა უნდა იცოდეს, რომ მრავალი წლის განმავლობაში ლიდერები იღებდნენ და იყენებდნენ დიდ კერძო შენატანებს მათი შეხედულებისამებრ - შენატანებს, რომლებიც არასდროს ყოფილა გათვალისწინებული ოდესმე გაცემულ არცერთ განცხადებაში. ლეიბორისტული პარტია ყოველთვის გმობდა ტიტულების ცარიელ პომპეზურობას, მაგრამ საპატიო სიების შესწავლა მისი ხელისუფლებაში ყოფნის დროს არ მიუთითებს ამ სიების შედგენის ტრადიციულ წესში რაიმე ცვლილებაზე. *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ლეიბორისტული პარტიის ლიდერების დიდი ნაწილი შეგნებულად თვალთმაქცობს ამ საკითხებში, რიგითი წევრები კი იმდენად გულუბრყვილოები არიან, რომ ძნელია არ იკამათო, რომ ისინი იმსახურებენ იმ ლიდერობას, რაც ჰყავთ.

რა იქნება დემოკრატიის დასასრული? სოციალ-დემოკრატიის სხვა ქვეყნების ისტორიის შესწავლით დაწყებული, ბრიტანეთის ლეიბორისტული პარტიის შესწავლამ უნდა გვაფიქრებინოს, რომ ისევე, როგორც ის ავლენს კონტინენტური მოძრაობების ყველა მახასიათებელს, ასევე მისი პროგრესი აუცილებლად უნდა განვითარდეს იმავე მიმართულებით. შესაძლოა, ეს ყველაფერი იყოს, გარდა იმისა, რომ ეს არის სასიხარულო აზრისა. თუ ერი ძალიან მოკლე დროში არ გონს მოეგება და მას მამაკაცური და პრაქტიკული ალტერნატივა არ შესთავაზებენ, ფინანსებით შეზღუდული კონსერვატიული პარტიის უარყოფითი ღირსებები აუცილებლად მოგვითმის ლეიბორისტების უმრავლესობას ვესტმინსტერში. კონსერვატორები ვალდებულნი არიან, ლეიბორისტული მთავრობა მინიმუმ თორმეტი თვის განმავლობაში შეინარჩუნოს ხელისუფლებაში. ამომრჩეველი ვერ გააცნობიერებს, რამდენად ცუდი იყო ლეიბორისტული პარტია და დაივიწყებს, რამდენად ცუდი იყო კონსერვატიზმი იმ დროს.

ამიტომ, უმნიშვნელოვანესი ხდება, რომ ფაშიზმმა ეს ალტერნატივა დაუყოვნებლივ წარმოადგინოს. სხვა ქვეყნების ტრაგიკულ ისტორიას აქ თავისით არ უნდა მიეცეს საშუალება, რომ განვითარდეს. როდესაც არაკონსტრუქციული რეაქცია და მორცხვი სოციალიზმი კატასტროფის ზღვარზე აღმოჩნდა, ისინი კონსტრუქციულ დაგეგმვასა და ავტორიტეტულ ლიდერობას უკანასკნელ რესურსად მიმართეს.

ლეიბორისტული მთავრობა, რომელიც მასების მდგომარეობის გაუმჯობესებას აპირებს, თანამდებობაზე მოსვლისთანავე აღმოაჩენს, რომ კარადა ცარიელია. წარსულს ჩაბარდა ის დრო, როდესაც ზედმეტი ფულიდან რამდენიმე მილიონის პოვნა შეიძლებოდა მუშების გამოსასყიდად. ლეიბორისტული მთავრობის მიერ მათ დასახმარებლად სრული უნარობით გაბრაზებულები და მათი პროპაგანდის უგუნური ხასიათით გაღიზიანებულები, მუშები გამოსავლად არეულობებსა და კომუნიზმს მიმართავენ. თანამდებობის მოსაპოვებლად წარმოთქმული ველური გამოსვლებით შეშფოთებულები, ინვესტორთა კლასი ჩაერთვება, რაც ჩვენი ეკონომიკური მდგომარეობისთვის კატასტროფულ შედეგებს გამოიწვევს. სოციალ-დემოკრატია თავისი ისტორიული პრობლემის წინაშე დადგება: — როგორ დააკმაყოფილოს თავისი მხარდამჭერები ოპონენტების თავდასხმის გარეშე. სოციალისტურ კრედოში გამოსავალი არ არსებობს. სამ წელზე ნაკლებ დროში ჩვენ რეალური კრიზისის წინაშე აღმოვჩნდებით, რაც 1931 წლის კრიზისს მართლაც ძალიან წვრილმან საქმედ წარმოაჩენს.

შესაძლებელია თუ არა დავიჯეროთ, რომ დემოკრატია, როგორც ის ამჟამად ვიცით, გადაურჩება კატასტროფისკენ მიმავალ ამ მუდმივ სვლას? ფაშიზმი უნდა ცდილობდეს ერის დარწმუნებას თავის გეგმებში ახლავს და არა მაშინ, როდესაც კატასტროფა დაგვემთხვევა.

ლეიბორისტებს არ შეუძლიათ მმართველობა და თუ კორპორატიული სახელმწიფო გადაიდება მანამ, სანამ სოციალ-დემოკრატია ქაოსის მოსავალს არ მოიშვებს, ერის ხსნა მაინც იმაში იქნება, რომ ადამიანთა გონება მომზადებულია და შავპერანგიანთა მოძრაობა კონსოლიდირებულია.

ფაშისტი და ომი,

გენერალ-მაიორი ჯ.ფ.კ. ფულერის მიერ

ფაშისტი ომზე შეხედულება საღ აზრზეა დაფუძნებული, რადგან ფაშისტი რეალისტია. მისთვის უსარგებლოა ომის პრობლემის სიტყვებითა და ანათემებით გადაფარვა, როგორც ამას ხშირად აკეთებენ ისინი, ვინც წარმატებით აიცილა თავიდან ეს უკანასკნელი, რადგან ემოციურობა რეალიზმის ანტიმეზღაბა. ის ღიაა პრობლემის შესასწავლად, როგორც ექიმი ათვალისწინებს პაციენტს, მაგრამ უარს ამბობს, ერთი მხრივ, „დიდებაში“ და მეორე მხრივ, „საშინელებაში“ ყურადღება მიიპყროს.

თუ პრობლემა გადაჭრადია, ის მოგვარდება მეცნიერულად, ანუ ჭეშმარიტების ძიებით, შენარჩუნებით. მიუკერძოებელი გონება და მონესრიგებული მუშაობა. ისტერია ნამდვილად ვერ გადაჭრის მას.

ომის ისტორიულად და ფსიქოლოგიურად შესწავლის შემდეგ, ფაშისტი იმ დასკვნამდე მიდის, რომ გარკვეულ გარემოებებში ომი აუცილებელია, ზოგ შემთხვევაში კი არა. ამიტომ, ის წყვეტს, რომ გარემოებები მთავარი ფაქტორი, რომ სწორედ ეს გარემოებები იწვევს ომებს და, შესაბამისად, ომი თავად არ არის დაავადება, არამედ სიმშვიდის ავადმყოფური მდგომარეობის კულმინაცია. საქმე მიკრობში კი არა, მიკრობის მიერ გამოწვეული ცხელებაშია. ამ ცხელების გარეშე პაციენტი შეიძლება ადვილად გარდაიცვალოს შინაგანი მოწამვლით, მაგრამ თუ მისი ტემპერატურა გარკვეულ ნიშნულს აჭარბებს, ის აუცილებლად დაეცემა; ნებისმიერ შემთხვევაში, ის, სავარაუდოდ, ფიზიკურად დასუსტდება, როდესაც მისი ავადმყოფობა დასრულდება. არა ცხელება, არამედ მისი მიზეზი უნდა დავადასაშულოთ. ამიტომ, ფაშისტი ამბობს: „ამ პრობლემას კაუზალურად მივუდგები და სანამ მისი მიზეზი ან მიზეზები არ აღმოიფხვრება, ხელთ შევიწინააღმდეგებ ჩირურგიული ინსტრუმენტებისა და წამლების მარაგს, ჩემს საზღვაო ფლოტებს, არმიებს და საჰაერო ფლოტებს, რადგან ვერ ვხედავ მიზეზს, რომ ვენდო რწმენით განკურნებასა და სხვა თაღლითობებს. შესაბამისად, არაფერი შექნება საერთო პაციფისტურ ჯადოქრობასთან, რომელიც ეყრდნობა შელოცვებს, შელოცვებსა და შეთანხმებებს“. სწორედ ამ მიზეზით უარს ამბობს ის, რომ განიარაღებითა და მსგავსი ხრიკებით ჭეშმარიტების ძიების სუნი არ დაივიწყოს, რადგან იარაღს თავისთავად არ შეუძლია ომების გამოწვევა ისევე, როგორც პინცეტსა და სკალპელს თავისთავად არ შეუძლია დაავადებების გამოწვევა.

„ამიტომ,“ ამბობს ფაშისტი, „მოდით, გამოვიკვლიოთ მშვიდობა, რადგან მშვიდობის გამოწვევებში გამოვლინდება ომის მიზეზები და სანამ ისინი არ აღმოიფხვრება, არ ვაპირებ ჩემი ჩირურგიული ინსტრუმენტების გადაგდებას. სინამდვილეში, რაც უფრო ისტერიულები ხდებიან მშვიდობის დამცველები, მით უფრო დარწმუნებული ვარ, რომ ომი დაბრუნდება, ამიტომ ვიზრუნებ, რომ ჩემი ინსტრუმენტები და წამლები ყველაზე უკეთ მოიპოვონ“.

შემდეგ ფაშისტი იმ ეპოქაზე გადადის, რომელშიც ჩვენ ვცხოვრობთ, რადგან სწორედ ამ ეპოქის მიღმა დაიწყება შემდეგი ომი და მისი მიუკერძოებლად შესწავლის შემდეგ, ის იმ დასკვნამდე მიდის, რომ დღეს ომის ორი ძირითადი მიზეზი არსებობს, კერძოდ: მოსახლეობის სიჭარბე და ფისკალურ-ეკონომიკური ანარქია. სწორედ ეს მიზეზები იწვევს სამხედრო მიზეზებს - დაპყრობის, ტერორისა და შეუტევადი საზღვრების დამყარების აუცილებლობას.

ამ ორი ძირითადი მიზეზიდან პირველს ის ასე განიხილავს: რაც არ უნდა სავალალო და შემანუხლებელი იყოს, ფაქტია, რომ მშვიერი ადამიანი კანონის დარღვევას საკვების მოპარვით ამჯობინებს, ვიდრე შიმშილით მოკვდეს. ყველა ცივილიზებულ და არაცივილიზებულ ქვეყანაში შეთანხმებულია, რომ ადამიანს აქვს უფლება დაიცვას საკუთარი სიცოცხლე; მაშინ რატომ უნდა მოიკლას ამ ადამიანმა თავი შიმშილით, როცა მას შეუძლია სიცოცხლის შენარჩუნება ქურდობით? შესაბამისად, როდესაც ქვეყანა გადატვირთულია, მას ორი გზა ელის: მას შეუძლია თავი მოიკლა სამოქალაქო ომში ან დაიკავოს მეზობელი ტერიტორია, რაც ომს ნიშნავს, თუ ის არ არის დასახლებული.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

პაქტით გატაცებული პაციფისტების მიერ. ეს არის ფაქტები, რომელთა უარყოფა შეუძლებელია. იაპონიის გადაჭარბებული მოსახლეობის გათვალისწინებით, ლიგის მხრიდან იაპონიის ექსპანსიის წინააღმდეგობის გაწევა სისულელეა. გაცილებით გონივრული იქნებოდა ყოველწლიურად ამ ქვეყანაში რამდენიმე ათასი ტონა კონტრაცეპტივის გაგზავნა.

იგივე პრობლემის წინაშე ვდგავართ ინდოეთში: თეთრი წიგნი იქნება თუ არა, თუ თეთრი წიგნი არ იქნება, თუ ინდოელები ამჟამინდელი ტემპით გააგრძელებენ გამრავლებას, თუ გაფართოება შესაძლებელი არ გახდება, ამ საუკუნის დასრულებამდე ინდოეთი აფეთქდება. 1921 წელს მისი მოსახლეობა 320 მილიონი იყო, ხოლო 1931 წელს - 350 მილიონი. ზრდის ამ ტემპით, 2001 წელს ის დაახლოებით 700 მილიონს მიაღწევს და თუ მარი სტოპის არ დაინყებს მუშაობას ან სიმინდის ყოველი ლეროდან ორი თავთავი არ გაიზრდება, კატასტროფა წინასწარ არის განწირული. ეს არის ფაქტი, რომლის წაშლაც ვერც კალამი, მელანი და ვერც ღვთისმოსავი სიტყვები ვერ შეძლებენ; შესაბამისად, ფაშისტი ფაქტებზე მუშაობს - ის რეალისტია.

ორი ძირითადი მიზეზიდან მეორეზე გადასვლისას, ფაშისტი მაშინვე უპირისპირდება იმას, რასაც „ეკონომიკურ ნაციონალიზმს“ უწოდებენ, რომელიც ბევრის აზრით, გაფიცვის ეშმაკითაა დასახლებული. სიტყვებითა და სახელებით არასდროს მოკადოებულა, მისი შესწავლისას აღმოაჩენს, რომ სინამდვილეში რაც იგულისხმება, ლიბერალური დემოკრატიის პირობებში ჩურჩულით ერესი, ანარქიული ვაჭრობაა: ნადი, როგორც გინდა, გააკეთე, როგორც შეგიძლია, მოატყუე, მოსყიდე, იბრძოლე და ეშმაკი წაართმევს ყველაზე ხელსაყრელ ადგილს. ბაზრები და უცხოური სესხები დიდი რაოდენობითაა ამ უსისხლო საფულების ომში. მოკლედ განვიხილავ მათ თანმიმდევრობით.

რადგან დღეს ყველა ერი იმაზე მეტს აწარმოებს, ვიდრე არსებული ფინანსური სისტემის პირობებში მათ შეუძლიათ შეიძინონ, მსოფლიო წარმოება აღემატება მსოფლიო მოთხოვნას. ამრიგად, ბაზრები კონფლიქტების მიზეზებად და უკმაყოფილების, ასევე საქონლის გადაყრის ადგილებად იქცევა. რადგან, ცხადია, ყველა ქვეყნისთვის შეუძლებელია იმაზე მეტი გაყიდოს, ვიდრე შეუძლია შეიძინოს, კერძო ინტერესებში შედის მათი შესაბამისი მთავრობები და მთავრობები ხმლებს აკრატუნებენ ერთმანეთის დასაშინებლად - მათი ღრიალი ყოველდღიური პრესის შეურაცხყოფაა. სიხარბე შურს, შურის ვნებას და სიძულვილს იწვევს, შემდეგ კი ხდება რაღაც ინციდენტი, რომელიც აფეთქებს დაგროვილ ემოციურობას და იწყება ომი. იგივე ხდება ნედლეულისთვის ბრძოლაშიც.

კიდევ უფრო ძლიერი მიზეზია დიდ ცენტრალურ ბანკებს შორის ფინანსური კონტროლისთვის ბრძოლა. თუ საქონლის გადახდა შეუძლებელია საქონლის ხარჯზე, მოვალე იძულებულია აიღოს სესხი და მაშინვე გადადის ფინანსურ მონობაში. როგორც ერთი მწერალი ამბობს საერთაშორისო ფინანსისტებზე: „თანამედროვე სამყაროს ქაოსში გაშვებულ ნებისმიერ სხვა ძალაზე მეტად, ისინი ომამდე მიგვიყვანენ“. მას შემდეგ, რაც მათ მარნუხებში მოხვდებიან, მისგან თავის დაღწევის მხოლოდ ორი გზა არსებობს: უარყოფა ან ბრძოლა. რადგან პირველი ნიშნავს გაკოტრებას და შეურაცხყოფას, ჩვეულებრივ, მეორეს მიმართავენ.

ამგვარად, მასობრივი დემოკრატიებისთვის დამახასიათებელი სიხარბისა და ემოციურობის გამო, იარაღს არ აღიქვამენ როგორც ქირურგიულ ინსტრუმენტებს, არამედ როგორც ეროვნული და საერთაშორისო უკმაყოფილების დამაბრკოლებელ პერანგებს. ისინი ზღუდავენ შიდა რევოლუციებს და აშინებენ მტრულად განწყობილ მეზობლებს, არა სამართლიანობის შესანარჩუნებლად, არამედ სიხარბის შესანარჩუნებლად. კიდევ ერთხელ, საბაჟო კედლიდან გამაგრებულ საზღვრამდე მხოლოდ ერთი ნაბიჯია და თუ არსებული საზღვარი სუსტია, ყველანაირი სტიმული არსებობს სხვა, უფრო ძლიერი საზღვრის მოსაძებნად. წარსულში ძლიერი თავდაცვითი საზღვრები ეძებდნენ ეროვნული არსებობის უზრუნველსაყოფად, ახლა კი ისინი საერთაშორისო მევახშეობის უზრუნველსაყოფად არის მიმართული.

1933 წლის 11 ივლისს ბატონმა ჩემბერლენმა თქმთა პალატაში განაცხადა: „ჩვენ თვითონ კვლავ იმ აზრზე ვრჩებით, რომელიც ყოველთვის გვქონდა, რომ მთავარი პრობლემები, რომლითაც დღეს მსოფლიო იტანჯება, საერთაშორისო წარმოშობისაა და მათი მოგვარება მხოლოდ საერთაშორისო ქმედებებითა და შეთანხმებით შეიძლება“. რაც შეეხება მათ წარმოშობას, ის მართალია, მაგრამ რადგან სატანას განსაკუთრებული ზიზღი აქვს სატანის განდევნის მიმართ, ფაშისტი ეჭვქვეშ აყენებს მის განკურნებას. სწორედ ამიტომ არ სჯერა ის განიარაღების ხელშეკრულებების, სამშვიდობო პაქტების და საერთაშორისო საპოლიციო ძალების, რომლებზეც ერთა ლიგის წევრები ან მისი მხარდამჭერები ჯერ ზედმეტად საუბრობენ, შემდეგ კი გარედან ზედმეტად საუბრობენ.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ლიგა არ იბრძვის მშვიდობისთვის, ის სტატუს კვოს იბრძვის: ის მითს, ინერციას და არა რეალობის ცვლილებას იბრძვის. მსოფლიო მოძრაობს და ჩვენც უნდა ვიმოძრაოთ მასთან ერთად; ლაპობის გარეშე გაჩერება შეუძლებელია და ლაპობა ომს შობს, რადგან ის ლაპობს ცივილიზაციას. მაგალითად, განვიხილოთ ავსტრიის პრობლემა, რომელიც ამჟამად ევროპული ლაპობის ცენტრია: 1918-19 წლებში დიდი იმპერია დაეცა პატარა სახელმწიფომდე უზარმაზარი კაპიტალით; ანუ მილიონერის პოზიციიდან ღარიბად, რომელსაც ჯერ კიდევ უნდა გადაეხადა თავისი სახლის - ვენის - მილიონერის ქირის საფასური. 1931 წელს გერმანიამ შესთავაზა საბაჟო კავშირის შექმნა, ხოლო საფრანგეთმა, იგრძნო რა, რომ მას ტორპედოს მოახლოება ემუქრებოდა, მაშინვე გადაწყვიტა ამ კავშირის ტორპედოს მოპოვება განადგურების ამ უშეცდომო იარაღის - ლიგის საბჭოს - მეშვეობით. არსებითად ეკონომიკური საკითხი იყო, იგი გადაეცა საერთაშორისო მართლმსაჯულების მუდმივ სასამართლოს და პოლიტიკურ თაროზე გადაინია, ჯალამბარებს კი სხვათა შორის მართავდნენ სალვადორი, კუბა, კოლუმბია და ჩინეთი - მაშინ ღია ანარქიის მდგომარეობაში. კუბას ან სალვადორს საპირისპირო ხმა რომ მიეცათ, კავშირი დასრულებულ ფაქტად იქცეოდა; რადგან არცერთმა არ გააკეთა ეს, ის არ დაშვებულ იქნა.

ეს გონივრულია თუ სიგიჟე? ეს არის მსოფლიოს ინტეგრაციისა და მარადიული მშვიდობის დამყარების გზა? უფრო გონივრული და პატიოსანი იქნებოდა, ლიგას რომ გამოეცხადებინა: „ავსტრია შეუძლებელი ქვეყანაა, ის ევროპის გაჭირვებულია და თუ მას ეს კავშირი არ უნდა მივცეთ, ჩვენ ის უნდა შევინარჩუნოთ და ყოველწლიურად მილიონობით ფუნტის ოდენობის დახმარება გადაუხადოთ“. მაშინაც კი, რა უფლება ექნებოდათ ლიგას, რომ ეფიქრათ, რომ ავსტრიელებს - ამაყ ხალხს - საწყალთა სახლში ცხოვრება სურდათ; რადგან მათ მხოლოდ თვითგამორკვევა სურდათ და დღემდე სურთ ეს, მაგრამ ვერ ახერხებენ მის მოპოვებას, რადგან იძულებულნი არიან იცხოვრონ არა საკუთარი არჩევანის მთავრობის, არამედ კორუმპირებული დესპოტიზმის ქვეშ.

სინამდვილეში, ავსტრიას ხელს უშლის საკუთარი ბედისწერა ფარული საერთაშორისო საპოლიციო ძალის - ფულის საერთაშორისო ძალის - დაწესება, რომელსაც არ სჭირდება უცხოელი დაქირავებულების ყიდვა, რადგან მას ყოველთვის შეუძლია ადგილობრივი დაქირავებულების დაქირავება. სწორედ ასეთი ძალა, დენაციონალიზებული, მჩაგვრელი ძალა, რომლის ერთადერთი სტიმული ფულია, ცდილობს მსოფლიოსთვის თავს მოახვიოს ერთა ლიგა, ახალი თანამეგობრობის მოძრაობა და დამპალი კაპიტალიზმი. შეძლებდნენ თუ არა მათ ამის გაკეთებას, ადრე თუ გვიან, კატასტროფული რევოლუცია იქნებოდა, რომელიც მსოფლიო მასშტაბით ბოლშევიზმით დასრულდებოდა. ეს არის თუ არა მათი საბოლოო მიზანი?

მიუხედავად ამ აშკარა პოლიტიკური თაღლითობისა, ფაშისტი ყველაზე მეტად ეწინააღმდეგება მზაკვრულ მორალურ შეტევას, რომელიც ღვთისმოსავი ბანალურობისა და ისტერიული თვალთმაქცობის კვამლის ღრუბლის საფარქვეშ ხორციელდება კაცობრიობის ყველაფერ მამაკაცურ და სულიერზე. პატივი, სათნოება და რწმენა ყველაფრის მიმართ, რაც უფრო კეთილშობილურია, ვიდრე უბრალოდ სიცოცხლე, საერთაშორისო სამართლებრივ კონტროლს უნდა დაექვემდებაროს. მაგრამ არის თუ არა მშვიდობა ან მშვიდობის შენარჩუნება ნებისმიერ ფასად სიცოცხლის დასასრული? ნუთუ ამქვეყნად არაფერია სიცოცხლეზე ძვირფასი? მხოლოდ ადამიანები არიან ცხოველები? ჯეიმს მარტინოს მსგავსად, ფაშისტი თვლის, რომ:

„ადამიანის სიცოცხლისადმი პატივისცემა უზნეო კერპთაყვანისმცემლობად გადაიქცევა, როდესაც ის სამართლიანობასა და სიმართლეზე უფრო წმინდად ითვლება და როდესაც სისხლისღვრის სანახაობა დამანგრეველი ტირანისა და ტრიუმფალური თვალთმაქცობის სანახაობაზე საშინელი ხდება... არაფერი შეიძლება იყოს უფრო სუსტი ან თვითმკვლელობის ტოლფასი, ვიდრე ის, რომ ადამიანები, რომლებიც თანამეგობრობის მოქალაქეები არიან, განაცხადონ, რომ, თავის მხრივ, ისინი სიცოცხლეს სამართლიანობაზე მეტად აფასებენ. და თუ დადგება დღე, როდესაც ერები დაკმაყოფილებიან ყველა დავა, რაც არ უნდა იყოს მისი წარმოშობა, სასამართლოს გადაწყვეტილებისთვის დააქვემდებარონ, შესაძლოა ეს არ იყოს იმიტომ, რომ სამყარო გაუმჯობესდა, არამედ იმიტომ, რომ ადამიანები უფრო ბოროტები და უზნეო გახდნენ, რადგან აღარაფერია მათთვის სიცოცხლეზე ძვირფასი“.

ცხოვრება ბუნების მოთხოვნილებაა; მაგრამ სამართლიანად ცხოვრება - ანუ ჩვენი ღრმა რწმენის შესაბამისად - ნამდვილად ყველა მორალისა და რელიგიის საფუძველია. შეუძლია თუ არა ადამიანს, რომელიც თვლის, რომ ღვთის ნებას ასახავს, თავისი რწმენა პოლიციის სასამართლოში წარუდგინოს? ამიტომ, „იცხოვრე სახიფათოდ“ უფრო კეთილშობილური და სამართლიანი ცხოვრებისეული დევიზი ჩანს, ვიდრე...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

„უსაფრთხოება უპირველეს ყოვლისა“, რომელიც ადამიანის გულზე გამოყენებისას ვერ მიაღწევს სხვა მიზანს, გარდა სულიერიდან გამოდევნილი საჭურისების რასის გამოყვანისა.

ამგვარად, ფაშიზმის ფილოსოფიაში ცხოვრება მიზნის მიღწევის საშუალებად და არა თავად მიზანად აღიქმება. ინდივიდი მოკვდავია, მაგრამ სახელმწიფო, არა მხოლოდ ინდივიდების მასა, არამედ ის, რაც მათ ისტორიაში კეთილშობილური, შთამაგონებელი და შთამაგონებელია, ორი სიტყვით - ეროვნული სულიერება, უკვდავი და უსასრულოდ დიდია. სწორედ ამისთვის უნდა იცხოვროს თითოეულმა ინდივიდმა, არა მხოლოდ მისი შესანარჩუნებლად, არამედ საკუთარი ცხოვრებით, აზრებითა და ქმედებებით შესანარჩუნებლად. ეს არის ბრძოლა იმისკენ, რაც უნდა გაკეთდეს და არა მხოლოდ დროის აღნიშვნა იმის შესახებ, რაც მიღწეულია. თუ ამ სულისკვეთებით ვერ კიდევ არის რაღაც გარეული ღორის აქტიურობისგან, დიდება ღმერთს, ვერ კიდევ არაფერია ფერმის ღორის ინერციისგან.

ამ დინამიზმის, ამ არსებითი მამაკაცურობის გამო, ფაშიზმი მშვიდობის მომხრეა, მიუხედავად ამისა, ის ომის არ ეშინია, რადგან მას მხოლოდ უმოქმედო ცხოვრების ეშინია. ამიტომ, მშვიდობისა და ომის შესახებ ფაშისტის კრედო ასეთია:

ომის ლეგიტიმური მიზანი უფრო სრულყოფილი მშვიდობაა; რადგან ომი ქიურგიული ინსტრუმენტია.

მშვიდობის ლეგიტიმური ობიექტი უფრო სრულყოფილი ადამიანია; რადგან მშვიდობა შემოქმედებითი ინსტრუმენტია.

და ადამიანის ლეგიტიმური ობიექტი უფრო სრულყოფილი სამყაროა; რადგან ადამიანი ღვთაებრივი ინსტრუმენტია.

როგორ გარდაქმნის ის ამ სარწმუნოების კრედოს მოქმედებად, რადგან მოქმედების გარეშე ხელახლა დაბადება შეუძლებელია? პრობლემა, რომელსაც ახლა განვიხილავ.

კონფლიქტების ისტორია შეიძლება დაიყოს ორ დიდ სათაურად - შინაგანი რევოლუციები და გარე საგარეო ომები; პირველი მეორეს ანაყოფიერებს, ხოლო მეორე - პირველს. ახლა მათ თანმიმდევრობით განვიხილავ.

ფაშისტი ამას ამბობს: საერთაშორისო უკმაყოფილება მხოლოდ უამრავი ეროვნული უკმაყოფილების ჯამია. თუ მსოფლიოს სახლს შევადარებთ, მაშინ, რადგან მისი აგური და ნაღმტყორცნები დამპალია, მისი საძირკველი მუდმივად იძირება და კედლები ინგრევა. ამიტომ, შემოქმედებითი მსოფლიო მშვიდობის დამყარების პირველი პრობლემა თითოეული ერისთვის საკუთარი სახლის მონესრიგებაა; რადგან სანამ ერები შინაგანი დამპალის მდგომარეობაში არიან, კრიზისის დადგომა მაშინვე გარდაუვალი ხდება, მათი შესაბამისი პოლიტიკოსები შეეცდებიან შეინარჩუნონ თავიანთი ძალაუფლება უკმაყოფილების გარეშე, ანუ სახლიდან საგარეო საქმეებისკენ მიმართვით. ეს ომისკენ მიმავალი უძველესი და ყველაზე საიმედო გზაა.

ამის შესანიშნავი მაგალითია ომისშემდგომი საფრანგეთი. მისი მმართველობის სისტემა სრულიად კორუმპირებულია, მაშ, რას აკეთებენ მისი პოლიტიკოსები? ხალხის ყურადღების გადასატანად ისინი ხმამაღლა აცხადებენ, რომ საფრანგეთი საფრთხეშია და ხალხს სიტყვით „უსაფრთხოება“ აპიპნობენ. შესაძლებელი რომ იყოს საფრანგეთის დაცვა ყველანაირი სახის თავდასხმისგან, იქნებოდნენ მადლიერნი ფრანგი პოლიტიკოსები? არა, ისინი შეშინდებოდნენ, რადგან მიხვდებოდნენ, რომ რადგან ხალხს არაფრის შიში არ ექნებოდა საგარეო ომისგან, ისინი ყურადღებას შიდა რეფორმებისა და რევოლუციისკენ გადაიტანდნენ. „უსაფრთხოება“ სინამდვილეში არ არის გერმანიისკენ მიმართული ფარი, არამედ ტყვიაგაუმტარი გარსი, რომლის ქვეშაც სტავისკები დაცოცავენ.

მიუხედავად იმისა, რომ თითქმის ყველა ქვეყანაში უკმაყოფილების მიზეზი ეკონომიკური წარმოშობისაა, მისი გამოხატულება, როგორც უნდა იყოს, მორალურია. სიღარიბე არა მხოლოდ შიმშილს, არამედ უსამართლობის განცდასაც ქმნის. ის ფაქტი, რომ პოტენციური სიუხვის ეპოქაშიც კი უნდა არსებობდეს რეალური და გადაჭარბებული სიღარიბე, დანაშაულად გვეჩვენება და როდესაც მთავრობას განგსტერების ჯგუფად აღიქვამენ, ტანჯული და მოაზროვნე ადამიანი იწყებს მისი დამხობის უფლების დაჯერებას. ეს არის ყველა სოციალური რევოლუციის ფუნდამენტური მიზეზი. წარმოებაში სამართლიანი წილის უარყოფა განაწილების მოძველებული სისტემის გამო ძარცვას ჰგავს. თუ ქურდი თქვენს სახლში შემოვა და თქვენს სიცოცხლეს საფრთხეს შეუქმნის, თქვენ გაქვთ უფლება დაიცვათ იგი.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

თუნდაც საკუთარი ხარჯების ხარჯზე. სასოწარკვეთილი კაცი პოლიტიკურ მკვლევლობას მსგავსი კუთხით უყურებს და როდესაც მიხვდება, რომ სწორედ ფინანსისტი იყენებს პოლიტიკოსს, როგორც მდევარ ცხენს მასსა და იმას შორის, რასაც ის სიმდიდრის თავის კანონიერ წილად მიიჩნევს, შეიძლება ველოდოთ ბანკირების ისტორიაში პირველ ვარდნას.

ფაშისტი ამბობს: რატომ უნდა გადაწყდეს ფინანსური ანარქიის ეს პრობლემა სოციალური ანარქიით? რატომ არ უნდა გადაწყდეს ის ეკონომიკური რეორგანიზაციით? სიღარიბე და, შესაბამისად, რევოლუცია გამოწვეულია სიმდიდრის არათანაბარი განაწილებით, ფინანსების დამპალი სისტემით, ხელფასების შემცირებით, ფასების ზრდით და ცხოვრების დონის ზოგადი დაქვეითებით; რატომ არ უნდა მოხდეს ეროვნული ინდუსტრიების ორგანიზება ისე, რომ მათ შეძლონ საკუთარი თავის კონტროლი, თვითგამოხატვა და რეფორმირება? ეს არ არის სოციალიზმი, რომელშიც სახელმწიფო აკონტროლებს შრომას, რადგან აქ შემოთავაზებული ინდუსტრიის კონტროლი ხორციელდება მათ მიერ, ვინც ქმნის და ინარჩუნებს შრომას. სინამდვილეში, ეს არის კოოპერატიული დემოკრატიის ყველაზე სუფთა ფორმა, რომლის განხორციელებაც პოლიტიკურ დემოკრატიებს არასდროს უცდიათ. ფაშისტი ამ კონტროლის დამყარებას კორპორატიული სახელმწიფოს საშუალებით აპირებს. ინდუსტრიები დაიყოფა თვითმმართველ ჯგუფებად, რომელთაგან თითოეული აირჩევს სამრეწველო კორპორაციას, რომელიც შედგება დამსაქმებლების, მუშებისა და მომხმარებლებისგან. ასეთ ორგანიზაციაში კლასობრივი ომი, გაფიცვები და ლოკაუტები ვერ იპოვიან ადგილს. ხელფასების გაზრდისთვის ბრძოლის ნაცვლად, მიზანი იქნება ცხოვრების დონის ამაღლება, რადგან მეცნიერება და ინდუსტრია ზრდის წარმოების სიმძლავრეს. რას ნიშნავს ეს? ეს ექსპლუატაცია ორგანიზაციით ჩანაცვლება და შეიქმნება ახალი სოციალური სხეული.

კეთილდღეობის დამყარების შემდეგ, შემდეგი ნაბიჯი ეკონომიკურ მტვერში ახალი სიცოცხლის სულის ჩანერგვაა. როგორც ადამიანი ნაწილობრივ ფიზიკურია, ნაწილობრივ მორალური და ნაწილობრივ ინტელექტუალური, ასევე ადამიანთა საზოგადოებას ნაწილობრივ ეკონომიკური, ნაწილობრივ კულტურული და ნაწილობრივ პოლიტიკური. აქედან გამომდინარეობს, რომ როგორც თავად ადამიანში, ეკონომიკური ფაქტორები უნდა დაჯგუფდეს ორგანოებად და კიდურებად; ასევე კულტურული თითქმის მთლიანად ინდივიდებს უნდა დარჩეს და პოლიტიკურს უნდა ჰქონდეს ძალაუფლება მთელზე. რითაც ვგულისხმობ, რომ პოლიტიკის ძირითადი საქმიანობა იქნება ინდივიდებსა და ჯგუფებს შორის ურთიერთობების რეგულირება და ამ ორგანოებისა და კიდურების, ეროვნული სერვისების მართვა, რომელთა კონტროლიც მხოლოდ მათ შეუძლიათ.

აქედან შეგვიძლია შემდეგი დავასკვნათ: რომ ინდივიდების პირადი ცხოვრება მაქსიმალურად თავისუფალი იქნება; რომ მუშათა ჯგუფების კეთილდღეობა დამოკიდებული იქნება ფუნქციების მიხედვით ორგანიზებაზე და რომ მთელის მმართველობას მაღალი ინტელექტის, ცოდნისა და გამოცდილების მქონე ადამიანები განახორციელებენ. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ: კულტურული ცხოვრება ინდივიდუალურია, ეკონომიკური - კოლექტიური, ხოლო პოლიტიკური - დირექტიული და ავტორიტარული. როდესაც აქტივობების ეს სამი ჯგუფი - თვითგამოხატვა, ჯგუფური გამოხატვა და ეროვნული გამოხატვა ერთად მუშაობს, კულტურული, ეკონომიკური და პოლიტიკური ცხოვრების უმაღლესი ეკონომიკა მიიღწევა. ეს ეკონომიკა ნამდვილი თავისუფლებაა, ხოლო უკმაყოფილებისგან თავისუფლება ეროვნული მშვიდობის საფუძველია.

ახლა ომის პრობლემის მეორე ნახევარს გადავიხედო, ანუ ეროვნული რევოლუციებიდან დაწყებული უცხოური ომები და აქაც ვხედავთ, რომ ნამდვილი მშვიდობა ეკონომიკურ საფუძველზე უნდა დამყარდეს.

რა არის ეს საფუძველი დღეს? ოქროს ანარქია, რომელიც არსებული საერთაშორისო და ეროვნული მონეტარული სისტემების ქვაკუთხედი. ოქროს მოსაპოვებლად ან ოქროს ვალუტის დასამკვიდრებლად, ერებს უნდა ჰქონდეთ აქტიური „ხელსაყრელი“ სავაჭრო ბალანსი. მათ, ვინც ამას მიაღწევს, შეუძლიათ ან ოქროს ამოღება „არახელსაყრელი“ ბალანსის მქონე ერებიდან, ან აიძულონ ისინი სესხის სახით აიღონ სხვაობა. როგორც ამ საკითხზე ერთი მწერალი ამბობს: „საქონლითა და მომსახურებით ურთიერთსასარგებლო ვაჭრობის ნაცვლად, ერები იძულებულნი არიან კბილებითა და კლანჭებით იბრძოლონ „ხელსაყრელი“ ბალანსისთვის - ანუ ოქროსთვის - იმ საფრთხის ქვეშ, რომ აღმოჩნდებიან დამამცირებელ და სავალალო მდგომარეობაში, როდესაც წარმატებული კონკურენტების პაიკი იქნებიან“. ეს არის ომისკენ მიმავალი პირდაპირი გზა, რადგან, როგორც უკვე აღვნიშნე, უარყოფის გარდა, მხოლოდ ომს შეუძლია ამ მონობის გაუქმება. *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭვირნიშნები*****

ცხადია, ამ პრობლემის გადაწყვეტა მდგომარეობს ოქროს, როგორც სიმდიდრის საზომის, მიტოვებაში და ვალუტის რეალურ სიმდიდრეზე დაფუძნებაში, არა ერთ საქონელზე, რომლის მითვისებაც შესაძლებელია, არამედ ყველა საქონელზე, რომელსაც აქვს საბაზრო ღირებულება. ამ შემთხვევაში ექსპორტი იმპორტით უნდა დაიფაროს, წინააღმდეგ შემთხვევაში ის საჩუქრად გადაიქცევა მისი მიმღები ერისთვის. როგორც ზემოთ მოყვანილი ავტორი ამბობს: სახელმწიფოს მიერ სუბსიდირებული ექსპორტი ამ შემთხვევაში უმიზნო გახდება. ტარიფები, რამდენადაც ისინი გამოიყენებოდნენ იმპორტს, ამ დონემდე ხელს შეუშლის ექსპორტს. გაცვლა უცვლელად დაფიქსირებული იქნება, რაც სპეკულანტს აღმოფხვრის და ფულის კრედიტორის შიში გაქრება.

აქ არ შემოიღია დეტალურად განვიხილო, თუ როგორ უნდა აღმოიფხვრას არსებული ფინანსური ანარქია; თუმცა, აშკარაა, რომ დემოკრატიულ მთავრობებში, რომლებიც თავიანთი ძალაუფლებით ოქროს სტანდარტის ფინანსების ინტერესებსა და ცრურწმენებზე არიან დამოკიდებულნი, გამოსავალი მხოლოდ კატასტროფა შეიძლება იყოს. შეხედეთ ამ ქვეყანაში არსებულ მექანიზმს, რომელიც ასეთი რთული რეფორმის განსახორციელებლად იქნება საჭირო. პრემიერ-მინისტრმა პრობლემა კაბინეტს უნდა გადასცეს, კაბინეტი კი - საპარლამენტო პარტიას, ხოლო თუ ხელისუფლებაში ლეიბორისტული მთავრობა იქნება, მაშინ საპარლამენტო პარტიამ ის პროფკავშირების კონგრესსა და ლეიბორისტული პარტიის კონფერენციას უნდა გადასცეს, მაშინ როდესაც ყველა ამ შეკრების უკან პირადი ინტერესები დგას.

ფაშისტური მთავრობის დროს, მას შემდეგ, რაც ექსპერტები საკითხს შეისწავლიან, პრემიერ-მინისტრი იტყვის „დიახ“-ს ან „არა“-ს. თუ „დიახ“, მაშინ ღონისძიება კანონად იქცევა. და თუ სხვა ერები დაინტერესდებიან, რაც ძნელად თუ მოხდება, თუ ისინი ფაშისტური ხელმძღვანელობის ქვეშ იმყოფებიან, გადაწყვეტილების მიღების მექანიზმის უცვლელობის შემთხვევაში, სწრაფი შეთანხმების მიღწევა შესაძლებელი ხდება.

თუ არგუმენტის გულისთვის დავეთანხმებით, რომ ომის ეს ფუნდამენტური მიზეზი აღმოიფხვრება, ჩვენ გვჩება ის, რასაც შეიძლება ბიოლოგიური მიზეზი ვუწოდოთ, კერძოდ, ჭარბი მოსახლეობა, რომელზეც ვერცერთი ეკონომიკური რეორგანიზაცია ვერ ახდენს პირდაპირ გავლენას; რადგან ის მთავრობის კონტროლის მიღმა დგას.

იმ ქვეყნებში, სადაც ცხოვრების მაღალი დონე არსებობს, ეს პრობლემა ავტომატურად წყდება შობადობის შემცირებით. მაგრამ იმ ქვეყნებში, სადაც დაბალი დონე ჭარბობს, ანუ იმ ქვეყნებში, სადაც ინდუსტრიული ცივილიზაცია სრულად არ არის განვითარებული, მრავალი წლის განმავლობაში შეიძლება შობადობის ზრდა იყოს მოსალოდნელი. მსოფლიო სტატისტიკას თუ გადავხედავთ, ვნახავთ, რომ დასავლეთ ევროპაში მოსახლეობის ზრდა მცირდება, აღმოსავლეთ ევროპაში - არა, ხოლო რუსეთსა და აზიის უზარმაზარ ტერიტორიებზე ასობით მილიონი ადამიანისთვის ადგილია. თუ აზია ინდუსტრიალიზებული გახდება იმ გზით, რაც ახლა რუსეთში ყალიბდება, ეჭვი არ ეპარება, რომ ეს ასობით მილიონი ადამიანი დაიბადება და დადგება დრო, როდესაც მოსახლეობის ჭარბი რაოდენობა დასავლეთისკენ გაფართოებას გამოიწვევს. რას ნიშნავს ეს? აზიასა და ევროპას შორის კონტინენტთაშორის ომს. ამ ომისთვის მოსამზადებლად ევროპულმა ერებმა უნდა შეწყვიტონ ნაწლავური კონფლიქტები და გაერთიანდნენ, და ისინი ვერასდროს გაერთიანდებიან, სანამ ეკონომიკური და ფინანსური უკმაყოფილება არ დააშორებს მათ. თუ აღმოსავლეთ ევროპის ერებს თავიანთ საზღვრებში არ შეუძლიათ მზარდი მოსახლეობისთვის ადგილის პოვნა, მაშინ ორ ბოროტებას შორის არჩევანის შემთხვევაში, უფრო ნაკლები ის არის, რომ მათი გაფართოება აღმოსავლეთისკენ იყოს და არა დასავლეთისკენ. ასეთი გაფართოება არა მხოლოდ მოსახლეობის მინიმალური წინააღმდეგობის ხაზით წარიმართება, არამედ ის მიმართული იქნება ყველაზე დიდი ომის საფრთხისკენ და არა მისგან შორს, რაც კი ოდესმე შეიძლება დაემუქროს დასავლურ ცივილიზაციას.

მომავლის შესაძლებლობების ამ მოკლე მიმოხილვიდან ვხედავთ და, ვფიქრობ, დამაჯერებლად, რომ ომის პრობლემა ვერ გადაწყდება სამშვიდობო პაქტებითა და სიტყვიერი კონვენციებით. ეს არის რეალური და აქტიური პრობლემა, რომლის ნაწილის გადაჭრა ორგანიზებითაა შესაძლებელი, ნაწილისგან კი დაცვა მხოლოდ გაერთიანებული და სამხედრო თვალსაზრისით ძლიერი ევროპის მიერ არის შესაძლებელი.

რადგან აშკარაა, რომ შეუძლებელია, მაშინაც კი, როდესაც ფაშიზმი ამ ქვეყანაში ძალაუფლებას მოიპოვებს, მას მარტო მოუწევს ევროპის ბედისწერის მართვა, ჩვენს წინაშე არსებული ყველაზე მნიშვნელოვანი სამხედრო პრობლემა ჩვენი იმპერიის უსაფრთხოება და თავდაცვაა. აქ ჩვენ საკუთარ მიწაზე ვართ და გარკვეულ კეთილდღეობის ფარგლებში...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

განსაზღვრული საზღვრები შეგვიძლია ისე ავაშენოთ, როგორც ჩვენ გვინდა. ეს ნიშნავს ლიდერობას და მოქმედებას.

რადგან ცივილიზებულ ქვეყანაში ყველა სამხედრო ძალის მატერიალური საფუძველი ეკონომიკური სიმდიდრეა, იმპერიული უსაფრთხოების პირველი პრობლემა იმპერიის განვითარებაა. თუმცა, შეიძლება ითქვას, რომ რადგან დომინიონები დღეს ავტონომიური თვითმმართველი ერები არიან, შეუძლებელია რომელიმე საშინაო მთავრობისთვის, ფაშისტური თუ სხვა, ამ ამოცანის შესრულება. თუ იძულება გათვალისწინებულია, მაშინ ფაშისტი მთელი გულით ეთანხმება. მაგრამ მისთვის იძულება სრულიად ზედმეტია, რადგან რეალისტი, როგორც ის თვლის, რომ რადგან განვითარება თანამშრომლობაზე იქნება დამოკიდებული, თავის მხრივ, თანამშრომლობა უნდა ეფუძნებოდეს ანგარებას.

სისხლით ძმობასა და ტრადიციულ კავშირებზე საუბარი უაზროა, რადგან ეს აღიარებული ფაქტებია და არავის ეპარება ეჭვი მათ დამაკავშირებელ ძალაში; გარდა ამისა, ისინი მატერიალური სფეროს მიღმა დგანან და ამიტომ არ შედიან ეკონომიკურ საკითხში. რეალური სარგებელი ის არის, რომ ვივარაუდოთ, რომ თვითკმარი იმპერია არა მხოლოდ უფრო აყვავებულ იმპერიას, არამედ უფრო უსაფრთხო იმპერიას ნიშნავს, რადგან ერების ერთობაში ის მშვიდობის იმდენად ძლიერ ინსტრუმენტს შექმნის, რომ პრაქტიკულად ომს აკრძალავს. თვითკმარი იმპერიისთვის ომები, გარდა იმ ომებისა, რომლებიც ჭარბი მოსახლეობისგან წარმოიშობა და პოლიტიკური კონტროლის მიღმა, საზიანოა. შესაბამისად, იმპერიის სასარგებლოდ არის მსოფლიო მშვიდობის შენარჩუნება. ამიტომ, მისთვის სასარგებლოა, რომ მისი ყველა ნაწილი ეკონომიკურად თანამშრომლობდეს. ამან შეიძლება უცხოური ინვესტიციების დაკარგვა გამოიწვიოს; მაგრამ მალე ეს დანაკარგი სრულად ანაზღაურდება მუდმივად მზარდი კეთილდღეობით.

ამ კეთილდღეობის შენარჩუნება პირდაპირ თავდაცვის პრობლემასთან მიგვიყვანს. სად დევს თავდაცვის ძალა? პირველ რიგში, ბრიტანეთის საზღვაო ფლოტში, რადგან მომავალი მრავალი წლის განმავლობაში დომინიონები ვერ შეძლებენ ძლიერი სამხედრო ფლოტების შექმნას და შენარჩუნებას. მეორეც, საჰაერო ძალებსა და არმიას.

რაც შეეხება ამ თავდაცვითი ინსტრუმენტებიდან მესამეს, რადგან თანამედროვე, ანუ მექანიზებული არმიები ისეთი ტიპისაა, როგორიც ჩვენ გვჭირდება, დომინიონებს იგივე ხარჯების პრობლემა შეექმნებათ, რაც მათ თანამედროვე ფლოტების მშენებლობისას. რაც შეეხება მეორეს, საჰაერო ძალებს, სულ სხვა ამბავი იშლება, რადგან დომინიონები, რომლებიც უზარმაზარ მიწის ფართობებს ფარავენ, სამოქალაქო თვითმფრინავების ბუნებრივ გამრავლების ადგილებს წარმოადგენენ, ხოლო სამოქალაქო თვითმფრინავები სამხედრო საჰაერო ძალების საფუძველს წარმოადგენენ.

ამგვარად, პრობლემა შემდეგნაირად წყდება: დიდმა ბრიტანეთმა, პირველ რიგში, უნდა აიღოს პასუხისმგებლობა საკუთარ საჰაერო თავდაცვაზე, შემდეგ კი იმპერიულად უნდა აიღოს პასუხისმგებლობა ყველა საზღვაო კომუნიკაციაზე და მცირე, მაგრამ ძლიერი მექანიზებული არმიის შენარჩუნებაზე, რომელიც ომის დროს იმპერიული სახანძრო ბრიგადის საზღვრებში იმოქმედებს. თავის მხრივ, დომინიონები უნდა იყვნენ პასუხისმგებელნი საკუთარ საჰაერო თავდაცვაზე და, შესაბამისად, შექმნან ძლიერი და ეფექტური საჰაერო ძალები.

ასეთი ძალების არსებობის შემთხვევაში, პრობლემა თანამშრომლობაში გადადის და მის გადაჭრაში ორი ძირითადი ფაქტორია ჩართული, კერძოდ: დაცული სადესანტო მოედნების ქსელის შექმნა, რომელიც მსგავსი დანიშნულებით იქნება დაცული ნახშირის სადგურების არსებული ქსელისა და იმპერიული საჰაერო საბჭოს შექმნა, რომელსაც შეუძლია იმპერიის ერებისთვის საჰაერო თავდაცვისა და საჰაერო ძალების განვითარების საკითხებში კონსულტაციების გაწევა.

თუმცა, თუ ჩვენი იმპერია გადარჩება, ეს ჩვენი ყველაზე მნიშვნელოვანი პრობლემაა, ყველაზე სასწრაფო კი ჩვენი საბრძოლო ძალების რეორგანიზაცია და გადაიარაღებაა. ომის დასრულებიდან მოყოლებული, უძლური მთავრობების ზედმედ მოქმედებებმა ისინი უძლურებამდე მიიყვანა. ჩვენი ორძალიანი საზღვაო სტანდარტი მიტოვებულია და დღეს ჩვენ სახიფათოდ გვაკლია კრეისერები, გამანადგურებლები და წყალქვეშა ნავები. რაც შეეხება ამ უკანასკნელ იარაღს, ახლა საფრანგეთის წყალობაზე ვართ. ჩვენი არმია შემცირდა ზომითა და ეფექტურობით და მიუხედავად იმისა, რომ ცხენის ხორცის ნაკლებობამ ნაწილობრივ გვაიძულა მოტორიზებული ვოლფილიყავით, არქაული ტვინების სიჭარბემ მასში შეინარჩუნა ასეთი უსარგებლო მასა...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ქვეით ჯარს რომ ეს უბრალოდ ექსტრავაგანტულად ძვირადღირებული პოლიციის ძალაა. ამასობაში, სამეფო საჰაერო ძალები მსოფლიოს საჰაერო ძალებს შორის პირველიდან მეექვსე ადგილზე დაეცა.

ფაშისტი ამას არ დათანხმდება. მას არ ადარდებს ძალაუფლების სტანდარტები და ემოციური შეზღუდვები. ის რეალისტია და ამბობს: „თუ შემთხვევით ოქროს ციებ-ცხელების დროს მომიწევს სამთო ბანაკში ცხოვრება, როგორც ახლა და ისე, როგორც მიწვეს, ვაპირებ, იარაღი ხელში ავიღო“.

მისი შეხედულებები შემდეგია:

ჩვენ გვაქვს ათობით ათასი მილის სიგრძის საზღვაო მარშრუტი დასაცავი და იმისათვის, რომ დავიცვათ ისინი არა ყველა, არამედ ყველაზე სავარაუდო თავდასხმებისგან, გვჭირდება საზღვაო ფლოტი, რომელიც ყველანაირად შესაფერისია ამ მიზნისთვის.

ჩვენ გვყავს მეცხრამეტე საუკუნის არმია; სამაგიეროდ, უნდა გვყავდეს მეოცე საუკუნის არმია. არა ადამიანის ხორცის ტონებით დაწონილი არმია, არამედ მექანიკური დარტყმითი ძალით გაზომილი: ცოტა კაცი და მეტი მანქანა, რადგან ეს მანქანების ხანაა და არა კუნთების.

ჩვენ გვინდა და გვეყოლება საჰაერო ძალები, რომლებიც დაგვიცავენ იმდენად ძლიერები, რომ ნებისმიერი... ეფექტურ დიაპაზონში მყოფი მტერი ბევრჯერ დაფიქრდება ჩვენზე თავდასხმამდე.

და ბოლოს, ჩვენ გვინდა სტრატეგიული თავდაცვის სამინისტრო, რომელსაც შეუძლია სამივე სამსახურის დაგეგმვა და გეგმის შემუშავება, თითქმის ისინი ერთი გაერთიანებული სამსახური იყვნენ. ანუ, ჩვენ გვინდა თავდაცვის ავტოკრატია მშვიდობიან პერიოდში, რადგან ვიცით, რომ ომის დროს მხოლოდ ავტოკრატია წარმართავს სტრატეგიას ერთსულოვანი გზით.

თუ სხვა ერები გამოაცხადებენ, რომ ეს ჩვენი ომისგან დაზღვევაა და ომში ჩვენი გამარჯვების გარანტია მილიტარისტულია, მაშინ ასეც მოიქცნენ. მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენ არ გვსურს შეიარაღების რბოლა, არ ვაპირებთ, რომ შემდეგ ჯერზე, როდესაც თავს დაგვესხმებიან, აღმოვჩნდეთ ისეთ მდგომარეობაში, რომ იძულებული გავხდეთ, გავექცეთ ჩვენი მტრის შეიარაღებას. ჩვენ ვამჯობინებთ ფაქტებს ღიად და პირდაპირ შევხედოთ, ნაცვლად იმისა, რომ ბრმად ვუყუროთ მათ.

ვფიქრობ, რომ ახლა უკვე განვიხილეთ ომისა და მისი მომზადების შესახებ ჩვენს წინაშე არსებული უფრო მნიშვნელოვანი პრობლემები და ნათლად აღვნიშნე, რომ ფაშისტისა და სხვა ადამიანების უმეტესობის შეხედულებებს შორის განსხვავება ისაა, რომ მიუხედავად იმისა, რომ ისინი ომს გარდაუვლად ან თავიდან აცილებად მიიჩნევენ ნებისმიერ გარემოებაში, მშვიდობიანი პირობების მიხედვით, ისინი ომს აუცილებლად ან არასაჭიროდ მიიჩნევენ. სინამდვილეში, ეს განსხვავება იდენტურია იმისა, რაც ალქიმიკოსს მეცნიერისგან განასხვავებს.

ომი რეალობაა და ასეთად უნდა მოვეკიდოთ. გასაგებია, რომ ბოლო ომის შემდეგ ხალხი იდეალიზმისკენ მიმართა, თუნდაც მხოლოდ ატმოსფეროს შესაცვლელად. ასევე გასაგებია, რომ ყველა მთავრობა, რომელიც საზოგადოებრივ აზრზე დაფუძნებული, თავისი ბუნებით იძულებულია, ნავთობი დაასხას მღელვარე წყლებში. ეს არის ფაქტები, რომელთა უარყოფა შეუძლებელია; მაგრამ ეს არ ნიშნავს, რომ ეს არის ფაქტები, რომელთა შეცვლა შეუძლებელია. მიუხედავად იმისა, რომ ფაშისტს არ სურს ომი, რადგან ომი მშვიდობით უკმაყოფილების საზომია და, შესაბამისად, მთავრობის წარუმატებლობის საზომი, ის არ ჩქარობს მეორე უკიდურესობაში გადადის და არ ენდობა პოლიტიკურ ხუმრობებსა და თაღლითობას.

უფრო მეტიც, ის არ თვლის, რომ ეს ომის ეპოქაა და მისი აზრით, ამ რწმენას ადასტურებს ის ფაქტი, რომ მთავრობები არასდროს წყვეტენ ომზე საუბარს. როგორ ხდება ეს? იმიტომ, რომ ეროვნულ ცხოვრებაში მხოლოდ ორი დიდი კატეგორიის პრობლემა არსებობს: ერთი არის შიდა და მეორე - გარე - საშინაო და საგარეო საქმეები. თუ არ გსურთ, რომ ხალხმა პირველი განიხილოს, ყურადღება მეორეზე გაამახვილეთ. ეს ხრიკი, რომელიც ყველა ჯაბიჭისთვისაა დამახასიათებელი, დემოკრატიული პოლიტიკის მთავარი მამოძრავებელი ძალაა.

ის თვლის, რომ ომის პრობლემა სამეცნიეროა და არა ემოციური: აღმოაჩინეთ მისი გამომწვევი მიზეზები, იზოლირეთ ვირუსი და გამოიმუშავეთ ანტიტოქსინი ჟღარუნისა და ყბის ნაცვლად. როგორც ამჟამად და

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

როგორც ჩანს, გარკვეული დროის განმავლობაში, საყოველთაოდ მაღალი ცხოვრების დონის გარდა, მხოლოდ არაფერი აღმოფხვრის ჭარბმოსახლეობით გამოწვეულ ომებს, ფაშისტი მიიჩნევს, რომ შეიარაღებული ძალები საჭირო იქნება და შესაბამისად, ეფექტური ძალები უფრო გამოსადეგი და ეკონომიური აღმოჩნდება, ვიდრე მოძველებული. მიუხედავად იმისა, რომ ადამიანზე გავლენას ახდენს ტრადიციები და მამაკაცური ტრადიციები ომში უდიდეს ღირებულებას წარმოადგენს, ცხადია, იარაღს არ შეუძლია ამის გაკეთება. ამიტომ, ფაშისტი არ ურევს გრძნობებს ქვეშევსის ტყვიებს.

მიუხედავად იმისა, რომ გაერთიანებული ევროპა დიდი იდეალია და ფაშისტი მიესალმება და ფაშისტური კონტროლის ქვეშ შესაძლებელს მიიჩნევს, რადგან ყველა მთავრობა ერთმანეთთან ორგანიზებული სისტემის მეშვეობით იმუშავებს, დღეს უმთავრესი ფაქტი ის არის, რომ მსოფლიოში ერთადერთი რეალური ერთა ლიგა ბრიტანეთის იმპერიაა. აი, მაშ, ჩვენი ნამდვილი საწყისი წერტილი შემოქმედებითი მშვიდობისკენ მიმავალ გზაზე. საწყისი წერტილი, რომელიც დაახლოებით მოიცავს დედამიწის მეოთხედს და მოიცავს მისი მოსახლეობის მეოთხედს. მშვიდობა ჩვენს ხელშია, თუ მას რეალისტურად აღვიქვამთ. ნუთუ ჩვენ, როგორც ერი, საუკუნეების შრომის შემდეგ, ახლა ჩამოვვარდებით მსვლელობის ხაზიდან და ჩამორჩენილთა ბრბოდ გადავიქცევით? ფაშისტი პასუხობს „არა“-ს; ამიტომ მისი დევიზია „წინ“.

ოსვალდ მოსლის „წინ ფაშიზმში“

ფ. ASCIST-ის პროპაგანდა ჩვენი ეროვნული ცხოვრების განუყოფელ ნაწილად იქცა. ორწლიანი შრომისა და თავგანწირვის ჯილდოდ ხალხის მიერ ამ მოძრაობის პატრიოტულ, რევოლუციურ და თანდაყოლილ ბრიტანულ ძალად აღიარება გახდა.

ბრიტანელ მუშას საბოლოოდ მიეცა საშუალება, სამშობლოსადმი თავისი ბუნებრივი სიყვარული თავის... მისი მდგომარეობის ფუნდამენტური გაუმჯობესების სამართლიანი და აუცილებელი სურვილი.

იმპერიალისტი, რომელიც ადრე არ ფიქრობდა მისივე მილიონობით ხალხის ტანჯვასა და გაჭირვებაზე, მიხვდა, რომ თანამედროვე სამეცნიერო ეპოქაში უმუშევრობისა და სიღარიბისთვის არც საბაბი და არც შემსუბუქება არ არსებობს.

ჩვენი მოძრაობის არსებობის მესამე წელს პროპაგანდაში უპრეცედენტო გამარჯვებები დაფიქსირდა; თუმცა მისი უდიდესი მიღწევა იყო სამეცნიერო და სრულიად სანდო ორგანიზაციის შექმნა, რომლის გარეშეც ვერცერთი პროპაგანდა ვერ გამოიღებს უცვლელი ღირებულების მქონე შედეგებს.

მოძრაობის ორგანული სტრუქტურა, როგორც მთლიანობა, ამჟამად მოიცავს თითქმის 500 რაიონულ ფორმირებას, რომლებიც ორგანიზების პროცესში არიან პარლამენტის არეალების მიხედვით და ყველა მათგანი კორელირებული და გაერთიანებულია ორგანიზაციით, რომელიც ეფუძნება შავკანიანთა საქმიანობას. ამ სრულიად სანდო მექანიზმის აგება მართლაც უფრო ალსანიშნავია, რადგან მან არ შთანთქა მოძრაობის ენერგია იმდენად, რამდენადაც პროპაგანდას აფერხებდა. პირიქით, მან უდიდესი წვლილი შეიტანა თანამედროვე ბრიტანეთის ისტორიაში ორი უდიდესი პროპაგანდისტული ოპერაციის წარმატებაში. ახლა უკვე ცნობილმა კამპანიამ „მიხედეთ ბრიტანეთის საქმეებს“ გამოიწვია ხალხის წინააღმდეგობა უაზრო ომის მიმართ იმ ზომით, რომელიც დღითიდღე უფრო და უფრო მეტად ფასდება, რადგან პოლიტიკოსები უკან იხევენ იმ ფანტასტიკურ და პომპეზურ დამოკიდებულებას, რომელიც მათ მიიღეს, როდესაც ჩვენი პროპაგანდისტული ძალის არმცოდნეობა პირველად განიხილეს სამხედრო და საზღვაო ძალის გამოყენება დავაში, რომელიც არ შეიძლება...

გვალეუვებს.

მეორე დიდი ოპერაცია დაამახსოვრებათ დევიზით „შემდეგ ჯერზე ფაშიზმი“.

ბოლო საარჩევნო კამპანიის განმავლობაში, ჩვენმა მოძრაობამ იმდენი შეხვედრა გამართა, რამდენის ორგანიზებაც ნებისმიერ ძველ პარტიას შეეძლო. ჩვენი შეხვედრები, როგორც წესი, სავსე იყო, მათი შეხვედრები კი ხშირად თითქმის ცარიელი იყო. ჩვენი შეხვედრები, თითქმის გამონაკლისის გარეშე, მშვიდობიანი და მოწესრიგებული იყო; მათ შეხვედრები ძალიან ხშირად ხასიათდებოდა ხულიგნობისა და ძალადობის სცენებით, რაც არცერთ ფაშისტურ შეხვედრაზე არ იქნებოდა დაშვებული. სინამდვილეში, ჩვენ შევინარჩუნეთ სიტყვის თავისუფლება; ისინი ცდილობდნენ მის უარყოფას და თავად დაკარგეს.

ჩვენს შეხვედრებზე საარჩევნო ბრძოლის შუაგულში დიდი რაოდენობით ახალწვეულები დარეგისტრირდნენ. გვჯეროდა, რომ ჩვენი ხმა ინტერესით უნდა მოისმინონ; რომ ჩვენთვის ნაცნობი აღმოსავლელი ქვეყანები არ უნდა გაგვაჩუმონ; არამედ ის, რომ ხალხის მასები ჩვენს რიგებში სწორედ იმ დროს შემოუერთდნენ, როდესაც კანდიდატების წარდგენაზე უარს ვამბობდით, ყველაზე მაღალი ხარკია, რაც შეიძლება მივაკუთვნოთ არჩევნებში მონაწილეობისგან თავის შეკავების სიბრძნეს მანამ, სანამ მტერს მისი დაქუცმაცებული და გაყოფილი ფრონტის მთელ სიგრძეზე საჭირო მაღალტექნოლოგიური მექანიზმებით შევუტევთ.

ამგვარად, 1935 წლის დასასრულს, შეგვიძლია გავიხსენოთ პროპაგანდასა და ორგანიზაციაში თანაბარი წარმატება. თუ ვერასდროს ვიქნებით ბედნიერები მანამ, სანამ ჩვენს დავალებას არ დავასრულებთ, ყველას შეგვიძლია ვიამაყოთ ყოველი საათის შრომით, ყოველი პატარა მსხვერპლით, რომელიც გაგვინვია იმ საქმისთვის, რომელიც *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

გადაარჩინე ჩვენი ხალხი ნაციონალიზმში არსებული ყველაფერი კეთილშობილურის სოციალიზმში გამოსადეგთან გაერთიანებით.

უკან გადახედვისას, უნდა ვაღიაროთ, რომ ჩვენი წინააღმდეგობა ებრაული თავდასხმის მიმართ ისეთივე ტრიუმფალური იყო, როგორც საჭირო. რადგან ებრაელები არ დაუშვებდნენ, რომ ბრიტანული მოძრაობა მხოლოდ ბრიტანეთისთვის ემუშავა, ეფიქრა და ეგრძნო, რადგან ისინი კატასტროფულ დაპირისპირებაში ჩაგვადებდნენ დიდ ხალხთან, რომლის ლიდერმაც ევროპა კომუნიზმისგან იხსნა, ისინი თავდაცვით პოზიციაში აღმოჩნდნენ, რადგან ბრიტანეთში ანტისემიტური განწყობა გააღვივეს, რაშიც მხოლოდ ისინი არიან დამნაშავენი. შეგვიძლია სიამაყით ვიფიქროთ, რომ ჩვენს მოძრაობას რომ არ ჰქონოდა გამბედაობა, წინააღმდეგობა გაეწია ებრაული საერთაშორისო ფინანსებისა და ებრაული ბოლშევიზმის საფრთხისთვის, ის არა მხოლოდ ვერ გაამართლებდა ხალხის ნდობას, არამედ თავს აარიდებდა გადამწყვეტ გამოცდას, რომლის ცეცხლიდანაც ის გამოკვეთილი ფოლადის ნაკეთობად წარმოიშვა.

ჩვენ ვხარობთ ამ ტიპის განსაცდელებით, რადგან მხოლოდ მათ შეუძლიათ უზრუნველყონ ჩვენი წევრების ურყევობა, ერთგულება და თავგანწირვის სურვილი ფაშისტური ბრძოლით გამოწვეული მაღალი ადამიანური თვისების - „გამძლეობის ძალის“ - ბრწყინვალე გამოვლინებაში.

მომავალ წელს ყველა ძალისხმევა უნდა გაორმაგდეს და წარმატების ყველა რეკორდი უნდა მოიხსნას. ახლა ჩვენ შემდეგ არჩევნებში მონაწილეობას ვიღებთ და ეს ვალდებულება შესრულება რამდენიმე ასეულ საარჩევნო ოლქში ძველი პარტიების საარჩევნო ორგანიზაციებზე უკეთესი საარჩევნო ორგანიზაციების ჩამოყალიბების უზარმაზარი მუშაობით. ამოცანა რთულია, მაგრამ ჩვენი აქტიური წევრების რაოდენობა მნიშვნელოვნად აღემატება ნებისმიერი ძველი პარტიის წევრობის რაოდენობას.

სამკვირიანმა ტურნემ, რომელიც შობამდე ცოტა ხნით ადრე დასრულდა, გამოავლინა როგორც პერსონალი, ასევე სული, რომლის მიბაძვაც ბრიტანეთში სხვა ვერცერთ ძალას არ შეუძლია. თითოეული რაიონის ოფიცრები ყოველ საღამოს და მრავალ შუადღეს იკრიბებოდნენ რაიონულ კონფერენციებზე. ისინი იყვნენ ბრიტანული მამაკაცურობის ღირსეული წარმომადგენლები, რომლებსაც ისინი ხელმძღვანელობდნენ თავიანთ შესაბამის ადგილებში. ქალი ოფიცრებიც წარმოდგენდნენ ჩვენი ნამდვილი ბრიტანული ქალურობის მოძრაობის მუდმივად მზარდ ძალას. ორგანიზაციისა და პოლიტიკის ადგილობრივი პრობლემები განიხილებოდა დეტალებისადმი დიდი ყურადღებით, რაც შეუძლებელი იყო ძველი პარტიების მოკლე, ბუნდოვანი და მოძველებული ყოველწლიური კონფერენციების დროს. მომავალი წლის ეროვნული გეგმები სრულად და გულწრფელად განიხილებოდა და მთელ ქვეყანაში მიიღეს წამახალისებელი უნივერსალურობითა და ენთუზიაზმით. უპირველეს ყოვლისა, ეს მჭიდრო პირადი კონტაქტი და ურთიერთობა შენარჩუნდა მოძრაობის ამჟამინდელი დიდი ზრდის დროსაც კი, რაც ასე ნათლად ახასიათებდა ფაშისტური ძმობის ადრეულ დღეებს.

ჩვენს წინაშე ფაშისტური ძალის ახალი წელია. მოძრაობა, რომელმაც საკმარისად გაბედა და დასცინა ებრაული საერთაშორისო ფინანსების შეთანხმებულ ძალას და მის მიერ განკარგულ პროპაგანდისტულ რესურსებს; მოძრაობა, რომელმაც წარმატებით დაუპირისპირდა „მესაკუთრე ძალაუფლებას, წითელ ფრონტს და რეაქციის მასობრივ რიგებს“, აღარ შეუძლია დაკმაყოფილდეს თავდაცვითი პოზიციით. ჩვენს გზაზე არსებული უზარმაზარი დაბრკოლებების გადალახვის შემდეგ, ახლა ჩვენივე გამარჯვებისთვის უნდა ვიმუშაოთ. ამ დაპყრობის მასშტაბები და სისწრაფე თითოეული წევრის დაუღალავ და მიზანმიმართულ ძალისხმევაზე უნდა იყოს დამოკიდებული.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ძალა სიხარულით, დოქტორი რობერტ ლეი

თ ნაციონალ-სოციალისტური ორგანიზაცია „ძალა სიხარულით“ ჩვენი ლიდერის, ადოლფ ჰიტლერის ბრძანებით შეიქმნა. ერთ დღეს მან გამომიძახა და მითხრა: „მსურს, გერმანელ მუშას საკმარისი დასვენება და შვებულება ჰქონდეს, რათა ერის ნერვები ჯანმრთელი იყოს; რადგან შეუძლებელია რაიმეს მიღწევა უდიდესი გენიოსის სახელმწიფოებრივი მოღვაწეობითაც კი, თუ ერის ნერვები განადგურებულია“. ჩემი მოვალეობა გახდა ლიდერის ამ ბრძანების შესრულება და 1933 წლის ნოემბერში „ძალა სიხარულით“ დაარსდა. ბევრმა, თუნდაც ჩემს ყველაზე ახლო თანამშრომლებს შორის, ვერ გაიგო, რას ვისახავდი მიზნად და რა იყო ლიდერის განზრახვა. ბევრს ეგონა, რომ ეს იყო მუშისთვის თვალში ნაცრის შეყრის და სოციალური სამართლიანობისადმი მისი კანონიერი სურვილის გადამისამართების საშუალება. სხვებმა კვლავ დაინახეს მასში ახალი თანამდებობების შექმნის ახალი საქმიანობის სფერო. იმ დროს მხოლოდ ძალიან ცოტამ შენიშნა ეს უზარმაზარი წამოწყება, რომელიც დღეს მთელ გერმანიაში ფეთქავს და უკვე ვრცელდება მსოფლიოსკენ, ჩვენი ქვეყნის საზღვრებს მიღმა. სასწაულს ჰგავს, როდესაც ფიქრობ, თუ როგორ მოახერხა იდეამ, რომელსაც ბევრი დასცინოდა, სხვები - ზიზღით აღსავსე, მონიანადმდეგები - შეურაცხყოფილსა და შეურაცხყოფით შეფარულს, რომელსაც ჩვენი უახლოესი მეგობრებიც კი მხოლოდ შფოთვითა და ეჭვით უყურებდნენ, ორ წელზე ცოტა ხანში ხალხის გული მოიგო და თავად ხალხმა განახორციელა.

ჩვენი მიზნის აღწერილობის თვალსაზრისით, სახელი აბსოლუტურად სწორია: ნაციონალ-სოციალისტური საზოგადოება, ძალა სიხარულით. ყურადღებით უნდა განვიხილოთ თითოეული ცალკეული სიტყვის მნიშვნელობა: ნაციონალ-სოციალისტური საზოგადოება. საზოგადოება მისი საფუძველია და აქ კიდევ ერთხელ არის ნათელი გამოხატულება იმისა, რომ მხოლოდ საზოგადოებას შეუძლია და კომპეტენტურია იყოს სიხარულის გამავრცელებელი. ამით ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტები, კიდევ ერთხელ ნათლად ვხედავთ, რომ კულტურა და ხელოვნება დაკავშირებულია ერისა და რასის საზოგადოებასთან და არ შეიძლება ჰქონდეს იზოლირებული არსებობა ვაკუუმში. ძალა სიხარულით მიჩნეის, დამერქმია ეს „შრომის შემდეგ“. მაგრამ მე არასდროს ვყოფილვარ მიმბაძველი, ყოველთვის ვამჯობინებდი იმის დანახვას, შესაძლებელი იყო თუ არა რაიმეს დამოუკიდებლად შექმნა.

ახალგაზრდა იტალიის „დოპოლავოროს“ ნამდვილად შეუძლია დიდი შედეგების ჩვენება; ეს უდავოდ დიდი მიღწევაა. თუმცა, ის ზუსტად არ ემთხვევა იმ მიზანს, რომელიც ჩვენ გვაქვს მხედველობაში. ეს არის ნეიტრალური გამოთქმა, რომელიც არც ჩვენს სურვილს გამოხატავს და არც იმას, რაც ლიდერმა ბრძანა. ლიდერმა თქვა: „მსურს ძლიერი ერი მყავდეს: ყურადღება მიაქციეთ, რომ შრომის ტემპი, რომელიც რაციონალიზაციამ და მოვლენათა მთელმა ტენდენციამ ნებისმიერ შემთხვევაში უაზრობა გახადა, დაბალანსდეს დასვენებითა და არდადეგებით, რომლებსაც ეს ადამიანები იღებენ; და ყურადღება მიაქციეთ, რომ ხალხის ნერვები არ დაინგრეს“. ლიდერის ბრძანება იყო ერისთვის ძალის მიცემა და ამავდროულად მან აჩვენა, თუ როგორ უნდა მიღწეულიყო ეს ძალა: დასვენებით, არდადეგებით, სიხარულით.

„ძალა სიხარულით“, ალბათ, ნაციონალ-სოციალიზმის მთელი მიზნის ყველაზე მოკლე და ლაკონური გამოხატულებაა. ეს არის ცხოვრებისეული ხედვის განსახიერება, რომელიც ნაციონალ-სოციალიზმმა გერმანიას მიანიჭა; ის გამოხატავს ცხოვრებისადმი იმ პოზიტიურ დამოკიდებულებას, რომელიც ჩვენში ფეთქავს და რომელიც ცვლის სიცოცხლის უარყოფას, რომელიც გასულ საუკუნეში დომინირებდა ჩვენს ერში. რადგან ის, რასაც წარსულში ცხოვრების ყველა სფეროში ვხედავდით, ის, რაც ახასიათებდა ჩვენს ყველა გამქრალ პარტიას, იყო სიცოცხლის უარყოფა!

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ჩვენ, ნაციონალ-სოციალისტებს, არ გვსურს, ცხოვრება ცრემლების მიწიერ ხეობაში მოგზაურობად, უკეთესი მიწიერი სამყაროსთვის მუდმივ მზადებად აღვიქვათ. ჩვენ გვსურს, ცხოვრება - და განსაკუთრებით ჩვენი უღარიბესი თანამემამულე გერმანელების ცხოვრება - რაც შეიძლება ლამაზი და ნათელი გავხადოთ. ჩვენ გვჯერა, რომ ჩვენი ეს ცხოვრება ღირსია ცხოვრებისთვის; და გვჯერა, რომ ჩვენმა უფალმა ღმერთმა არ შექმნა ჩვენი ცხოვრების მრავალფეროვნება იმისთვის, რომ ის სამუდამოდ განადგურებისა და განადგურებისთვის მიენდოს. ყველა, ვინც თვლის, რომ თავისი ცხოვრებითა და საქმით ამქვეყნად წმინდა მისია აქვს შესასრულებელი, ყველა, ვინც ამ რწმენით არის აღსავსე, გულის სიღრმეში ნაციონალ-სოციალისტია.

ამიტომ, ჩვენ გვჭირდება ძალა ბრძოლისთვის. ჩვენი ცხოვრება არ არის სავსე სამოთხის სიმდიდრით; ჩვენთვის მთავარია ბრძოლა. ცხოვრება ბრძოლაა, ბრძოლა კი - ცხოვრება. ჩვენ არ ვიცით დასასრული, სადაც ზოგი მარადიულ უსაქმრობაში საკუთარ სიამოვნებას ელოდება, ზოგი კი მარადიულად დაწყევლილია. მარადიულად ჩვენ მხოლოდ ბრძოლას ვიცნობთ, როგორც ჩვენი რწმენისა და ცხოვრების გამოხატულებას. და ამ ბრძოლისთვის ჩვენ ვცდილობთ, ჩვენს ხალხს მუდმივი ახალი ძალა მივცეთ. შრომა ბრძოლის მხოლოდ კიდე ერთი გამოხატულებაა. ჩვენი ყველა თანამემამულე, იქნება ეს მუშა თუ გლეხი, ხელოვანი, მეცნიერი თუ ჯარისკაცი, ყოველ წამს ამ ბრძოლის შუაგულშია თავისი ხალხისა და საკუთარი თავის არსებობისთვის. და რადგან ეს ბრძოლა ნერვებსა და ნივთიერებას მოიხმარს, ადამიანს ამ ბრძოლისთვის საშუალებები სჭირდება და, შესაბამისად, ამ საშუალებების შევსება და ძალების განახლება. შესაბამისად, დასვენება და არდადეგები ჩვენთვის შინაგანი აუცილებლობაა.

გარკვეული დროის წინ სოციალური ეკონომიკის ერთმა შესანიშნავმა უცხოელმა სტუდენტმა მკითხა: „როგორია თქვენი დამოკიდებულება არდადეგების საკითხთან დაკავშირებით? გერმანიაში არდადეგების რაოდენობას კანონით დაარეგულირებთ და ამავდროულად, გადახდის ოდენობას კანონით დაარეგულირებთ?“ მე ვუპასუხე: ჩვენ არა მხოლოდ არდადეგების საყოველთაო შემოღებას შევეგუებით, არამედ მათ იურიდიულად სავალდებულოს გავხდით, რადგან ეს ჩვენი მოთხოვნებიდან ერთ-ერთია.“ „მაგრამ ბოდიში,“ თქვა მან, „ყველა ქვეყანაში დამსაქმებლები ებრძვიან თავიანთ დასაქმებულებს და თქვენ კი გერმანიაში ამტკიცებთ, რომ დამსაქმებლებიც კი თანდათანობით მოითხოვენ ამ არდადეგებს?“ „დიახ, შორს არ არის დრო, როდესაც არდადეგებისა და დასვენების ყველაზე მხურვალე დამცველები არა მუშები, არამედ დამსაქმებლები იქნებიან.“

ნაციონალ-სოციალიზმი გონიერების გამარჯვება უგუნურებაზე და სრულიად გონივრულია, რომ დაღლილმა და დაცლილმა ადამიანმა ხელახლა შექმნას საკუთარი თავი, რათა მან შეძლოს თავისი მომავალი სამუშაოს ბევრად უკეთ შესრულება. ეს ნიშნავს, რომ არდადეგები ჯანსაღი, გონივრული საღი აზრის მოთხოვნა ხდება. ჩვენ არ ვითხოვთ არდადეგებს სინანულის გამო, არამედ იმის აღიარებით, რომ ისინი კიდე უფრო გაზრდის ჩვენი ხალხის პროდუქტიულ ძალას. შრომის დამსაქმებელს არ აქვს უპირატესობა, რომ მისთვის დაღლილი და დაღლილი ადამიანი იმუშაოს; ასეთი ადამიანი უბრალოდ ხარჯავს ენერგიას, მაშინ როდესაც მანქანები აგრძელებენ მუშაობას, მოიხმარენ ენერგიას, ხარჯავენ ფულს და ცვდებიან. ადამიანიც წყვეტს პროდუქტიულობას, ამიტომ დამსაქმებელი ორმაგ ზარალს განიცდის: ის არა მხოლოდ იხდის ხელფასს შემცირებული პროდუქტიულობისთვის, არამედ იხდის გამოუყენებელი მანქანის ენერგიისა და სიმძლავრისთვისაც. მეორეს მხრივ, თუ ადამიანი ახალია, დამსაქმებელი ადვილად ანაზღაურებს იმ არდადეგებით მიღებულ სხვაობას, რომლებშიც მან გადაიხადა. დამსაქმებელი დაინახავს, რომ მისი ბალანსი აღარ გახდება სადებეტო, არამედ, პირიქით, აჩვენებს გაუმჯობესებას კრედიტის მხრივ; ის დაინახავს, რომ ის, ისევე როგორც მუშა, მოგებული დარჩება.

ნაციონალ-სოციალიზმისთვის მართლაც დამახასიათებელია ის, რომ ის მხოლოდ ერთი მხარის სასარგებლოდ არაფერს აკეთებს. თუ ჩვენ გავაკეთებთ რამეს, რაც მხოლოდ მუშაკს დაეხმარება და ამავდროულად დამსაქმებელს დააზიანებს, ეს არ იქნება უპირატესობა მთელი ერისთვის; ინდივიდისთვის კარგია, თუ ის კარგია მთლიანად გერმანელი ხალხისთვის და გერმანელი ხალხისთვის კარგია, რომ ადამიანებს ჰქონდეთ დასვენება და შვებულება. ხშირად გვქონდა გამოცდილება და დღესაც ასეა, როდესაც გვესმის კაცისგან ნათქვამი: „მინდა რვა დღე დავისვენო; მომეცით ჩემი ფული; მაგრამ არ მინდა წასვლა დასასვენებლად, სახლში გავჩერდები“. არა, ეს არასწორია; ეს იქნებოდა...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ფულის ფლანგვა; რადგან სახლში ადამიანს დასვენება არ შეუძლია. საქმე იმაშია, რომ ხანდახან მას სხვენიდან გამოათრევენ, სადაც მუდმივად მხოლოდ გაჭირვებასა და სიდუხჭირეს ხედავს და ზღვაზე, მთებში ან რაინზე გაგზავნიან, სადაც რვა დღით სამუშაო სამყაროს დავიწყებას ისწავლიან. მარქსისტები არ კმარა: „ჩვენ არადადეგები გვინდა“; არადადეგებთან დაკავშირებით რაღაც უნდა გაკეთდეს - ეს არის ძალა სიხარულის მეშვეობით.

პირველი წლის ბოლოს შემდეგ მეტყვა, რომ „ძალა სიხარულით“ გერმანიას დიდი აჩქარებით დაეუფლა. დღეს ჩვენი მიღწევები იმდენად დიდია, რომ უცხო ქვეყნებიც აქცევენ მათ ყურადღებას. მიუხედავად იმისა, გერმანიის მომხრეები არიან თუ მოწინააღმდეგეები, საზღვარგარეთ ყველა ინტერესით აკვირდება ჩვენს ახალგაზრდა ორგანიზაციას, რომელმაც შესაძლებელი გახადა ის, რაც აქამდე შეუძლებლად ითვლებოდა, მსოფლიოს ყველა სოციალისტის მრავალი წლის ოცნება. ვიმედოვნებთ, რომ მსოფლიოს ახალ გერმანიაზე სხვაგვარად აღვიქვამთ, ვიდრე ბოროტი პრესა გვპირდება.

მაგალითად, „Diario da Manhã“ მსოფლიო აზრის მზარდი კეთილგანწყობის მაგალითზე მოჰყავს შემდეგი ინფორმაცია: 1935 წლის 12 ოქტომბრით დათარიღებულ ნომერში ვკითხულობთ შემდეგს საზღვაო მოგზაურობის შესახებ „ძალა სიხარულით“: „ეს არის რევოლუცია, რომლის განსახორციელებლადაც გერმანია, ადოლფ ჰიტლერის გარშემო დაჯგუფებული თავისი ხალხის მტკიცე და დისციპლინირებული ნებით, ემზადება. რა იქნება მისი შედეგები და საბოლოო შედეგები? ჯერ კიდევ ნაადრევია მათი შეფასება; მაგრამ ერთი რამ ცხადია: გერმანული სული მუშაობს ახალი ცხოვრებისეული კონცეფციების შექმნასა და ჩვენი დროის ყველაზე მოუგვარებელი პრობლემების გადაჭრაზე“. ნორვეგიული გაზეთი „Karmoy Posten“ 1935 წლის 27 სექტემბრის ნომერში აქვეყნებს საინტერესო დისკუსიას ნორვეგიელსა და ბატონ რაბინოვიცს შორის „ძალა სიხარულით“ მოგზაურობის ღირებულების შესახებ. ნორვეგიელი წერს თქვენს მიერ მოგზაურობა: „... ცხოვრება გემზე მოწოდებული ესკიზების შესახებ, თუ რამდენად საშინელია საზღვაო ასეთი მოგზაურობის დროს, მცირე ადგილითა და ყველანაირად ვიწროობით, მინდა აღვნიშნო, რომ პირადად მიმიღია მონაწილეობა ერთ-ერთ მათგანში და ვიცი, რომ ეს სისულელეა...“

• თქვენ არასდროს ყოფილხართ „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ ტიპის ორთქლმავალ გემზე. არ უნდა იაზაყოთ. ნებისმიერი ყოველგვარი სამართლიანობის გრძნობა • დემოკრატიული ქვეყანა, რომელიც მოგწონთ, შეიძლება ამაყობდეს ამით. გადაადგეთ. ორგანიზაცია „ძალა სიხარულის მეშვეობით“.

საზღვარგარეთიდან მსგავსი მეგობრული პრესრელიზების სია განუსაზღვრელი ვადით შემიძლია გავაგრძელო; თუმცა, ერთი რამ ცხადია ყველა იმ ადამიანის შეფასებიდან, ვინც ჩვენი ორგანიზაციით სერიოზულად დაინტერესდა, კერძოდ, „ძალა სიხარულით“ იდეა მკვიდრდება მისი მიღწევების საფუძველზე, რომლებიც სხვა ქვეყნებშიც უდავოა.

ამიტომ, მართალი ვიყავით, რომ სხვა ქვეყნებში მოგზაურობა განვახორციელებთ. ჩვენ გავაგრძელებთ დაწყებულ გზას და წელს, მარტში, ჩვენი „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ ფლოტი ატლანტის ოკეანეს გავცდებით ლისაბონსა და მაღეირამდე. გარდა ამისა, 1936 წლიდან, ყოველ გაზაფხულსა და შემოდგომაზე, სამხრეთისკენ ვიმოგზაურებთ. პორტუგალიაში ჩვენი პირველი ატლანტიკური გადაკვეთის დროს მიღებული გამოცდილება იმდენად ხელსაყრელი იყო, რომ ამ მოგზაურობის ზემოთ ხსენებული განვითარების გადანაყვებილება მივიღეთ. ახალ გერმანიას ვერავინ წარმოადგენდა უკეთ, ვიდრე გერმანელი მუშა, რომელიც „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ მოგზაურობს.

ამას გარდა, წელს ჩვენ განვახორციელებთ დიდი, განსაკუთრებული პროექტების სერიას. თუ გავითვალისწინებთ, თუ სად იმოგზაურა 1934 და 1935 წლებში „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ დამსვენებელმა ხუთმა მილიონმა, აღმოვაჩენთ, რომ ამ ხუთი მილიონიდან სამ მილიონზე მეტი ჩვენი ქვეყნის სასაზღვრო რაიონებში წავიდა. იქ მათ გერმანული სოციალიზმის ცოცხალი კედელი ააშენეს. სასაზღვრო მიწების მოსახლეობას გერმანიის ყველა კუთხიდან ჩამოსული გერმანელი ძმები სტუმრობდნენ. და დიდმა ამხანაგობამ, რაც სწორედ განასხვავებს „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ მოგზაურობებს კერძო მოგზაურობებისგან, საზღვარზე მყოფ ამ ძმებს ახალი სულიერი მხარდაჭერა მისცა. *****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო ჭვირნიშნები*****

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ მეთოდურ სამუშაოს და მნიშვნელოვნად გავაფართოვებთ მას. ამ მიზნის მისაღწევად, ჩვენ დავიწყეთ დიდი კამპანია და ვაპირებთ, რომ „ ძლიერი სიხარულის მეშვეობით“ ისედაც დაბალი ფასები კიდევ 30 პროცენტით შევამციროთ. როდესაც ეს წინადადება წამოიწყეს, ბევრმა ექსპერტმა თავი გააქნია და იფიქრა, რომ ამის მიღწევა შეუძლებელი იქნებოდა. ახლა, მოკლე მოსამზადებელი პერიოდის შემდეგ, შემოიღო ვთქვა, რომ სწორედ ამ წელს 350 000 დამსვენებლისთვის იქნება ხელმისაწვდომი უფრო დაბალი ტარიფები და ეს ისე, რომ საცხოვრებლის მომწოდებლებს არ მოეთხოვებათ დამტკიცებული ტარიფებიდან გადახვევა.

ეს ნიშნავს, რომ საშუალო დისტანციებზე გერმანელ მუშას შეუძლია მთელი კვირის განმავლობაში წავიდეს შვებულებაში 12-დან 15-მდე ან 16 მარკამდე დანახარჯით, რაც მოიცავს მგზავრობის ხარჯებს, სრულ კვებას, საცხოვრებელს და ყველა სახის კოლექტიურ საქმიანობას. ეს საშუალებას მოგვცემს, ჩავრთოთ მუშათა ახალი ჯგუფები, რომლებიც, მათი ეკონომიკური მდგომარეობის გამო, აქამდე ვერ მონაწილეობდნენ „ ძალა სიხარულის მეშვეობით“ მოგზაურობაში. ეს ახალი მასები საუკეთესო დამსვენებლები იქნებიან, რადგან ისინი ყველაზე ბედნიერები და კმაყოფილები იქნებიან. ჩვენ მათ ულამაზეს სასაზღვრო ქვეყნებში წავიყვანთ, რომლებსაც ამავედროულად ყველაზე მეტად სჭირდებათ ის მზრუნველობა, რასაც ნაციონალ-სოციალიზმი მათ სთავაზობს.

„ძალა სიხარულით“ მოძრაობის ყველა აქტივობაში , რომელიც ჩვენი სამშობლოს საზღვრებს სცილდება, ჩვენ გვახსოვს ჩვენი გერმანელი ძმები საზღვარგარეთ. ჩვენ გვსურს, ისინი სხვა ქვეყნებთან დამაკავშირებელ ცოცხალ ხიდად ვაქციოთ, ჩვენი დამსვენებლები კი მეგობრობის მაცნეები იქნებიან, რათა სხვა ქვეყნებმა გერმანია ისეთი დაინახონ, როგორც ის სინამდვილეშია. ამიტომ, გერმანიაში ჩამოვიყვანთ ჩვენს ძმებს საზღვარგარეთ მცხოვრებს და მათ შვილებს, რომლებიც სხვა შემთხვევაში ვერასდროს იფიქრებდნენ გერმანიაში სტუმრობაზე. ზამთარში და შუალედურ სეზონზე გამოვიყენებთ ჩვენს „ძალა სიხარულით“ ფლოტს და ამ მოგზაურობებს ძალიან დაბალ ფასებში განვახორციელებთ. ყველა ამ წამოწყებაში ჩვენ არანაირ კონკურენციას არ ვუწევთ არცერთ სამრეწველო დაწესებულებას, რადგან ამ მოგზაურობებში მონაწილე პირებს ჩვენ ძალიან ფრთხილად შევარჩევთ. თუ ადამიანს საკმარისი ფული აქვს გერმანიაში ჩვეულებრივი მგზავრობისთვის, იმოგზაუროს ჩვეულებრივი გზით.

ჩვენ გერმანიაში ვიზიტისთვის ზემოთ ხსენებულ იაფ სერვისებს მხოლოდ მათთვის ვთავაზობთ, ვინც ასეთ იღბლიან მდგომარეობაში არ არის.

მოგზაურობასა და არდადეგებთან დაკავშირებით ჩემი შენიშვნების დასასრულებლად, მინდა შევეხო ერთ პატარა შემოთხუთებას, რომელიც ზოგიერთ წრეში არსებობს. საერთო ჯამში, ყველა აღფრთოვანებულია „ ძალა სიხარულის მეშვეობით“ ექსპედიციებით, როგორც ჩვენი მასპინძლები, ასევე დამსვენებლები. ყველა აღფრთოვანებულია ამ ინსტიტუტით, რომელიც, როგორც დადასტურდა, მართლაც მრავალმხრივ ძალიან სასარგებლო გავლენას ახდენს. მხოლოდ ერთი კრიტიკა ისმის ხოლმე: ამბობენ, რომ დამსვენებლების დიდი ნაწილი შედგება იმ ადამიანებისგან, რომლებსაც ჩვენს გარეშეც შეუძლიათ არდადეგებზე წასვლა. თუმცა, ეს შენიშვნა უსაფუძვლოა. ჩემმა თანამშრომლებმა გამოიკვლიეს დიდი რაოდენობით მატარებლების შემადგენლობა. ეს ადვილად შესაძლებელი იყო, რადგან თითოეულ მონაწილეს სპეციალური დეტალური კითხვარის საშუალებით განიხილავენ. ოთხი რაიონიდან ყველა სადღესასწაულო მატარებლის გამოკვლევის შედეგი ასეთი იყო: მგზავრების არანაკლებ 50% იყო მრეწველობაში დასაქმებული მუშაკები. დანარჩენი შედგებოდა მცირე დასაქმებულებისგან, დამოუკიდებელი ხელოსნებისგან, კერძო შემოსავლის მქონე პირებისგან, თავისუფალი პროფესიის წარმომადგენლებისგან და ა.შ. ასევე შემოიღო მოვიყვანო ციფრები „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ დამსვენებლების შემოსავლის შესახებ. იმავე მატარებლების კვლევამ აჩვენა, რომ დამსვენებელთა ერთი მესამედის შემოსავალი თვეში 100 მარკაზე ნაკლები იყო. კიდევ ერთი მესამედი ყოველთვიურად 100-დან 150 მარკამდე გამოიმუშავებდა. დანარჩენების შემოსავალი უფრო მაღალი იყო, მაგრამ საშუალოდ თვეში 150-დან 250 მარკამდე შეადგენდა. მხოლოდ 6%-ს ჰქონდა 250 მარკაზე მეტი. ამ კატეგორიაში ძირითადად გვხვდება მრავალთავახიანი დაქორწინებული წყვილები, რომლებსაც, მათზე დაკისრებული მძიმე ხარჯების გამო, აქვთ უფლება მონაწილეობა მიიღონ „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ მოგზაურობებში.

ჩვენ უნდა მივალნიოთ მიზანს — და ყველაფერი, რაც დღემდე ხდება, იმაზე მიუთითებს, რომ ჩვენ მას მივალნევთ —

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

როდესაც ბერლინიდან რიუგენამდე მგზავრობა ტრანსპორტით იქიდან და უკან, ასევე რვა დღიანი დასვენება ზღვაზე, 12 მარკიდან არის შესაძლებელი. საბოლოო მიზანი შემდეგია: გერმანიის მოსახლეობის ამჟამინდელი დონის მიხედვით, ჩვენ უნდა შევძლოთ ყოველწლიურად 14 მილიონი მუშა მამაკაცისა და ქალის გაგზავნა 12-დან 14 დღემდე ხანგრძლივობის რეკრეაციულ მოგზაურობებში. ტრანსპორტისა და განათავსების არსებული საშუალებები სრულიად არასაკმარისია ამ პრობლემის გადასაჭრელად. დღეს მათ უკვე მიაღწიეს შესაძლებლობის ზღვარს. როდესაც ორი წლის წინ ამას ვნინასწარმეტყველებდით, დაგვცინოდნენ.

ამიტომ, ჩვენ დაუყოვნებლივ დავიწყებთ ახალი საცხოვრებელი ობიექტებისა და ახალი გემების მშენებლობას. მომდევნო სამი წლის განმავლობაში გერმანიის შრომის ფრონტი ააშენებს 100 მილიონი მარკის ღირებულების შენობებს. მათ შორის იქნება ზღვის აბანო რიუგენის კუნძულზე, 20 000 საწოლით და ყველა საჭირო ადგილით დასასვენებლად. ამ უნიკალური წამოწყების გეგმები და მოდელები უკვე შემუშავებულია. ჩვენ ამას ჩვენი ლიდერის, ადოლფ ჰიტლერის, კეთილშობილური ხელმძღვანელობის დამსახურება გვაქვს.

გარდა ამისა, ჩვენ ავაშენებთ ორ გემს, თითოეული 1500 ადამიანის განსათავსებლად, მასობრივი საერთო საცხოვრებლების გარეშე, ყველა კაბინა ორი ან ოთხი ადამიანისთვის იქნება განკუთვნილი, თითოეულ კაბინას ექნება ილუმინატორი და მთელ გემს ექნება უპრეცედენტო ტევადობის გემბანი. ორი გემის, Der Deutsche-სა და Sierra Cordoba-ს გარდა, რომლებიც უკვე გვაქვს, ამ გაზაფხულზე კიდევ ოთხ მსგავსი ზომის გემს შევიძენთ. ამ პროექტების გარდა, ლეიბორისტული ფრონტის უკვე საკუთრებაში არსებულ საგარეუბნო დასასვენებელ სახლებში საწოლების რაოდენობა 30 000-მდე გაიზრდება. როდესაც სამ წელიწადში ყველაფერი დასრულდება, ჩვენ შევძლებთ 1.2 მილიონი ადამიანის განთავსებას ჩვენს საკუთარ დასასვენებელ კურორტებზე. რა თქმა უნდა, კერძო სასტუმროებისა და კვების ობიექტების მოთხოვნები ყოველთვის პრივილეგიებული იქნება. ამიტომ, ჩვენ დაულაღავად ვიმუშავებთ საბოლოო მიზნის მისაღწევად, სანამ ბოლო მომუშავე გერმანელი სრულად არ დააკმაყოფილებს თავის ლეგიტიმურ მოთხოვნებს დასვენებასა და დასვენებაზე.

ნაციონალ-სოციალისტური საზოგადოების „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ ორგანიზაციების სხვადასხვა სექციებს შორის სპორტს განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი ადგილი უჭირავს. ამ ოფისს აკისრია დახვეწილი, მაგრამ უსაზღვროდ რთული პასუხისმგებლობა, გერმანელი მუშის თავისუფალი საღამო, რომელსაც ის მხიარულ ფიზიკურ კულტურაში ატარებს, ძალისა და დასვენების წყაროდ აქციოს. დღეს, ორწლიანი მუშაობის შემდეგ, კმაყოფილებით შეგვიძლია დავადასტუროთ, რომ შედეგმა ჩვენს მოლოდინს გაცილებით გადააჭარბა. სამ მილიონზე მეტმა ადამიანმა გაიარა 8500 კურსი სპორტის სხვადასხვა კატეგორიაში (ცურვა, ტანვარჯიში, მსუბუქი მძლეოსნობა, თხილამურებით სრიალი და ა.შ.), რომლებიც ჩვენ მოგაწყვეთ. სპორტული, სამედიცინო და ფიზიკური დეფექტების მქონე პირთათვის განკუთვნილი სპეციალური კურსების სამედიცინო ცენტრები ჩვენი უკანასკნელი თანამემამულეების მომზადებას ემსახურებიან. ჩვენი სანაოსნო ექსპედიციები ღია ზღვაში ყოველთვის სავსე იყო და ბევრი განაცხადი უარყოფილი იყო. ამ მიმართულებითაც გავაფართოვებთ ჩვენს სამუშაოს და კერძოდ, მოგზაურობებს უფრო დიდი რადიუსით განვახორციელებთ, ვიდრე გასულ წელს. ამ ზამთარში, ამ წერის მომენტისთვის, გერმანიის ულამაზეს ზამთრის სპორტულ რაიონებში ტარდება თხილამურებით სრილის სასწავლო კურსები; ამ კურსებზე 35 000 ადამიანი მიიღებს მონაწილეობას. ამ კურსებთან დაკავშირებით ხელმისაწვდომია 30 000 „Strength Through Joy“-ის სათხილამურო ფორმა, რომელიც შედგება თხილამურებისგან თასებით, ჩექმებითა და ქოჩებით, რომელთა ფასი 35 მარკაა. ეს ციფრი შეიძლება მაღალი ჩანდეს, მაგრამ გასულ წელს ჩვეულებრივ საცალო ვაჭრობაში 18 000 ფორმა გაიყიდა. „Strength Through Joy“-ის 42 000 დამსვენებელი ენთუზიანზით ადევნებდა თვალყურს გარმიშ-პარტენკირხენში ოლიმპიურ თამაშებს, რომლებსაც ჩვენი „Strength Through Joy“-ის მატარებლებით ატარებდნენ.

უამრავი გერმანელისთვის ეს დიდი ხნის სანუკვარი და, როგორც ჩანს, განუხორციელებელი ოცნების ასრულებას ნიშნავდა; რადგან დღეს გერმანიაში სპორტი აღარ არის რჩეული უმცირესობის ან ეკონომიკურად უფრო იბლიანი ადამიანების რეკორდების დამყარების საკითხი, არამედ ის ეროვნულ ჰობიდ იქცა. უკვე არსებობს შესაფერისი სავარჯიშო მოედნების დეფიციტი და „ძალა სიხარულის მეშვეობით“-ში შემოდიან...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

სპორტული კურსები სტაბილურად შენარჩუნდება. წარსული გამოცდილების თანახმად, მესამე წელი კვლავ აჩვენებს ბალანსს, რაც დაამტკიცებს, რომ გერმანიაში არა მხოლოდ ჩემპიონატის სპორტია განვითარებული, არამედ, უფრო კონკრეტულად, სხეულის პოპულარული ვარჯიში. ჩვენ არ მოვისვენებთ მანამ, სანამ 50 და 60 წლის ადამიანებიც კი არ ჩათვლიან სპორტს ან ფიზიკურ მომზადებას ყოველდღიურ აუცილებლობად.

ახლადშექმნილმა განყოფილებამ „ძალა სიხარულით“, რომელიც განათლებისა და სახალხო განათლების განყოფილებას მიეძღვნა, პრაქტიკული საქმიანობა სულ ახლახან დაიწყო. თუმცა, არსებობის რამდენიმე თვეში მან უკვე ფასდაუდებელი სამსახური გაუწია გერმანელ ერს ათასობით ლექციით, ასობით ათასი წიგნის მფლობელ ბიბლიოთეკების მეშვეობით და ყველანაირი ვიზიტებისა და ტურების განხორციელებით.

ნაციონალ-სოციალისტური პარტიის ხელისუფლებაში მოსვლამდე მილიონობით გერმანელ მამაკაცსა და ქალს არასდროს ენახა თეატრი შიგნიდან. მათთვის არა მხოლოდ სრულიად ბუნებრივი ჩანდა თეატრში არ სიარული, არამედ მარქსისტული გავლენის შედეგად, რომელსაც ისინი ექვემდებარებოდნენ, მათ ისეთი არასრულფასოვნების კომპლექსი ჰქონდათ, რომ მათ სოციალურ მდგომარეობასთან შეუსაბამოდაც კი ეჩვენებოდათ სიარული. აქაც ფუნდამენტური ცვლილება მოხდა. ერის კულტურული საკუთრება აღარ იქნება მფლობელი კლასების პრივილეგია. შემთხვევით შერჩეული ერთი ფიგურა გასაოცარ ნათელს ჰფენს იმ მნიშვნელოვან მნიშვნელობას, რომელიც მხოლოდ „დიდ ბერლინში“ გაწეული სამუშაოს შესრულებას უკავშირდება კულტურული პოლიტიკის თვალსაზრისით: 1934 წლის 1 დეკემბრიდან 1935 წლის 30 ნოემბრამდე „ ძალა სიხარულის მეშვეობით “ ბერლინის მილიონ-ნახევარზე მეტი მუშა მიიყვანა თეატრში. რაც არ უნდა გასაოცარი იყოს ეს ფიგურა, ჩვენ მის ნამდვილ ღირებულებას გაცილებით მეტად ვაფასებთ, როდესაც გვახსოვს, რომ ეს წარმოადგენს მამაკაცებსა და ქალებს, რომლებიც ან არასდროს, ან პრაქტიკულად არასდროს დადიოდნენ თეატრში. ამგვარად, ეს ადამიანები თეატრის დამატებითი მფარველობას წარმოადგენენ. მიზეზები, რის გამოც ისინი აქამდე თეატრში არასდროს უნახავთ, ძირითადად ეკონომიკური იყო. მუშა ან დასაქმებული, რომლის ყოველთვიური შემოსავალი 100-დან 200 მარკამდეა, უბრალოდ ვერ ახერხებდა საკუთარი თავისთვის და მეუღლისთვის თეატრში ჩვეულებრივი ფასების გადახდას.

ჩვენი გულუხვი ზომების შედეგად, თეატრმა და საკონცერტო დარბაზმა ფართო მასების მფარველობა მოიპოვა - მასების, რომლებიც ამ დაწესებულებებს მხოლოდ ჭორებით იცნობდნენ და სრული გულგრილობით უყურებდნენ მათ. ეს არის ფაქტი, რომლის იგნორირებაც არ უნდა მოხდეს და რაც, რა თქმა უნდა, დადებითად აისახება კერძო თეატრებზე, რომლებსაც „ ძალა სიხარულის მეშვეობით “ არ სტუმრობს.

1934 წლის დასაწყისში სიმენსის ქარხანაში თეატრებში ვიზიტებთან დაკავშირებით ჩატარებულმა კვლევებმა დაადასტურა ეს დაკვირვებები. ერთი ან ორი ციფრი ამას ადვილად ადასტურებს: გამოკითხულ მამაკაცთა 87.6%-ს და ქალთა 81.3%-ს არასდროს უნახავს ოპერა; გამოკითხულ მამაკაცთა 63.8%-ს და ქალთა 74.2%-ს არასდროს უნახავს თეატრი. ვინაიდან ეს კითხვები დაუსვეს სიმენსის საწარმოში დასაქმებულ ყველა პირს, პიროვნებებისა და თანამდებობების პატივისცემის გარეშე, დირექტორიდან დაწყებული დამხმარე პირით დამთავრებული, სამართლიანად შეიძლება ითქვას, რომ საწარმოს პერსონალის ის წევრები, რომლებმაც უკვე ნახეს თეატრალური ან ოპერის დადგმები, ეკონომიკურად უკეთეს მდგომარეობაში მყოფ თანამშრომელთა ჯგუფებს შორის იყვნენ.

სხვადასხვა ქარხანაში ბოლო დროს ჩატარებული დაკვირვებები სასიხარულო შედეგს აჩვენებს, რომ ფიზიკური მუშები განსაკუთრებით კარგად არიან წარმოდგენილნი „ძალა სიხარულის მეშვეობით“-ს მიერ ორგანიზებულ ღონისძიებებში . მიმდინარეობს კულტურული განათლების სამუშაოები, რომელთა შედეგებიც მოგვიანებით გამოჩნდება.

მხოლოდ ბერლინში შვიდი თეატრი ემსახურება ან ექსკლუზიურად, ან უპირატესად „ძალა სიხარულით“-ს; მიუხედავად იმისა, რომ რაიხის მასშტაბით მაყურებელთა საშუალო რაოდენობა ხელმისაწვდომი ადგილების რაოდენობის 60%-დან 70%-მდეა, საბედნიეროდ, „ძალა სიხარულით“-ს თეატრალური წარმოდგენების ბილეთები ყოველთვის დიდი ხნით ადრე იყიდება. ამ ხარისხის მფარველობას ძნელად თუ შეედრება...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

გერმანიის კერძო თეატრები.

„მასტერ კონცერტები“, რომლებიც ერთი წლის წინ გამოჩნდა, და „მუსიკალური საათები“, რომლებსაც ჩვენ ვსტუმრობთ, ასევე დიდი პოპულარობით სარგებლობს. ჩვენი შესანიშნავი კონცერტები, რომლებსაც ყველაზე ცნობილი გერმანელი დირიჟორები დირიჟორობენ, როგორც წესი, დაწყებამდე დიდი ხნით ადრე იყიდება. ცნობილი ორკესტრებს შორის, რომლებმაც მონაწილეობა მიიღეს კონცერტებში, არიან ბერლინის ფილარმონიული ორკესტრი, ბერლინის რეგიონის ადგილობრივი ორკესტრი (das Landesorchester Gau Berlin) და გერმანიის ოპერის თეატრის ორკესტრი. ბეთჰოვენის მეცხრე სიმფონია ორჯერ შესრულდა სავსე დარბაზში.

მუზეუმებში მუშა აქამდე აშკარად ბურჟუაზიულ დაწესებულებას ხედავდა, რომელსაც პრინციპულად არ სტუმრობდა. რადგან ჩვენთვისაც რთული იყო მუშის მუზეუმში შეყვანა, ათასობით წვეულება მოვანყვეთ. ამას გარდა, ხელოვნება ქარხანაში ნამუშევრების გამოფენების საშუალებით შევიტანეთ, რომლებიც მთელი რაიხის მასშტაბით და კიდევ უფრო დიდი წარმატებით ტარდებოდა. გარდა ამისა, გერმანელ ფიზიკურ მუშებთან კონტაქტი მხატვარს ძლიერ შთაგონებას აძლევს დროის შესაბამისი მხატვრული შემოქმედებისთვის.

რამდენიმე წელიწადში ყველა დიდ ქარხანას ექნება მუდმივი გამოფენის მოწყობის საშუალება. ყოველწლიურად მილიონობით გერმანელს შეეძლება გერმანელი მხატვრების ნამუშევრების ნახვა. ამრიგად, ჩვენ მივალწიეთ იმას, რომ გერმანელი მხატვარი წავიდა იქ, სადაც ერის მშრომელი მასები ერთად მიედინება, ანუ სამუშაო ეზოსა და ქარხანაში; და რომ თავისი შრომისა და მხატვრული საგანძურის გამო, რომელსაც ის ფიზიკურ მუშაკს სთავაზობს, მხატვარი უხვად დაჯილდოვდება იმ სტიმულაციით, რომელსაც მისი მხატვრული შემოქმედება ფიზიკურ მუშაკთან და სამანქანო ოთახებთან კონტაქტიდან იღებს.

სულ, ჩვენს 66 000 „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ ღონისძიებებს 25 მილიონი ადამიანი დაესწრო. ჩვენი კინოფურგონებით ვესტუმრეთ მართოსულ სოფლებსა და გერმანიის უცნაურ კუთხეებს, რომლებიც ტყეებსა და დაუმუშავებელ მიწებშია ჩაფლული, რათა ჩვენს იქ მყოფ ძმებს ერთხელ მაინც მიგვეცა საშუალება, დღის ტვირთისა და დაღლილობისგან ენერგიული ცვლილება და დასვენება.

მაგრამ ჩვენი საქმიანობა კიდევ უფრო შორს მიდის. ათასობით ქარხანაში წლების განმავლობაში ჭუჭყი ილექებოდა ღრმულებსა და ნაპრალებში და არავის უფიქრია სამუშაო ადგილის გალამაზებაზე. ხალხი იმდენად შეეჩვია ჭუჭყიან, დახშულ, ნესტიან სამუშაო სივრცეებს, რომ ისინი ჩვეულებრივ მოვლენად აღიქვეს.

ამაში, ახალი გამბედაობითა და ენერგიით, „მშვენიერების სამსახურის“ განყოფილებამ ჩაერთო. სუფთა ქარმა ყველა ქარხანაში დაუბერა და ფანჯრებიდან ჭუჭყი და მტკერი მოაშორა, ეზოებისა და ქარხნების ყველა კუნჭულიდან. მენეჯერებმა, ხშირად თავად საწარმოების თანამშრომლების დახმარებით, 200 მილიონ მარკაზე მეტი დახარჯეს, რათა „მშვენიერების სამსახურის“ დეპარტამენტის ინიციატივით, სამუშაოები ადამიანებისთვის შესაფერისი გაეხადათ. იქ, სადაც ადრე ძველი ნაგავი და უსარგებლო ნივთები იყო, დღეს პატარა ბალები, მწვანე ნაკვეთები, მოწესრიგებული ეზოები, სპორტული მოედნები, ნათელი, ჰაეროვანი სამუშაო ოთახები, საცურაო აბაზანები, ტუალეტები და საპირფარეშოებია. ბოლო ორი წლის განმავლობაში შეიქმნა სამუშაო ადგილები, რომელთა ნახვაც სასიამოვნოა. დღემდე დაახლოებით 17 000 ქარხანა განხორციელდა. უამრავი, მეტ-ნაკლებად მნიშვნელოვანი გაუმჯობესების გარდა, აშენდა შემდეგი: 4 314 სასადილო და საერთო ოთახი საწარმოების თანამშრომლებისთვის; 1 580 დეკორატიული მოედანი; 276 სპორტული მოედანი და 93 საცურაო აბაზანა.

ეს სამუშაო, რომელსაც დღეს ქარხნებში „ძალა სიხარულის მეშვეობით“ ახორციელებს, ავტომატურად აისახება გერმანელი მუშის სახლზე. რადგან ადამიანი, რომელიც მიჩვეულია ლამაზ და სუფთა სამუშაო ადგილს, თავს კომფორტულად მხოლოდ ლამაზ და სუფთა სახლში იგრძნობს.

ქარხნებში სამუშაო ჯგუფების მშენებლობა ძალიან სწრაფად ვითარდება. იდეა შედუღებაა *****ელექტრონული წიგნების კონვერტერი დემო წყლის ნიშნები*****

NSDAP-ის წევრები და მისი ფილიალური ორგანიზაციები ქარხანაში, 18-დან 25 წლამდე ასაკის საუკეთესო მუშებთან ერთად, გაერთიანდნენ მყარ, ურღვევ ბლოკად, რათა კრიზისის დროსაც კი, „უჭრედთან“ და „ბლოკის“ ლიდერებთან გაერთიანებით, ცოცხალი შენარჩუნებულიყო საზოგადოების იდეა. გარდა ამისა, ამ სამუშაო ჯგუფებმა ქარხანაში ახალი ტრადიციები უნდა ჩამოაყალიბონ და ისეთი ღონისძიებები ჩაატარონ, როგორიცაა ინსპექტირება და საზოგადოებრივი საღამოები.

„სიხარულის მეშვეობით ძალა“-ს ორგანიზაციის შესახებ შემდეგი ციფრების მოყვანა შეიძლება: ნაციონალ-სოციალისტური თემი „სიხარულის მეშვეობით ძალა“ დაყოფილია 32 რეგიონად, 771 რაიონად და 15,051 ადგილობრივ ჯგუფად, ადგილობრივი ზედამხედველების თანაბარი რაოდენობით. მათ ემატებათ სანარმოო ზედამხედველები, რომელთა სამუშაო ქარხანაშია, სულ 57,000 ადამიანი. ყველა ეს 75,000 თანამშრომელი უსასყიდლოდ უწევს მომსახურებას „სიხარულის მეშვეობით ძალას“.

„ძალა სიხარულის მეშვეობით“-ში მხოლოდ 2,547 ხელფასიანი თანამდებობის პირია დასაქმებული.

ეს ძლევამოსილი წამოწყება, რომელიც პირველი ორი წლის განმავლობაში გერმანიის შრომის ფრონტის სუბსიდირებას მოითხოვდა, ვიმედოვნებთ, რომ წელს დამოუკიდებელი იქნება. ეს, ალბათ, ყველაზე აღსანიშნავი და საინტერესო ფაქტია, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც გავითვალისწინებთ, რომ „ძალა სიხარულის მეშვეობით“-ს მიერ მოზიდილებული და მიმოქცევაში გაშვებული თანხის რაოდენობა მილიონ რაიხმარკზე მეტია, მაშინ როდესაც იტალიური „დოპოლავორო“ ამ დონეს დაახლოებითაც კი ვერ მიაღწია, ხოლო ამერიკული დასასვენებელი და საღამოს ორგანიზაცია ძალიან მნიშვნელოვან სუბსიდირებას მოითხოვს; მაშინ როდესაც ყველა მარქსისტული ძალისხმევისგან, რომელიც - ძველ გერმანიაში, ბოლშევიკურ რუსეთში თუ დასავლეთის ინდუსტრიულ ქვეყნებში - ყველგან სრულიად ჩავარდა, ნაციონალ-სოციალიზმი სწორ გზაზეა.

გერმანიის ზამთრის დახმარების სამუშაოები

მაქს ჰანგერის მიერ

ზამთრის დახმარების სამუშაოები, რომელიც ნაციონალ-სოციალისტური პარტიის მიერ იქნა გახსნილი და მთელი ერის მიერ მაღალი სულისკვეთებით აღძრული, მესამე რაიხის აღიარებულ ინსტიტუტად და კურთხევად იქცა მილიონობით გაჭირვებული, დასუსტებული და ავადმყოფი მამაკაცის, ქალისა და ბავშვისთვის.

მიუხედავად იმისა, რომ სახელმწიფო პირდაპირი მოქმედებით ყველაფერს აკეთებს უმუშევრობასთან საბრძოლველად და გაჭირვების დასაძლევად ყოვლისმომცველი სამუშაოს უზრუნველყოფით, მას ჯერ არ აქვს საკმარისი დრო, რომ ყველა შრომისუნარიანი მამაკაცისა და ქალისთვის, ვისაც სურს მუშაობა, სამუშაო იპოვოს, თუმცა მსოფლიო სავაჭრო სირთულეების ფონზე მან თითქმის წარმოდგენელი სასწაული მოახდინა და სამ წელიწადში უმუშევართა რიცხვი 7 მილიონიდან 2 მილიონზე ნაკლებამდე შეამცირა. თუმცა, ყველა ოჯახის მსგავსად, მასაც ყოველთვის ეყოლება ღარიბები.

სოციალურმა კანონმდებლობამ და სახელმწიფო დახმარებამ ბევრი რამ გააკეთა და აკეთებს პრობლემის შესამსუქებლად. სურვილი, მაგრამ ამ ინსტიტუტებს არ შეუძლიათ სურვილის სრულად გაუქმება.

ზამთრის დახმარების სამსახური შეიქმნა ყველა იმ ადამიანის დასახმარებლად, ვისი საარსებო წყაროც სასაზღვრო ხაზს ქვემოთაა. ზამთრის დახმარების სამსახური არ არის სახელმწიფო დახმარების ჩანაცვლება, მისი მთავარი მიზანია მისი დამატება.

როდესაც ნაციონალ-სოციალიზმმა ხელისუფლებაში 1933 წლის 30 იანვარს მოვიდა, მან სახელმწიფო დაამკვიდრა, როგორც დოქტორმა... გებელსმა ის აღწერა: „ნანგრევების ველი“, პოლიტიკური ქაოსი, ცარიელი ხაზინებითა და ყოველი მეხუთე კაცი დახმარების მიმღები.

თითქმის უიმედო სიტუაციის დასაძლევად, რომლის გამოსწორებასაც წინა მთავრობები ამაოდ ცდილობდნენ, მტკიცე გული და რკინის ნება იყო საჭირო. ამ გიგანტური პრობლემების მოგვარების გზა უკვე ისტორიის საგანი გახდა, მაგრამ ის სამუდამოდ დაამახსოვრდებოთ, როგორც გაბედული და კონსტრუქციული სახელმწიფოებრივი მოღვაწეობის საოცარი მაგალითი.

დიდი ნაციონალ-სოციალისტური კეთილდღეობის ასოციაციის ბირთვი უკვე 1932 წლის გაზაფხულზე ჩამოყალიბდა, თუმცა მისი რეალური მოქმედება პარტიის ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ არ დაწყებულა. ასოციაციის პირველი ოფიციალური ღონისძიება 1933 წლის 6 მაისს გაიმართა, როდესაც ორგანიზაციის სათავეში დანიშნულმა მთავარმა კომისარმა ჰილგენფელდტმა ფიურერის ბრძანება გამოაცხადა, რომლითაც ასოციაცია რაიხის პარტიის ოფიციალურ ორგანოდ აღიარებულიყო, რომელიც უფლებამოსილი იყო საზოგადოებრივი კეთილდღეობისა და დახმარების ყველა საკითხის გადასაჭრელად.

ასოციაციას პირველად მოქმედებისკენ მოუწოდეს ფიურერის დაბადების დღეს, 20 აპრილს, როდესაც მას დაევალა უმუშევრებისთვის საკვების ამანათების დარიგება, და 1 მაისს, როდესაც მან პირველი ქუჩის შემოწირულობების შეგროვება მოაწყო ბავშვებისთვის სადღესასწაულო ფონდისთვის.

იმავე წლის ზაფხულში ასოციაციამ მიიღო აღმასრულებელი უფლებამოსილება ფიურერის მიერ დაგეგმილი ზამთრის დახმარების ორგანიზებისთვის და მაშინვე დაიწყო დიდი ამოცანისთვის ორგანიზაციული მზადება. 13 სექტემბერს ფიურერმა დაიწყო კამპანია და განაცხადა, რომ გერმანიაში არავინ უნდა იტანჯებოდეს შიმშილით ან სიცივით ზამთარში, ხოლო დოქტორ გებელსმა გამოსამშვიდობებელ სიტყვაში თქვა, რომ ზამთრის დახმარების ეს სამუშაო უნდა გაგრძელებულიყო...

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

წარმოდგენილად სუფთა და წესიერი მეთოდებით და რომ ღარიბებისადმი თანაგრძნობის ნიშნად მთელ ერს ყოველი თვის პირველ კვირას უნდა მიეღო „ერთჯერადი ჩაშუშული“ და ჩვეულებრივი ვახშმის ღირებულების სხვაობა გაჭირვებულთა დასახმარებლად შეენირა. ზამთრის დახმარების სამუშაოების დაწყების თარიღი 1 ოქტომბერი იყო დანიშნული, ხოლო 16 სექტემბერს მთავარი კომისარი ჰილგენფელდტი 36 დამხმარე პერსონალით რაიხსტაგის შენობაში მის განკარგულებაში არსებულ ოფისებში გაემგზავრა.

1935 წლის 11 დეკემბერს წარმოთქმულ სიტყვაში ჰილგენფელდტი აღწერს ზოგიერთ სირთულეს, რომელთა წინაშეც მას დაევალა მისთვის დაკისრებული სამუშაოს ორგანიზება. თავიდანვე ნათელი იყო, რომ წამოწყების წარმატება დამოკიდებული იყო შეგროვებისა და განაწილების ეფექტური მექანიზმების შექმნაზე და მთელი ერის აქტიურ მონაწილეობაზე. ამიტომ, გულგრილი და ნელთბილი ადამიანები მოქალაქეობის უფრო მაღალი გრძნობისკენ უნდა ნახალისებულიყვნენ, ხოლო ეგოისტები - ახალი ალტრუიზმისკენ; ყველა გერმანელისთვის უნდა დაენახებინათ, რომ ნამდვილი ძმობა თავგანწირვასა და ურთიერთდახმარებაზე იყო დაფუძნებული. ფიურერმა, ზამთრის დახმარების სამუშაოების გახსნისას, განაცხადა: „შიმშილისა და სიცივის წინააღმდეგ ეს დიდი აქცია უნდა დაიწყოს დევიზით: პროლეტარიატის საერთაშორისო სოლიდარობა ჩვენ მიერ დავანგრეთ. მის ნაცვლად ჩვენ ავაშენებთ გერმანელი ხალხის ცოცხალ ეროვნულ ერთიანობას“.

ჰილგენფელდტმა თავიდანვე აღიარა, რომ ეფექტურობისთვის ორგანიზაცია უნდა ყოფილიყო მოქნილი აუცილებლობების მიმართ და ადაპტირებადი იმ ფაქტორივი მოთხოვნილებების ცვალებად პირობებთან, რომელთა შესამსუბუქებლადაც იყო განკუთვნილი.

„არავინ უნდა იტანჯოს შიმშილი და სიცივე!“ - ეს იყო ფიურერის მითითება მის სანდო მიმდევრებისთვის.

როგორ უნდა გაკეთებულიყო ეს? დაახლოებით 17 მილიონი ადამიანი იყო, რომლებსაც მოვლა სჭირდებოდათ: გერმანიის მთელი მოსახლეობის თითქმის ერთი მესამედი. მართლაც, ეს რთული ამოცანა იყო! თუმცა, მთავარმა კომისარმა ჰილგენფელდტმა იცოდა, რომ, პირველ რიგში, მას შეეძლო დაყრდნობა პარტიის დაახლოებით 30 000 ადგილობრივი განყოფილების ერთგულ თანამშრომლობაზე, მაგრამ მან ასევე იცოდა, რომ ისინი ვერ შეძლებდნენ დამაკმაყოფილებლად ფუნქციონირებას, თუ წინასწარ არ იქნებოდა შემუშავებული ყველა შესაძლო შემთხვევის გათვალისწინებით დაწვრილებითი გეგმები.

ამ მიზეზით მან დახმარებისთვის მიმართა ფინანსების, მრეწველობისა და ტრანსპორტის, ასევე კარტოფილის, ფქვილისა და ქვანახშირის ვაჭრობის ექსპერტებს; მან ასევე გამოიყენა არსებული საქველმოქმედო ინსტიტუტები, დაწყებული ეკლესიის მისიებით, გერმანიის წითელი ჯვრით, ტექნიკური საგანგებო კორპუსით და დამთავრებული ენთუზიაზმით აღსავსე მუშაკების მცირე ჯგუფით, რომელსაც „ადვენტისტები“ ეწოდებოდა. ეს იყო საზოგადოებრივი დახმარების სამუშაოებში განვრთნილი და გამოცდილი ყველა ძალის ზოგადი მობილიზაცია და იმ ადამიანების, რომლებიც მზად იყვნენ და სურდათ დახმარება საპატიო მუშაკების სახით, პარტიული და სოციალური სტატუსის მიუხედავად.

ქვეყნის მასშტაბით პარტიის ყველა ადგილობრივი ფილიალი აგროვებდა და ინახავდა ყველა იმ პირის სახელს, ვისაც დამატებითი დახმარება სჭირდებოდა. სამუშაოს ზრდასთან ერთად, ნაციონალ-სოციალისტური კეთილდღეობის ასოციაციის სპეციალური განყოფილება შეუერთდა თითოეულ ადგილობრივ ფილიალს, სადაც ყველა კლასის მამაკაცები და ქალები ერთად მუშაობდნენ ერთი ნებით, ერთი საერთო მიზნისთვის.

დახმარების ორგანიზებისას საჭირო იყო სხვადასხვა ტერიტორიის განსაკუთრებული საჭიროებების შესწავლა და მათი დაკმაყოფილება. რადგან სხვადასხვა რაიონში ცხოვრების წესი განსხვავებული იყო, მათ შორის კვების რაციონშიც, და რადგან ღარიბი ტერიტორიები ძირითადად მჭიდროდ დასახლებულ სამრეწველო ცენტრებს ემთხვეოდა, ასოციაციას ყველა ამ განსაკუთრებული მოთხოვნილების დასაკმაყოფილებლად ღონისძიებების გატარება მოუწია. ეს სირთულეები საუკეთესოდ ჩანს კონკრეტული მაგალითით: მაგალითად, რაინი-ვესტფალიის პროვინციის მოსახლეობა მიჩვეულია ყვითელი ჯიშის კარტოფილის მოხმარებას; იგივე ეხებოდა ესენსა და ჰამბურგს; შესაბამისად, ყველა თეთრი და წითელი ჯიშის კარტოფილი გერმანიის სხვა ნაწილებში, სადაც ის პოპულარული იყო, განსაკუთრებით ბადენში უნდა გაეგზავნათ.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

კარტოფილის შეგროვება და განაწილება ორგანიზაციის რესურსებზე განსაკუთრებულ დატვირთვას აყენებდა მოსახლეობის არათანაბარი ადგილობრივი მოთხოვნების გამო. მაგალითად, ბავარიის, რომელიც კარტოფილის მხრივ თვითკმარია, მიწოდება თითქმის არ განხორციელებულა, მაშინ როდესაც ესენის ოლქში დამატებითი რაოდენობა 1.45 მილიონი კილოვატ ტონა იყო საჭირო, ხოლო საქსონიაში - 0.92 მილიონი კილოვატ ტონა. სხვა ქალაქებსა და რაიონებს შორის, რომლებსაც დამატებითი მარაგი სჭირდებოდათ, იყო ბერლინი, ცენტრალური გერმანია, რაინ-ვესტფალიის სამრეწველო ზონები, ბადენი და ვიურტემბერგის ნაწილები. 1933/34 წლების კამპანიის დროს დაახლოებით 60,000 რკინიგზის სატვირთო მანქანა კარტოფილი შეგროვდა და განაწილდა. ამ რაოდენობიდან მხოლოდ ბერლინი ყოველდღიურად იღებდა 700-800 სატვირთო მანქანას. ყოველთვიურად განაწილებული კარტოფილის რაციონი მთლიანი მოსახლეობის ერთ სულ მოსახლეზე დაახლოებით 30 ფუნტს შეადგენდა. მაგრამ, რადგან მოსახლეობის მხოლოდ დაახლოებით ერთი მესამედი იღებდა დამატებით დახმარებას, ფაქტობრივად დახმარებულთა ერთ სულ მოსახლეზე რაციონი თვეში დაახლოებით 100 ფუნტს შეადგენდა. მსგავსი პირობები იყო სანჯავის მოთხოვნილებებისა და განაწილების მხრივ.

ზოგიერთ რაიონში ძირითადად შეშას წვავენ, ზოგან კი - ტურფს, ნახშირს ან ლიგნიტის ბრიკეტებს. ბუნებრივია, ღუმელები და ღუმელები სპეციალურად არის მორგებული გამოყენებულ საწვავს. ამიტომ, ყურადღება უნდა მიექცეს, რომ თითოეულ დასახლებას საკმარისი რაოდენობით მიეწოდებინა საჭირო საწვავი. თითოეული ოჯახისთვის დაშვებული საწვავის რაოდენობა გამოითვალა ისე, რომ საკმარისი ყოფილიყო მთელი ზამთრის განმავლობაში ერთი ოთახის გასათბობად. 3 ან 4 შვილიან ოჯახებს მთელი ზამთრის განმავლობაში 2 ოთახის გასათბობად საკმარისი ნახშირი ეძლეოდათ.

1933/34 წლებში საჭირო საწვავის ტრანსპორტირებისთვის დაახლოებით 140 000 რკინიგზის ვაგონი იყო საჭირო, ქვანახშირის რაოდენობა გერმანიაში გამოყენებული საწვავის მთლიანი რაოდენობის დაახლოებით 16%-ს შეადგენდა. ზამთარში ორშვილიანი ერთი ოჯახისთვის მიწოდებული ქვანახშირის რაოდენობა დაახლოებით 9 კვტ ტონას შეადგენს, მაშინ როდესაც საშუალო რაიონებში, სადაც ქვანახშირი უფრო ექსტრაგანტულად იწვება, თითოეულმა ოჯახმა იმავე პერიოდში დაახლოებით 22 კვტ ტონა მიიღო.

ქვანახშირის განაწილებას ადგილობრივი ქვანახშირის დილერები ახორციელებენ. შეღავათის მქონე პირები იღებენ 1 კვტ ტონა მიწოდების ორდერებს თითოეულისთვის. ორდერები გადაეცემა ქვანახშირის დილერს, რომელიც შემდეგ ქვანახშირს აწვდის პორტერაციისთვის მცირე საფასურის გადახდის სანაცვლოდ. მიმღებები, რომლებსაც გადახდის საშუალება არ აქვთ, უფასოდ იღებენ მიწოდებულ ქვანახშირს.

შესაძლოა, ქვანახშირის მარაგის მასშტაბის შესახებ უკეთესი წარმოდგენა შეგვექმნას, თუ ავხსნით, რომ ზარის აუზის მალაროელებს ზამთრის სამაშველო სამუშაოების ჩასატარებლად საჭირო რაოდენობის ქვანახშირის მისაღებად 3 თვე დასჭირდებათ.

ზამთრის დახმარება ასევე მოიცავს ფეხსაცმლისა და ტანსაცმლის მიწოდებას. გამოყენებული მასალის სიგრძე ტანსაცმელი საერთო სიგრძეში საკმაოდ 5000 მილს შეადგენდა.

კარტოფილის გარდა, დარიგდება სხვა საკვები პროდუქტებიც: ბრინჯი, ფქვილი, კაკაო, რძე, ცხიმი, ხორცი, თევზი და სხვა საკვები პროდუქტები. ასევე გათვალისწინებულია უფასო კვება და შობის დროს ახალგაზრდებისთვის ნაძვის ხეები. 1933/34 წლებში მხოლოდ ბერლინში 300 000 ნაძვის ხე დარიგდა.

ამ უზარმაზარი მარაგების შესაძენად საჭირო შემოწირულობების შესაგროვებლად სხვადასხვა მეთოდი იქნა გამოყენებული: ქუჩის შემოწირულობები, რომლებშიც სახელმწიფო მოხელეებიც კი მონაწილეობენ შემოწირულობების შემგროვებლებად, საქველმოქმედო ღონისძიებები, სოციალური ღონისძიებები, ქუჩის ლატარიები, ყოველთვიური „ერთი კერძის ჩაშუშვის“ შემოწირულობები, ფუნტი სტერლინგის ღირებულების საკვების შემოწირულობები, საჯარო გამოწერები, შემოსავლის სპეციალური გადასახადები, კერძო კოლექციები, სამკერდე ნიშნების ქუჩაში გაყიდვა და ა.შ.

ორგანიზაციის საფუძვლიანობა საუკეთესოდ ილუსტრირებულია მეთოდით, რომლითაც „ერთი კერძის“ პრინციპი... „ჩაშუშულის“ კოლექციები ბერლინში ხორციელდება.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ბერლინის ქალაქი დაახლოებით 125 000 სახლისგან შედგება; თითოეული სახლის მაცხოვრებლების სია მზადდება და თითოეულ სახლში თითოეული ოჯახი ან დამოუკიდებელი მდგმური იკრიბება და თანხა გროვდება. შემონიშნულობა, შემონიშნულების შესაძლებლობების მიხედვით, სიაში შეაქვს, რომელიც რამდენიმე საათში ადგილობრივ ფილიალს უბრუნდება შეგროვებულ თანხასთან ერთად. მხოლოდ ბერლინში ზამთრის დახმარების სამუშაოებში საშუალოდ 140 000 მოხალისეა ჩართული.

ასევე უნდა აღინიშნოს, რომ ქუჩებში განსაკუთრებულ შემთხვევებში გაყიდული სამკერდე ნიშნებისა და საჩუქრების დამზადებამ სამუშაო და პური უზრუნველყო გაჭირვებულ სამრეწველო რაიონებში მცხოვრებ ბევრ უმუშევარს. მაგალითად, 1933/34 წლების ზამთარში, ბავარიის ტყის, თიურინგიისა და საქსონიის მწარმოებლებთან 4 მილიონი მარკის შეკვეთები განხორციელდა და აღმოსავლეთ პრუსიაც კი თავისი ქარვის ინდუსტრიით არ დავიწყებია. 1934/35 წლებისთვის ამ შეკვეთების ღირებულება 5 მილიონ მარკამდე გაიზარდა.

დახმარება ენიჭება ყველა უფლებამოსილ პირს, რასისა და ეროვნების მიუხედავად. მაგალითად, 1933/34 წლებში დახმარება გაენია 69,336 უცხოელს, რომელთაგან 29,108 ებრაელი იყო. მხოლოდ ბერლინში ზამთრის დახმარების სამსახური 13,818 ებრაელსა და 8,054 უცხოელს უვლიდა. ზამთრის დახმარების სამსახურისთვის შეგროვებული თანხები და თანხა შემდეგი იყო:

in 1933/34	Mks.	357,136,040.71
in 1934/35		367,425,484.89
in 1935/36		370,000,000.00

დახმარების მიმღებთა რაოდენობა შემდეგი იყო:

in 1933/34	16,617,681
in 1934/35	13,866,571
in 1935/36	12,923,247

განსაკუთრებით აღსანიშნავია ფერმერების მიერ ზამთრის დახმარების სამუშაოებისთვის გაწეული უპრეცედენტო დახმარება. ამას რამდენიმე ციფრი ასახავს: მაგალითად, 1933/34 წლებში პომერანიამ 841,477 ტონა კარტოფილი მიაწოდა.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

*****ელექტრონული წიგნების გადამყვანი დემო წყლის ნიშნები*****

ზამთრის დახმარების სამუშაოებისთვის განკუთვნილი ყველა ტვირთი სახელმწიფო რკინიგზამ უფასოდ გადაიტანა. 1933/34 წლების კამპანიაში სახელმწიფო რკინიგზის წვლილი ამ საკითხში 14,672,957 მილიონი ფუნტი იყო, ხოლო ტრანსპორტის საერთო წონა 59,025,995 კვტ ტონას შეადგენდა.

ზამთრის დახმარების სამუშაოებში ჩართული საპატიო დამხმარეების რაოდენობა ყოველწლიურად საშუალოდ 1½ მილიონს აღწევდა, ხოლო ამ ორგანიზაციის ადმინისტრაციაში შემდეგი რაოდენობის თანამდებობის პირები, მდივნები და ა.შ. იყვნენ დასაქმებულნი:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

ადმინისტრირების მთლიანი ხარჯები მთლიანი შემოსავლების 1%-ზე ოდნავ ნაკლებია.

გასული წლის 27 მაისს, მთავარმა კომისარმა ჰილგენფელდტმა და მისმა მთავარმა თანამშრომლებმა ფიურერმა და რაიხსკანცლერმა ადოლფ ჰიტლერმა ორგანიზაციის მიერ გაწეული სამუშაოსთვის მაღალი მადლიერება გამოხატა და როდესაც დაასკვნა, რომ „ზამთრის დახმარების სამუშაოები სოციალური მუშაობის უნიკალური ისტორიული მიღწევაა“, მან მხოლოდ გამოხატა ყველა ნამდვილი გერმანელის გრძნობა ამ დიდი ეროვნული ძალისხმევის მიმართ, რომელიც ორმხრივი კეთილი ნებისა და პირადი მსხვერპლის შედეგია.